

Độc Thủ Diêm Vương Lệnh

Contents

Độc Thủ Diêm Vương Lệnh	1
1. Chương 1-1: Tự Chương	1
2. Chương 1-2	5
3. Chương 2	11
4. Chương 3	16
5. Chương 4	21
6. Chương 5	26
7. Chương 6	32
8. Chương 7	39
9. Chương 8	43
10. Chương 9	50
11. Chương 10	53
12. Chương 11	57
13. Chương 12	63
14. Chương 13	67
15. Chương 14	74
16. Chương 15	78
17. Chương 16	88
18. Chương 17	92
19. Chương 18	100
20. Chương 19	106
21. Chương 20	110
22. Chương 21: Kết Thúc	127
23. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Không Ngủ	129
24. Chương 23: Ngoại Truyện 2: Cướp Tiêu	136
25. Chương 24: Ngoại Truyện 3(1): Thu Đồ Đệ	151
26. Chương 25: Ngoại Truyện 3(2)	172

Độc Thủ Diêm Vương Lệnh

Giới thiệu

Edit: Thủy Tình Các Thể loại: cổ trang, giang hồ, cường công cường thụ, phúc hắc trung khuyến công nhu tình nữ vương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-thu-diem-vuong-lenh>

1. Chương 1-1: Tự Chương

Tuyệt Tâm Cốc

Nhắc tới địa danh này, trong chốn giang hồ đại đa số sẽ cảm như hén, im lặng không nói, một bộ phận chi sĩ chính nghĩa khác sẽ giương cao cờ công khai lên án, muốn cấp bách diệt trừ cho thống khoái, chỉ có một số rất ít người có thể không sợ hãi, bất động thanh sắc. Mà lâu chủ Triều Mộ lâu Tô Phóng không hề nghi ngờ gì chính là một trong số này.

Người nào cũng biết đương kim minh chủ võ lâm Hạo Nhiên môn, Triều Mộ lâu, Tuyệt Tâm Cốc có thể nói là thế kiềng ba chân, mỗi bên hùng cứ một phương, các môn phái thế gia chia nhau phần còn lại. Không nói đến Hạo Nhiên môn thành lập đã hơn hai mươi năm, Triều Mộ lâu cùng Tuyệt Tâm Cốc cũng chỉ gần gũi trong vòng năm năm liền đã danh chấn giang hồ. Chính là trừu bạch đạo Hạo Nhiên môn môn chủ “Chính khí kiếm” La Thương Kính La lão gia tử thường xuyên đi lại trong giang hồ, thỉnh thoảng trừu bạo an dân, hành hiệp trượng nghĩa, còn lại nhị vị, hắc đạo Tuyệt Tâm Cốc cốc chủ “Độc thủ” Lôi Ngọc cùng đệ nhất thiên hạ sát thủ lâu Triều Mộ lâu lâu chủ “Diêm vương lệnh” Tô Phóng đều là người hành tung quỷ dị, biến hóa khó lường. Trong chốn võ lâm có quá ít người có thể diện kiến dung nhan hai người, những người từng gặp qua cũng phần lớn đã sớm đầu thai chuyển kiếp, họa chăng chỉ có nhị vị phó cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc “Tiểu diện sát tinh” Lâm Đình Hiền cùng “Trường Không tam kích” Vũ Thiên Tiểu và Triều Mộ lâu Nhị đương gia “Vô Danh thương” Mạc Cẩm cùng Tam đương gia “Chiêu hồn nhất tiên” Trữ Chỉ Nhi. Tuy nói là biết rõ, bất quá mỗi lần bốn người này gặp chủ tử, ba mươi sáu chước, công phu tăng tốc vẫn được phát huy mạnh mẽ nhất, trong vòng nửa trượng hầu như không có ai. Xem hạ nhân còn sợ hãi như thế, độ khủng bố của chủ tử còn cần phải nói sao?

Hai mươi tám tháng bảy

Giờ Thìn.

Triều Mộ lâu.

Phòng khách.

“Tại hạ muốn thỉnh Tô lâu chủ đích thân xuất thủ giết một người.”

Dưới bậc thang một thiếu niên đoan chính đứng thẳng ngẩng đầu nói từng chữ từng chữ. Trong nháy mắt, toàn bộ sắc màu trong trời đất tựa như đều tụ hội nơi người hấn, tóc đen như mực, mũi cao thẳng, tiền thủy song đồng sáng như Thu Nguyệt, ngọc vi kỳ cốt, liễu vi kỳ tư, nhưng gờ tay nhắc chân liền hiển lộ một thân nam tử quyết đoán, không mang theo nửa điểm son phấn, một kiện y sam nguyệt sắc bình thường mặc trên người hấn lại có một ý vị khác thường.

Chẳng trách người trong giang hồ gọi thiếu chủ Dương Châu Dẫn Nguyệt phái “Lạc nhận kiếm” Tần Tâm Dật là đương kim võ lâm đệ nhất mỹ nam tử, hôm nay vừa thấy, quả nhiên người cũng như tên, đích thực có dung mạo trầm ngư lạc nhận, gọi là phong thần kỳ vận, cũng hoàn toàn xứng đáng.

“Để ta đoán xem,” Trữ Chỉ Nhi diện mạo diễm lệ mềm mại đáng yêu, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn thân nhiên cười, “người người muốn giết không phải là Tuyệt Tâm Cốc đại cốc chủ chứ?”

“Đúng là Lôi Ngọc.” Nhắc tới cái tên này, Tần Tâm Dật không thể che giấu được cừu hận cùng bi thương trong ánh mắt.

Quả nhiên còn quá non nớt, chuyện gì cũng hiện lên trên mặt, thực dễ dàng bị nhìn thấu. Ngồi bên cạnh Trữ Chỉ Nhi, nam tử anh tuấn khôi ngô tên Mạc Cẩm nâng mắt nói: “Người có thể xác định lần này toàn bộ Dẫn Nguyệt phái bị giết là do Tuyệt Tâm Cốc gây nên?”

“Đúng vậy. Chuyện này do chính Lưu Ứng Thiên Lưu lão gia tử “Kim khẩu ngọc ngôn” đã nói, lúc ấy có rất nhiều người, “Chính khí kiếm” La lão gia tử cũng là nhân chứng.”

Nghe thấy lời ấy, mày kiếm nổi lên lưỡng đạo nồng đậm, không hề mở miệng.

“Kim khẩu ngọc ngôn” Lưu Ứng Thiên chính là chi sĩ được võ lâm công nhận là cương trực công chính, thà chết cũng không khuất phục. Từ khi hấn xuất đạo tới nay chưa bao giờ nói qua một câu vô căn cứ, làm qua một việc bất công. Hai mươi năm trước bị “Thập tam hắc y đạo” hoành hành Mạc Bắc, hung tàn vô cùng đặt lợi kiếm trên cổ, buộc hấn nói một câu “Thập tam hắc y đạo cũng hữu đạo” liền được bình an rời

đi. Thủ lĩnh thập tam kiếm “Lệ kiếm” Kim Chiêu mặc dù trời sinh tính tình tàn bạo, nhưng thật ra lại là người hết lòng tuân thủ lời hứa. Đổi lại là người khác, đã sớm thuận miệng nói ra câu đó cho xong chuyện – “Quân tử báo thù mười năm không muộn” những lời này được thật nhiều người học tập thập phần chu đáo. Chỉ tiếc Lưu Ứng Thiên cố tình làm một phần tử ngoan cố thà chết không cúi đầu, chẳng những không chịu nói, ngược lại từ đầu đến cuối liệt kê từng tội trạng của Thập tam hắc y đạo, thậm chí chửi ầm lên, đem mười ba người này mắng đến cẩu huyết lâm đầu. Kim Chiêu tức thì giận dữ, trước móc mắt, sau chặt một tay một chân, Lưu Ứng Thiên vẫn mắng chửi không ngừng. Nếu không phải bạch đạo minh chủ La Thương Kính đứng dấp đi qua xuất thủ cứu giúp, một người dùng lực của mười ba kiếm, một trăm hai mươi chiêu chém chết Kim Chiêu, làm bị thương Lão Thất, chỉ còn lại mười hai tên, Lưu Ứng Thiên hẳn đã chết không thể nghi ngờ. Một trận Mạc Bắc La Thương Kính danh chấn giang hồ. Về sau, ai cũng không dám tiếp tục dò xét “Chính khí kiếm” tuổi còn trẻ đã lên tới vị trí minh chủ bạch đạo này. “Thập tam hắc y đạo” cứ như vậy tan thành mây khói, mà sau khi Lưu Ứng Thiên khỏi hẳn, vẫn chống quả trượng như cũ hành hiệp giang hồ, danh “Kim khẩu ngọc ngôn” được tán dương rộng rãi. Người trong võ lâm chỉ cần nhắc tới Lưu lão gia tử đều dựng thẳng ngón tay cái lên khen ngợi. Với một người như vậy, lời nói ra miệng chẳng khác gì sự thật.

“Lưu Ứng Thiên mặc dù luôn ăn ngay nói thật, nhưng lúc này đây có chút kỳ quặc. Nửa tháng trước Tần phủ diệt môn việc này trong chốn võ lâm không đến nửa người biết, hẳn lại gặp được. Tần công tử, người không thấy trong đó có chút cổ quái?” Một thanh âm trầm thấp thoải mái nhàn nhã truyền đến từ sau tấm bình phong lớn trên bậc thang phòng khách.

“Tô lâu chủ, lời ấy thứ cho tại hạ không dám gật bừa.” Tuy rằng thiếu một chút lịch lãm giang hồ, Tần Tâm Dật không phải người ngu dốt, lập tức hiểu ngầm sau tấm bình phong chính là người mình muốn tìm.

“Nga? Lời này...giảng thế nào?” Tô Phóng thật ra cũng không ngại giọng điệu quá khích của thiếu niên.

“Sau khi Lưu lão gia tử nói xong, đêm đến liền bị người đầu độc, nếu Lôi Ngọc không phải hung thủ, cần gì phải giết người diệt khẩu?”

“Tiểu huynh đệ, lời này của ngươi sai rồi.” Trữ Chỉ Nhi ngắt lời, “Tin tức đã tiết lộ, sao lại bị cho là ‘giết người diệt khẩu’?”

“Có lẽ y bị Lưu lão gia tử vạch trần, ghi hận trong lòng nên mới hạ độc thủ như vậy.” Tần Tâm Dật bài bác.

“Nhưng là,” Mạc Cẩm nói, “‘Hạc đỉnh hồng’ là loại độc quá mức bình thường, người nhận định là Lôi Ngọc hạ thủ?”

“Chẳng lẽ Lưu lão gia tử không phải bởi vì đứng ra buộc tội Tuyệt Tâm Cốc mới bị ngộ hại sao?” Tần Tâm Dật phần nộ nói.

“Tần công tử nói đúng.” Tô Phóng thần nhiên nói, “Theo bốn lâu chủ đoán, Lưu lão gia tử đích thực là bởi vì buộc tội Tuyệt Tâm Cốc mới chịu khổ đột tử, về phần hung thủ giết người... còn phải chờ thương thảo.”

“Tô lâu chủ như vậy là không muốn tiếp nhận cuộc giao dịch này sao?” Tần Tâm Dật tuần tú tuyệt tục trên mặt tràn đầy khinh thường, “Nguyên lai đỉnh đỉnh đại danh Triều Mộ lâu lâu chủ cũng không dám giết người!”

“Ngươi không cần kích ta,” Thanh âm tơ vãn của Tô Phóng không thay đổi, “Tần công tử nếu ở giang hồ, vốn nên nghe nói qua quy củ giao dịch của Triều Mộ lâu. Mỗi chuyện tệ lâu đều muốn tra rõ mới quyết định tiếp nhận hay không. Người trong bốn lâu tuy là sát thủ, nhưng cũng không muốn làm người ngu lộng, chỉ nghe lời nói của một bên đã phán xét. Loại sự tình này, Triều Mộ lâu chưa từng làm.”

Tần Tâm Dật im lặng. Nghe đủ loại tin đồn về Triều Mộ lâu, người trong giang hồ đã biết quá tường tận. Ba năm trước, Lạc hoa công tử kinh thành Lâm Yên lấy mười vạn lượng hoàng kim yêu cầu lấy đầu Quan Tây cự phi Cừu Sinh Bằng, nói tên này đã sát tử nhục thê. Triều Mộ lâu trong thời gian ba ngày đã xác minh chân tướng, nguyên Lâm Yên đổi trắng thay đen, lẫn lộn sự tình, sát tử nhục thê chính là người Lâm mộ. Bởi vì hắn biết rõ không phải đối thủ của Cừu Sinh Bằng, lại sợ bị trả thù, liền sinh độc kế, tiên hạ thủ vi cường, mười ngày trước đóng giả Cừu Sinh Bằng nhả tâm giết đứa con ruột còn quần tã, lại cường bạo chính thê tử của mình, đến nỗi thê tử không rõ chân tướng tự sát mà chết. Lâm Yên sau đó muốn mượn tay Triều Mộ lâu loại bỏ đối thủ. Hắn nguyên tưởng thần không biết quỷ không hay, há lường được Triều

Mộ lâu xuất sắc thể, dám đi lừa gạt, sát tử nhục thể nhà người khác, sau vì cầu mạng sống, ngay cả vợ con mình cũng dùng thủ đoạn giết hại, thật là khiến người giận sôi. Chờ đến lần gặp mặt tháng sau, Triệu Mộ lâu chủ giận dữ, Trữ Chỉ Nhi tay nâng tiên, Lâm Yên tức thời chân chính hóa thành một luồng khói tiến vào âm tào địa phủ tạ tội với vợ con. Từ đó, phàm là người thỉnh cầu Triệu Mộ lâu ra tay, không ai còn dám nói dối nửa câu.

“Như vậy,” Trầm ngâm thật lâu sau, Tần Tâm Dật mới nặng nề mở miệng, “Tô lâu chủ cần bao lâu mới có thể nhận lời ủy thác của tại hạ?”

“Một tháng.” Tô Phóng vững vàng nói, “Một tháng sau người lại đến nghe tin tức. Còn về giá, có thể bàn sau.”

“Vậy, tại hạ cáo từ.” Thiếu niên tuyệt thế mỹ mạo ôm quyền hướng về phía bình phong cùng hai vị lâu chủ đang ngồi ngay ngắn trong nội đường, xoay người mà đi.

“Tần công tử, bốn lâu chủ tặng người một câu, trong một tháng này tốt nhất người nên đề phòng, Tuyệt Tâm Cốc rất có thể sẽ tìm tới người.”

“Đa tạ Tô lâu chủ nhắc nhở.” Thân hình Tần Tâm Dật có chút khựng lại, cũng không quay đầu mà tiếp tục rời đi.

“Đại ca.” Bên ngoài phòng đột nhiên có người rảo bước tiến đến, lẳng lặng đứng. “Ta đã tra qua, việc này có liên quan đến huyết án tứ khởi diệt môn gần hai mươi năm trước.”

“Thế nào?”

“Này...”

“Tiểu Du, người cũng đừng thừa nước đục thả câu.” Trữ Chỉ Nhi thúc giục, “Không cần mỗi lần nói chuyện đều ngập ngừng ấp úng được không?”

“Đây không phải ngập ngừng ấp úng,” thanh niên tao nhã mặt như quan ngọc thản nhiên nói, “Cái này gọi là chậm rãi ngay ngắn trật tự.” Người này là một nhân vật rất ít lộ diện trong Triệu Mộ lâu, tứ lâu chủ “Thiết khẩu hàn tâm” Du Tuấn Phi. Nghe nói người này lạnh trí bách biến, không những tinh thông kỳ môn độn giáp, thuật bói toán lại càng tinh chuẩn vô cùng, mỗi lần ra tay giết người đều đem thời gian, địa điểm, khí hậu, phương vị tính được hết sức chính xác, một kích tất trúng.

“Tùy ý người nói,” Trữ Chỉ Nhi nhú mày, “Ta chỉ muốn biết cuộc thám sát Dẫn Nguyệt phái diệt môn có liên quan đến mấy tông phái trước kia hay không?”

“Giống nhau như đúc.” Du Tuấn Phi chậm rãi nói, “Hai mươi năm trước Hà Bắc Kim Dao môn, mười sáu năm trước Lạc Dương Vương gia, bảy năm trước Hồ Nam Trung Thành đường, tổng cả Dương Châu Dẫn Nguyệt phái đều là cùng một tổ chức tiêu diệt, thủ pháp giết người cũng giống nhau như đúc.”

“Cái này thú vị,” Mạc Cẩm hai tròng mắt sáng long lanh, “Những lần trước hung thủ hành hung gọn gàng, đều là tiên sát hậu thiêu, không lưu một chút dấu vết. Sao lần này lại dẫn đến Tuyệt Tâm Cốc?”

“Lại còn để sót một người.” Trữ Chỉ Nhi cười đầy thâm ý.

“Ngày mười ba tháng bảy đó, Tần Tâm Dật đã được Chính khí kiếm La Thương Kính mời đến Hạo Nhiên môn từ trước nên mới tránh được kiếp nạn.” Du Tuấn Phi tự nói, “Ngày mười bốn tháng bảy, Kim khẩu ngọc ngôn Lưu Ứng Thiên trước mặt mọi người nói Tuyệt Tâm Cốc là hung thủ, đêm đó liền trúng độc Hạc Đỉnh Hồng khí tuyệt thân vong.”

“Thật là tẩu xảo a.” Mạc Cẩm lẩm bẩm.

“Đích xác thực xảo (đúng lúc, khéo léo).” Tô Phóng từ sau tấm bình phong từ từ đi ra, thản nhiên ngồi xuống đối diện với Mạc, Trữ hai người, thuận tiện cũng ra hiệu cho Du Tuấn Phi ngồi. “Tiểu Du, sự tình sau khi phát sinh bên Tuyệt Tâm Cốc có động tĩnh gì chưa?”

“Không có động tĩnh. Cho tới bây giờ, Tuyệt Tâm Cốc cũng chưa tỏ vẻ gì.”

“Án binh bất động, tĩnh quan kỳ biến sao?” Trữ Chỉ Nhi nhú mi, “Tuyệt Tâm cốc cũng không thể không tức giận chứ?”

“Người yên tâm,” Tô Phóng cười nói, “Đã xảy ra loại sự tình này, bọn hắc tuyệt đối sẽ không ngồi chờ chết.”

Bởi vì việc này không phải là nhỏ. Thừa nhận chuyện này, chẳng khác nào thừa nhận huyết án nghìn người của Kim Dao môn, Vương gia và Trung Nghĩa đường đều do y gây nên. Lúc ấy ba nhà vô luận nam nữ ấu lão, tôi tớ thị nữ, biết võ công hay không đều bị giết sạch, gà chó không tha, sau đó lại bị một mối lửa đốt đến thi cốt vô tồn, hôi phi yên diệt. Hành sự độc ác, ngay cả lão nhược, phụ nữ trẻ em trói gà không chặt đều không buông tha, khiến cho vô lâm công phẫn. Lôi Ngọc là người tinh tường thông minh như vậy sẽ không thể không rõ đạo lý trong đó.

“Hạo Nhiên môn bên kia thế nào?” Mạc Cẩm nghiêng đầu nhìn Du Tuấn Phi.

“Có rất nhiều bạch đạo danh túc đã tìm đến Hạo Nhiên môn, chuẩn bị thỉnh La Thương Kính La lão gia tử chủ trì công đạo, cùng nhau tiến đến Tuyệt Tâm Cốc hàng yêu phục ma.”

“Hừ,” Trữ Chỉ Nhi cười lạnh, “Tuyệt Tâm Cốc nếu dễ dàng đối phó như thế, sao xứng cùng Triều Mộ lâu chúng ta nổi danh? Ta xem những người này là vợ và muốn đi đầu thai đây.”

“Những người khác không đáng tính,” Mạc Cẩm nhú mày, “Bất quá La Thương Kính người này chẳng những kiếm pháp trác tuyệt, hơn nữa đa mưu túc trí...”

“Lôi Ngọc cũng không phải đèn hết dầu. Trừ hạ độc, công phu ám khí của y đã đến mức xuất thần nhập hóa, mặt khác...ngay cả diện mạo y cũng mê người,” Trữ Chỉ Nhi đắm chiêu, “Thật không biết hươu sẽ chết về tay ai?”

“Xem ra giang hồ yên lặng đã đến lúc lên cơn sóng gió.” Tô Phóng đuổi cái lưng mệt mỏi, chậm rãi đứng dậy, “Ta phải đi, các người cứ theo kế hoạch làm việc, mở to mắt xem cuộc vui ngư ông đắc lợi. Bất quá, cũng đừng để mình tiến vào trong sông.”

“Dạ.”

“Ta đã biết, đại ca.”

“Đại ca,” một khắc Tô Phóng sắp bước ra khỏi đại môn, Du Tuấn Phi bỗng nhiên nói, “Ta hôm qua thay người bốc một quẻ.”

“Nga?” Tô Phóng dừng chân, “Nói nghe một chút.”

“Hong Loan Tinh động, ít ngày nữa sẽ gặp gỡ người làm bạn trọn đời.”

“Thật sự?!” Phát ra tiếng kinh hô không phải là Tô Phóng, mà là Trữ Chỉ Nhi đứng một bên nghiêng tai lắng nghe. “Thật tốt quá!”

“Chúc mừng đại ca.” Mạc Cẩm chúc mừng lia lịa.

Tô Phóng cũng tò mò hỏi: “Nàng... là người như thế nào? Người có thể nói tường tận một chút không?”

“Vâng, cái đó... một nữ nhân... thực kỳ lạ.” Biểu hiện trên mặt Du Tuấn Phi cứng ngắc, thập phần cổ quái, “Đại ca... người bảo trọng.” Nói xong câu, hắn lập tức xoay người nhanh chóng biến mất, nhìn bộ dáng giống như đang tận lực kiềm chế thứ gì đó.

Trong sảnh ba người hai mặt nhìn nhau, không giải thích được. Thẳng đến khi ra khỏi Triều Mộ lâu, bước trên quan đạo, Tô Phóng vẫn có cảm giác da đầu run lên muốn xua cũng không tan.

2. Chương 1-2

Cổ đạo Tây Phong.

Xa không thấy tiểu kiều lưu thủy, gần không thấy khói bếp nhân gia, nhưng thật ra có không ít bụi đất vó ngựa bốc lên trong không trung.

Một hồi âm thanh tiếng binh khí va chạm thanh thúy theo đường phụ cận từ sâu trong rừng rậm truyền ra. Một thiếu niên bạch y trắng tuyết, mười bảy, mười tám tuổi, cầm trong tay trường kiếm đang bị bốn người vạm vỡ cầm đại đao bao vây. Thiếu niên tuy rằng ở thế hạ phong, vẻ mặt chật vật, lại vẫn không thể che hết một thân phong thái tuyệt thế.

“Ta nói, Tần gia tiểu tử,” người thủ lĩnh bộ dáng đại hán nheo mắt nhìn thiếu niên, mặt dày trêu đùa, “Trước kia người có cha làm chỗ dựa, chúng ta ‘Trường Giang tứ hiệp’ mới không dám động tới người. Hiện tại... người vẫn là ngoan ngoãn nghe lời đi, nhưng chúng ta sẵn khoái một hồi, đến lúc đó người cũng không thiếu chỗ tốt. Ha ha ha ha...” Lập tức vang lên một trận cười bỉ ổi.

“Phi!” Tần Tâm Dật tức giận mắng, “Bằng các người Trường Giang tứ quỷ cũng dám tự xưng ‘tứ hiệp’? Chẳng lẽ không sợ người trong thiên hạ cười rộ rã hàm? Kể cả hôm nay ta phải chết, cũng sẽ không cho các người được như ý!”

“Yêu,” Lão nhị của Trường Giang tứ quỷ Âm tử quỷ Lãnh Chiêu Phong kỳ quái nói, “Tiểu tử này còn rất bướng bỉnh! Bất quá, càng phản kháng mới càng có chút ý vị. Lần trước cái tên tiểu tử họ Cảnh được xưng Ngọc diện thần phi lúc đầu không phải cũng nói cái gì mà ‘Thà chết không chịu khuất phục’, sau lại còn không phải vịn eo lắc mông dưới khổ nạn hữu ta sao? Không biết Tần đại thiếu gia người thì sao?”

Tần Tâm Dật sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, da gà da vịt nổi hết cả lên. Y dùng lực cắn răng mới có thể ngăn cản được tám đạo ánh mắt tràn ngập dâm dục, giống như muốn đem hắn đi lột da lóc xương, ăn tươi nuốt sống.

“Đừng hòng!” Theo từng tiếng quát, một đạo kiếm quang như dải lụa bay lên. Một kiếm này sớm đưa sinh tử ra khỏi tâm trí, là cách đánh liều mạng. Trường Giang tứ quỷ tính thích nam sắc, rơi vào tay bốn người này sẽ có hậu quả gì, trong lòng y thập phần rõ ràng, nếu như vậy, còn không bằng liều chết đánh cược một phen.

Đương! Lão Tam trong tứ quỷ Hảo sắc quỷ Lạc Trám vung đao cản lại một kiếm này, hì hì cười nói: “Tần đại thiếu gia, người cần gì phải vội vã liều mạng? Xem người một thân da mịn thịt mềm (trời gà không chặt), nếu không cẩn thận làm bị thương, chúng ta sẽ đau lòng!”

“Tam ca,” Lão tứ Túy quỷ Ngô Trung một đao phong trụ bên trái Tần Tâm Dật, cười dâm nói, “Ta xem tiểu tử họ Tần cũng sắp vô lực, lúc này chúng ta cần phải hảo hảo ném thử mùi vị võ lâm đệ nhất mỹ nam tử, không biết có điểm nào khác những người kia không?”

“Đó là đương nhiên.” Lão đại Tuyệt quỷ Triệu Thắng hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm thiếu niên không tha, nước miếng trong miệng đã nhanh chảy đến cằm, “Mặt hàng xinh đẹp như vậy, tuyệt đối là một trăm phần trăm thượng hạng...”

Trong đao quang kiếm ảnh, thắng bại dần dần định. Khí lực Tần Tâm Dật trong thời gian dài giao chiến triển đấu đã tiêu hao từng giọt từng giọt, nhiều nhất chỉ có thể tiếp tục chống đỡ trong thời gian một nén hương, tình huống trước mắt đã thập phần nguy cấp.

Cách đó không xa, cảnh tượng không gió mà bay, bỗng nhiên dần hiện ra hai đạo nhân ảnh. Tinh tế nhìn thật kỹ, một người là đại mỹ nữ mi mục như vẽ, nhu nhược yếu đuối, hết sức thon nhỏ; người còn lại là một đại hán trên mặt có vết sẹo, đầy mặt râu quai nón, ánh mắt hung ác, lưng hùng vai gầu. Gặp tình hình này, đại hán đứng dậy định đi ra phía trước, lại bị mỹ nữ bên cạnh nhẹ nhàng kéo, nắm lấy vạt áo.

“Người định đi đâu?” Tiếng nói thanh liệt từ trong miệng mỹ nữ thốt ra, phi thường êm tai dễ nghe, chẳng qua thoáng có vẻ trầm thấp.

“Ta, ta đi cứu hắn.” Đại hán hung ác có thể dọa khóc hài đồng trên đường ở trước mặt nữ tử hết sức tú lệ lại hết như sơn dương.

“Cứu hắn?” Mỹ nữ cười lạnh, “Không phải chính người nói không muốn rước lấy phiền toái, làm âm i lên đời ta phải người khác sao?”

“Nhưng, chính là... Loại sự tình này... Nếu đụng phải, ta không thể thấy chết mà không cứu được!”

“Hảo một câu ‘Không thể thấy chết mà không cứu’! Mỹ nữ cười đến càng âm trầm, “Ta xem ngươi là ‘Thấy sắc nổi lòng tham’ thì đúng hơn.”

“Đại... ngươi... không được nói oan cho ta!” Đại hán mặt đỏ lên, “Ta, ta phải...”

“Hừ,” Mỹ nữ lạnh lùng nói, “ngươi thật sự chuẩn bị đi cứu hần?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt đại hán liên tiếp hướng về phía năm người đang kích đấu.

“Ngươi yên tâm, hần còn có thể tiếp tục một lát.” Mỹ nữ thần sắc lập tức thay đổi, “ngươi đã muốn tiếp nhận nhiệm vụ bảo hộ hần, vậy mau đi đi.”

“Cái, nhiệm vụ gì?” Đại hán trở mắt, “Ta bắt quá chỉ cứu hần một lần...”

“Một lần?” Mỹ nữ tròn tròn mắt, “Ngươi nói cái gì? Loại như hần đại thiếu gia đã không lịch duyệt giang hồ, võ công lại thối nát, căn bản sẽ không có nửa điểm năng lực tự bảo vệ mình. Nếu ngươi cứu hần xong lại mặc kệ hần, tùy tự sinh tự diệt, thế thì còn không bằng để cho hần chết ở chỗ này đi.”

“Này, như vậy được sao?”

“Vậy ngươi từ giờ trở đi hảo hảo trông coi hần!” Mỹ nữ một phen nắm lấy vạt áo đại hán, ngẩng đầu lên, mắt đối mắt, mũi đối mũi nói, “Ngươi nghe cho ta, hần nếu thiếu một cọng lông tơ, ta sẽ hỏi tội ngươi!”

“Vì, vì sao lại là ta?” Đại hán hầy còn mong muốn vùng vẫy giãy chết, “Đừng, người khác không được sao?” Hần thật sự không muốn làm bảo mẫu a.

“Có đảm lượng, còn dám hỏi ‘vì cái gì?’” Mỹ nữ buông tay ra, chỉ chỉ chính mình cười híp mắt nói, “Ngươi nhìn cho kỹ xem, đến tội cùng là ai hại ta luân lạc tới tình cảnh này?”

“Là, là ta.” Đại hán ngập ngừng không dám ngẩng lên nhìn ánh mắt khủng bố của đối phương, “Nhưng, nhưng là ta lại không biết...”

“Đúng a,” Mỹ nữ nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đã nói là bảy ngày, thế nhưng ngươi lại không rên một tiếng trở về trước thời hạn một ngày, hại ta thua tiền đặt cược. Ngươi nói ngươi phải bị tội gì?”

“Ta không có không rên tiếng nào a,” Đại hán ủy khuất nói, “Ta trước đó đã dùng bồ câu đưa tin thông tri Nhị sư huynh.”

“Cái gì?!” Gân xanh trên mặt mỹ nữ lòi ra, “Hai người các ngươi tốt lắm, lại có thể dám liên thủ lừa gạt ta. Chẳng trách tiểu tử họ Lâm đó cùng ta đánh cuộc trấn định thời gian như vậy, nguyên lai là đã sớm nhận được mật báo của ngươi. Hắc hắc, để cho ta biến thành bộ dạng này, ta nhất định sẽ báo đáp các ngươi gấp bội.”

“Không, người không biết không có tội. Dù sao chỉ có mười ngày ngắn ngủi,” Đại hán liêu lĩnh nói, “Hơn nữa, đại sư huynh, ngươi ăn mặc thế này thực thích hợp, rất dễ nhìn a...”

!!!!

Núi lửa bùng nổ. Chỉ thấy mỹ nhân trước hết hít một hơi thật sâu, tiếp tục chậm rãi phun ra, sau đó khoe môi chậm rãi nhếch lên, tạo thành một hình cung thật to. Không xong! Đại hán nhanh chóng che cái miệng gây rắc rối của mình, đỉnh đầu đổ mồ hôi lạnh, từng bước một lui về phía sau.

Leng keng!

Một tiếng vang giòn, hai người quay đầu nhìn lại, nguyên lai là trường kiếm của Tần Tâm Dật đã bị đánh bay khỏi tay, tiếng cười ở bốn phía dần dần tới gần, thiếu niên cực kì nhanh lấy ra chủ thủ giấu trong ngực, nghênh cổ tự vẫn. Lần này điện quang hỏa thạch, Trường Giang tứ quý gần trong gang tấc cũng không nhận được kinh hô thất thanh...

“Ba” một tiếng, cổ tay Tần Tâm Dật bỗng dừng chân động, chủ thủ thoáng chốc rơi xuống trên mặt đất, một đạo bóng dáng nhanh chóng xẹt qua. Chờ Trường Giang tứ quý trấn định tâm thần, trước mặt sớm đã trống trơn, trên mặt đất trừ bỏ chủ thủ, chỉ có một cục đá nhỏ đang không ngừng lăn.

“Các vị hảo.” Một nữ tử kỳ quái đẩy bụi cỏ hai bên chậm rãi đi ra. Sở dĩ nói nàng kỳ quái, không phải bởi vì diện mạo nàng xinh đẹp như hoa, cũng không phải bởi vì mái đầu chưa búi tóc cài trâm, tóc đen sau người chỉ buộc lại bằng một sợi dây đỏ, mà là ở tư thế bước đi của nàng. Kỳ thật, tư thế của nàng tương đối xinh đẹp, chẳng qua nhịp bước hơi hơi lớn một ít, không có nửa phần cảm giác nữ tử thướt tha, ngược lại mang theo một cỗ mười phần nam tử khí. Hảo một trung tính mỹ nhân! Nếu nàng thay nam trang, nhất định là một mỹ nam tử nhẹ nhàng ôn nhã tuyền tú.

Triệu Thắng nhìn không chuyển mắt đánh giá người đi đến trước mắt, miệng đầy nước miếng suýt nữa chảy xuống, nhưng hần dù sao cũng ở trên giang hồ lăn lộn nhiều năm, lòng biết rõ giờ này khắc này xuất hiện người, chắc chắn có chỗ quỷ dị.

“Người... đến tột cùng là ai?”

Nhìn nữ tử khuôn mặt mỉm cười, nhìn như nhu nhược yếu đuối, Trường Giang tứ quỷ trong lòng đều tự kinh nghi bất định.

Mỹ nhân mở ra lòng bàn tay trái: “Ta là tới tặng quà cho các vị.” Trong lòng bàn tay nhỏ gầy cầm bốn cục đá nhỏ bình thường, ám nâu không chút thu hút.

“Nguyên lai là người!” Tứ quỷ cực kỳ hoảng sợ, vừa rồi hòn đá nhỏ không biết từ chỗ nào bay tới, vô luận góc độ, tốc độ, độ mạnh yếu không sai tí nào. Chỉ bằng chiêu thức ấy, công phu ám khí đủ có thể đứng trong mười vị cao thủ võ lâm, như Trường Giang tứ quỷ chỉ là nhị lưu đương nhiên trăm triệu lần cực kỳ khó chống lại.

Mỹ nhân âm thầm cười: “Yên tâm đi, ta là người thực công bình, dâng tặng mỗi người từng mảnh một, tuyệt đối hợp lý.” Nói cười yên nhiên, bốn cục đá chia làm bốn phương tám hướng nhanh bắn ra, thẳng đến huyết thái dương của bốn người, ra tay vừa ngoan vừa chắc chắn. Một khắc ngắn ngủi, Trường Giang tứ quỷ chỉ cảm thấy hoa mắt, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền đã chân chính xuống hoàng tuyền làm tiểu quỷ.

Hiện trường đứng lặng duy nhất một người nhìn trái nhìn phải, chậm rãi vỗ vỗ hai tay, lập tức mũi chân nhẹ điểm, thân hình nhanh nhẹn di chuyển, ở giữa không trung vừa chuyển gấp lại, như lưu tinh hướng về phía ngoài rừng, nháy mắt không thấy tung tích. Sâu trong rừng ngẫu nhiên vang lên vài tiếng chim hót uyển chuyển, một trận gió núi thấm lạnh phiêu nhiên xẹt qua, cuộn lên mấy phần thu diệp, bao trùm lên thi thể người. Hết thủy, quay về yên tĩnh.

Tần Tâm Dật mở to mắt, đầu tiên ánh vào mi mắt là ánh sao đầy trời. Y mơ mơ màng màng động thân, sững sốt một lúc lâu, bỗng nhiên sắc mặt đại biến. Y mặt trắng bệch nhìn lên người mình. May mắn, xiêm y chỉnh chỉnh tề tề như cũ, thân thể cũng không có dị trạng gì. Yên tâm thả lỏng, y thở phào một cái thật dài, chậm rãi ngẩng đầu, bỗng nhiên đụng vào một đôi đồng tử sáng ngời, khí thế bức nhân.

“Ai?!” Tần Tâm Dật kinh hãi nhảy dựng lên, lo sợ không yên còn cho là mình đụng phải vật thường ẩn hiện trong rừng rậm. “Gấu?!”

“Phốc! Khụ khụ khụ...” Ngồi dựa vào thân cây, người đang ngẩng cổ nhất thời đem liệt tửu đầy miệng tất cả phun ra, lập tức khụ không ngừng. “Khụ khụ... thật không có lễ phép. Tần đại thiếu gia, người nhìn cho kỹ hãy nói được không?” Chỉ cần không phải là hai vị sư huynh khủng bố kia, đại hán nói chuyện cũng thập phần thông thuận.

“Người... người là ai?” Tần Tâm Dật rốt cục thấy rõ ràng trước mắt là “người” mà không phải “gấu”, bắt quá, y vẫn cảnh giác dè chừng và sợ hãi nhìn hung thần ác sát đối diện.

“Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi.” Đại hán không khách khí nói, “Nếu không phải ta mang ngươi đi, ngươi đã sớm xong rồi.”

“Ân nhân cứu mạng?” Thiếu niên chớp chớp đôi mắt trong suốt như nước, hiển nhiên nhớ ra cái gì đó, lập tức đỏ mặt, vội vàng ôm quyền nói, “Đa tạ huynh đài trượng nghĩa ra tay, tại hạ vô cùng cảm kích.” Y nhắc tay nhắc chân cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, không khó nhìn ra trước nay đã được giáo dưỡng tốt đẹp.

“Ai,” đại hán giữa đầu nuốt vào một ngụm rượu lớn, cảm thán nói, “người cũng quá dễ tin người.”

“Di?”

“Nếu ta lừa gạt người thì sao?”

“A?”

“Người chẳng lẽ không nghĩ tới ta cũng có thể cùng mục đích với Trường Giang tứ quý tiếp cận người với ý đồ riêng? Đến lúc đó người làm thế nào?”

“...” Tần Tâm Dật lui về sau mấy bước, tiếp tục tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, lắc đầu nghi hoặc nói, “Chính là, ta thấy người tốt lắm a, một chút cũng không giống người xấu.”

“...” Lúc này đến phiên đại hán nói không ra lời, hần hành tẩu giang hồ năm sáu năm, mỗi khi nghe người ta nhắc đến, cũng luôn dùng từ ngữ như “Điện mục khả tăng, ánh mắt hung ác, tính tình nóng nảy, lãnh khốc tàn bạo”, hiện giờ tiểu tử này lại còn nói cái gì “tốt lắm”, “không giống người xấu”. Có phải vũ nhục hần không a?

“Tại hạ tuy rằng không có kinh nghiệm giang hồ,” Tần Tâm Dật nói thẳng, “Nhưng nhìn người luôn luôn thực chuẩn, tuyệt sẽ không phạm lỗi.” Y nói có phần quá mức chắc chắn.

“Thực tự tin a, tiểu quý.” Đại hán nghiêng mắt nhìn y, một bụng không thích.

“Đừng gọi ta là tiểu quý!” Mười bảy tuổi là tuổi mãn cảm, đến lúc chính trực trưởng thành, tự nhiên không nguyện ý nhất là bị người bên ngoài xem như còn nhỏ. Tần Tâm Dật phồng quai hàm, nghiêm chỉnh tuyên bố, “Ta đã không phải là hài tử!”

Xem y nghiêng đầu, thần tình bộ dạng không phục, đại hán lần đầu tiên cảm thấy thiếu niên trước mắt còn rất khả ái.

“Được rồi,” Hần nhún vai, “Người nói người nhìn người thực chuẩn, vậy người nói cho ta, người nghĩ thế nào về bằng hữu tốt La Chính của người?”

“La Chính?” Tần Tâm Dật nhíu mi, “Giao tình của ta và hần cũng không tính là rất tốt.”

“Vậy sao?” Đại hán dựng một bên lông mày rậm lên, lệ mâu như ưng đối diện với mắt thiếu niên. Trên đời này trừ bỏ sư phụ cùng hai sư huynh chuyên đi trêu chọc người khác, chưa từng có người nào dám đối mặt với ánh mắt này của hần. “Trong chốn võ lâm lan truyền ồn ào huyền ảo, nói người cùng hần là sinh tử chi giao.”

“Ai cùng hần là sinh tử chi giao?” Ngoài dự kiến của đại hán, Tần Tâm Dật cũng không trốn tránh ánh mắt hần, hai lượng mắt to đen nhánh trong trẻo một chốc thoáng ngênh thị hần, trong giọng nói có vài phần trào phúng, “Công tử của Bạch đạo Hạo Nhiên môn môn chủ La lão gia tử, tại hạ không dám trèo cao?”

Trong mắt đại hán đột nhiên hiện lên một tầng ngưỡng mộ, thiếu đi điểm đe dọa, khóe miệng cũng không tự chủ được mà nhếch lên. Nguyên lai tiểu tử này còn rất có khí khái, không phải hạng người nịnh nọt.

“Nghe khẩu khí của người, cũng không muốn có dính dáng quá nhiều đến La Chính. Một khi đã như vậy, ngày mười ba tháng bảy đó người vì sao lại đồng ý lời mời của hần đi Hạo Nhiên môn?”

“Đó là cha ta để cho ta đi,” Tần Tâm Dật hạ mắt xuống, thấp giọng than thở, “Cũng không phải ta tự nguyện. Cha ta mấy ngày đó tâm sự nặng nề, ta từ đầu đã hoàn toàn không muốn đi tham gia tiệc ngắm hoa nhằm chán gì đó.” Y đột nhiên ngừng miệng. Kỳ quái, thế nào càng nói lại càng giống như đang oán hận? Bởi vì gia giáo luôn luôn cực kì nghiêm khắc, thân là con trai độc nhất trong nhà, từ nhỏ đến lớn, đừng nói là làm nũng, ngay cả cơ hội oán hận đều bị mệnh lệnh của cha cấm đoán rõ ràng. Tần Tâm Dật mặc dù sinh ra ở danh môn, lại không có một chút thói xấu như thế gia đệ tử bình thường. Bất quá, y rốt cục là đại thiếu gia cầm y ngọc thực, lại chưa từng lịch lãm qua giang hồ, tự nhiên khó tránh khỏi sẽ có phần không hiểu thế nhân. Chính là, hôm nay lại có thể hướng về phía một người lạ lần đầu gặp mặt mà nói câu oán hận, khiến chính y cũng kinh hãi.

“Làm sao vậy?” Đại hán nhìn y, mắt hàm chứa trêu chọc, “Tiểu hài tử ngẫu nhiên làm nũng cũng không có gì, người không cần phải quá để ý.”

“Người nói ai là tiểu hài tử?!” Tần Tâm Dật lập tức trợn mắt, “Người so với ta lớn hơn được mấy tuổi?!”

“Ta?” Đại hán thú vị sờ sờ râu trên mặt, “Người nói xem ta bao nhiêu tuổi?”

“Xem hình dạng của ngươi,” Tần Tâm Dật lấy khước mắt liếc qua hắn, nói chắc chắn, “hắn là trong khoảng hai mươi mốt đến hai mươi hai, nhiều nhất cũng không vượt quá hai mươi ba tuổi.”

“!!” Đại hán thực bị hù nhảy dựng, chẳng trách tiểu tử này tự tin với nhân lực của mình đến thế, nguyên lai đích xác không phải khoác lác. Hắn không khỏi tán thưởng, “Thú vị. Xem ra ta không cần hối hận cứu lầm ngươi! Ha ha ha... Trên giang hồ những người nghĩ ta đã đến bốn năm mươi tuổi hẳn là nên theo học bản lĩnh của ngươi.”

“Này,” Tần Tâm Dật quay đầu ngó hắn, “Nói nửa ngày, ngươi đến tột cùng là ai?”

“Vô Tiểu Thiên.”

“Trường Không tam kích Vô Tiểu Thiên?!”

“Đúng vậy. Ta đúng là một trong những phó cốc chủ của Tuyệt Tâm cốc.”

“Nguyên lai...” Tần Tâm Dật trợn tròn mắt, cực kì nhanh nhẹn lấy ra từ trong giày ra một thanh chủy thủ, thẳng tắp chỉ về phía đại hán vẫn trấn tĩnh như cũ, “Không nghĩ tới Tuyệt Tâm cốc quả nhiên tìm tới ta, ngươi...”

“Tiểu quý, đừng xúc động như vậy.” Vô Tiểu Thiên vững vàng nói, “Ngươi không phải rất có lòng tin với ánh mắt của mình sao? Chẳng lẽ ngươi tình nguyện tin tưởng lời đồn đại trên giang hồ mà không tin vào hai mắt mình?”

“Đã nói đừng gọi ta tiểu quý!” Tần Tâm Dật rống to, y nói từng chữ từng chữ, “Lời nói của Kim khẩu ngọc ngôn Lưu lão gia tử sao có thể đánh đồng với lời đồn đại trên giang hồ?”

“Hắn nếu thật là Kim khẩu ngọc ngôn, như thế nào lại ăn nói bừa bãi?”

“Ngươi nói vậy!”

“Nếu ngươi không tin, ta cũng không có cách nào.”

“Ngươi là tới giết ta?” Tần Tâm Dật cắn răng, tay nắm chủy thủ thoáng phát run.

“Ta không rảnh rỗi như vậy.” Vô Tiểu Thiên uể oải nói, “Ta phụng mệnh Đại sư huynh của ta, cũng chính là Tuyệt Tâm cốc cốc chủ yêm môn đến bảo vệ ngươi.”

“Bảo hộ ta?” Tần Tâm Dật dè bủ, “Lôi Ngọc hảo tâm như vậy?”

“Tiểu quý, động nào đi được không?” Vô Tiểu Thiên hí mắt nói, “nếu ta muốn giết ngươi cần gì phải cố sức cứu ngươi? Mẹ nó chứ ta không thèm làm cái việc ‘Cởi quần phóng thí’ này.”

“...” Tần Tâm Dật tự hỏi thật lâu, rốt cục chậm rãi đem chủy thủ thu hồi trong giày, thật cẩn thận ngồi cách Vô Tiểu Thiên mười bước.

“... Uy.”

“Làm sao?”

“Nhà của ta thật không phải là...”

“Đương nhiên. Tuyệt Tâm cốc cùng Dẫn Nguyệt phái ngày xưa không oán, ngày nay không thù, không có chuyện gì đến giết người phóng hỏa làm gì? Ngươi cho là yêm môn ăn no rừng mỡ à?”

“... Lời ngươi nói đều là thật?”

“Có tin hay không tùy ngươi.”

“... Nếu không phải Tuyệt Tâm cốc... vậy hung thủ thật sự là ai?”

“Ngươi yên tâm, sư huynh ta nhất định sẽ tra ra chân tướng. Đến lúc đó ta sẽ là người đầu tiên đi chém cái tên khốn khiếp vu oan hãm hại kia mười bảy, mười tám đao, đem hắn biến thành vương bát bánh thịt, để cho hắn rốt cuộc không lật người được!”

“Cái kia...”

“Còn có chuyện gì?”

“Nói chuyện với người rất thô lỗ.”

“...”

Yên tĩnh.

Thật lâu, thật lâu.

“Xú tiểu tử! Người quá kiêu ngạo!”

Giữa sơn cốc đột nhiên vang lên một tiếng gấu lớn gầm gợn dữ, hù dọa hai ba con quạ đen, tiếng huyền não không ngừng bên tai.

3. Chương 2

Dương Châu

Tây Hồ.

Hoa đề hai bờ nương theo dòng nước, một đường đầy lầu gác thẳng đến chân núi. Phóng mắt nhìn lại, chung quanh hoa cỏ đua nở, đình đài lầu các, lại có thêm một phen tao nhã.

“Di? Tên hái hoa tặc kia thực sự ở thành Dương Châu chúng ta?” Một tiếng nói hàm chứa kinh ngạc từ một gian trong lầu trước hồ truyền ra?

“Hừ... người nhỏ giọng một chút.” Ngồi bên một bàn ở lầu hai, một vị nam nhân trung niên mập mạp mặt hiện vẻ kinh hoàng, cuống quýt ngăn cản người đồng bạn quá mức lớn tiếng bên người, “Hái hoa đạo tặc này không hề tầm thường, hơn nữa xuống tay ngoan độc, chẳng những gian dân nữ tử mỹ mạo, thậm chí cả bé trai xinh đẹp cũng không buông tha. Còn nữa...” hắn ép thanh âm tới mức thấp nhất, “Hắn đặc biệt thích lột thủ tội hoa, mỗi một lần đều là tiền dân hậu sát. Tối hôm trước, khuê nữ của Hoàng viên ngoại ở thành đông đã bị độc thủ. Ai, đáng tiếc một hài tử như hoa như ngọc...” Nói xong chịu không nổi mà thốn thức cảm khái.

“Đạp nguyệt lâm hương” Mai Diệc Tình, ba năm trước xuất hiện trên gang hồ, cho tới bây giờ đã phạm phải án gian giết tám mươi chín gia tộc, có không ít cừu gia ở cả hắc bạch lưỡng đạo. Tiếc rằng hắn khinh công trác tuyệt, hành tung quỷ mật, cha mẹ những nữ nhân bị giết, huynh tỷ của các em trai em gái bị hại, mặc dù hận hắn thấu xương, lại thủy chung không bắt được hái hoa tặc xảo trá như cáo này, cho đến hôm nay vẫn không ai biết được bộ mặt thật của hắn.

Ngồi dựa vào cửa sổ, một nữ tử mềm mại xinh đẹp tuyệt trần hấp dẫn ánh mắt của thượng đại đa số người trong lầu, đem đôi thoại của hai người vừa rồi nghe vào tai không sót một chữ, không khỏi nhẹ nhàng nhăn mày. Tên dân tặc này lại đột nhiên xuất hiện ở Dương Châu, chuyện này... có phải có gì kỳ quái không? Đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, tà tà liếc về phía một nam tử thân hình cao lớn ngồi ngay ngắn bên chiếc bàn phía trái mình. Người này nhìn trung hậu ôn hòa, liếc mắt một cái liền biết là người thành thật, tuy rằng mặc quần áo tơ tằm thượng đẳng, nhưng vẫn không thoát được một thân dáng vẻ quê mùa.

Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến một hồi bước chân ồn ào, do chương quây đích thân dẫn đường, hai nam tử khuôn mặt tuần tú, khí vũ hiên ngang sải bước tiến đến.

“Âu Dương công tử, Bạch công tử, nhị vị thỉnh.” Nghe tiếng chào hỏi ân cần của chương quây, hầu hết mọi người đang ngồi đã minh bạch thân phận hai người kia. Ở Dương Châu, trừ Tần gia vừa chịu khổ diệt môn, tính ra Âu Dương phủ cùng Bạch trạch là có thể lực nhất. Hai nhà này không chỉ có tiền tài quyền thế hùng hậu, hơn nữa Bạch gia Nhị công tử Ngự lôi kiếm Bạch Lăng Vân cùng Âu Dương đại thiếu gia Thanh Phong đao Âu Dương Lập lại càng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên khí độ phi phàm, chỉ xem bộ dáng pho duệ kia như nhị ngũ tám vạn, đã ít có người bằng. Đều là đệ tử thế gia, nếu đem ra so sánh, thật ra Tần Tầm Dật khiến cho người ta có cảm giác tốt hơn. Nữ tử ngồi gần cửa sổ rất nhanh thu hồi ánh mắt của mình, lại trong lúc quay đầu vô tình đối mặt cùng hán tử bên trái nhìn như từ nông thôn kia, nhất thời chớp được trong mắt đối phương một tia lóe sáng vừa lướt qua, vẻ khinh bỉ giống

mình như đực. Hắc hắc, ra mời, hẳn đối với hai vị đại thiếu gia này cũng đầy khinh thường nha. Có ý tứ, thật sự là càng ngày càng thú vị.

“Âu Dương công tử, Bạch công tử, nhĩ gian của nhị vị đã chuẩn bị xong. Người xem...”

“Ân.” Bạch Lăng Vân ngạo mạn gật đầu, đang định nhấc chân, chợt nhìn thấy một cô nương áo lam da trắng, tóc đen liền lập tức dừng bước. “Không cần.”

“Không sai, không sai.” Âu Dương Lập quan sát đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương làm rung động lòng người trước mắt, liền tiếp nói, “Chưởng quầy, các thiếu gia hôm nay dùng cơm ở nơi này.”

“Nhưng, chính là...” Chưởng quầy nhìn trái nhìn phải, mặt lộ vẻ khó xử, “Nhị vị công tử, nơi này đã đầy khách...”

“Ít lắm nhãi!” Bạch Lăng Vân không kiên nhẫn nói, “Chúng ta chỉ cần một cái bàn là được.”

“Được, được, bàn...” Thằng sáu tuyệt bay, trời đổ mưa đỏ, trong khoảng thời gian ngắn, đầu chưởng quầy biến thành tương hồ. Hai đại thiếu gia luôn luôn thích sĩ diện, không ngồi trong phòng trang nhã không chịu được có phải trong vòng một đêm liền đổi tính hay không?

Bỏ lại chưởng quầy đầu óc choáng váng, kinh ngạc không thôi, hai vị đại thiếu gia thẳng hướng về phía mục tiêu mình nhìn trúng, đại mỹ nữ một tay chống cằm ngồi bên cửa sổ.

“Xin hỏi cô nương có phải đi một mình?” Bạch nhị công tử ánh mắt để trên đầu đối mặt với mỹ nhân lại rất khiêm cung hữu lễ.

Mỹ nữ nhẹ nhàng đứng dậy: “Không phải.”

“Nga?” Con mắt Âu Dương Lập nhìn bốn phía, “hay cô nương là người nơi này?”

“Cũng không phải.”

“Cũng không phải?” Bạch Lăng Vân ngạc nhiên nói, “Chẳng lẽ cô nương đi cùng bạn?”

“Đúng vậy.”

“A?” Âu Dương Lập, Bạch Lăng Vân trầm miệng một lời. Nếu vị bằng hữu của mỹ nhân này cũng là một vị đại mỹ nhân...

“Không biết bạn của cô nương ở chỗ nào?” Bạch Lăng Vân nhã nhặn phát ống tay áo, tiêu sái nói.

“Có thể thỉnh cô nương giới thiệu làm quen hay không?” Âu Dương Lập ưỡn ngực ôm quyền, càng hiện ra tư thế oai hùng, hiên ngang mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong.

“Đương nhiên có thể.” Mỹ nữ quay đầu chỉ vào nam nhân ngồi bên trái đang cúi đầu gấp từng miếng lớn, khe khẽ mỉm cười yếu ớt. “Vị này là chuyết phu.”

??!!

Đây, đây là sao?! Đóa hoa nhài cấm bãi cứt trâu? Nhìn tên hai lúa bộ dáng như quỷ chết đói đầu thai, vừa ăn trong lỗ mũi một bên còn phát ra tiếng “cô lỗ lỗ” kì quái, dường như tám trăm năm chưa sờ qua cơm, bốn con mắt Âu Dương đại thiếu, Bạch nhị công tử nhìn dáng vẻ què mùa của hán tử đều trợn trừng, lòng trắng nhiều hơn lòng đen.

Uống xong ngụm canh cuối cùng, nam nhân bắt nhĩ ợ một cái, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, mới ngẩng đầu lên, tự giới thiệu: “Nhị vị hữu lễ. Tộc nhân Trần Trọng Đại, ở nông thôn có mấy trăm mẫu đất, nghe nói Dương Châu là nơi tốt lắm, cho nên mới mang lão bà ra đây khai mở nhân giới.” Nói tới đây, hẳn giống như nhớ ra cái gì đó, hướng về phía nữ tử đang đứng thẳng vung tay lên, “Đây là vợ Lý A Hoa.”

Lý A Hoa, tên thật thô bỉ. Không chỉ có nhị vị đại thiếu gia nghe được nhăn mi, ngay cả bản thân mỹ nữ cũng hơi có chút bất mãn.

“Vốn chúng ta hẳn là ngồi cùng bàn dùng cơm” Lý A Hoa cười khổ, “Nhưng là,” nàng xấu hổ đỏ mặt, trán nhẹ cúi, ráng hồng đầy trời chậm rãi hiển hiện, hơi hơi lộ ra cái gáy trắng nõn, khiến cho nhân cầu hai vị

thiếu gia thiếu chút rớt xuống. “Nhị vị công tử cũng nhìn thấy, bộ dạng hần lúc ăn cơm...” Thanh âm nàng tựa như muối, ngưng ngừng không nói thêm gì nữa.

Âu Dương Lập, Bạch Lăng Vân liếc nhau, sâu sắc đồng tình. Ai, một nữ tử xinh xắn tú lệ, ôn nhu động lòng người như vậy, thế nhưng lại thân bất do kỷ, bất hạnh gả cho một tên địa chủ nông thôn, quả nhiên là vận mệnh trêu cợt, tư nguyên lãng phí! Cho nên, đem đóa hoa tươi cứu thoát ra khỏi vũng bùn, giúp cho nàng đóa hoa kiều diễm có cơ hội làm lại từ đầu, trách nhiệm to lớn như thế, dĩ nhiên là rơi vào người nhị vị thiếu hiệp Dương Châu. Những chuyện tốt cứu người nguy nan, giúp người khi gặp nạn, dặt hoa trên gấm thế này, Âu Dương đại thiếu cùng Bạch nhị công tử cho tới bây giờ chưa hề chối từ, việc nhân đức không nhường ai. Nhưng mà, khi nhị vị thiếu hiệp lòng đầy cảm phẫn, nhiệt huyết sôi trào quay đầu nhìn lại...

Nữ tử xinh đẹp diễm đạm nho nhã, nhỏ bé yếu ớt mềm mại đang nhu tình hàng nghìn hàng vạn rúc vào bên người trượng phu mình, mắt ngập tình yêu, vẻ mặt hạnh phúc. Nhị vị thiếu niên hiệp sĩ vốn muốn anh hùng cứu mỹ nhân nhất thời đánh mất lập trường, tự nhiên cũng không có cơ ra tay trượng nghĩa, khí thế xuống dốc không phanh, chỉ có thể tha thiết mong chờ nhìn hai vợ chồng người ta nắm tay, ngọt ngào mật mật, hôn nhẹ nóng bỏng nghênh ngang rời đi.

Đầu đường cuối ngõ, người đến người đi như mắc cửi.

Trên chợ Dương Châu náo nhiệt sóng vai đi tới một đôi vợ chồng kỳ lạ có vẻ không tương xứng. Nam tử bộ dáng điển hình nhà giàu mới nổi ở nông thôn tuy rằng ăn mặc xa hoa, vẫn không thoát được một thân hơi thở quê cha đất tổ, nữ tử bên cạnh hần lại bộ dạng văn văn nhược nhược, tú lệ động lòng người, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê các hiền thực nhu thuận, ôn nhu thể thiếp. Hai người như vậy đứng chung một chỗ, người có dũng khí cũng nói không nên lời cảm giác kỳ quái. Bất quá, xem tình cảm bọn họ thật ra thập phần hòa hợp, tay phải nam tử cùng tay trái nữ tử luôn luôn gắt gao quấn lấy nhau, từ đầu đến cuối chưa từng tách ra. Hai người quán từ đầu đường đến cuối hẻm, rẽ phải quẹo trái, thất chiết bát chuyển, cuối cùng rốt cục dừng bước ở một nơi yên tĩnh không người qua lại.

“Người có thể buông tay chưa?” Ngữ khí lãnh liệt cùng tình quang như ẩn như hiện trong mắt nữ tử hoàn toàn không hợp với bề ngoài diễm đạm nho nhã của nàng.

“Đương nhiên có thể.” Nam tử thông thả cười, trong tươi cười lại ẩn hàm mưu tính, khiến cho khuôn mặt nguyên bản ngay ngắn thật thà phúc hậu có thêm vài phần xảo hoạt. “Chỉ cần người chịu buông ra trước, ta tuyệt sẽ không cố chấp lôi kéo.”

“Thật sự?” Nữ tử nghiêng mắt liếc xéo, yên nhiên nói, “người thế này không phải... gây khó dễ?”

“Như nhau thôi.” Nam tử khách khí nói, “Người trước tiên thỉnh.”

Trong lúc đàm tiếu, tay hai người trên không trung đã như điện quang hỏa thạch giao tiếp hơn mười chiêu, chiêu chiêu mau lẹ tàn nhẫn, không chút lưu tình. Hai người này ngoài miệng nói thật nhẹ nhàng, dưới tay lại lộ sát khí. Đang đấu ngón tay của nữ tử đột nhiên hơi động một chút, hai cây kim thép nhỏ như lông trâu bắn ra hướng về phía hai mắt đối phương, chỉ nghe vang lên một tiếng “leng keng”, kim thép đập vào một khối dài chừng ba tấc trên miếng sắt, nhanh chóng rớt xuống đất.

“Ám khí của ta cũng không tầm độc.” Nữ tử đã ngừng lại công kích, cười mỉa nói, “Tô lâu chủ cần gì phải cẩn thận như thế?”

“Tên tuổi độc thủ đã lừng danh thiên hạ,” Tô Phóng bộ dạng uể oải nói, “Chính là tại hạ không dám bắt cần.”

“Nếu như người đề phòng như thế, vì sao còn lôi kéo ta không buông?” Lôi Ngọc châm biếm, “Chẳng lẽ không sợ độc theo tay vào người?”

“Về cái này ta thực yên tâm,” Biểu tình Tô Phóng tương đối thành khẩn, “Cánh tay người có độc hay không ta cảm giác được, ta chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi.”

“Kinh ngạc?” Lôi Ngọc khiêu mi, “Trên đời này còn có chuyện gì có thể làm Tô lâu chủ cảm thấy kinh ngạc?”

“Chuyện này quả thật nằm ngoài dự liệu của ta.” Tô Phóng nghiêm trang nói, “Mặc cho tại hạ thiên tư vạn lự thế nào cũng khó đoán được Tuyệt Tâm cốc cốc chủ đại danh鼎鼎, uy phong bát diện trong chốn giang hồ lại là một đại mỹ nữ yếu đuối động nhân. Hôm nay có duyên nhìn thấy cô nương hiện lên rõ ràng trong mắt như núi Lư Sơn, quả nhiên là ghen hòng nhìn trân trối không nói nên lời.” Dứt lời, còn giả bộ khoát khoát Diêm vương lệnh do huyền thiết tạo thành trong tay. Xem hấn mồm miệng rõ ràng, nói năng lưu loát, đâu có nửa điểm bộ dáng “Nói không nên lời”?

“Khối đồng nát sắt vụn của ngươi sớm nên thu hồi đi là hơn.” Chỉ thấy mặt Lôi Ngọc chuyển từ trắng thành xanh, sau từ xanh thành trắng, không thể nghi ngờ đã bị điểm trúng chỗ đau. Y hung tợn trừng mắt với Tô Phóng, rất có khí thế đem người chém thành tám mảnh, “Bốn cốc chủ vì sao phải giả dạng, không cần người bên ngoài xen vào!”

“Ân, nói rất có lý.” Tô Phóng liên tục gật đầu, đem Diêm Vương Lệnh một lần nữa đưa vào trong ngực, “Về sở thích nam phần nữ trang của Lôi cốc chủ, tề nhân tất nhiên chắc là sẽ không có nửa câu...” Vừa mới nói được nửa câu, bỗng nhiên một luồng chân khí mãnh liệt từ tay trái đối phương đột ngột bức tới, vội vàng vận công phòng hộ. Cũng may nội lực song phương đã cùng đạt được cảnh giới thu phóng tự nhiên, hai cổ lực lượng mạnh mẽ vừa chạm vào lập tức phân ly, Lôi Ngọc chưa tiếp tục tiến sát, Tô Phóng cũng đồng thời thu hồi công kích. Dưới tình hình như thế nếu tùy tiện ra tay, chỉ sợ song phương đều không chiếm được lợi thế. Nếu hai người ai cũng không tính toán đến việc ngày đầu tiên đến Dương Châu đã phơi thây ngoài đường, tự nhiên không cần phải...liều sống liều chết. Chẳng qua có một việc, thực làm người ta đau đầu.

“Ngươi buông tay.”

“Ngươi buông trước.”

“Ngươi trước!”

“Không, ngươi trước.”

“Ngươi...”

“Làm sao?”

Đối thoại giống như hải đồng cãi cọ không hề có ý nghĩa, song hai người ai cũng không dám buông tay, e sợ bản thân triệt hồi phòng ngự trước sẽ bị đối phương nhân cơ hội tấn công, đến lúc đó không chết cũng trọng thương. Loại chuyện “tiền mất tật mang” này, Tô lâu chủ cùng Lôi cốc chủ đương nhiên là chưa bao giờ chịu làm. Giờ phút này, hai người có phần hối hận mới vừa rồi tùy tiện cùng nhau đùa giỡn nhệ vị thiếu gia kia lại nhập vai quá mức, đến nỗi biến thành hai người liên thủ, muốn tách ra cũng không được.

“Như vậy đi,” Tô Phóng đề nghị, “Chúng ta cùng nhau chậm rãi thu lực, ngươi thu một phần, ta thu một phần.”

“...” Lôi Ngọc há mồm muốn nói, rồi đột nhiên ngừng lại. Trong nhất thời, hai người từ đầu đến chân hoàn toàn bất động, ngưng thần tụ khí, yên lặng đứng.

“Tám người.” Lôi Ngọc giật giật miệng, lấy phương thức thần ngữ nói chuyện với người đối diện.

“Mỗi người một nửa.” Tô Phóng trừng mắt nhìn y, cũng lấy thần ngữ trả lời.

“Hảo.” Lôi Ngọc nhận lời.

Mười sáu thanh đao chói lọi, sáng long lanh từ bốn phương tám hướng nhất tề đánh úp về phía hai người đứng lặng ở ngô sâu. Tám hắc y nhân che mặt cầm trong tay song đao, một dài một ngắn, chia nhau từ mái hiên, cửa ngõ, góc tường linh hoạt bay vút ra. Mỗi người một chiêu đều đủ dồn người khác vào chỗ chết, xem tư thế sát khí trùng điệp, liền biết không có thiện ý. Tiếng “đinh đinh đang đang” liên tiếp vang giòn, hai bóng người tay nắm tay xuyên qua đầy trời ánh đao, tay áo phiêu phiêu, tư thế oai hùng bùng bùng. Tô Phóng tay trái, Lôi Ngọc tay phải đều cầm theo bốn chuôi trường đao, lại nhìn tám hắc y nhân kia trong tay chỉ còn một thanh đoản đao. Nhưng thấy tám người dò xét liếc mắt một cái, lần thứ hai đánh lên, lúc trước một người một đao bổ về phía Tô, Lôi hai người nắm tay, thấy hai người liên thủ thật là quá mức cường đại, cấp bách muốn đem hai người tách ra, để tiêu diệt từng bộ phận. Ánh đao chói mắt, đao phong sắc bén, Tô Lôi hai người đồng thời thu lực rút tay, nhảy ra một bên. Cả buổi chiều rất cục cựa cũng có

cơ hội giải phóng bàn tay, khiến cho hai người mừng rỡ thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Trong tiếng cười dài, ánh đao như luyện, Tô Lô hai người đều lấy một địch bốn, ngăn ngừa mười chiêu, trường đao trong tay Lô Ngọc đã kề trên cổ gã hắc y nhân cuối cùng còn sống, lạnh lùng nhìn.

“Nói! Là ai phái các người tới?”

Hắc y nhân trầm mặc không nói, khăn che mặt hạ xuống tràn ra một vết máu đỏ sẫm, hai mắt khê đảo, người cũng xụi lơ.

Hạc đỉnh hồng.

Lôi Ngọc bỏ xuống trường đao trong tay, quay đầu nhìn, liền đụng vào một đôi đồng tử cũng tràn đầy bất đắc dĩ. Tô Phóng chỉ vào bên chân mình, buồn cười nhún vai.

Lôi Ngọc tiến lên đẩy ra khăn lụa che mặt của từng cỗ thi thể nằm trên mặt đất, ngoài bộ mặt dữ tợn của hai người vừa phải uống thuốc độc tự sát, mấy người còn lại diện mạo không có gì đặc biệt. Xé mở hắc sắc y lĩnh, hai chữ triện được thêu cực nhỏ “Ám sát” lọt vào tầm mắt.

“Kỳ quái. Những người này ta chưa bao giờ thấy qua,” Tô Phóng một mặt tinh tế xem kỹ, một mặt nói, “Trên giang hồ khi nào thì có thêm một tổ chức sát thủ tên là “Ám sát”?”

“Lại là Hạc đỉnh hồng,” Lô Ngọc lẩm bẩm nói, “Chuyện này càng ngày càng có ý tứ.”

“Đích xác thực có ý tứ.”

Tô Phóng chăm chú nhìn, cùng Lô Ngọc lẳng lặng đối diện. Sau một lúc lâu, hai người đồng thời giương mày cười, tỉnh táo thu lại loại tình cảm tự nhiên vừa mới phát sinh.

“Xem ra, có người không muốn để cho Triều Mộ lâu không công mà chiếm được tiện nghi.” Lô Ngọc trêu chọc nói, “Tô lâu chủ, thứ tại hạ khuyên một câu, đừng để rơi vào tình cảnh muốn làm ngư ông đắc lợi, cuối cùng lại lật thuyền.”

“Đa tạ nhắc nhở.” Tô Phóng đoan đoan chính chính hướng về phía Lô Ngọc ôm quyền, “Nhưng không biết Lô cô nương hôm nay tính ngủ lại ở khách sạn nào?” Ba chữ “Lôi cô nương” này nói ra đặc biệt chói tai.

“Hừ,” Lô Ngọc hừ lạnh một tiếng, thân hình phiêu nhược kinh hồng, trước khi đi còn ngoái đầu nhìn lại cười, “Này... tặng cho người.” Y nhỏ xuống cây trâm duy nhất trên đầu vung lên.

Bất tri bất giác bị nụ cười nhẹ nhàng kia mê hoặc, bất tri bất giác vươn tay ra, nhất thời lòng bàn tay tê rần, lập tức cực kỳ hoảng sợ.

“Này, người không phải nói ám khí của người không tầm độc sao?”

Lôi Ngọc cười to: “Ta nói người sẽ tin a?!”

“...”

“Yên tâm đi.” Tiếng cười thanh thúy từ xa xa bay tới, “Đây chỉ là thuốc tê mà thôi, một lúc lâu sau tay người tự nhiên sẽ khôi phục, tuyệt đối không có di chứng...”

Tô Phóng dở khóc dở cười nhìn cây trâm bạch ngọc trong tay, lại liếc qua bóng lưng đã xa, chậm rãi, từng chút từng chút khóe môi giương lên. Nợ ngày hôm nay, chúng ta liền lưu lại chậm rãi mà tính đi.

Màn đêm rủ xuống, thanh âm câu tịch.

Một tòa lâu các rường cột chạm trổ hoa lệ.

“Hai người kia đến tốt cùng là thân phận gì?” Thanh âm nặng trĩu của một nam nhân.

“Khởi bẩm chủ nhân, thuộc hạ không biết.” Một gã hắc y nhân khác đang quỳ mọp, sợ hãi nói, “Tám người thuộc hạ phái đi đều đã bị giết.”

“Nga? Bọn họ bị loại binh khí nào giết?”

“Là...là đao của chính bọn hắn. Có ba người một đao vào cổ mất mạng, ba người khác bị đao trực tiếp đâm vào tim mà chết, còn có hai người uống thuốc độc tự sát.”

“Hảo công phu.” Nam nhân đứng thẳng lạnh lẽo nói, “Giám thị nhất cử nhất động của bọn hần, tức khắc hồi báo. Nhớ kỹ, chớ tiếp tục đánh rần động cỏ.”

“Dạ.”

Cửa ngàm trên vách tường vô thanh vô tức trượt ra, hắc y nhân cung kính thi lễ yên lặng rời đi.

4. Chương 3

Hôm sau.

Giờ Dần.

Bình minh mới lộ, ánh ban mai còn chưa rạng.

Dẫn Nguyệt lâu.

Nơi này là tửu lâu lớn nhất Dương Châu, cũng là một trong những khách sạn lớn nhất, chủ nhân của nó là Tần gia thiếu chủ Tần Tâm Dật. Hơn nửa tháng trước một mối lửa mặc dù đem Tần gia tổ trạch đốt sạch, nhưng ngân hàng tư nhân, tửu lâu, khách điểm cùng với các cửa hàng sinh ý khác vẫn như khi Tần lão gia tử còn sống, nhiệt nhiệt nháo nháo, vô cùng tấp nập, không có chút nào ảnh hưởng. Tất cả chuyện này đều do công vị đại tổng quản Tề Hưởng gần đây mới đến quản sự. Tề Hưởng này cùng Tần lão gia tử chính là huynh đệ kết nghĩa, hai người tình như thủ túc, giao tình qua lại. Tần phủ xảy ra chuyện lớn như vậy, Tề Hưởng há có thể khoanh tay đứng nhìn? Lại thêm Tần Tâm Dật đối với việc quản lý tài sản có thể nói là dốt đặc cán mai, gặp được Tề Hưởng liền như chết đuối vớ được cọc, Tề Hưởng tới tuổi này vẫn cô độc ngày thường đối với hài tử xinh xắn của lão hữu sớm đã yêu thích, lập tức liền không thể chối từ mà rút đao tương trợ, tạm thời thay Tần đại thiếu gia quản lý toàn bộ sinh ý, giúp cho Tần Tâm Dật thiếu chút nữa bị công việc đè bẹp cuối cùng cũng có thể thở phào thoát nạn. Tề Hưởng trên giang hồ có một biệt hiệu là “Tinh đà tề toán”, còn có một biệt hiệu hợp hơn, đó là “Chỉ tiến bất lùi”. Thử nghĩ, để một người như vậy đến xử lý sinh ý, còn phải lo lắng gì nữa? Cho nên, Tần đại thiếu gia mừng rỡ đem hết thấy công việc vụn vặt vất vả dâng tặng cả hai tay, bản thân thì tránh được càng xa càng tốt.

“Thời tiết thật tốt.”

Từ trong phòng Mão ở lầu ba hậu viện Dẫn Nguyệt lâu cất bước đi ra, một nam tử trẻ tuổi tự nhủ nói. Một đầu tóc dài đến eo đen nhánh không đội đai quan như nam nhân thông thường, chỉ được buộc lỏng lẻo bởi một sợi dây đỏ. Người này dáng người vừa phải, khung xương hết sức nhỏ, môi hồng răng trắng, bộ dạng nhả nhặn thanh tú, một đôi mắt to ngập nước, lại càng chọc người thương tiếc. Tổng thể mà nói, đây là một tướng mạo thiên về nữ tính, nhìn qua thập phần đơn bạc, thấy vào giữa đám nam tử thiếu niên và thanh niên, đúng là một con tiểu miêu mới sinh, nhất cử nhất động đều có vẻ nhút nhát, mảnh mai yếu ớt.

“Ân, đích xác tốt lắm.” Cửa sổ phòng Thìn cách vách đột nhiên mở ra, một thanh âm trầm ổn vang lên.

Kỳ quái, ngữ điệu này giống như đã từng nghe thấy qua? Người ngoài phòng bỗng nhiên xoay người, người trong phòng ngẩng đầu nhìn lên, hai người bỗng nhiên đối mặt, đồng thời kinh hô: “Là người?!”

“Lôi cô nương thật hăng hái,” Ngồi dựa vào ghế bên cửa sổ, nam nhân thần tình trung hậu thành thật đi trước một bước đùa cợt nói, “Sớm như vậy đã rời giường, có phải vội vàng đi gặp tình lang?”

Vương bát đản chết tiệt này! Thật vất vả mới lết xong mười ngày nước sôi lửa bỏng, cuộc sống khổ không thể tả của nữ nhân, đang cao hứng phấn chấn khôi phục tướng mạo sẵn có, tâm tình tốt buổi sáng sớm của Lôi Ngọc thoắt chốc gần như bay sạch.

“Cô nương cái gì?! Hay là Tô lâu chủ còn chưa tỉnh ngủ?”

“Nga...” Tô Phóng nheo mắt lại cẩn thận nhìn lên, tỉnh ngộ nói, “Nguyên lai hôm nay thay nam trang à? Thứ cho tại hạ ngu dốt, Lôi cốc chủ lúc này là muốn nữ phần nam trang?”

Lôi Ngọc lạnh lùng nhìn chằm chằm người trong phòng: “Ta xem Tô lâu chủ hẳn là đã quên bàn tay ngày hôm qua rồi?”

“Đúng vậy! Người nhắc nhở như vậy ta mới nhớ.” Tô Phóng khoa trương vỗ vỗ ót, chậm rãi lấy từ trong lồng ngực ra một cây trâm bạch ngọc tinh xảo, vẻ mặt hết sức say sưa. “Đây chính là tín vật đính ước Lôi cô nương tặng tại hạ, tề nhân luôn mang theo bên người, không có lúc nào không dám quên ân huệ của cô nương.” Hai chữ “ân huệ” này hiển nhiên là sáo ngữ, mang dụng ý khác.

Lôi Ngọc bị hấn trái một tiếng “cô nương”, phải một tiếng “cô nương”, kêu đến sắc mặt âm trầm, mắt lộ ra hung quang: “Nếu người thích sớm đi đầu thai chuyển kiếp thì...” Thoáng nhìn thấy điểm tiểu nhị đang đi tới, ngôn ngữ uy hiếp tức khắc đình chỉ, Lôi đại cốc chủ thập phần hữu lễ, phi thường ngại ngừng cười một tiếng, “Sớm.” Trực tiếp đem ba hồn bảy vía của điểm tiểu nhị đáng thương quuyền rũ hơn phân nửa.

Trời ạ! Tô Phóng đảo cặp mắt trắng dã. Tiểu tử này biến sắc mặt thật sự quá là nhanh! Nếu dùng võ công mà nói, có thể gọi là lô hỏa thuần thanh, kỹ năng siêu phàm.

Chỉ thấy điểm tiểu nhị đỏ bừng mặt, lấp bắp hơn nửa ngày mới phun ra một câu: “Công...công tử... ngài... ngài sớm...” liền hốt ha hốt hoảng chạy xuống lầu. Xem xét tư thế kia, đã đạt đến tiêu chuẩn chạy trốn chết.

“Lôi cốc chủ sức quuyền rũ quả thực kinh người,” Tô Phóng xem mà than thở, “ngay cả nam nhân cũng bị người mê hoặc thần hồn điên đảo.”

Lôi Ngọc tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn: “Tô lâu chủ người cũng không kém a.”

“Nga? Thật sự?” Tô Phóng ưỡn ngực, hai mắt tỏa sáng.

“Đương nhiên. Chỉ tiếc...”

“Như thế nào?”

“Trông mắt hơi nhỏ, cái mũi hơi lớn, gương mặt rất vuông, tay chân rất to, bộ dạng giống như trâu, cũng không thể khiêng ra chợ bán.” Lôi Ngọc lắc đầu thở dài, “Ai, ta xem người, một chút giá trị cũng không có. Không bằng... bốn cốc chủ hảo tâm tặng người khối đậu hũ này.”

“Đa tạ đa tạ,” Tô Phóng liên tục chấp tay, “Nhưng đập đầu vào đậu hũ tự tử không khỏi rất ám muội. Hơn nữa, tề nhân làm sao có thể để cho Lôi cô nương vì tề nhân trắng niên mất sớm mà thương tâm rơi lệ?”

“Tô, Phóng.” Lôi Ngọc nheo lại đôi đồng tử nguy hiểm, giọng điệu nhu nhuyến.

“Chậm đã, chậm đã,” Tô Phóng vội vàng xê dịch thân thể về phía sau, “Đừng xúc động. Khó có được dịp chúng ta hữu duyên kết bạn, lại có duyên cùng ở một khách sạn, không bằng cùng nhau xuống lầu đến tiền viện dùng đồ ăn sáng? Người cũng đói bụng phải không? Ta mời.”

“...” Lôi Ngọc quay đầu đi, liếc mắt nhìn hấn hồi lâu, mới miễn cưỡng nói, “Nếu người không sợ trúng độc bỏ mình.” Dứt lời, liền sải bước rời đi.

Nhìn bóng dáng thon thả mảnh khảnh phía trước, trong mắt Tô Phóng phút chốc hiện lên một tia nhu tình, chính là, nhanh đến mức ngay cả chính hấn cũng không phát hiện.

Dẫn Nguyệt lâu phân ra trước sau hai viện, tiền viện là tửu lâu, hậu viện là khách điểm.

Thời điểm Lôi Ngọc cùng Tô Phóng đến tiền viện, trên tửu lâu chỉ có lác đác vài người. Bởi vì còn sớm, cả tòa tửu lâu thoáng có vẻ quạnh quẽ.

Nhất, nhị, tam, ba cái bàn bốn người. Yên lặng đếm, Lôi Ngọc cùng Tô Phóng mặt đối mặt ngồi ở một góc có tầm nhìn rộng rãi, có thể quan sát thỏa thích động tĩnh trên lầu các lại không bị người khác chú ý.

Gọi đồ ăn mình thích xong, Tô Phóng nhấp một hớp trà thơm do hỏa kế đưa lên, lập tức bị sặc, liền cuống quýt lấy từ trong tay áo ra một tấm khăn lụa màu trắng che miệng ho khù khụ.

“Người không biết là thành Dương Châu gần đây càng lúc càng náo loạn sao?” Một thanh âm nhỏ như muỗi kêu của Lôi Ngọc truyền vào tai – “Truyền âm nhập mật”, hảo công phu.

“Người làm sao vậy?” Trên mặt Lôi đại cốc chủ hiện lên vẻ quan tâm cùng lo lắng, vội vàng đứng dậy đi tới bên người Tô Phóng thân thiết hỏi, hữu ý vô ý dùng lưng mình che đi ánh mắt tò mò đánh giá từ ba bàn khác bắn tới. “Ai nói trong thành Dương Châu gần đây có hái hoa tặc?” Lôi Ngọc cũng lấy phương pháp

truyền âm nhập mật trả lời, “Người ngồi ở chỗ này trừ ngươi và ta ra, có ai không phải cừu gia của hần?” Sau đó, y lớn tiếng hỏi, “Ta giúp ngươi đâm lưng một chút được không?”

“Không, không cần.” Tô Phóng thở phì phò cự tuyệt “hảo ý” của Lôi Ngọc. Nói đùa gì chứ? Ngày hôm qua chỉ là bàn tay mà đã hải, hôm nay lưng còn bị đâm thì ai biết được hậu quả sẽ thế nào? Đối với người còn ở vị trí bằng hữu khó phân này, đương nhiên là nên đề phòng một chút cho thỏa đáng. Hơn nữa Tô đại lâu chủ, mẹ nó chứ, lại xuất thân sát thủ, tính cảnh giác so với người khác lại càng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lôi Ngọc cực kì nhanh rút tay về. Tuy rằng sớm dự đoán được phản ứng của đối phương, trong lòng vẫn có chút khó chịu. Bất quá, nhớ lại chính mình từng “tặng cho” Tô Phóng cây trâm bạch ngọc, khó trách đối phương sẽ thần hồn nát thần tính như thế.

“Dư Nhạn, hòn ngọc quý duy nhất trên tay chương môn phái Không Động Xuyên tâm kiếm Dư Phong Phi, mấy năm trước thật sự là bị Mai Diệc Tình cưỡng gian rồi giết chết à?” Tô Phóng một mặt tỉnh bơ đánh giá bốn người ngồi ở trên ba bàn lớn, một mặt lại bắt đầu ho khan. “Bào đệ Bạch Ngọc Vân của tục gia đệ tử trẻ trung kiệt xuất nhất phái Võ Đang Kiếm chương song tuyệt Bạch Ngọc Sơn tại tháng ba năm ngoái... Khụ khụ khụ...” Hần dùng lực ho lên.

“Ngươi thật sự không sao chứ?” Lôi Ngọc thay đổi tư thế, giống như lúc nãy chống đỡ ánh mắt của bốn người kia. “Chuyện bạch đạo ta mặc kệ.” Y biểu cảm hồ hững, “Ta chỉ biết lão tam Ngọc diện sát Vương Kim của Truy vân tam sát vừa bị hại trong năm nay. Sau khi chuyện phát sinh, Nhị sát từng tới Tuyệt Tâm cốc, yêu cầu bốn cốc thay bọn hần chủ trì công đạo.”

“Nga? Ngươi gặp qua bọn hần?”

“Không có. Lúc ấy là Nhị sư đệ Lâm Đình Hiền của ta ra mặt tiếp đãi.”

“Ngô...”

“Nhị vị khách quan, lót dạ của ngài.” Nghe tiếng hét lớn, Tô Phóng dần dần đình chỉ ho khan, Lôi Ngọc cũng lộ ra vẻ mặt yên tâm ngồi trở lại chỗ cũ.

“Ăn, hương vị rất không tồi.” Tô Phóng cầm một cái bánh bao đưa tới miệng cắn một miếng, tán thưởng không dứt. “Chẳng trách tay nghề của đầu bếp Dẫn Nguyệt lâu Dương Châu người người đều xưng tụng, quả nhiên danh bất hư truyền! Một chuyến xa nhà đến Dương Châu này của chúng ta, thật đúng là đến đúng chỗ rồi!” Lúc hần nói chuyện hoa chân múa tay, hiển nhiên diễn đúng chóc hình tượng một tên quê mùa từ nông thôn chạy đến đô thành khai mở nhân giới. “Đến, ngươi cũng thử một cái.” Nói xong, còn thuận tay gấp một cái bánh bao vào bát Lôi Ngọc.

“Cám ơn.” Lôi Ngọc vui vẻ nói, miệng cười tú lẹ ôn nhu như xuân hoa nở rộ. Liếc mắt một cái liền biết hai người này quan hệ không bình thường, tựa hồ còn mang theo một tia ám muội. Bất quá, hiện giờ nam phong đang thịnh, chỉ cần trong nhà có tiền, nào có ai không nuôi hai ba tên luyến đồng? Đồng tính từ xưa đã di tồn, ngay cả trong chốn võ lâm cũng có không ít người dính vào tật này, trực tiếp khiến nhóm chính nhân quân tử tức giận đến mất ngủ chửi thề đổi thay, thử dài vật đổi sao dời.

Tám đạo ánh mắt dò hỏi không hẹn mà cùng thu về, chuyển mắt thôi nhìn. Tạo thành hiệu quả như mong muốn, Tô, Lôi hai người nhìn nhau cười, ăn ý giữa hai người lại tăng thêm vài phần. Nếu thiếu đường nhìn đáng ghét của người khác, nói chuyện tự nhiên không cần tiếp tục kiêng dè như vậy, chính là mỗi khi đàm đạo việc trọng yếu, vẫn không thể thiếu được phương thức “truyền âm nhập mật.”

“Mai Diệc Tình thực cũng có thể coi là đương kim đệ nhất đại âm tặc,” Tô Phóng từ từ nói, “Chỉ cần rất xinh đẹp, không quản là nam hay nữ, là dân chúng tầm thường hay người trong võ lâm, tất cả đều bị hại không tha.” Trong giọng nói hàm chứa sự xem thường sâu sắc.

“Ta chán ghét đấng đồ tử, càng chán ghét hái hoa tặc.” Lôi Ngọc thần nhiên nói.

“Nghe khẩu khí của ngươi, tựa hồ từng có kinh nghiệm đau thương?”

“Trong vòng một ngày đã gặp qua hơn ba lượt.”

“Đấng đồ tử hay là hái hoa tặc?”

“Cả hai đều có.”

“VẬY NGƯỜI...”

“LÔNG TÓC VÔ THƯƠNG.”

Tuy rằng biết rõ lấy võ công cùng lanh trí của Lôi Ngọc, tuyệt đối không thể chịu thua thiệt gì, Tô Phóng vẫn nhịn không được thả vào đáy mắt một vẻ ân cần cực nhẹ cực nhỏ. Giờ phút này, đều không phải diễn trò. Đọc hiểu ý tứ Tô Phóng, Lôi Ngọc chợt thấy ngực ấm áp, không tự chủ được nhợt nhạt cười: “Người cũng quá coi khinh ta đấy.” Lần này tươi cười bình thản lại cất đầu từng đợt từng đợt chân thành.

“Không dám.” Tô Phóng mỉm cười. Nháy mắt, khoảng cách giống như lập tức kéo gần lại rất nhiều.

Trên lầu tiếng động dần dần rầm rĩ. Khách nhân hậu viện lục tục đứng dậy đến tiền viện dùng cơm, hơn nữa còn khách nhân đến từ bên ngoài, không đến nửa canh giờ, trong Dẫn Nguyệt lâu đã chật kín người, đích thực sinh ý hưng thịnh, tiền tài như nước. Chính là thường ngày văn nhân thương nhân chiếm đa số, gần vài ngày nay lại phần lớn là người trong giang hồ đeo đao đeo kiếm, phong trần mệt mỏi, tất cả chuyện này tựa hồ chứng minh trong thành Dương Châu sẽ xảy ra một hồi phong ba.

“Bên trái là bạch đạo, bên phải là hắc đạo. Ân, hàng rào rõ ràng, xem là hiểu ngay.” Tô Phóng nhìn thấy thú vị, “Nhưng vị trí ở giữa mấy người... không biết là lưu cho ai?”

“Ta nghe nói La Thương Kính ít ngày nữa sẽ đến.”

“Ta cũng có nghe nói.” Mạng lưới tin tức của Triều Mộ lâu cùng Tuyệt Tâm cốc trải rộng thiên hạ, Tô Phóng cùng Lôi Ngọc đương nhiên tùy thời có thể nắm giữ hướng đi của võ lâm. “Bọn hắc nguyên bản vốn chuẩn bị hướng phía Nam nhất cổ tác khí chuẩn bị đi tìm Tuyệt Tâm cốc gây phiền phức, nhưng hiện tại Dương Châu đột nhiên đại náo hái hoa tặc, La Thương Kính không thể không lại đây trước một chuyến.”

“Biết đâu tổng đàn Hạo Nhiên môn lại chẳng vừa vặn thiết lập tại Nam Kinh cách Dương Châu không xa?” Lôi Ngọc cười mỉa, “La Thương Kính này hoàn toàn là lão hồ ly, từ đầu đã không định tùy tiện tiến công Tuyệt Tâm cốc, hắc chỉ bị những tên hiệp sĩ chính nghĩa nhiệt huyết văng đầu cuốn lấy nhất thời không thoát thân được thôi. Hiện giờ xuất hiện một cơ hội như vậy, ta thấy hắc cao hứng còn không kịp.”

“Lôi huynh nói như vậy rất đúng.” Tô Phóng nghiêm trang gật gật đầu, “Đây cũng chính là những suy nghĩ trong lòng tề nhân.”

Nôn... Lôi Ngọc chấn động da gà rớt đầy dất: “Miễn xưng huynh gọi đệ cho ta. Tần Tâm Dật không phải đã trả cho người một số sinh ý sao?”

“Nhưng ta không đáp ứng a.” Tô Phóng cười hì hì, “Dù sao lần giao dịch này bốn lâu chủ đã quyết không dính vào chút nào.”

“Ta hiểu ý tứ của người.” Lôi Ngọc giả hoạt nói, “Bất quá, người cho rằng cái tổ chức ‘Ám sát’ kia sẽ mặc người thông dong chờ ở một bên mà thoải mái nhàn nhã trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi sao?”

“Này...” Tô Phóng nhân châu xoay động, “Không bằng chúng ta...” Chưa nói xong câu, đã thấy chưởng quầy xấu xí của lầu lâu dẫn một vị nam tử ục ịch mặc cẩm bào đỏ thẫm, cao quan đoạn đại vội vàng đi tới.

“Nhị vị hảo,” Chưởng quầy tươi cười đầy mặt, “Có một việc tề lâu muốn cùng nhị vị thương lượng.”

“Chuyện gì?” Lôi Ngọc nâng mắt tao nhã hỏi, dung mạo thanh tú tế trí khiến cho ánh mắt ngang ngược ngạo mạn của người mặc hồng y bỗng nhiên cháy rực.

“Là như vậy,” chưởng quầy nhìn qua ngó lại Tô Phóng cùng Lôi Ngọc, chần chờ nói, “xin hỏi nhị vị công tử có phải...”

“Chúng ta là hảo bằng hữu,” Tô Phóng thành thật nói, “Từ huyện khác cùng tới.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI.” Chưởng quầy nhẹ nhàng thở ra, lấy một loại ánh mắt mà Tô Lôi hai người nhất trí là vô cùng giả hoạt nhìn bọn hắc: “Tề lâu muốn nhờ nhị vị tạm thời giúp một việc, không biết ý nhị vị thế nào?”

“Ngài có chuyện gì cần hai người tại hạ hỗ trợ?” Lôi Ngọc nhẹ nhàng nhăn mày hoài nghi, bộ dáng mệt mỏi này trong mắt người mặc hồng y cũng có một phen phong tình.

“Vị này chính là Lạc trang chủ Bích Thủy sơn trang đại đại hữu danh trong chốn võ lâm. Lạc trang chủ thái độ làm người nhiệt tình vì lợi ích chung, nghĩa bạc vân thiên, là một vị anh hùng hảo hán chân chính.” Chương quỳ gối thiệu.

“Thất kính, thất kính.” Tô Phóng cuống quýt đứng dậy hành lễ, mắt tràn đầy khâm phục hâm mộ, “Tệ nhân Trần Trọng Đại, kiến quá Lạc trang chủ.”

“Ân.” Lạc trang chủ lạnh nhạt hừ một tiếng, xem như đáp lại tên hai lúa.

“Lạc trang chủ là khách quen của tệ lâu, nguyên bản tệ lâu luôn thay ngài ấy bảo lưu một gian khách phòng, nhưng lần này bởi vì hỏa kế mới tới nhất thời sơ sẩy, đem phòng Thìn của Lạc trang chủ cho...”

“Phòng Thìn?” Lôi Ngọc liếc Tô Phóng, “Đây không phải phòng của người sao?”

“Đúng a, hơn nữa các phòng khác của tệ lâu cũng đều đã đầy khách.” Chương quỳ cười bồi nói, “Nếu nhị vị là hảo hữu đồng hương, vậy... có thể thỉnh nhị vị nhượng một gian khách phòng cho Lạc trang chủ hay không?”

“Đương nhiên có thể.” Tô Phóng cùng Lôi Ngọc nhìn nhau, một hơi nhận lời.

“Vậy rất cảm tạ nhị vị.” Chương quỳ hiển nhiên đối với câu trả lời này phi thường hài lòng, mừng rỡ đến mức chỉ thấy rằng không thấy mắt.

“Không có gì,” Tô Phóng chất phác nói, “giúp người là gốc rễ của khoái hoạt nha, rất nên, rất nên.”

“Như vậy,” Chương quỳ lộ ra một miệng đầy răng trắng, cười hắc hắc, “nhị vị có thể... ngay bây giờ liền dọn sạch hay không?”

“...”

“Hắn XXX khốn khiếp!” Nhìn Tô Phóng mang theo hành lý đơn giản cất bước đi vào gian phòng của mình, Lôi Ngọc cảm giận mắng, “Cái gì mà ‘nhiệt tình vì lợi ích chung’? Háo sắc quỷ thì đúng hơn! Bồn cóc chủ luôn xem thường nhất loại ngụy quân tử giả nhân giả nghĩa này!”

Đối với ánh mắt háo sắc nhìn Lôi Ngọc chằm chặp ẩn dưới vẻ đạo mạo của “Nhân tâm phạt thủ” Lạc Sâm Hàn, Tô Phóng cũng cảm thấy quá mức không vui, bởi vậy...

“Người mới vừa ra tay?” Lôi Ngọc bỗng nhiên cười cười cổ quái.

“Không có.” Đối mặt với Lôi Ngọc, Tô Phóng tự nhiên thề thốt phủ nhận.

“Thời điểm người ở sát bên người hắn, ‘không cẩn thận’ huých hắn ngã nhào, ta thấy rất rõ ràng.” Lôi Ngọc chớp chớp đôi tròng mắt giống như thu thủy minh nguyệt, “Lần này hắn phải ở trên giường mà hảo hảo nằm hai ngày, thật sự là hả lòng hả dạ.”

“Ta cũng không phải là vì người mới ra tay.” Tô Phóng cười lạnh, hồn nhiên không để ý lời này rất có vẻ ‘giấu đầu lòi đuôi’.

“Tùy người nói thế nào cũng được.” Lôi Ngọc tâm tình thật tốt, “Dù sao người không ra tay ta cũng sẽ ra tay, còn có vị đại chương quỹ kia, rõ ràng bắt nạt người thành thật.”

“Hoàng kim xứng Lâu Động Thiên vốn chính là người như vậy, hắn là tùy tùng của Tề Hưởng, đương nhiên học ngón tính toán tỉ mỉ của chủ mình.”

“Quên đi.” Lôi Ngọc ngửa mặt lên trời ngã xuống giường, gối lên song chướng đan chéo sau ót mình, nhấc chân lên bắt chéo, lắc lư nói, “Xem người thay ta trút giận, bồn cóc chủ lần này không so đo.”

“...” Tô Phóng ghen lời, cách một lúc lâu sau, mới lẩm bẩm, “Ta có phải giúp lầm người rồi hay không?” Tiếp tục quay đầu nhìn Lôi Ngọc ngay cả tiếng ngáy cũng đã xuất hiện, hắn không khỏi lắc đầu cười khổ. “Ăn no lại nằm, heo cũng phải tự thẹn.”

“Đa tạ khích lệ.” Lôi Ngọc mở ra một con mắt, “Nếu người cũng muốn ngủ thì,” y sảng khoái dịch người vào trong, “thỉnh.” Dứt lời, một lần nữa đóng lại mắt đi gặp Chu công.

Xem bộ dáng của y, tựa hồ không hề cảnh giác. Tô Phóng yên lặng nhìn chăm chăm người đang say ngủ (ít nhất ngoài mặt có vẻ thế), trên khuôn mặt chính trực hiện như khúc gỗ lần thứ hai lộ ra nụ cười khổ thật sâu. Kiếp sống “ở chung” của Độc thủ, Diêm vương lệnh chính thức bắt đầu như vậy.

5. Chương 4

Nguyệt hắc phong cao, mọi âm thanh câu tịch, trên bầu trời không có nửa điểm tinh quang.

Tối nay thành Dương Châu rất náo nhiệt, chính xác mà nói, là trên nóc nhà thành Dương Châu rất náo nhiệt. Chỉ cần chậm rãi đi dọc theo những nóc nhà san sát, trong vòng mười bước, nhất định có thể gặp một người. Những người này phần lớn vẻ mặt nghiêm túc, thân thể căng thẳng, hai mắt sáng ngời, im lặng không nói, cả người đặng đặng sát khí, bày trận sẵn sàng nghênh địch. Nếu muốn hỏi mọi người vì sao lại lộ vẻ như lâm đại địch, đáp án thật hiển nhiên: bắt tặc. Chẳng qua tặc này không giống bình thường, mỗi lần nhắc tới cái tên Mai Diệc Tình, trong chốn võ lâm có hơn phân nửa sẽ nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể sớm xẻ thịt lột da hắn để an ủi vong linh thân bằng hảo hữu, một nửa khác thì sẽ lộ ra ánh mắt xem thường và khinh bỉ, vô luận từ góc độ nào, Mai Diệc Tình cũng đều là một hái hoa dâm tặc tiếng xấu lan xa, thái độ làm người đáng thống hận và khinh miệt.

Phong cuồng xuy, thảo loạn vũ, con rắn giáo hoạt tránh ở trong bụi cỏ còn có thể xuất động? Ai cũng không biết bộ mặt thật của Mai Diệc Tình, có lẽ hắn là một gã tiểu thương đầu đường, có lẽ hắn là một vị thương gia giàu có hầu bao bạc triệu, có lẽ hắn xa tận chân trời, có lẽ hắn gần ngay trước mắt, có lẽ hắn... chính là người bạn thân cốt mủ, hoặc người tình sinh tử tương hứa của người... Ban đêm tiếng gió thoảng, ai cũng không dám xem thường. Trong tấm màn đen yên tĩnh, đã tràn ngập không khí khẩn trương nghiêm trọng, có người nhìn không được thoát mồ hôi lạnh.

Dẫn Nguyệt lâu, phòng mao lâu ba.

“Thực nhảm chán.”

Hai người nằm song song trên giường không hề buồn ngủ, trợn tròn mắt nhìn khăn phủ giường hoa lệ trên đỉnh đầu, một bên nghiêng tai lắng nghe động tĩnh chung quanh, một bên lấy nội công thượng thừa “Truyền âm nhập mật” thoả mái mà nói chuyện với nhau.

“Mọi người ai cũng phi lên nóc nhà, cả đêm chạy tới chạy lui, gà bay chó chạy, người ta ngủ sao được?” Trong giọng nói của Lôi Ngọc hơi có chút bất mãn.

“Người không phải đã ngủ cả ngày sao?” Tô Phóng nằm ở bên ngoài chịu không nổi bội phục, “Còn chưa ngủ đủ à?”

“Ngủ nhiều có ích cho cơ thể,” Lôi Ngọc nói rất thành khẩn, “Hơn nữa bây giờ là nửa đêm, vốn là lúc nên ngủ.”

“Bên ngoài náo nhiệt như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn đi coi trộm một chút?”

“Có cái gì để xem? Theo thể cục thành Dương Châu hôm nay, Mai Diệc Tình mà xuất hiện, vậy hắn chẳng phải là ‘Đạp nguyệt lâm hương’, mà là ‘Đạp nguyệt lâm hiểm’, sát khí nơi này nồng nặc truyền ra ngoài ngàn dặm, ngay cả heo cũng không tới gần, càng khỏi nói đến con cáo giả dối như Mai Diệc Tình.” Lôi Ngọc ngáp một cái thật lớn, “Chỉ sợ nhóm nhân huynh trên nóc phòng tối nay chỉ có thể về tay không rồi.”

Tô Phóng thâm biểu đồng tình: “Vất vả như vậy còn phải làm không công, thật sự là làm khó bọn hắn.”

Phòng cách vách loáng thoảng truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng, Lôi Ngọc nghe thấy khóe môi cong lên: “Vị đại anh hùng ‘nhiệt tình vì lợi ích chung’ kia tựa hồ sức chịu đựng không tốt lắm.”

“Đại khái thế.” Tô Phóng nói như thể không liên quan đến mình.

“Cẩn thận hắn tìm người báo thù.” Lôi Ngọc không có hảo ý nói.

“Công phu điểm huyệt của bọn lâu chủ há lại bị nhìn thấu dễ dàng như thế?” Tô Phóng ngạo nghễ nói, “Ta cam đoan hắn muốn giải cũng tìm không ra nguyên nhân.”

“Người cứ chậm rãi khoe khoang đi, ta sẽ chờ xem khoác lác của người rách nát thế nào.”

“Ta đây không phải khoác lác,” Tô Phóng cải chính, “Là lì lợm, sắt đá nước lửa bất xâm.”

“Mặc kệ mặt của người là khoác lác hay là sắt đá, bản nhân đều không có hứng thú,” Lôi Ngọc thản nhiên nói, “Ta trước mắt vẫn cảm thấy có hứng thú nhất với ‘Ám sát’.”

“Àn,” nhắc tới tổ chức này, Tô Phóng nhú mày trầm tư. “Ta đoán...”

“Có lẽ...”

“Có thể hay không...”

Hai người trăm miệng một lời, không hện mà cùng xoay người nhìn đối phương. Một người ngủ trên giường thì thoải mái rộng rãi, nhưng một khi chen chúc hai đại nam nhân, dù nhìn thế nào cũng có vẻ miễn cưỡng. Hai người vừa quay đầu, khỏi cần nói, tự nhiên là mắt đối mắt, mũi đối mũi, hơi thở cùng nghe, vốn cái này cũng không có gì lớn lao, nhưng không may chính là, bởi vì tốc độ quá nhanh, hai người rằng môi đột nhiên đụng nhau, miệng đối miệng thân mật mạnh mẽ tiếp xúc. Trong phút chốc, Tô, Lôi hai người như gặp phải sét đánh, đồng thời cấp tốc rút về sau. Trong lúc bối rối, chỉ nghe “phanh” một tiếng, đầu Lôi Ngọc đụng vào vách tường, trái lại Tô Phóng cả người thẳng tắp ngã xuống đất. Hai người mắt to đối mắt nhỏ, ngơ ngác sững sờ như vậy ước chừng thời gian một ly trà.

“Ách...” Lôi Ngọc vuốt gáy, ngáp ngừng ấp úng nói, “Vừa rồi... không...”

“Đúng đúng đúng!” Tô Phóng nhất thời nhảy dựng, vỗ vỗ xiêm y trên người, liến thoắng nói, “Không có... vừa rồi thật là không có gì phát sinh.”

“Đúng a,” Lôi Ngọc gạt đầu thật lực, “cái gì cũng không có...”

“Ha ha...” Hai người xấu hổ nhìn nhau. Dần dần, ý cười khổng lồ không nổi theo đáy mắt lặng lẽ trôi lên, tiếp theo chỉ có thể không nén nổi mà cuồng tiếu. “Phốc ha ha ha ha...”

“Xem bộ dáng kỳ lạ của người,” Lôi Ngọc ôm bụng ngã lăn xuống giường, “quả thực cười chết người.”

“Còn cái tên vẽ mặt xanh mét nhảy dựng lên đụng đầu vào tường thì sao?” Tô Phóng châm biếm lại, “Chẳng qua chỉ chạm một cái mà thôi, làm chi ngạc nhiên như vậy?”

“Này,” Lôi Ngọc nhảy xuống giường, ngẩng đầu lên, bất mãn trừng mắt với hắn, “Người sợ tới mức ngã xuống giường còn dám nói như vậy?”

“Ai bảo đây là lần đầu tiên của ta a.” Tô Phóng đứng lý hợp tình, “Giật mình là chuyện đương nhiên.”

“Lần, đầu, tiên?” Cầm Lôi Ngọc thiếu chút nữa rớt xuống đất, nửa ngày mới ho khan một tiếng, “Khụ... cái kia... ta cũng vậy.”

“Đi?!” Tô Phóng kêu to. “Người năm nay mấy tuổi?!”

“Hai mươi hai. Người thì sao?”

“Hai mươi bốn.”

“...”

“Thật sao?”

“Đúng a...”

“Ngô... Không nghĩ tới hai ta còn rất ngây thơ ... ha ha ha...”

Cười hì hì, hai người lại quay về nằm.

“Tô Phóng.”

“Àn.”

“Người vì sao cho tới bây giờ còn không có cùng nữ nhân...”

“Bởi vì ta không có nữ nhân theo đuổi. Người sao?”

“Ta cũng vậy.”

“Đầu năm nay, nữ nhân đều không thích người thành thật.”

“Nữ nhân càng không thích nam nhân bộ dáng so với các nàng còn xinh đẹp hơn.”

“Ai...”

“Đừng nản chí, một ngày nào đó, người sẽ gặp được người hiểu được người.”

“Đúng a, những nữ nhân kia thấy người chướng mắt, là tổn thất của các nàng.”

Hai người đồng bệnh tương lân, an ủi nhau, càng nói càng hợp ý, chỉ hận không gặp nhau sớm hơn.

“Này, chúng ta kết giao bằng hữu thế nào?” Tô Phóng đề nghị.

“Tốt!” Lôi Ngọc sáng khoái đáp ứng.

“Ta nghĩ...” Tô Phóng ngẩng nửa mặt, nhìn Lôi Ngọc, khoe miệng cong lên. “Ta không cần tiếp tục đề phòng người.”

“Đúng vậy,” Lôi Ngọc ngênh thị ánh mắt của hắn, trong mắt mang ý cười, “Giải trừ phòng tuyến đi.”

“...”

Chốc lát, cả người Tô Phóng thả lỏng nằm ở trên giường: “Này cũng xem như thoải mái.”

“Ta cũng vậy.” Lôi Ngọc chuyển người, tan mất đề phòng.

Thần kinh căng thẳng cả ngày rốt cục có thể nới lỏng, hai người nhất thời ngáp liên tục, cơn buồn ngủ ập tới.

“Ai nha!”

“Cẩn thận!”

“Tránh ra!”

Sau mấy tiếng kinh hô, trên đỉnh mái ngói đột nhiên nứt toác, một loạt thanh âm lách ca lách cách, loạn thất bát tao vang lên, một người trát thủ trát cước rơi vào phòng mào lầu ba. “Phanh”, “Cạch”, “Cách cách” không ngừng bên tai, màn khuynh đảo, ván giường gãy, mặt giường lõm, nơi duy nhất gồ lên có một người đang hốt ha hốt hoảng cùng dây dưa thành một đoàn màn gấm, chấn động.

“Bắt tặc a!” Sớm né ở một bên hai người lên tiếng hô to.

“Tặc?!” Người trên giường thật vất vả giãy dựa nhô đầu ra khỏi chăn, thở gấp nói, “Tặc ở chỗ nào?!”

“Chỗ nào có tặc?!” Mặt trên đồng thời vang lên mười bảy, mười tám thanh âm gào to, tiếp theo mười bảy, mười tám người đồng loạt từ trên nóc phòng nhảy vào, khiến một gian khách phòng chen chúc chật như nêm cối. Còn những người không vào, lo lắng dậm chân ở trên nóc nhà: “Có phải Mai Diệc Tình không?!", thiếu chút nữa dậm thủng cả nóc.

“Người... các người... muốn làm gì?” Nam tử nhỏ bé, yếu ớt tú lệ phát run, diêm đạm đáng yêu, nhanh bắt lấy ống tay áo người bên cạnh. “Tại sao lại có nhiều tặc như vậy?”

“Ta... ta cũng không biết...” Nam nhân tay chân vụng về, thành thật phúc hậu lo sợ không yên nhìn quanh, “Chẳng lẽ, chẳng lẽ đây là hắc điểm?”

“Này, tên hai lúa,” có người không khách khí nói, “Người đừng có nói bậy!”

“Đúng a, chúng ta làm sao giống tặc được?”

“Kia... các người đến tốt cùng... là ai?” Nam nhân mặt mày tuần tú như nữ tử rụt rè hỏi.

Biểu tình của mọi người nhất thời có phần dịu đi, sức quyến rũ của mỹ nhân quả nhiên không phải tầm thường.

“Có phải Mai Diệc Tình không?!” Người phía dưới không vội, người phía trên lại gấp đến bốc khói.

“Không phải, là hiểu lầm thôi.” Một vị thanh niên bạch y trắng tuyết, anh tuấn tiêu sái trong đám người kia đi ra, hướng về phía hai người nơm nớp lo sợ kẻ một chỗ xá dài thi lễ. “Thực xin lỗi, vị bằng hữu của tề nhân...” hần nghiêng đầu, “Nhất thời vô ý rơi xuống nóc nhà, dùng sức quá mạnh, đập nát nóc nhà nhị vị, quả là vạn phần có lỗi.” Tiếng nói sáng sủa dễ nghe, thái độ an tường tự nhiên, nhất cử nhất động đều có vẻ tao nhã khéo léo.

“Nói như vậy...” vẻ mặt mỹ nhân dần dần gần như bình tĩnh, “các người... đều không phải kẻ cấp?”

“Đương, đương nhiên.” Vị nhân huynh ngã ở trên giường rốt cục mặt đỏ tai hồng cố gắng bò ra khỏi đồng chăn, “Chúng ta là tới bắt tặc, cũng không phải là để làm tặc.”

“Tại hạ La Chính.” Thanh niên áo trắng tiêu sái cười, “Nhị vị cứ yên tâm, hết thấy tổn hại trong phòng cùng lỗ hỏng trên nóc, sáng sớm ngày mai tại hạ sẽ phái người đến sửa chữa. Về phần đêm nay...”

“Không sao,” Tô Phóng cướp lời nói, “Hôm nay chúng ta ở tạm cũng được.”

“Đúng vậy,” Lôi Ngọc vuốt cằm, “Đa tạ La công tử.”

“Không khách khí.” La Chính mỉm cười lại xá dài thi lễ, “như vậy, tại hạ cáo lui.”

Một đám người yên lặng nối đuôi nhau ra cửa, vừa đóng cửa phòng, lại bắt đầu âm ỉm nghị luận sôi nổi. Một lúc lâu, tiếng rầm rĩ mới dần dần tán đi.

“Thế nào?” Tô Phóng hỏi.

“Nếu như nói La Thương Kính là một lão hồ ly,” Mâu quang Lôi Ngọc chớp động, “Như vậy, hần chính là một con tiểu hồ ly không hơn không kém. Người thấy thế nào?”

“Cũng thế.” Tô Phóng trả lời ngắn gọn, “Người này, không thể bỏ qua.”

“Đúng a.” Lôi Ngọc cười nhẹ, “Người không thể bỏ qua đi rồi, cục diện rối rắm nơi này lại không người thu dọn, người không thấy có điểm kỳ quái sao?”

“Đích xác kỳ quái.” Tô Phóng sắc mặt ngưng trọng, “Khách điểm của mình đã xảy ra loại sự tình này, chướng quấy ít nhất cũng nên ra xem xét.”

“Đi nhìn một cái.” Thân hình Lôi Ngọc vừa động, người đã nhẹ nhàng linh hoạt bay lên nóc nhà.

Thiên viện.

Một gian phòng ngủ mịch mịch rộng mở.

Lâu Động Thiên im lặng nằm trên giường ngủ, nói chính xác, là giấc ngủ vĩnh viễn không có khả năng tỉnh lại.

“Lại là Hạc đỉnh hồng.” Lôi Ngọc nhú mi, “Thân thể hần vẫn ấm áp, hần vừa mới tắt thở không lâu.”

“Phòng trong không có dấu vết đả đấu, hiển nhiên là người quen gây nên.” Tô Phóng phân tích.

“Hạc đỉnh hồng tuy rằng bình thường, độc tính lại kịch liệt vô cùng, dính môi vào là chết.” Lôi Ngọc chậm rãi nói, “hơn nữa, độc được càn bình thường, lại càng khó truy cứu.”

“Bàn tay đen sau lưng ‘Ám sát’ làm việc tương đối cẩn thận, cho tới bây giờ chưa từng lưu lại nửa điểm dấu vết.” Tô Phóng âm trầm nói.

“Người xem, đây là cái gì?” Lôi Ngọc bỗng nhiên nhìn về phía tay phải của Lâu Động Thiên.

Một miếng vải dệt tơ thượng đẳng đường vân vàng nhạt bị Lâu Động Thiên gắt gao siết trong tay.

“Kỳ quái,” Lôi Ngọc quay đầu đi, “Hoa văn này nhìn thật quen mắt.”

“Đương nhiên nhìn quen mắt,” Tô Phóng nhin cười nhắc nhở, “Hôm nay người mặc cái gì?”

“Đúng rồi.” Lôi Ngọc nhìn Tô Phóng, lại nhìn chính mình, “Áo khoác chúng ta còn ở trong phòng.”

Dẫn Nguyệt lâu phòng mao lâu ba.

Lôi Ngọc cầm lấy áo ngoài của mình tinh tế kiểm tra. Quả nhiên, một góc nhỏ dưới áo đã không cánh mà bay.

“Hay cho kẻ vu oan giá họa!” Lôi Ngọc cười lạnh, “Coi mời đối phương đã đoán được thân phận chúng ta.”

“Ta định đem tay Lâu Động Thiên chặt đi.” Tô Phóng thở dài, “Tuy thật sự không phải là biện pháp tốt, nhưng là...”

“Không cần.”

“Vì sao? Bộ y phục này người mặc sáng nay đã có không ít người gặp qua, miếng vải kia lại bị Lâu Động Thiên nắm lấy có chết cũng không buông...”

Lôi Ngọc mở ra bọc y phục của mình, đặc ý nói: “Người xem đây là cái gì?”

“Đi? Nguyên lai...” Tô Phóng ngồi xuống, “Như vậy cũng không sao. Có thể đảm nhận. Bất quá...” Hắc trầm ngâm nói, “Người xé đi miếng vải kia đến tột cùng là ai?”

“Có thời cơ động chân động tay vào bộ y phục này chỉ có một.”

“Không sai. Chính là mới vừa rồi lập tức tràn vào nhiều người như vậy, nhao nhao tranh cãi, chói tai hỗn tạp, trừ bỏ vài người trước mặt chúng ta, còn lại...”

“Tóm lại, ba nam một nữ đứng ở ngăn tủ giữa không thoát khỏi liên quan.”

“Thần phong tử Bùi Linh, Thôi mệnh đao Cổ Kinh, Hồng sam thúy tុ Hồ Lạc Mai, còn có một...”

“La Chính.”

“Đúng. Hắc không tới phía trước, cũng là đứng ở bên cạnh ngăn tủ.”

“Trong mấy người kia tất có một là hung thủ giết người.”

“Hắc là vậy.”

“Hơn nữa người này hành động hết sức nhanh chóng, ra cửa liền lập tức đi Thiên viện giết Lâu Động Thiên.” Lôi Ngọc nói tiếp.

“Lúc ấy mọi người trên nóc nhà đã đi xuống, đang chuẩn bị trở về phòng đi ngủ. Lăn qua lăn lại một đêm, tất cả mọi người đều đã mệt đến ngất ngư, tự nhiên sẽ không đặc biệt đi để ý hành tung người khác.” Tô Phóng bổ sung.

“Sau khi bọn hắc rời phòng đến khi chúng ta phát hiện thi thể, nhiều lắm bất quá cũng chỉ trong thời gian một nén hương,” Lôi Ngọc nhún mày nói, “Có thể thấy động tác của hung thủ quả thật gọn gàng.”

“‘Ám sát’ vốn là tổ chức sát thủ,” Tô Phóng thần nhiên nói, “Sát thủ giết người, chú ý nhất là hiệu suất.”

Lôi Ngọc nheo mắt: “Ta muốn nhờ người giúp một việc.”

“Ta không giết người miễn phí, trừ phi là người ta muốn giết.” Tô Phóng nói rõ.

“Chúng ta không phải bằng hữu sao?”

“Này...đúng vậy a.” Tô Phóng vỗ ót, “Thiếu chút nữa thì quên! Như vậy đi, coi như chiết khấu cho người được không?”

“Ta không muốn người giết người thay ta, chỉ muốn nhờ người giúp một chuyện nhỏ mà thôi.”

“Chuyện nhỏ gì?”

“Gây ông đập lưng ông, thế nào?”

“...Không thành vấn đề.”

Hai người lòng hiểu mà không nói, tự cười hề hề.

6. Chương 5

Sáng sớm hôm sau.

Dẫn Nguyệt lâu.

Tiền viện.

Lầu ba.

Một nam tử tuyết nhũ văn tú, một thân áo lam đang ngồi ngay ngắn ở trong góc nhàn nhả hưởng dụng bữa sáng mỹ vị.

Đến giờ mảo, trong tửu lâu đã phi thường náo nhiệt. Chẳng qua, chỗ ngồi vẫn giống ngày hôm qua, bên trái bạch đạo, bên phải hắc đạo, ở giữa còn mấy chỗ trống, không có một chút thay đổi. Bất đồng duy nhất, là nhân số song phương đều có chút gia tăng, có người là đêm qua đã tới, có người là sáng nay mới tới. Nam tử áo lam tỉnh bơ ngắm nhìn hết thấy người lên lầu, khuôn mặt vẫn nhợt ảm chút nữ tính hiện lên một tầng ý cười nhợt nhạt, trong tươi cười ẩn hàm vẻ đùa cợt không biết là với chính mình hay là đối với người khác.

La Chính, Bùi Linh, Cổ Kinh, Hồ Lạc Mai tất cả đều là người bạch đạo, hơn nữa, La, Bùi, Cổ ba người lại phi thường hiểu biết Lâu Động Thiên, nhất là Bùi Linh, còn là anh em kết nghĩa. Về phần Hồ Lạc Mai, chính là hồn ngọc quý trên tay Linh Vân cung cung chủ “Vũ Tuyết Phi Phi” Giang Thực Vân nổi danh giang hồ, trong chốn võ lâm có không ít người xem trọng. Nghe nói, “Hoàng kim xứng” Lâu Động Thiên cũng là một trong số đó. Như vậy, đến tột cùng ai là hung phạm, nghĩ đến điều này, ý cười trên mặt nam tử áo lam càng sâu, Tô Phóng a Tô Phóng, thiên tuồng vui này, để xem chúng ta có ăn ý hay không.

Giờ Mão canh ba.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, có ba người chậm rãi đi lên. Ba người này một lão một trung một thiếu, lão giả khuôn mặt võ vàng, râu dài phiêu phiêu, khí độ phi phàm; người trung niên cao cao gầy gầy, đứng ở đó, tựa như một cây gậy trúc; thanh niên bạch y trường kiếm, cao lớn anh tuấn, tuấn dật xuất trần.

“La lão gia tử!”

“La thiếu hiệp.”

“Lưu công tử.”

Quần hào bạch đạo đang ngồi sôi nổi đứng dậy, nửa mừng nửa lo hành lễ với vị anh hùng trong lòng mình ngưỡng mộ đã lâu, đại hiệp La Thương Kính, La lão gia tử. Thoáng chốc, trên lầu vang lên một hồi “Ngưỡng mộ đã lâu”, “Đâu có đâu có”, “Không dám không dám”, cách một lúc lâu sau, La Thương Kính vẻ mặt tươi cười, hòa nhã dễ gần, bình dị gần gũi mới đối phó xong với toàn bộ người sùng bái để có thể nhập tọa. Để tránh cho mọi người tranh đoạt, sau một loạt tiếng kêu “La lão gia tử mời ngồi”, La Thương Kính hướng bốn phía ôm quyền, đặt mông ngồi trên chỗ trống giữa hắc bạch hai đạo. Hai người đi theo cũng ngồi xuống.

“Bất, bất hảo!” Một điểm tiểu nhị từ dưới lầu nghiêng ngả lão đảo chạy tới, chuyển mắt nhìn thấy Bùi Linh, đương trường rơi lệ, “Bùi...Bùi gia...”

“Làm sao vậy?” Bùi Linh mi thanh mục tú kinh ngạc hỏi, “Tiểu Lâm, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lâu... Lâu chương quỹ hẩn.. hẩn đi...” Dứt lời, gào khóc.

“Cái gì?!” Bùi Linh sau khi ngẩn ra liền vỗ án nhảy dựng lên, “Nói bậy! Hôm qua ta với đại ca còn uống rượu vui vẻ, bất quá mới qua một ngày, hẩn làm sao có thể...”

“Đúng a,” Cổ Kinh dáng người trung bình, có chút phát tướng nói chen vào, “lúc Lâu huynh ở bên cạnh chúng ta hãy còn êm đẹp, không bệnh không đau, như thế nào lập tức liền đi được?”

“Vâng... chương quỹ... phải... gặp phải độc thủ của người khác...” Tiểu Lâm hít hít mũi, dứt quãng nói.

“Là ai hạ độc thủ?!” Bùi Linh quát.

“Không... Không biết... chưởng quỹ chính là... trúng độc mà chết...”

“Trúng độc?!” Lưu công tử vừa đi theo La Thương Kính vào bỗng nhiên đứng dậy, “Độc gì?!”

“Hạc...hạc đỉnh hồng...”

“Quả nhiên...” Lưu công tử ánh mắt chớp động, xoay người hướng về phía La Thương Kính thi lễ, “La thế bá, xin cho tiểu chất đi trước điều tra.”

“Ta cũng đi.” Bùi Linh cướp lời.

“Hảo” La Thương Kính sắc mặt nặng nề gật đầu, quét mắt đến đám người đang muốn động chung quanh, “Muốn đi thì cùng đi.”

Một lát sau, bất luận hắc đạo hay bạch đạo, người trên lầu đều đã đi không còn một mống. Lôi Ngọc tự nhiên cũng xen lẫn trong đám người nghênh ngang theo sát đi xem cuộc vui.

Thiên viện.

Trong phòng Lâu Động Thiên đứng chật người. Phòng này hiển nhiên lớn hơn so với khách phòng, bốn, năm, mười người đứng ở đây cũng không cảm thấy chen chúc.

Vừa thấy được thi thể của Lâu Động Thiên, Bùi Linh nhất thời rơi xuống từng giọt anh hùng lệ: “Đại ca...”, vừa nói được hai chữ đã nghẹn lời, khóc rống lên vô về xác chết. Cổ Kính bước lên phía trước thấp giọng khuyên giải an ủi, khuyên lên khuyên xuống, trong mắt cũng ướt lệ.

“Đích thật là Hạc đỉnh hồng!” Lưu công tử bi phẫn nói, “tử trạng của Lâu chưởng quỹ cùng tiên phụ ngày đó giống nhau như đúc.” Hắn đột nhiên hướng La Thương Kính quỳ xuống, “Điệt nhi khấn cầu La thế bá chủ trì công đạo cho tiên phụ cùng Lâu huynh đệ, thay bọn họ báo thù rửa hận!”

“Lưu thế chất đừng đa lễ,” La Thương Kính nhanh chóng tiến lên, “lão phu cùng Ứng Thiên huynh chính là sinh tử chi giao, chuyện này lão phu nhất định sẽ dốc hết sức, dù phải vượt lửa quá sông, muôn lần chết cũng không chối từ.”

“Đa tạ La thế bá.” Lưu công tử lúc này mới đỏ mắt đứng dậy. Người này đúng là “Linh lỵ quả” Lưu Phúc Toàn, con trai độc nhất của “Kim khẩu ngọc ngôn” Lưu Ứng Thiên.

“Đây là việc theo lý thường nên làm, thế chất cần gì phải nói cảm ơn?” La Thương Kính nghiêm túc nói, “Nghĩ đến hung thủ hành sự ngoan độc, lão phu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Động Thiên!” Vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vọt vào một người, người này dáng người thấp bé, gầy trơ xương, mặt đầy nếp nhăn, nguyên lai là chủ nhân của Lâu Động Thiên, Tề Hưởng.

“Tề huynh!” La Thương Kính chấp tay.

“La huynh.” Tề Hưởng vội vàng ôm quyền, bước nhanh về phía giường, vừa nhận được thông tri của điểm, hắn liền bật người chạy lại đây, hiện giờ còn thở gấp chưa dứt. Mắt thấy tùy tùng theo mình gần hai mươi năm thân thiết giống như người nhà phải chịu độc thủ, Tề Hưởng không khỏi mắt hồ rưng rưng, hắn nắm chặt hai tay, nói từng chữ: “Động Thiên, ngươi yên tâm. Thù này, ta nhất định thay ngươi báo.”

La Thương Kính vỗ vai an ủi hắn: “Tề huynh, từ sau cuộc thăm sát Tần gia hơn nửa tháng trước, chuyện trong chốn giang hồ bắt đầu rối loạn. Bây giờ đang là thời buổi rối ren, hết thấy cần cẩn thận hành sự, quyết không được nôn nóng, tránh trúng phải kế của kẻ khác.”

“Lời La huynh nói rất đúng.” Tề Hưởng ngẩng đầu lên, “Việc hàng đầu trước mắt, là tìm ra hung thủ giết người.”

“Tề thúc thúc!” Trong tiếng bước chân một tiếng nói thanh thúy phiêu nhiên đi vào.

“Tiểu Dật!” Tề Hưởng sắc mặt hỉ động. “Ngươi đã trở lại!”

“Tần huynh đệ.” La Chính mỉm cười.

“La huynh.” Tần Tâm Dật ôm quyền.

“Tần thế chất,” La Thương Kính vui vẻ nói, “Mấy ngày này lão phu luôn luôn nghĩ đến an nguy của người, người có thể bình an trở về, thật sự quá tốt rồi.”

“Điệt nhi kiến quá La bá phụ.” Tần Tâm Dật toàn thân tỏ bạch, có chút tiều tụy, định hành đại lễ.

“Không cần, không cần.” La Thương Kính liên tục ngăn cản.

“Tần huynh đệ thần sắc tựa hồ không tốt lắm,” La Chính thân thiết hỏi, “Có phải sinh bệnh không?”

“Đa tạ La huynh quan tâm.” Tần Tâm Dật hơi hơi vuốt cằm, “Tiểu đệ chỉ ngẫu nhiên nhiễm gió lạnh, trên đường đi may mắn có vị Thiêm ca này chiếu cố,” Y chỉ đại hán đứng im lặng ở phía sau mình, “Bây giờ bệnh đã khỏi.”

“Vị này chính là...” La Chính nghi hoặc nhìn vị “Thiêm ca” kia. Mặt chữ điền môi dày, ánh mắt hung ác, trên má trái còn có một vết sẹo, tuổi chừng ngoài hai mươi, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

“Hắn là Tề thúc thúc phái riêng tới bảo hộ ta,” Tần Tâm Dật giới thiệu, “Danh tự là ‘Thiêm Ca’, ‘thiêm’ của ‘thiêm đình’, ‘ca’ của ‘đại ca’.”

“Nga,” La Chính thư thái, “Nguyên lai là người của Tề lão tiên bối.”

“Đúng vậy,” Tề Hưởng vuốt chòm râu dê của mình, “Đừng nhìn hắn diện mạo đáng sợ, tâm địa lại thật sự thiện lương.”

“Thiêm ca,” Tần Tâm Dật nghiêng tay, “Vị này là công tử của bạch đạo minh chủ La lão tiên bối, nhân xưng ‘Bạch y thiếu hiệp’ La Chính La thiếu hiệp.”

Thiêm Ca lúc này mới bước nhanh tới trước, yên lặng hành lễ với La Chính, lại không rên một tiếng lui trở về.

La Chính cười nói: “Vị tở tử này của Tề lão tiên bối thật đúng là trầm mặc ít lời.”

“La huynh hiểu lầm rồi,” Tần Tâm Dật giải thích, “Thiêm ca là bởi vì trước đây mắc bệnh nặng, cho nên mới không thể nói chuyện. Bất quá, thánh lực của hắn không có vấn đề gì.”

“Thì ra là thế.” La Chính tỉnh ngộ.

“Tề thúc thúc,” Tần Tâm Dật nhìn về phía Tề Hưởng, thần sắc buồn bã, “Ta nghe nói, Lâu đại ca hắn...”

“Tiểu Dật, Lâu đại ca của người hắn...” Nghe hải tử mình trông coi từ nhỏ đến lớn nhắc tới Lâu Động Thiên, Tề Hưởng không khỏi nghẹn ngào.

“Tề thúc thúc,” Tần Tâm Dật đôi mắt phiếm hồng, “Điệt nhi tất sẽ tìm ra hung thủ, thay Lâu đại ca rửa hận!”

“Hung thủ nhất định là Lôi Ngọc!” Lưu Phúc Toàn nghiêng răng nghiêng lợi, “Lâu chương quỹ cùng tiên phụ đều chết do Hạc đỉnh hồng, trừ bỏ Lôi Ngọc, còn có người nào hạ độc thủ như vậy?!”

“Cái này...” La Chính khụ một tiếng, “Hạc đỉnh hồng là loại độc quá mức bình thường, hơn nữa, hung thủ sát hại Lưu thế bá cũng chưa thể kết luận...”

“La huynh đệ lời ấy sai rồi!” Lưu Phúc Toàn tinh thần kích động, nước miếng bay tứ tung, “Tiên phụ sau khi vạch tội Tuyệt Tâm cốc liền bị đầu độc, nếu không phải do Lôi Ngọc gây nên, vậy là người phương nào xuống tay?! Tóm lại, ta nhất định phải tìm được hắn thay tiên phụ báo thù!!” Câu nói sau cùng thốt ra thật kiên quyết, vang dội mạnh mẽ, hùng hồn đầy khí phách.

“Lưu đại ca nói đúng!” Tần Tâm Dật cùng chung mối thù, thâm biểu đồng tình. “Cả Dẫn Nguyệt phái ta đều do Tuyệt Tâm cốc làm hại, huyết hải thâm thù này, một ngày nào đó ta sẽ hướng bọn hắn đòi lại!!” Y phần nộ đến run người, tỏ vẻ cực kì căm hận Tuyệt Tâm cốc.

Hai người này thật đúng là đồng loạt rúc vào ngõ cụt, chỉ sợ dùng thiên quân vạn mã cũng chưa chắc kéo ra được. Nếu giờ này khắc này Lôi Ngọc xuất hiện, bọn hắn mười phần sẽ nhào lên hung hăng cắn hai cái đặng phát tiết mối hận trong lòng. Xem ra cừu hận quả thật sẽ làm người nhược trí, nhìn tình hình hai

người trước mặt, đã bị cừu hận che mờ mắt, đầu óc u mê, hoàn toàn mất đi khả năng phân tích và suy xét tỉnh táo.

“Nhất định là Lôi Ngọc hạ độc.” Lưu Phúc Toàn lặp lại, “Hắn...”

“Đi? Đây là cái gì?!” Hai người ở bên cạnh thì thẽ đột nhiên phát ra tiếng kinh hô.

“Dường như là một mảnh y phục.” Bùi Linh giơ tay phải Lâu Động Thiên lên, tinh tế quan sát.

“Đích thực là một khối lụa tơ tằm thượng đẳng.” Cổ Kinh tiến đến gần.

“Nhất định là Lâu đại ca trước khi chết đã xé xuống từ trên người hung thủ!” Bùi Linh cực kì bi thương.

“Cho ta xem.”

“Ta nữa...”

Thờ ơ nhìn mọi người luân phiên xem xét.

“Đi?”

“Kỳ quái...”

“Hoa văn này sao nhìn quen mắt vậy ta?”

“Đúng a, hình như gặp qua ở đâu...”

“Đúng rồi!” Có người kêu to, “Hoa văn xiêm y này ta từng thấy đêm qua trong phòng Mão của tên tiểu tử bị chúng ta đập nát nóc nhà!”

“Không sai!” Được nhắc nhở, toàn bộ mọi người cũng đã nhớ ra. Trong nháy mắt, tất cả ánh mắt đều tập trung vào một người. Nếu ánh mắt có thể đâm thương người khác, Lôi Ngọc tin tưởng mình sớm đã vỡ nát.

“Hung thủ giết người!” Hồ Lạc Mai bắt đầu thóa mạ.

“Chính là,” có người đưa ra dị nghị, “Xem bộ dạng của hắn, không giống...”

“Hành hung người há lại đem hai chữ ‘hung thủ’ khắc lên mặt?” Hồ Lạc Mai cười lạnh, “Theo ý bốn cô nương, chính loại người này mới là kẻ ngoan độc!”

Ai, xinh đẹp sẽ khiến người đồ kỵ a. Lôi Ngọc nhìn nữ nhân hùng hổ trước mặt, nội tâm cảm khái hàng nghìn hàng vạn. Y cũng không bỏ qua mới vừa rồi Tần Tâm Dật bước vào phòng, trong mắt Hồ Lạc Mai thoáng hiện quang mang. Xem ra, nàng coi những người có thể hấp dẫn ánh mắt vị La thiếu hiệp kia như cừu địch, chỉ muốn cấp bách diệt trừ cho thống khoái. Ai bảo tối hôm qua La Chính nhìn mình vài lần, lại cùng mình nói mấy câu! Bất quá, Hồ đại tiểu thư này cũng quá nhàm chán, đến nam nhân cũng ăn dấm chua.

“Vị công tử này,” La Chính khách khí hỏi, “Chẳng biết có thể để hạ đến phòng khám xét?”

“...Hảo.”

Đối mặt với hơn mười ánh mắt sáng quắc, vẫn nhược thư sinh gan nhỏ trừ bỏ gật đầu đồng ý, còn có biện pháp nào khác sao? Vì thế, Lôi đại cốc chủ trái có Bùi Linh, phải có La Chính, mặt sau có một đại đội người theo chân, tiền hô hậu ủng, hưởng thụ đãi ngộ giống như đế vương được chúng tinh phụng nguyệt, cất bước hướng về phía phòng Mão trên lầu ba của hậu viện.

Hồ Lạc Mai đầu tàu gương mẫu, vọt thẳng vào trong phòng, hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy y sam hoàng sắc để tùy ý trên ghế.

“Chính là vật này!” Nàng lập tức đoạt lấy, không ngừng tỉ mỉ nhìn ngó trước sau, chỉ hận không thể đục ra một lỗ.

“Không có khả năng...” Sau một lát, ngay cả góc kim cũng không tìm được, nàng thập phần không cam lòng phần nộ nói.

“Để ta.” Bùi Linh luôn cùng Cổ Kinh thì thầm bỗng nhiên tiến đến, tiếp nhận xiêm y trong tay Hồ Lạc Mai, đầu tiên hướng vật áo xem xét, hành động này, tự nhiên chạy không khỏi hai tròng mắt sáng như thu thủy của Lôi đại cốc chủ.

“Không có...”

“Tìm tiếp cái khác.” Cổ Kinh đề nghị.

“Hảo.”

Bạch đạo quần hùng trong phòng lập tức triển khai một hồi lục soát. Chẳng qua, kết quả tìm kiếm hiển nhiên khiến mọi người thất vọng, chẳng những kiện quần áo kia hoàn hảo không có tổn hại, ngay cả trong bao đồ, dưới ván giường cũng nhất kiện nhị tịnh, không thu hoạch được gì. Hung hăng gây sức ép não loạn nửa ngày lại không tra ra, sắc mặt mọi người không khỏi có điểm xấu hổ. Nhìn thấy bộ dạng các anh hùng bạch đạo mặt mày xám tro, hắc đạo bằng hữu ở ngoài cửa xem cuộc vui cười hì hì chuẩn bị tan cuộc, người trong phòng thì ngẩng đầu ngưỡng vọng trông vào lỗ thủng lớn trên nóc nhà.

“Chờ một chút.” Vẫn im lặng chờ ở một bên mặc cho mọi người đem gian phòng của mình lật tung, Lôi Ngọc ngược lên chậm rãi nói, “Nói, xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Tất cả mọi người dừng bước.

“Tùy ý oan uổng người khác, lục soát đồ đạc người khác, sau đó lại vô môn bỏ đi, đây là tác phong của danh môn chính phái?” Khẩu khí Lôi Ngọc mặc dù chậm, lời thốt ra lại quyết liệt. Giờ phút này, trên người y làm gì còn có chút nào khiếp đảm rụt rè sợ hãi?

“Người...” Hồ Lạc Mai hoa dung nguyệt mạo đương trường giận dữ.

“Vị tiểu huynh đệ này lời lẽ thật sắc bén.” La Thương Kính ha ha cười, trong mắt tinh quang chớp động.

“Chỉ là tiểu bối, sao so được với La lão gia tử đức cao vọng trọng, nhân nghĩa vô song?” Rõ ràng là khen ngợi, từ trong miệng Lôi Ngọc thốt ra lại trở thành nồng đậm châm chọc. Bạch đạo, hắc đạo, tất cả đều biến sắc. Lại có người dám nói như vậy với Minh chủ La Thương Kính La lão gia tử, mọi người hôm nay xem như mở rộng tầm mắt.

Một mảnh yên tĩnh.

“Đi? Nhiều người như vậy à?” Một hán tử chất phác gạt mở đám đông đi đến. “Là La công tử phái người đến sửa nóc nhà cho chúng ta sao?”

“Khụ khụ khụ...” La Chính liên tiếp ho khan, “Này...”

“Hừ.” Lôi Ngọc cười lạnh.

“Sao nổi giận vậy?” Tô Phóng bước lên trước an ủi, thuận tiện đưa cho y xâu mít quả trên tay. “Đây là ta vừa mua trên đường, hương vị rất không tồi, người thử xem.”

Lôi Ngọc nhận lấy, hung hăng cắn một cái, vừa cắn vừa nhìn chằm chằm vào mọi người trong phòng, không ít người bị y nhìn đáy lòng liền sinh sợ hãi.

“Nhìn cái gì?!” Hồ Lạc Mai hiển nhiên thuộc loại năng lực phản ứng chậm, tư duy cơ bản cũng thấp hơn người bình thường, một chút cũng không phát giác ra không khí ngưng đọng quỷ dị trước mắt, hầy còn khinh thường nói, “Người tính cái gì vậy?!”

“Cô nương...” Tô Phóng chưa nói hết câu, đã bị nàng trừng mắt nhìn lại.

“Tên hai lúa, cô nương là để cho người kêu sao?” Hồ Lạc Mai trong mắt tràn đầy xem thường, “Hừ, hai đại nam nhân lại chen chúc trên một cái giường nhỏ, rõ ràng có đoạn tụ chi phích!” Lời này thật ra giống với suy đoán của đại đa số người ở đây.

“Cô nương,” Tô Phóng hảo tâm nhắc nhở, “Cơm có thể ăn bữa, lời không thể nói bậy, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

“Xuy...Ồi!” Tiếng cười chua ngoa đột nhiên chuyển thành tiếng thét thảm thiết, nguyên bản một đôi ngọc thủ non mịn thon thon nháy mắt đã sừng đỏ giống như móng heo.

“Sao lại thế này?!” Có người cả kinh kêu lên.

“Đau quá!”

“Tay của ta...”

Vừa đụng vào xiêm y và bao quần áo, bốn phía chung quanh liên tiếp phát ra tiếng kêu đau, tay mỗi người đều bắt đầu phồng hồng, nhìn không ra là trúng loại độc chất nào.

“Hảo tiểu tử! Dám hạ độc!” Cổ Kinh một mặt xem kỹ thương thế của Bùi Linh, một mặt tức giận mắng.

“Mau giao ra giải dược!” Số ít không trúng độc trong phòng nhao nhao tiến lên, cao giọng quát chói tai.

“Kỳ quái.” Lôi Ngọc một bộ không-liên-quan-đến-ta, chậm rãi tháo từng viên mứt quả xuống khỏi râu ném vào miệng, “Bọn hần hung ác như vậy muốn làm gì?”

“Đương nhiên là muốn giải dược.” Tô Phóng ở bên nói.

“Hỏi xin người khác là loại thái độ này sao?” Lôi Ngọc ngạc nhiên.

“Àn...” Tô Phóng nghĩ nghĩ, “Hơn phân nửa là bởi vì bọn họ không biết lễ phép đi?”

“Nha.” Lôi Ngọc gật đầu, “Này cũng khó trách, ta nghe nói đại đa số anh hùng bạch đạo đều là hạng người phi phạm mắt cao hơn đỉnh, lỗ mũi hướng lên trời.”

“Đúng a, muốn thành như vậy rất không dễ dàng,” Tô Phóng nghiêm trang nói, “Ít nhất chúng ta không làm được.”

“Ai bảo chúng ta là phạm phụ tục tử chứ?” Lôi Ngọc thở dài, “Sao so được với các vị công tử, các vị tiểu thư được trời ưu đãi, thiên phú dị bẩm?”

“Câm mồm!!” Cổ Kinh tức đến lệch mũi.

“Các người đến tốt cùng... là ai?” Bùi Linh nhin đau nói.

“Người bị các người đổ oan.” Lôi Ngọc chuyển mắt về hướng La Chính, “Các vị lục soát chỗ này nửa ngày, có lục ra được gì không?”

“Không có.”

“Vải trong tay Lâu chương quần chắc là xé từ bộ y phục này của ta?”

“Không phải.”

“Ta có tính là hung thủ không?”

“Này... hần là không tính.”

“Một khi đã vậy, các vị có phải còn thiếu ta một...”

“Thực xin lỗi,” Tần Tâm Dật thẳng thắn tiến lên tạ lỗi, “Chuyện này chúng ta xử lý quá mức lỗ mãng. Chính là,” y đưa mắt nhìn quanh, “Bọn họ...”

“Độc của bọn họ thực ra rất dễ giải.” Lôi Ngọc giảo hoạt nói.

“Người có điều kiện gì?” Tề Hưởng âm trầm hỏi.

“Rất đơn giản, các người đã lục soát phòng của ta, ta cũng muốn lục soát phòng của các người.”

La Thương Kính nhú mày: “Toàn bộ?”

“Cũng không phải.” Lôi Ngọc lắc đầu, “Ta chỉ muốn soát phòng một người, lấy một đổi một, như vậy mới không thiệt thòi. La lão gia tử đức cao vọng trọng, lại là minh chủ bạch đạo, chỉ cần người nói một câu, ta liền có thể giải độc cho bọn họ.”

“Này...” La Thương Kính trầm ngâm, “Lý do của người...”

“Các người hoài nghi ta là hung thủ, ta cũng có hoài nghi người khác. Coi như là một hồi giao dịch, nói không chừng tại hạ còn có thể giúp các vị tìm ra hung phạm.”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Một người giận dữ mắng, “Chúng ta đều là giang hồ hào hiệp đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc, làm sao lại có hung thủ?!” Mọi người nhất tề nhìn sang, người vừa phát biểu hào tình vạn trượng nguyên lai là “Kiếm chưởng song tuyệt” Bạch Ngọc Sơn phái Võ Đang.

“Nếu các vị hiệp sĩ quang minh chính đại, không thẹn với lương tâm, sao lại sợ người khác lục soát?” Dễ dàng chen hòng Bạch Ngọc Sơn, Lôi Ngọc đem tầm mắt dời về phía La Thương Kính. “Không biết ý La lão gia tử thế nào?”

“... Hảo.” La Thương Kính quay đầu nhìn mọi người hai tay đau đớn không chịu nổi, lại nhìn những người khác nhất trí gật đầu, rốt cục nhận lời. “Giải được.”

Lôi Ngọc mở ra bàn tay phải, lòng bàn tay chẳng biết từ lúc nào xuất hiện hơn mười viên thuốc màu đỏ giống như hạt đậu xanh, tay y chỉ giương nhẹ, được hoàn tách ra bay đi bốn phía, tốc độ nhanh vô cùng. Được hoàn vừa chạm đến tay người đột nhiên nổ tung, hóa thành bột phấn màu đỏ, bám vào trên tay mỗi người trúng độc. Độc tính vừa đi, đau đớn cũng ngừng, mọi người trong khoảnh khắc đã khôi phục gần hết.

Thật là lợi hại! Mọi người vây xem đều bị thủ pháp ám khí của Lôi Ngọc làm cho khiếp sợ. Công phu “Thiên nữ tán hoa” ấy, vô luận viễn cận, cự ly, lực đạo, đều chính xác không sai nửa phần, quả là khiến cho người người than thở. Chỉ sợ ngay cả mẫu thân Hồ Lạc Mai, Linh Vân cung cung chủ Giang Thục Vân có tiếng về ám khí cũng không có thủ pháp tinh diệu tuyệt luân đến thế. Trong lòng La Thương Kính, Tề Hưởng vừa động, không hèn mà cùng nghĩ tới một người.

“Hảo!” Ba, ba, ba, Tô Phóng tận lực vỗ tay.

“Đa tạ.” Lôi Ngọc quay lại cười.

“Quả nhiên hảo công phu,” La Thương Kính khen một tiếng, “Nhưng không biết các hạ đến tột cùng muốn kiểm tra phòng vị bằng hữu nào?”

Lôi Ngọc khoe miệng ngậm cười, vẻ mặt tự nhiên, ngón tay tiêm tể thon dài, tràn ngập cốt cảm chỉ vào một người.

“Hắn.”

7. Chương 6

“Ta?” Cổ Kinh sửng sốt, một lúc lâu sau mới hỏi lại, “Chẳng lẽ các hạ hoài nghi ta là hung thủ?”

“Một phần nhỏ là thế,” Con mắt đen như mực của Lôi Ngọc quét lên quét xuống, nói ra một câu khiến người khác cười ngất. “Còn chủ yếu là bởi vì ta nhìn người không vừa mắt.”

“Lý do này là sao?!” Bùi Linh không nhịn được nổi giận.

“Với ta mà nói, lý do này đã rất đầy đủ.” Lôi Ngọc che miệng ngáp một cái, “Nếu Cổ công tử không muốn bị coi là hung thủ, vậy để chúng ta dưới lục soát, trên dò tìm đi, thế nào?”

Cổ Kinh oán hận trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp giống như nữ tử trước mắt, từ trong kẽ răng phun ra một chữ: “Hảo.”

Lúc này, mọi người đã đem trận địa chuyển dời đến phòng Hối nằm ở một góc lầu một.

Cổ Kinh dùng sức đẩy cửa, lạnh lùng nói: “Xin mời.”

“Không khách khí.” Lôi Ngọc ngược mi, hai người bốn mắt giao nhau, nhãn quang lẳng lệ trên không trung giao đầu mười tám đao, rốt cục Cổ Kinh dời tầm mắt đi trước.

Tô, Lôi hai người nghênh ngang bước vào đơn phòng của Cổ Kinh, trong phòng có một giường, một tủ, một bàn, hai cái ghế dựa, bài trí không khác gì phòng mao lâu ba.

“Hai vị không cần lục soát sao?” Cổ Kinh cười lạnh, “Sao còn chưa động thủ?”

“Cổ công tử cần gì phải gấp gáp?” Lôi Ngọc cười nhẹ, “Vạn nhất lục soát xảy ra điều gì...” y kéo dài thanh âm.

“Nếu người có thể tìm ra chứng cứ gì, Cổ mỗ cam nguyện mặc cho người xử lý!” Khẩu khí Cổ Kinh hết sức cường ngạnh.

“Hảo.” Lôi Ngọc chấp tay hướng về phía khán giả trong phòng và ngoài cửa sổ, “Thỉnh các vị làm chứng,” Y nhìn La Thương Kính, “Cũng thỉnh La lão gia tử phán đoán suy luận theo lẽ công bằng.”

“Người yên tâm,” La Thương Kính nghiêm nghị, “Là đúng là sai, lão phu nhất định sẽ luận xử công chính, tuyệt không thiên vị.”

“Như vậy, thứ cho tại hạ đi quá giới hạn.” Lôi Ngọc cười hì hì, “A Phóng, lục soát đi.”

“A Phóng?” Tô Phóng vốn là ngẩn ra, sau khi phục hồi tinh thần, chỉ chỉ cái mũi mình, “Ta lục soát?”

“Đương nhiên.” Lôi Ngọc giương khóe môi, lộ ra nụ cười sáng lạn vô cùng, nhất thời khiến mọi người chói mắt, “Loại sự tình này, người không làm thì ai làm?”

Xem người trước mặt cười đến thiên chân vô tà, Tô Phóng chỉ thở dài một tiếng, ngoan ngoãn bắt đầu công tác tìm tòi.

Ghế dựa và bàn liếc mắt là thấy, không một chút khả nghi, những chỗ có thể tra, tủ treo quần áo rỗng tuếch, trong bao y phục chỉ có vài kiện quần áo đơn giản, dưới gối cái gì cũng không có, trong mắt Cổ Kinh mơ hồ hiện lên vẻ đắc ý.

Kéo áo ngủ bằng gấm chỉnh tề, xé sàng đan, một kiện áo đường vân vàng nhạt thỉnh thoảng rơi xuống, kèm theo còn có một bình sứ. Cổ Kinh đột nhiên biến sắc, bốn phía thoáng chốc vang lên tiếng nghị luận.

“Di?”

“Kỳ quái...”

“Xiêm y này không phải giống vật kia như đúc sao?”

“Đúng a, nguyên lai Cổ huynh cũng có một kiện quần áo như vậy. Sao lại chưa từng thấy người mặc qua?”

Bùi Linh tiến ra từ trong đám người, sắc mặt xanh mét, không nói tiếng nào cầm lấy hoàng sam bắt đầu kiểm tra, chỉ thấy một góc áo đã không cánh mà bay. Hai tay Bùi Linh khó có thể ức chế run lên, thật sự không muốn tin tưởng hảo hữu tương giao thân thiết lại chính là hung thủ sát hại đại ca kết nghĩa của mình.

“Chẳng thể trách...” Hắn lẩm bẩm.

“Chẳng thể trách cái gì?” Lôi Ngọc không để lời nói thâm của Bùi Linh.

“Chẳng thể trách Cổ...” Không khoan nhượng đem chữ “huynh” nuốt trở vào, Bùi Linh cắn răng nói, “Hắn vừa mới rồi nói cho ta biết mảnh vải kia rất có thể bị xé ra từ y phục, nguyên lai hắn chính là...” Hai chữ “hung thủ” cũng nghẹn ở trong cổ nhất thời không thốt ra được.

“Cổ công tử,” Lôi Ngọc liếc về phía Cổ Kinh đã biến sắc, “Đây có thể coi là chứng cứ không?”

“Chứng cứ gì?!” Cổ Kinh bỗng nhiên giống như bị người chọc cho một dao mà kêu lên, “Rõ ràng là có người cố ý vu oan hãm hại!!”

“Vu oan hãm hại?” Lôi Ngọc trong tươi cười dôi ra một phần giả dối, y liếc về phía La Chính đang cúi người nhặt bình sứ, “Có thể thỉnh La thiếu hiệp nghiệm chứng một chút, nhìn xem trong bình chứa vật gì không?”

La Chính cẩn thận mở nắp bình, khê ngửi, tức khắc biến sắc: “Hạc đỉnh hồng.”

“Cái gì?!” Mọi người tới tấp tới gần quan sát.

“Là thật!”

“Đích thật là hạc đỉnh hồng.”

“Không thể nào!!” Cổ Kinh ngoài mặt trong yếu rỗng to, hai tròng mắt tràn ra kinh hoàng hiển lộ đầy đủ nội tâm không yên, “Tuyệt đối không có khả năng!!”

“Người nói không có khả năng...” Lôi Ngọc tiến sát từng bước, “Chẳng lẽ bình thuốc độc này tự động từ trên trời rơi xuống?”

“Không... cái chai này... không phải ta...” Không dịch lại khí thế của đối phương, mồ hôi lạnh của Cổ Kinh ròn ròn chảy xuống, lão đảo lui về phía sau.

“Người nhần tâm đầu độc Lâu chương quý,” Lôi Ngọc thần sắc âm lãnh, lời nói sắc bén, “Hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, còn gì để nói không?”

“Ta, ta không...” Cổ Kinh bị sát khí trùng điệp buốt giá từ trên người Lôi Ngọc phát ra ép tới thở không nổi, thần kinh trên dưới toàn thân đã căng đến cực điểm, tựa như cung đã lên dây.

“Hung thủ giết người to gan lớn mật. “Lôi Ngọc gắt gao theo dõi hẩn, bằng hàn chi khí càng thịnh, “Hạ độc giết người xong cứ nhiên còn dám đem thuốc giấu trong phòng mình, quả thực...”

“Ta không có!”

Ba! Dây cung trong đầu Cổ Kinh đứt phụt, cả người lập tức mất khống chế, “Ta không có!! Đem qua ta rõ ràng đem thuốc...” Giọng hẩn đột nhiên dừng lại.

Chung quanh bỗng nhiên trầm tịch.

Tĩnh mịch.

“Tốt lắm”. Thanh âm lãnh khốc của Lôi Ngọc phiêu đăng trên không trung, “Tất cả mọi người nghe rõ rồi chứ?”

“Nhất thanh nhị sở.” Tề Hưởng nói từng chữ, từng chữ, thân mình chặn đứng đường lui của Cổ Kinh.

“Không ngờ người thật sự là hung thủ!” Bùi Linh không còn hoài nghi, lập tức kìm không được đỏ vành mắt, khàn giọng nói, “Lâu đại ca đã làm gì khiến người hạ độc thủ như vậy?”

“Độc thủ?” Đứng trước chúng nhân như hổ rình mồi, Cổ Kinh oán hận trừng mắt nhìn Lôi Ngọc, liệu định hôm nay chỉ sợ khó thoát thân. Một khi đã lật thuyền, cá chết lưới rách, vậy còn sợ cái gì, hẩn cười hắc hắc, “Độc của ta, làm thế nào so được với ‘Độc thủ’ chân chính?”

“Độc thủ?!”

“Lôi Ngọc?”

“Hẩn ở đâu?!” Lưu Phúc Toàn quát chói tai, “Có phải hẩn phái người tới?!”

“Hẩn ở đây.” Ôm quyết tâm mọi người cùng chết, trong mắt Cổ Kinh tràn ngập vẻ âm tàn, “Không sai, Lâu Động Thiên là ta giết. Nhưng thù của phụ thân người cùng nợ máu của Tần gia hơn trăm khẩu, đi mà đòi hẩn!”

Hẩn vươn tay, đầu ngón tay chỉ về nam tử tú mỹ ôn lương như ngọc đối diện.

Mọi người lần thứ hai đại chấn.

Thừa dịp mọi người còn nhìn ngó, kinh dị, căm hận, giật mình các loại, không rảnh chú ý hẩn, Cổ Kinh mũi chân điểm một cái, vận nội công toàn lực phá thủng trần nhà nhảy lên lầu hai, tiếp tục từ cửa sổ lầu hai nhảy lên nóc nhà, vội vã bỏ trốn.

“Mau đuổi theo!!”

Sau mấy tiếng quát, đám người Tề Hưởng, Bùi Linh, La Chính liền phóng đi.

“Đừng để hẩn chạy!” Lôi Ngọc hô lớn theo bóng lưng của Tô Phóng, sở dĩ y không đích thân đuổi bắt, cũng không phải vì không muốn đi, mà bởi vì La Thương Kính, Lưu Phúc Toàn, Tần Tâm Dật ba người xếp thành một hàng, nhất tề chặn đường đi của y.

“Ba vị có ý gì?” Lôi Ngọc khoanh tay, híp mắt nở nụ cười, cười đến mức làm cho người ta rét run.

“Đền mạng cho thân nhân của ta!” Tần Tâm Dật quát một tiếng, một kiếm vung tới; Lưu Phúc Toàn không nói tiếng nào, song quả quét qua; La Thương Kính vẫn chưa ra tay, nhưng cũng không ngăn cản, chỉ đứng yên ở một bên, vô hình trung lại gia tăng cho đối phương không ít áp lực.

Lão hồ ly này! Lôi Ngọc tức giận thầm mắng một tiếng, ngón tay phải liên tiếp búng hai cái, trường kiếm của Tần Tâm Dật bay khỏi tay, cắm vào xà nhà; trên tay Lưu Phúc Toàn cũng chỉ còn lại một cây quả trượng.

“Các người không phải đối thủ của ta,” Lôi Ngọc thản nhiên nói, “Lui ra đi.”

Hai người này làm sao chịu nghe?! Bọn hắn sớm nhận định Lôi Ngọc là hung thủ giết phụ thân, hủy toàn gia. Bi oán, thù giận, oán hận bao ngày há lại dễ dàng tan thành mây khói? Tần Tâm Dật rút chủy thủ từ trong tay áo, Lưu Phúc Toàn giơ lên đơn quả, một lần nữa đánh tới, từng chiêu thức cơ hồ như đều muốn đồng quy vu tận.

Lôi Ngọc lắc lắc đầu, y cũng không muốn triển đấu với hai kẻ điên mất đi lý trí, huống chi cách đó không xa còn có một lão hồ ly âm hiểm giảo hoạt, thâm trầm khó dò, du du nhiên nhiên tọa sơn quan hổ đấu. Trong lúc kích chiến, chỉ nghe “sưu, sưu” hai tiếng, nhanh như thiểm điện, hai đạo hồng quang đã đánh trúng ma huyết Lưu, Tần hai người, đến ngay cả La Thương Kính cũng không kịp ra tay ngăn chặn. Âm khí sau khi rơi xuống đất, hãy còn xoay tròn không ngừng, chăm chú nhìn, nguyên lai là hai quả băng đường hồ lô hồng nhuận sáng bóng, lóng lánh đáng yêu.

“Nhị vị,” Lôi Ngọc cắn xâu băng đường hồ lô cuối cùng trong tay, từ từ nhai nuốt. “Sao phải xúc động như vậy? Có chuyện có thể từ từ nói.”

Dĩ nhiên hai người đã hóa tượng đất nhất tề trợn mắt nhìn.

“Còn có thể nói cái gì?!” Lưu Phúc Toàn tinh thần thăm thẳm, hần thê lương thốt ra, “Đều tại ta tài nghệ không bằng người, không thể thay tiên phụ báo thù. Hôm nay rơi vào tay ác tặc người, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ý!”

“Đúng vậy!” Tần Tâm Dật ngang nhiên nói, “Chẳng qua mười tám năm sau...”

“Này, uy...” Lôi Ngọc thật sự nghe không vô, “Nhị vị sao lại tranh nhau đi đầu thai chuyển kiếp thế? Chuyện mười tám năm sau nào có ai biết?” Y nhìn phía Tần Tâm Dật, con ngươi trong veo như nước không khỏi trêu chọc, “Nói không chừng Diêm vương gia lại hứng lên đem người chuyển kiếp thành nữ, đến lúc đó... làm sao bây giờ?”

Vèo, có người nhin không được, cười ra tiếng.

Khuôn mặt tuấn dật xuất sắc của Tần Tâm Dật nổi lên vô hạn ráng hồng, không phải vì thẹn thùng, mà là phần nộ.

“Ta thấy người không cần chuyển sang kiếp khác, cũng đã rất giống nữ nhân!!”

Thật đau! Đánh trúng chỗ yếu hại của Lôi Ngọc. Chỉ thấy sắc mặt y tái nhợt, lại xanh mét, hít một hơi thật sâu, sau đó lại từng chút, từng chút thở ra, cuối cùng lấy ánh mắt buồn bực đánh giá Tần Tâm Dật từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, ánh mắt kỳ quái mang ý xấu khiến cho Tần Tâm Dật trong lòng kinh hãi, da đầu run lên.

Trong không khí quý dị, một bóng người bỗng nhiên chột lóe, thay Tần Tâm Dật che đi ánh mắt căm đốt của Lôi Ngọc.

Thêm ca.

Vô luận ai nấy đều thấy được, người này cao lớn khôi ngô, cầm mà không diếc nhưng võ công thực bình thường, khó có được chính là hắn không chút nào sợ hãi chắn trước mặt Lôi Ngọc, không chút sứt mẻ.

“Hảo một người trung bộc(đầy tớ trung thành)!” Bạch đạo minh chủ La Thương Kính La lão gia tử nghĩa bạc vân thiên, hào khí vạn trượng sau nửa ngày quan sát diễn biến, rốt cục long trọng kết luận. Hắn cao

giọng khen ngợi, gõ nhịp mà thán. “Lôi cốc chủ, theo lão phu chứng kiến, người cũng không phải thực sự muốn hạ sát thủ. Một khi đã như vậy, sao không tìm chỗ khoan dung mà độ lượng?”

Một tiếng “Lôi cốc chủ” này không thể nghi ngờ đã làm rõ thân phận đối phương, ánh mắt số đông chung quanh vốn còn mang theo một ít nghi hoặc trong nháy mắt đều biến thành khẳng định.

“Mới vừa rồi La lão gia tử cũng nhìn thấy,” Lôi Ngọc cười híp mắt nói, “Không phải ta không buông tha người, mà là người không buông tha ta.”

“Lưu, Tần nhị vị thể chất bị mất thân nhân, bị thương oán giận lâu dài ứ đọng trong tâm, làm việc khó tránh khỏi có điểm cực đoan.” La Thương Kính chấp tay, “Không biết Lôi cốc chủ có thể nể mặt lão phu mà dừng tay?”

“Nếu như tại hạ không đáp ứng?” Lôi Ngọc mâu quang chớp động.

“Như vậy... lão phu cũng chỉ đành liều mạng bồi quân tử, cùng Lôi cốc chủ quá chiêu.” La Thương Kính ngoài cười trong không cười nói.

Lời vừa thốt ra, không khí trong sân nhất thời khẩn trương lên. Hai nhân vật đứng đầu hắc đạo, bạch đạo sắp sửa khai chiến, chúng nhân đứng ngoài quan sát ánh mắt phát sáng, ngay cả thở mạnh cũng không dám hít một ngụm.

“Các người muốn đánh sao?” Một trận gió mát quét vào mặt, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, một người đã như lá rụng lặng yên không tiếng động đứng ở phía sau La Thương Kính. Nam tử quê mùa bình thường, thành thật, dễ ức hiếp ấy không thể nói là chói mắt, nhưng chiêu thức khinh công kia, quả thực là xinh đẹp đến cực điểm.

Cảm giác được áp lực từ phía sau truyền đến, La Thương Kính ngửa mặt lên trời ha ha cười: “Nhị vị chẳng lẽ định liên thủ tiến lên?”

“Liên thủ?” Nhân châu Tô Phóng xoay động, “Đề nghị của La lão gia tử tựa hồ rất không tồi, tiểu Ngọc nhi, có muốn thử không?”

“Ta, không, muốn.”

Tiểu Ngọc nhi, đây là cái xưng hô gì? Lôi Ngọc cảm thấy da gà túa ra nổi đầy người, không khỏi nhăn mày nhíu mi. Những người khác thì lộ ra một bộ biểu tình “quả nhiên là thế”, người tướng mạo thường thường này, đại hán diện mạo xấu xí này quả nhiên có loại quan hệ đó với Tuyệt Tâm cốc cốc chủ đại nhân, nếu không há lại kêu thân thiết như thế?

Lôi Ngọc đảo cặp mắt trắng dã, xem ra thật sự là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Nhìn không khí trầm mặc quỷ dị ái muội chung quanh, trong đầu mọi người vừa hiện lên ý niệm gì, thông tuệ như Lôi đại cốc chủ tự nhiên liếc mắt một cái liền biết. Cũng may Lôi Ngọc trời sinh bất kham, không để ý đến cách nhìn của người khác cùng ánh mắt của thể tục, nhưng trước mắt có một việc, thể nào cũng phải hỏi cho rõ ràng.

“Người đâu?”

“Nga,” Tô Phóng thành thật trả lời, “Ta bám theo, thấy Tề lão gia tử cùng La thiếu hiệp đã bắt được Cổ Kính, bèn trở lại trước.”

“Hừ,” Lôi Ngọc tức giận hừ một tiếng, bị Tô Phóng quấy nhiễu như vậy, không khí giường cung bạt kiếm ban đầu đã tan tác không còn sót một mảnh, y nhìn La Thương Kính nói, “Tại hạ cũng không muốn đả thương người, chỉ hi vọng Lưu, Tần nhị vị công tử chó có nghe hơi nòi chó mà suy đoán lung tung.”

“Người mới là...” Lưu, Tần hai người trăm miệng một lời, đáng tiếc chỉ học ra ba chữ liền bị bức phải câm miệng. Tô Phóng thần nhiên lắc đến bên cạnh bọn hắn, dễ dàng tránh khỏi Thiêm ca, giơ lên một ngón tay. Hiện tại, ma huyết cùng á huyết cùng bị phong bế, hai người chỉ có thể lấy ánh mắt để bày tỏ nội tâm căm giận mãnh liệt.

Trước có Lôi Ngọc, sau có Tô Phóng, dưới tình huống như vậy La đại hiệp tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, hẳn thử thăm dò: “Ý tứ của Lôi cốc chủ là...”

“Hiện giờ võ lâm thịnh truyền huyết án cả nhà Tần gia là do Tuyệt Tâm cốc gây nên, Lưu công tử cũng khẳng khái nhận định Lôi Ngọc là cừu nhân giết cha, nếu ta nói đây chỉ là hiểu lầm, không biết La lão gia tử nghĩ thế nào?”

Trong mắt La Thương Kính tinh quang chợt lóe: “Lão phu và Ứng Thiên huynh là bạn thân, lời của Ứng Thiên huynh, lão phu há có thể không tin?”

“Như vậy,” Lôi Ngọc trong một thoáng nhìn chăm chú vào hắn, “La lão gia tử cũng cho rằng tại hạ là hung thủ sát hại Lưu lão gia tử?”

“Chuyện này còn phải đợi điều tra chứng thực,” La Thương Kính bình thản nói, “Không có chứng cứ, lão phu sẽ không tùy ý định luận.”

“La lão gia tử nói có lý.” Tô Phóng dùng sức vỗ tay, “Không có chứng cứ, thật sự là rất sâu sắc. Ta muốn hỏi các vị, ai có chứng cứ chứng minh cả nhà Tần gia là do Tuyệt Tâm cốc tiêu diệt?”

“Cái này... Lưu lão gia tử ngoại hiệu ‘Kim khẩu ngọc ngôn’, lời hắn nói, đâu thể sai được?”

“Đúng a, chỉ bằng kim tự chiêu bài ‘Kim khẩu ngọc ngôn’ đã đủ dư dả, còn cần chứng cứ gì nữa?”

“Lưu lão gia tử tề nhân cũng thập phần bội phục, bất quá, việc này thật sự không phải nhỏ, ta cho rằng lời của tình... bằng hữu Lôi cốc chủ không phải không có lý.” Vừa nói là lão đại “Tuyệt mệnh sát” Mã Tranh trong “Truy vân tam sát”, may mắn hắn đột nhiên tỉnh ra, đem hai chữ “tình nhân” chuyển thành “bằng hữu”, suýt tí nữa là cắn vào lưỡi mình.

“Mã huynh nói đúng,” bằng hữu hắc đạo hiển nhiên đảo hướng về bên Tuyệt Tâm cốc, “Chuyện này quả thật cần tra rõ từ đầu đến cuối một lần mới được.”

“Đúng vậy...”

“Tra rõ cái gì?! Chẳng lẽ Lưu lão gia tử ‘Kim khẩu ngọc ngôn’ còn chưa đủ phân lượng sao?”

“Phân lượng có ích lợi gì? Phải có chứng cứ! Chứng cứ mới là trọng yếu nhất!!”

“Hừ, chỉ toàn nói bậy! Rõ ràng là cố ý bao che!”

“XX nó! Người nói cái gì?!”

“Hảo tiểu tử, dám chửi người!!”

“Chửi người thì sao? Lão tử còn đánh người nè!”

“Người...”

Bảy mồm tám mồm, tình cảm quần chúng trào dâng, hắc bạch lưỡng đạo cách một khung cửa giếng co, ai cũng không chịu nhường một bước. Hiển nhiên tiếp tục phát triển, chắc chắn sẽ biến thành một hồi võ lâm đại quần ẩu lớn nhất trong vài chục năm nay, lại bởi vì ba người (chính xác ra, là bốn người) xuất hiện, không khí lần thứ hai trầm xuống.

“Hắn tự vẫn.”

Cổ Kinh bị Tề Hưởng đặt trên mặt đất, hắn thất khiếu chảy máu, rành rành trúng độc mà chết.

La Chính thần sắc trầm trọng: “Chúng ta vừa bắt được hắn, hắn liền uống thuốc độc bỏ mình.”

“Là Hạc đỉnh hồng.” Bùi Linh sắc mặt xám như tro tàn bổ sung, trong vòng một ngày mất đi hai hảo hữu, tinh thần hắn có điểm hoảng hốt.

Quả nhiên, Cổ Kinh cũng là thành viên của “Ám sát”. Tô, Lôi hai người liếc nhau, lòng hiểu mà không nói.

“La đại ca,” Hồ Lạc Mai xưng hô vô cùng thân thiết, “Hắn có phải sợ tội tự sát hay không?”

“Có lẽ...” La Chính cười khổ.

“Tiểu Dật!” Tề Hưởng thoáng nhìn thấy bộ dáng Tần Tâm Dật, tức thì kinh hãi, “Người làm sao vậy?!”

“Tần huynh đệ!” La Chính thất sắc.

“Hắn không việc gì,” Lôi Ngọc miễn cưỡng nói, “A Phóng.” Y đưa mắt ra hiệu.

Bắt được tín hiệu của đối phương, Tô Phóng đứng ở cạnh Lưu, Tần ngằm hiểu, lập tức đưa tay điểm nhẹ, chưa chạm đến người, huyết đạo đã tự giải.

“Cách không điểm huyết!” Tề Hưởng động dung.

“Chút tài mọn, không đáng nhắc đến.” Tô Phóng khiêm tốn nói.

Lưu Phúc Toàn, Tần Tâm Dật nhất tề quát một tiếng, song song nhún người nhảy lên. Cuối cùng La Thương Kính nhanh tay lẹ mắt, kịp thời cản lại Lưu Phúc Toàn, lại nhìn bên kia, thất lực Tần Tâm Dật đang bị ách bộc (đầy tứ cam) liều mạng ôm, không chịu buông ra.

“Thêm ca! Buông tay!!” Tần Tâm Dật dùng lực giãy dụa, y nỗ lực công tâm, trướng đến mặt đỏ bừng, lại thêm một phần điểm lệ. Về kinh tâm động phách này nháy mắt khiến cho cả đám người choáng váng.

“Sớm đã bảo các ngươi đừng xúc động.” Lôi Ngọc nhìn hai người cấp bách muốn nhào lên, trong giọng nói không khỏi có chút mỉa mai, “Nếu muốn tìm người báo thù, trước tiên nên khổ luyện nhiều năm rồi nói sau.”

“Tên ác tặc ngươi...” Lưu Phúc Toàn nghiêng răng nghiêng lợi.

“Này, đừng nói khó nghe như vậy.” Lôi Ngọc nghiêng mắt nhìn, “Bổn cốc chủ khi nào làm tặc?”

“Ngươi...”

“Xem ra dù ta có cho ngươi biết ta không giết phụ thân ngươi, ngươi cũng sẽ không tin?”

“Đương nhiên!”

“Thật đúng là như đinh đóng cột a!” Lôi Ngọc chất lưỡi thở dài, “Tuổi không lớn, thái độ làm người lại cố chấp, thực dễ làm điều xằng bậy.” Y về mặt tiếc hận quay về phía Tần Tâm Dật, “Ngươi sao?”

“Ta cũng không tin!” Tần Tâm Dật bởi vì tránh không thoát khỏi cánh tay trắng kiện phía sau mà tức giận không thôi, “Ngươi nói Dẫn Nguyệt phải ta không phải do Tuyệt Tâm cốc tiêu diệt, vậy đưa ra chứng cứ a!!”

“Chứng cứ ư...” Lôi Ngọc lấy ngón trỏ gõ cằm, “Trước mắt còn không có. Bất quá,” Y lời nói xoay chuyển, nghiêm mặt nói, “Nếu các vị nguyện ý cho ta thời gian một tháng, tại hạ cam đoan có thể tìm ra hung phạm.”

“Nói thật đơn giản!” Lưu Phúc Toàn khinh thường, “Hung phạm cái gì? Tìm không thấy thì sao?”

“Nếu tìm không thấy, Lôi Ngọc cam nguyện tự trói hai tay, mặc cho Lưu, Tần nhệ vị công tử xử trí.”

Là thống soái hắc đạo đệ nhất đại bang phái, lời của Tuyệt Tâm cốc cốc chủ trước công chúng tất nhiên là rất có phân lượng, từng chữ từng chữ giống như đóng đinh trên thiết bản.

“Lời của Lôi cốc chủ là thực?” Tề Hưởng về mặt nghiêm túc.

“Thiên chân vạn xác.”

“Quân tử nhất ngôn.”

“Tứ mã nan truy.”

“Hảo.” Tề Hưởng dùng ánh mắt ngăn Tần Tâm Dật đang muốn lên tiếng, nhìn về phía La Thương Kính, “Ý La huynh thế nào?”

“Nếu Lôi cốc chủ tự tin như thế, lão phu cũng không dị nghị.” La Thương Kính ha ha cười, “Chỉ là việc hôm nay, nhất định phải thỉnh một vị đến làm chứng phán đoán suy luận đúng sai, để tránh đến lúc đó song phương bất bình.”

“Lời của La huynh rất đúng.” Tề Hưởng gật đầu. Chính là, nên đến đâu tìm một nhân vật tương đương với La, Lôi hai người để chủ trì công đạo?

“Triều Mộ lâu.” Có người đề nghị.

“Đúng vậy, chúng ta có thể thỉnh Tô lâu chủ ra mặt.”

“Hắn không được.” Tô Phóng một hơi bác bỏ.

“Vì sao?”

“Bởi vì ta chính là Tô Phóng.”

Toàn bộ im lìm. Trong vòng một ngày chịu quá nhiều kích thích, đến nỗi thần kinh mọi người cũng trở nên chậm chạp, đầu óc có điểm choáng váng, không biết phải làm sao.

“Như vậy a,” thật lâu sau, rốt cục có người mở miệng, “Với ...giao tình của Tô lâu chủ và Lôi cốc chủ, hiển nhiên là không thể thành người làm chứng.”

“Lão phu cũng có chọn một người,” La Thương Kính cất cao giọng, “Lôi cốc chủ thấy phương trượng Tung Sơn thiếu lâm Trí Thiện đại sư có thể gánh được trọng trách này không?”

Trí Thiện đại sư xử sự công chính, cương trực ngay thẳng, người trong võ lâm đều biết và tán dương. Lại thêm hắn học thức uyên bác, võ nghệ tinh trạm, thái độ làm người nhân từ độ lượng, bình dị gần gũi. Bởi vậy, vô luận hắc đạo, bạch đạo, người người đều kính ngưỡng.

“Ta không ý kiến.” Lôi Ngọc nhận lời.

“Như vậy, mừng chín tháng chín chúng ta tái kiến tại Thiếu Lâm tự.” La Thương Kính nhìn khắp bốn phía, “Các bằng hữu cảm thấy hứng thú không ngại thì cùng đi giúp vui.”

“Hảo!” Chung quanh một mảnh vang dội.

8. Chương 7

Quần tinh lấp lánh, màn đêm buông rủ.

Đêm nay thành Dương Châu cũng giống như hôm qua, trên nóc nhà các bằng hữu hắc bạch lưỡng đạo không ngừng làm công tác mò trăng đáy nước, canh chừng Mai Diệc Tình xuất hiện. Bởi vì ban ngày đi coi trăng kịch hay, làm quen được không ít bằng hữu, trên nóc nhà nhằm chán đi lang thang còn có thể chào hỏi nhau, hàn huyên vài câu; có người còn trắng trợn đem rượu và thức ăn lên nóc nhà, đối tửu đương ca, khiến cho nóc nhà vốn yên ắng tĩnh lặng trở nên náo nhiệt còn hơn cái chợ, mà trong đó nơi náo nhiệt nhất, không nghi ngờ chính là phòng mao lâu ba.

Trên nóc phòng hở ra một lỗ thủng lớn, trên mặt đất (cái giường gãy đã bị coi là đồ bỏ đi, bị vứt vào một góc), có hai người nằm song song.

Gió mát thổi nhẹ, tinh quang đầy trời rơi vào mi mắt, loại không khí này nguyên bản khiến cho người ta cảm thấy quá mức thích ý, chẳng qua, hiện giờ lỗ thủng bốn phía có đầy người núp đó, ánh mắt mỗi tên đều mở thật to rình coi bên trong. Giữa hai mươi mấy luồng mắt tò mò, hâm mộ, cung kính còn có thể bình yên đi vào giấc ngủ, thần kinh vẫn cảm như Lôi đại cốc chủ hiển nhiên là không làm được. Y hung hăng ngồi dậy, oán hận trừng mắt nhìn đồng bạn bên người ngủ say như lợn chết, sau đó ngẩng đầu lên. Trong một giây ngắn ngủi đó, lệ khí trên mặt Lôi đại cốc chủ không cánh mà bay, chỉ thấy y mặt như hoa đào, tươi cười vô hạn ôn nhu...

Tí tách, tí tách... Trời đêm quang đãng nước miếng róc rách rơi.

“Các vị đêm khuya đến tận đây, không biết muốn làm gì?” Lôi đại cốc chủ liếc nhìn nước đọng rơi xuống đầu vai, biểu cảm không chút thay đổi, phát huy đầy đủ phong độ của thủ lĩnh hắc đạo, sức quyến rũ của Tuyệt Tâm cốc cốc chủ, duy trì hình tượng tốt đẹp được nhiều người sùng bái, dù trong nội tâm y có một loại xung động muốn giết người.

“Không, không có gì.” Lau góc miệng, một vị đang ở tư thái si đại đỏ mặt, lắp bắp nói, “Ta, chúng ta... chỉ, chính là... muốn, muốn...”

“Chúng ta chỉ là muốn giúp ngài sửa nóc nhà,” người kia thông minh lanh lợi vội cướp lời, “Chúng ta... tuyệt đối không có ý quấy rầy ngài.”

“Vậy đa tạ các vị.” Lôi Ngọc ý cười doanh doanh, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện.

“Không, không có gì.” Lúc này ngay cả kẻ lạnh lợi cũng trở nên lấp bắp, “Có thể, có thể cống hiến sức, sức lực cho Lôi cốc chủ, là, là vinh quang và may mắn... của chúng ta.” Thật vất vả mới nói hết câu, người cũng thành ngây dại.

“Ta muốn hỏi một chút,” Chẳng biết tỉnh lại từ lúc nào, nhàn nhả ngồi dựa vào bên cạnh Lôi Ngọc, Tô Phóng ung dung nhắc nhở đám người đang muốn hóa thạch. “Các vị tính chừng nào thì bắt đầu... sửa chữa?”

“Nha... bây, bây giờ.”

“Lập, lập tức...”

Mọi người như tỉnh lại từ trong mộng, sôi nổi đứng dậy, bắt đầu “bình bình bang bang” rầm rộ. Cử động lần này tuy bị đông đảo xem thường, nhưng cũng không có ai dám lại dây hừng sự vấn tội. Về phần những người đang ở trên nóc nhà bận rộn đến khí thế ngất trời, mỗi người đều cao hứng phấn chấn, vui mừng khôn xiết vì tìm được cơ hội làm chút việc cho thần tượng trong lòng mình, mọi người tất nhiên là vui vẻ chịu đựng, phiêu phiêu dục tiên, làm gì còn có công phu đi để ý ánh mắt người khác?

Ngoài cửa sổ một mảnh tối đen, trong cửa sổ ánh nến lay động.

Một gian phòng rộng rãi, lịch sự tào nhã ở lầu ba Thiên viện.

Giờ này khắc này, trên nóc phòng khó tin thay lại không có bóng người, phía trước mơ hồ truyền đến từng hồi huyền ảo cũng không ảnh hưởng đến sự tĩnh lặng của Thiên viện.

“Những việc người muốn ta làm ta đều làm thỏa đáng chứ?” Một tiếng nói réo rắt trong sáng bỗng nhiên vang lên.

“Hừ... nhóc người đó.” Tiếng nói thô lỗ hùng hậu đang tận lực muốn giảm âm lượng của người kia.

“Nhanh nói cho ta biết lý do.” Thanh âm trong trẻo nhỏ đi rất nhiều, thiếu niên y phục trắng thuần, tuyến tú xuất trần kiêu ngạo, níu lấy vạt áo đại hán lưng hùm vai gấu, hung hăng nói, “Nếu không phải nể mặt người chăm sóc ta lúc ta bị bệnh, ta sẽ không khổ cực diễn trò cùng người như vậy!”

“Biết, đã biết.” Bị kéo tới xem ngạt thở, đại hán vội vàng nói, “Ta nói! Ta nói cho người biết được chưa?” Thiệt là, nhớ ngày đầu tiên chạm mặt thiếu niên hãy còn bộ dáng nhu thuận hữu lễ, tại sao mới ở chung mười ngày ngắn ngủi đã trở nên vừa thô lỗ vừa bạo lực? Tục ngữ có câu “Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, chẳng lẽ là trong lúc bất tri bất giác y bị lây từ mình à, tội lỗi tội lỗi.

“Vậy còn nghe được.” Tần Tâm Dật vừa lòng thu hồi hai tay, “Nói, vì sao người phải giả dạng thành người câm?”

“Bởi vì không muốn để người khác biết thân phận của ta. Ta đã nhấn đến mức ngay cả râu cũng cạo sạch thế này.” Đối mặt với vấn đề có độ khó thấp như thế, Thiêm ca không khỏi lắc đầu thở dài. “Vậy cũng phải hỏi? Tiểu quỷ, người cũng quá...”

“Ta biết!” Cắt ngang lời không lọt tai của đối phương, Tần Tâm Dật lạnh lùng liếc mắt, “Ta là hỏi người vì sao phải giấu diếm thân phận? Hơn nữa,” Y khó hiểu hỏi, “Vì sao ta cũng phải diễn thành một tên đần độn?”

“Di?” Thiêm ca ngạc nhiên hỏi, “Người không phải vậy sao?”

“Vô Tiểu Thiên!” Tần Tâm Dật rất là tức giận, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng lên. “Người cho ta là đồ ngu à?!”

“Không dám, không dám. Tiểu quỷ, ta chỉ đùa một chút, người đừng coi là thật.” Thấy Tần Tâm Dật giống như một con mèo bị dẫm vào đuôi, Vô Tiểu Thiên nhanh chóng ra sức khen ngợi, “Nói thực, người hôm nay diễn tương đối khá, nhất cử nhất động đều rất sinh động, quả thực là không chê vào đâu được. Xem chừng ngay cả lão hồ ly La Thương Kính kia cũng bị người lừa, ta thật là bội phục sát đất.” Vừa nói vừa vỗ lưng Tần đại thiếu gia, giúp y thuận khí.

“Cái gì mà ‘lão hồ ly’? Hẳn dù sao cũng là thế bá ta, phiền người nói chuyện khách khí chút.” Tần Tâm Dật liếc hắt một cái, nhưng không cự tuyệt bàn tay to ấm áp trên lưng khiến cho người yên lòng kia. Dọc trên đường đi, bản thân không cẩn thận bị nhiễm phong hàn, toàn bộ đều do người cao to trước mắt thâu đêm không ngủ dốc lòng chăm sóc mới có thể khôi phục. Trải qua chuyện này, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng kéo gần, xa cách ngàn dặm dần dần thành thân thiết trong gang tấc, cảm tình liên tục tăng lên. Tuy rằng Tần Tâm Dật thường xuyên cùng Võ Tiểu Thiên xung đột, nhưng đối với lời của Võ phó cốc chủ, hơn phân nửa y vẫn để vào tai, hơn nữa còn chặt chẽ nhớ kỹ.

“Ai...” Võ Tiểu Thiên bất đắc dĩ ngửa mặt lên trời thở dài. Phóng nhãn cả võ lâm (trừ hai sư huynh hắc cùng vài người có thể đếm được trên đầu ngón tay), chỉ cần trưng ra cái danh “Trường không tam kích”, có ai không sợ tới mức kinh hồn táng đảm, chỉ e tránh không kịp? Nào biết có một tên tiểu quỷ Tần Tâm Dật không những không chút e sợ, ngược lại còn có xu hướng giương oai cười lên đầu hất, trùng hợp Võ phó cốc chủ lại là người chán ghét những kẻ tỏ vẻ hiền lành, cứ như vậy bị tiểu quỷ bắt nạt. Bất quá cũng kỳ quái, hẳn sở dĩ e ngại hai vị sư huynh, đương nhiên là vì võ công cùng mưu kế của bọn hắn, cùng với độc thuật quỷ thần khó lường của đại sư huynh. Thử hỏi, nếu một người từ nhỏ đã bị sư huynh mình tìm mọi cách độc hại, nhiều lần ác chĩnh, vượt qua thời thơ ấu bi thảm không có tôn nghiêm, như vậy, hẳn mỗi lần vừa thấy hai đại ma đầu kia liền cần cần dục dục cũng là chuyện có thể hiểu được. Nhưng là, đối diện với tiểu quỷ võ công thường thường, ý nghĩ đơn thuần này, hẳn lại có điểm cổ kỳ không rõ nguyên do, nghĩ đến trăm bề cũng không ra nguyên nhân. Không biết là xảy ra chuyện gì, cũng không biết là chừng nào thì bắt đầu, hẳn chợt phát hiện chỉ cần Tần đại thiếu gia thét to một tiếng, xem thường vài cái, chính mình liền lập tức phục phục thiếp thiếp, chủ động tiến lên nhận sai lấy lòng, giống như quả hồng mềm nhũn, mười lần chẳng sai. Chuyện kỳ lạ này, không phù hợp với logic thông thường, dùng tri giác tê dại cùng thần kinh chậm chạp bẩm sinh của Võ phó cốc chủ dĩ nhiên là phân tích không ra, chỉ có thể đem quy vào loại sự kiện linh dị không thể tưởng tượng nào đó (như là “Quỷ nhập vào người” linh tinh), có đôi khi ngấm lại, thực có điểm dẹt tóc gáy.

“Sao lại thở dài?” Cẩn thận quan sát sắc mặt khó coi của Võ Tiểu Thiên, Tần Tâm Dật nâng mày, “người sao lại có thói xấu thế?” Rõ ràng là quan tâm, lại cứ dùng ngữ điệu châm chọc để che dấu, cá tính thích cạy mạnh của thiếu niên không sai chút nào.

“Tiểu quỷ,” Võ Tiểu Thiên cười mỉa, “Quan tâm người khác đâu phải loại thái độ này?” Hai người mặc dù ở chung không lâu, nhưng tính tình Tần Tâm Dật Võ Tiểu Thiên đã nắm chắc mười phần.

“Ai quan tâm người?” Tần Tâm Dật quay đầu, tròng lớn mắt, chết cũng không thừa nhận. Về mặt như thế trong mắt Võ Tiểu Thiên lại cảm thấy hết sức đáng yêu.

“Ha ha a...” Trong lòng cao hứng, Võ phó cốc chủ liền nhe răng trợn mắt ngây ngô cười.

“Người cười cái gì?” Tần Tâm Dật nghi hoặc hỏi, đôi mày xinh đẹp nhíu lại, hắc mâu sâu như màn đêm, cánh môi hồng hơi mở ra...

Trong lòng không khỏi rung động, Võ Tiểu Thiên cuống quýt ho một tiếng: “Không, không có gì... Ta, ta chỉ là...” Hắn đột nhiên im miệng, nhanh chóng hoành thân bảo vệ Tần Tâm Dật.

Cửa sổ và cửa phòng song song mở ra, từ bên ngoài nhẹ nhàng bay vào hai người.

“Đại Võ, nhĩ lực của người càng ngày càng có tiến bộ rồi.”

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Võ Tiểu Thiên thở phào một cái thật dài: “Đại sư huynh, sao người lại ở đây?”

“Có người tự nguyện sửa mái nhà cho chúng ta, cho nên nhân cơ hội đi dạo một vòng.” Lôi Ngọc đẩy Võ Tiểu Thiên ra, cẩn thận xem xét Tần Tâm Dật, cười dài nói, “Àn, quả nhiên lông tóc vô thương. Bảo hộ không sai, coi mọi người đối với nhiệm vụ ta bố trí thực đã làm hết phận sự. Nếu sau này Tuyệt Tâm cốc chúng ta mở tiêu cực, không ngại cho người đảm nhiệm chức tổng tiêu đầu, thế nào?” Nói đến “nhiệm vụ” cùng “làm hết phận sự”, trong mắt Tần Tâm Dật lóe lên một bi thương, tuy rằng chỉ lướt qua, nhưng làm sao có thể giấu được hỏa nhãn kim tinh của Lôi đại cốc chủ? Lôi Ngọc cười hắc hắc, tiểu tử, ai bảo người hôm nay đắc tội với ta? Dám nói bộ dạng bốn cốc chủ giống nữ nhân, quả thực là nhổ lông trên đầu lão hồ, không cho người chút giáo huấn, sao có thể hiển lộ lợi hại của ta đây?

“Không, không...” Võ Tiểu Thiên vội vàng há mồm biện giải, tiếc rằng trước mắt đại sư huynh từ nhỏ đã sợ như quỷ quái, bệnh cũ cà lăm của hắn lại tái phát.

“Tần công tử, biệt lai vô dạng.” Bên kia Tô Phóng rất có phong độ chấp tay với Tần Tâm Dật.

“Đa tạ, Tần mô hết thấy bình an.” Tần Tâm Dật xuất thân thế gia hiển nhiên là thập phần kính cẩn thi lễ.

“Không khách khí.” Tô Phóng cười híp mắt, “Ta có một chuyện muốn thỉnh giáo Tần công tử.”

Tần Tâm Dật khiêm nhường nói: “Tô lâu chủ thỉnh giảng.”

“Ta nhớ trước đây chúng ta chưa từng gặp mặt?”

“Đúng vậy. Tại hạ và Tô lâu chủ chỉ nói với nhau mấy lời ít ỏi.”

“Có lẽ người khác không chú ý, bất quá...” Tô Phóng nhìn chăm chú vào y, “Sáng hôm nay lúc ta nói ra tên của mình, người tựa hồ cũng không quá kinh ngạc, chẳng lẽ đã sớm biết rõ thân phận của ta?”

“Tại hạ từ khi nghe được giọng nói của Tô lâu chủ, đã biết được thân phận của lâu chủ.” Tần Tâm Dật chiếu y sự thật mà nói.

“Người có năng lực nghe qua sẽ không quên?”

“Há lại chỉ nghe qua không quên?” Võ Tiểu Thiên dương dương tự đắc, mạnh mẽ tăng bốc, vẻ tự hào, ngợi khen không cần nói cũng thấy. “Tiểu quý chỉ cần nghe qua hoặc nhìn qua bất kỳ thanh âm cùng sự vật gì, lần thứ hai y đều nhận ra không hề sai lầm, tuyệt không chênh lệch.”

“Người chưa từng phạm lỗi sao?” Lôi Ngọc tò mò hỏi.

“Chưa từng có.” Tần Tâm Dật lắc đầu.

“Vậy thật tốt.” Nhân cầu Lôi Ngọc nhanh như chớp chuyển hai vòng, hòa khí nói, “Tần thiếu hiệp, có một việc...”

“Không được.” Võ Tiểu Thiên đột nhiên che trước người Tần Tâm Dật, cố gắng đối mặt với ánh mắt giết người của đại sư huynh.

“Cái gì không được?” Lôi Ngọc lạnh lùng nhìn hắn, “Ta còn chưa nói, làm sao ngươi biết?”

“Tóm, tóm lại, chính là không, không được!” Ngày thường nhìn thấy ánh mắt lúc này của Lôi đại cốc chủ, chân Võ Tiểu Thiên đã sớm mềm nhũn, nhưng hiện tại, hắn lại cố gắng đứng thẳng. “Lần, lần trước ngươi cũng là đảo mắt như vậy, đảo trái một vòng, đảo phải một vòng, kết, kết quả ta bị lừa đi ăn một chén canh đại bổ người tự tay nấu, sau, sau đó, ta trên non dưới trút, ước chừng kéo dài đến một tháng.” Nhắc đến hắn còn thấy sợ hãi, đem Tần Tâm Dật bảo vệ càng nghiêm ngặt, “Tiểu quý, ngươi ngàn vạn lần đừng mắc mưu hắn!”

“Nga?” Lôi Ngọc lạnh lạnh ngáp một cái, “Người ăn gan hùm mật báo lúc nào vậy? Mới mười ngày không gặp, dám nói chuyện với ta như thế. Có phải mấy ngày này rất thư thái, muốn tiếp tục ném thử mùi vị canh đại bổ không?”

“Này,” Tần Tâm Dật nghe thấy liền nổi giận, từ sau lưng Võ Tiểu Thiên nhô đầu ra, “Người đừng khinh người quá đáng!”

Ba, ba, ba. Lôi Ngọc vỗ vỗ chưởng, tán thán: “Đại Võ, có người bất bình thay ngươi! Người nói ta phải cảm tạ hắn thế nào đây?”

“Đại, đại sư huynh.” Vội vàng đem đầu Tần Tâm Dật đẩy trở về, Võ Tiểu Thiên xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, “Ta, ta...”

“Yên tâm đi,” xem bộ dáng hắn trong lòng run sợ, e mình gây bất lợi cho Tần Tâm Dật, Lôi Ngọc hài hước nói, “Ta sẽ không làm gì với tâm can bảo bối của ngươi đâu.”

“Tâm, tâm can bảo bối?” Mặt Võ Tiểu Thiên nhất thời trở thành màu gan heo. “Ta, ta chỉ là... Bởi vì đại, đại sư huynh nói cần, phải bảo vệ...” Hắn gian nan diễn đạt ý mình.

“Ai cần người bảo vệ?!” Ngọn lửa nhấp nháy trong mắt Tần Tâm Dật thoáng chốc hóa tro tàn, y bước đến trước mặt Võ Tiểu Thiên, nghiêm mặt nói, “Tại hạ không phải hài đồng ba tuổi, hoàn toàn có năng lực tự bảo vệ mình, không dám phiền Võ phó cốc chủ hao tâm tổn trí.”

“Tiểu quỷ?” Võ Tiểu Thiên hoảng sợ, không hiểu đầu của tai neho nhìn thiếu niên bỗng nhiên xa cách, lo lắng hỏi, “Người làm sao vậy?”

Thật sự là... quá trì độn. Tô lâu chủ cùng Lôi cốc chủ đồng loạt ngằm thở dài, bất quá, với tính cách tồi tệ của hai người, chắc chắn sẽ không hảo tâm dễ dàng đem chân tướng nói cho Võ Tiểu Thiên. Chuyện giữa hai người, để bọn họ tự giải quyết đi, coi như không biết gì, hai người không hẹn mà cùng nhất trí quyết định đứng ở ngoài xem kịch vui.

“Không có việc gì.” Bị ánh mắt lo âu của đối phương bao vây tầng tầng lớp lớp, Tần Tâm Dật miễn cưỡng cười, “Thực xin lỗi, ta chỉ là...”

“Ta biết rồi!” Võ Tiểu Thiên tỉnh ngộ, “Nhất định là người vừa bệnh xong đã vội xuất phát, thân thể mệt mỏi cho nên cảm xúc mới nhất thời bất ổn...” Hắn thao thao bất tuyệt, hoàn toàn không chú ý đến bộ dáng Tô, Lôi hai người như muốn té xỉu cùng sắc mặt xanh mét của Tần Tâm Dật.

“Người...” Tần Tâm Dật giận xông lên đầu, chỉ muốn phát hỏa, nhưng liếc thấy Tô Phóng và Lôi Ngọc, đành cố gắng tự kiềm chế, “Đúng a, ta thật sự vô cùng mệt...”

“Vậy người nghỉ ngơi cho tốt đi, có muốn nằm xuống giường một chút không?” Võ Tiểu Thiên thân thiết hỏi.

“Không, không cần, ta...”

“Hắn chỉ là có chút không khỏe,” Lôi Ngọc lên tiếng ngắt lời Tần Tâm Dật, “Người không cần khẩn trương như thế.”

“Đúng vậy!” Võ Tiểu Thiên đột nhiên tỉnh ra, “Nếu đại sư huynh đã nói như vậy, nhất định sẽ không sai.”

“Tại sao?” Cảm kích liếc Lôi Ngọc một cái, Tần Tâm Dật quay đầu hỏi.

“Đại sư huynh ta y thuật rất cao minh.”

“Lôi cốc chủ tinh thông y lý?” Tần Tâm Dật giật mình không ít, “Tên hiệu của người không phải ‘Độc thủ’ sao?”

Lôi Ngọc mỉm cười, thiếu niên trước mặt thẳng thắn đến đáng yêu, nói vậy diễn xuất sáng hôm nay đích thị là do tập luyện khá lâu mới có thể diễn đến nhuần nhuyễn đến thế. Thật sự là làm khó y rồi.

“Trước khi hạ độc người khác cần phải biết giải độc, đây cũng là một loại y thuật.” Lôi Ngọc khiêm tốn hiếm thấy nói, “Không dám nhận là tinh thông, chỉ là có biết một phần thôi.”

“Lôi cốc chủ...” Tần Tâm Dật vừa mở miệng đột nhiên bị một bàn tay ấm áp che lại, tay kia của Võ Tiểu Thiên làm động tác chó có lên tiếng. Tô Phóng cùng Lôi Ngọc một tả một hữu cực nhanh dán tại hai bên cửa, bốn người lặng lẽ đứng, yên lặng đợi...

Một cánh tay già nua khô gầy vung vàng đẩy cửa phòng, một bóng người linh hoạt lách mình tiến vào.

9. Chương 8

“Tề thúc thúc.”

Nhìn thấy người này, Tần Tâm Dật kéo tay Võ Tiểu Thiên xuống, tươi cười rạng rỡ.

“Tiểu Dật.” Lặng lẽ đến thăm hỏi, Tề Hưởng bị cảnh tượng nhiệt náo trong phòng dọa tới phát hoảng, nhìn một lúc nhận ra khuôn mặt hai người bên cạnh, lập tức tuyệt đối tiến vào tình trạng báo động. “Không biết nhị vị vì sao đêm khuya lại đến đây?” Hắn trầm giọng hỏi, “Chẳng lẽ...”

“Tề lão tiên bói đừng hiểu lầm, chúng ta là có chuyện cần trao đổi với Tề công tử, không có ý gì khác.” Tô Phóng nói thành khẩn vô cùng, khuôn mặt ôn hòa trung hậu vốn có tác dụng khiến người khác tin tưởng không ít.

Không thẹn với ngoại hiệu “Tinh đả tể toán”, Tề Hưởng dùng một loại nhãn thần bán trào phúng nhìn Tô Phóng: “Tô lâu chủ thực cho rằng mắt lão phu đã mờ đến vậy?”

“Tề thúc thúc,” Tần Tâm Dật bước lên phía trước giải thích, “Tô lâu chủ nói không sai.”

“Hắn nói không sai?” Tề Hưởng hơi kinh ngạc nhìn Tần Tâm Dật, cảm nhận được bầu không khí bình thản trong phòng, hắn chậm lại ngữ điệu, vẻ mặt ôn hòa nói, “Như vậy, là người nói dối?”

“Ta...ta không phải cố ý...” Tần Tâm Dật gục đầu, âm thầm thề lưỡi.

“Tiểu Dật,” Thoáng nhìn thần sắc Tần Tâm Dật, lại liếc mắt nhìn ba người đứng quanh, tinh minh giáo hoạt như Tề Hưởng nhất thời minh bạch. “Người diễn thật là giỏi a, ngay cả Tề thúc thúc cũng bị lừa.”

“Tề thúc thúc...” Mặt Tần Tâm Dật đỏ lên.

“Ta cũng không có ý trách cứ người.” Tề Hưởng yêu thương xoa đầu đứa hài tử mình đối xử như con ruột, “Nhưng nếu người đem cả Tề thúc thúc vào vở diễn này, vậy cũng nên nói cho ta biết vị ‘đầy tớ’ này đến tột cùng là ai?”

“Đa tạ Tề thúc thúc đã phối hợp sáng nay.” Tần Tâm Dật thân mật nói với Tề Hưởng, hiển nhiên phi thường tin cậy vị trưởng bối trước mặt. “Hắn chính là phó cốc chủ Tuyệt Tâm cốc...”

“‘Trường không tam kích’ Vô Tiểu Thiên?” Nghe thấy phó cốc chủ Tuyệt Tâm cốc, Tề Hưởng trong lòng vừa động, nhớ tới một người, liền buột miệng nói ra.

“Văn bói Vô Tiểu Thiên ra mắt Tề lão tiên bói.” Vô Tiểu Thiên ôm quyền hành lễ.

“Vô phó cốc chủ đừng đa lễ, lần này tiểu Dật có người chiếu cố mới có thể lên đường bình an vô sự.” Tề Hưởng vuốt chòm râu dê, ha ha cười, “Giang hồ thịnh truyền Vô phó cốc chủ tuổi tác đã tới bốn mươi, hiện giờ nhìn thấy chân diện mục sau khi cạo râu, lão hủ mới biết mắt thường dễ lừa người... ‘Thiên ca’ nguyên lai chính là ‘Thiên ca’. Ha ha ha” Hắn nhìn hài tử mình sùng nịch, ngữ điệu trên chộc.

“Tề thúc thúc...” Mặt Tần Tâm Dật lúc này hoàn toàn nóng lên, ngay cả từ tai đến cổ cũng một mảnh đỏ ửng.

“Kỳ thật,” Lôi Ngọc không chút hoang mang thay y giải vây, “Toàn bộ câu chuyện là như vậy...” Y đem chuyện trước đó phát sinh kể lại rõ ràng rành mạch, cuối cùng, dừng ở Tề Hưởng, “Tề lão tiên bói, theo tại hạ phỏng đoán, sát hại toàn gia Tần phủ, cũng như ba huyết án gần hai mươi năm trước Hà Bắc Kim Đào môn, Lạc Dương vương gia, Hồ Nam trung nghĩa đường đều là do tổ chức ‘Ám sát’ gây nên.”

“Lời của Lôi cốc chủ rất có lý,” Tề Hưởng trầm ngâm, “Bất quá, thủ lĩnh tổ chức ‘Ám sát’ kia...”

“Việc này thỉnh Tề lão tiên bói yên tâm,” Lôi Ngọc lẳng lặng nâng mi, “Tại hạ chắc chắn sẽ tra ra chân tướng.”

“Vậy phiền Lôi cốc chủ.” Mặt Tề Hưởng giãn ra.

“Tề lão tiên bói chớ khách khí, Lôi mỗ làm vậy cũng là vì sự trong sạch của Tuyệt Tâm cốc.” Lôi Ngọc cười, “Về phần Đại Võ, tạm thời ở lại chỗ này, vạn nhất ‘Ám sát’ tìm tới cửa còn có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

“Thật tốt quá.” Tề Hưởng được gãi đúng chỗ ngứa, “Có Vô phó cốc chủ ở bên người tiểu Dật, lão hủ rất yên tâm.”

“Tề lão tiên bói tín nhiệm như thế,” Tô Phóng ánh mắt chớp động, “Không sợ bị mắc mưu?”

“Lão hủ tuyệt đối tin tưởng ánh mắt tiểu Dật, hắn chưa từng nhìn lầm người.” Câu trả lời của Tề Hưởng nằm ngoài dự đoán của mọi người, “Trực giác của tiểu Dật đặc biệt敏锐, nhãn lực lúc sáu tuổi đã hơn xa lão hủ, người tốt người xấu hắn phân biệt rất rõ ràng.”

“Nga?” Lôi Ngọc cảm thấy hứng thú nhìn Tần Tâm Dật.

“Ta cũng không biết tại sao lại thế,” Tần Tâm Dật ngại ngần cười cười, “Năm ta sáu tuổi nhìn thấy người kia đến thăm cha ta cùng Tề thúc thúc, lập tức bị hù đến mức khóc thét.”

“Lúc ấy chúng ta đỡ thế nào cũng không được,” Nhớ lại chuyện cũ, trong mắt Tề Hưởng nổi lên nồng đậm hoài niệm, “Gã khách kia vóc người anh tuấn tiêu sái, cư xử tao nhã, là nhân vật bạch đạo hiệp nghĩa có tiếng. Lúc đó chúng ta thấy tiểu Dật khóc rống cũng chỉ cho là tiểu hài tử sợ người lạ, hoàn toàn không để tâm. Không ngờ hắn là một tên mặt người dạ thú, thấy sắc liền nảy ra ý vô sỉ.”

“Ta minh bạch rồi.” Vô Tiểu Thiên cướp lời, “Hắn nhất định là gặp được mẫu thân tiểu quý, nghe nói Tần phu nhân lúc còn trẻ phong hoa tuyết đại, là mỹ nhân nổi tiếng trong chốn võ lâm...”

“Lầm rồi.” Tề Hưởng lắc đầu, “Hắn không có ý với Tần đại tẩu, mà là nổi lên dâm tâm với tiểu Dật.”

“Nhưng, chính là...” Vô Tiểu Thiên trố mắt, “Y, y lúc đó mới, mới sáu tuổi...”

“Trên đời người dâm tiện, âm hiểm nhiều thật,” Lôi Ngọc cười lạnh, “Giống như loại người đó, có chết một trăm lần cũng không đáng tiếc.”

“Không sai!” Tề Hưởng cảm giận, “May mắn Tần đại ca đến kịp lúc, một kiếm giết chết tên súc sinh kia, nếu không tiểu Dật... Ai, nếu không phải ta công răn cản gà nhà, cũng không trở thành...” Hắn tự trách không thôi.

“Tề thúc thúc,” Tần Tâm Dật ngắt lời, “Chuyện năm đó cũng không phải lỗi của ngài, hơn nữa ta cũng chỉ bị kinh hách, không có gì nghiêm trọng.” Thoảng nhìn dung nhan tái nhợt của y, Vô Tiểu Thiên biết, chuyện năm đó đối với Tần Tâm Dật tuyệt không phải chỉ là “bị kinh hách”, hắn lặng lẽ vươn tay ra, đem bàn tay mảnh khảnh lạnh như băng nắm vào lòng bàn tay ấm áp của mình. Tần Tâm Dật ngược ảm lên, chỉ cảm thấy có cái gì đó tê tê đại đại, chua chua ngọt ngọt theo bàn tay rót vào tim, nhất thời nói không ra mùi vị.

“Ta hiểu rồi.” Dem hai người ở giữa ba đào gợn sóng thu hết vào mắt, trên mặt Lôi Ngọc thoảng hiện lên nét minh bạch, “Nhưng là, chỉ bằng một sự kiện sao đủ để kết luận?”

“Đương nhiên không chỉ mỗi việc đó. Mười mấy năm qua, lớn nhỏ phát sinh không dưới hai mươi chuyện, tiểu Dật chưa từng một lần phán đoán sai.” Tề Hưởng nhìn Tần Tâm Dật, trong mắt tràn đầy tán thưởng.

“Nếu trực giác Tần thiếu hiệp thực sự chuẩn như vậy...” Lôi Ngọc ngửa đầu nhìn trời, “Ta muốn nghe về cách nhìn của người đối với La Chính.”

“Ta và hắn chỉ quen biết sơ sơ,” Tần Tâm Dật nghĩ ngợi, cau mày nói, “Phải nói là, chúng ta không cùng một loại người. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, ta đã cảm thấy không thể quen thân.”

“Nói như vậy, người chán ghét hắn?” Ánh mắt Lôi Ngọc hùng hổ dọa người.

“...Đúng vậy.” Trầm mặc một lát, Tần Tâm Dật bình thản nói.

“La Chính là thiếu chủ của Hạo Nhiên môn, hiệp danh cực thịnh, người bình thường muốn kết giao còn không được, Tần công tử thực có cá tính.” Tô Phóng mỉm cười.

“Tiểu Dật rất khó tín nhiệm người khác,” Tề Hưởng giải thích, “Nhiều năm qua, các người là người đầu tiên hắn tín nhiệm như thế.”

“Tần thiếu hiệp không phải là tín nhiệm ta, cũng không phải tín nhiệm A Phóng,” Lôi Ngọc cười bốn cột, “Hắn tín nhiệm một người hoàn toàn khác.” Y hướng về phía Tần Tâm Dật đang trừng mắt, “Ta nói có đúng không?”

“Ta... Lôi cốc chủ nói đúng,” Bị người nhìn thấu tâm sự, Tần Tâm Dật dứt khoát hào sảng thừa nhận, “Thật sự ta rất tin tưởng Thiên ca.”

Hảo cho một thiếu niên thẳng thắn không kiêu cách. Đôi con người trong trời như thiên không cũng giống như tâm thiếu niên, thuần khiết, trong sáng.

“Hảo.” Đôi mắt Lôi Ngọc cong lên thành hai hình cung, “Tuy nói trước mắt ‘Ám sát’ còn chưa biết thân phận Đại Vô, có lẽ còn xem thường, bất quá, các người cần thời thời khắc khắc đề phòng một người khác.”

“Người nào?” Tần Tâm Dật khó hiểu.

“Mai Diệc Tình.” Tô Phóng tiếp lời, “Lần này hắc đột nhiên hiện thân ở Dương Châu, mục tiêu cuối cùng rất có thể là người.”

“Ta?” Tần Tâm Dật tròn tròn hai mắt đen láy.

“Không sai,” Lôi Ngọc phân tích, “Trước kia hắc không tìm tới cửa, là bởi vì sợ hãi phụ thân của người. Kiểm pháp của ‘Kiếm khí thương khung’ Tần Hạo Tần lão tiên bối ở trong võ lâm cũng là hạng nhất hạng nhì, bài danh chỉ sau bạch đạo minh chủ La Thương Kính, hiển nhiên Mai Diệc Tình cũng có chút kiêng kỵ. Hơn nữa, nhân tài trong Dẫn Nguyệt phái xuất hiện lớp lớp, cao thủ đông đảo, Tần phủ ngày đêm phòng giữ nghiêm ngặt, hắc mới chưa hành động thiếu suy nghĩ.”

“Lão hủ hiểu được ý tứ Lôi cốc chủ.” Tề Hưởng vuốt cằm, “Hiện giờ Dẫn Nguyệt phái đã mất, Mai Diệc Tình rất có thể mượn gió bẻ măng.”

“Cho nên,” Con mắt linh hoạt của Lôi Ngọc hướng về phía Võ Tiểu Thiên, “Từ hôm nay trở đi, người nhất định phải cùng Tần thiếu hiệp ở chung một gian phòng. Nếu có bất kỳ biến động nhỏ nào, cần lưu ý và cẩn thận ứng phó.”

“Nha.” Hoàn toàn là giọng điệu ra lệnh, Võ Tiểu Thiên nào dám có nửa điểm chối từ, lập tức ngoan ngoãn đáp ứng. Dù sao kể cả nếu đại sư huynh không phân phó, chính hắc từ lâu đã quyết định phải bảo hộ tiểu quỷ cho tốt.

“Lôi cốc chủ...” Tần Tâm Dật há mồm muốn nói.

“Đừng lo lắng,” Lâm bộ như không thấy ý không phục trong mắt thiếu niên, Lôi Ngọc an ủi, “Người sư đệ này của ta tuy rằng ngu ngốc một chút nhưng võ công không tệ, người cứ thoải mái mà sử dụng.”

“Hắc... không có ngu ngốc.” Nín nửa ngày, trong miệng thiếu niên lại thốt ra một câu như vậy, đương trường khiến cho Tô, Lôi hai người cười đến ngã ngửa, ngay cả Tề Hưởng cũng nhin không được cười ra tiếng.

“Chờ mấy ngày nữa nhóm anh hùng hào kiệt trên nóc nhà rút khỏi thành Dương Châu, Mai Diệc Tình vô cùng có khả năng sẽ xuất hiện.” Nhìn Tần Tâm Dật trên mặt có thể lược trùng gà cùng với Võ Tiểu Thiên toét miệng ngây ngô đứng bên, Tô Phóng nín cười nói.

“Giống như ta có hai kiện quần áo hoàn toàn giống nhau,” Lôi Ngọc bộ dáng uể oải ngáp, “Mai Diệc Tình nhất định sẽ gỡ thủ đoạn.”

Sự tình quả nhiên không nằm ngoài sở liệu của Tô, Lôi hai người, không đến vài ngày sau, nhân mã tập kết trong thành dần dần thất vọng lục tục rời đi, ngay cả phụ tử La Thương Kính ba ngày trước cũng hướng Tề Hưởng, Tần Tâm Dật chào từ biệt, trước khi đi La Thương Kính còn hảo hảo động viên thể chất bị thống vạ phần một phen, La Chính lại càng nhất bộ tam hồi đầu (1 bước đi ba lần ngoảnh lại), tình cảm lưu luyến không rời không cần nói cũng hiểu. Tình cảnh này, vào trong mắt người khác, quả nhiên là tình chân ý thiết, ngữ trọng tâm trường, rất có phong phạm tiên bối trưởng giả, danh môn thiếu hiệp. Ngay khi La gia phụ tử cùng người cáo từ biệt ly, Tô Phóng và Lôi Ngọc cũng thật vất vả thoát khỏi một đại đội người sùng bái dây dưa, nhân cơ hội lẫn vào đám người, chuồn ra ngoài thành. Vốn định thảnh thơi thăm thú bốn phía, chỉ là quay đầu lại nhìn, lại phát hiện ra một việc làm người ta đau đầu.

“Người nói,” Lôi Ngọc vừa đi một bên vừa chọc Tô Phóng, “Hắc đến tột cùng muốn tiếp tục tới khi nào?”

“Không biết.” Tô Phóng liếc về phía nam nhân trông giống như cây sào tre, mặt không chút thay đổi đi cách mình mười bước, nói như thể không liên quan.

“Người nói thật dễ nghe,” Lôi Ngọc bĩu môi, “Dù sao sát khí sau lưng cũng không phải nhằm vào người.”

“Hắc chỉ lấy mắt trừng người thôi,” Tô Phóng khoan thai, “Yên tâm, ánh mắt dù ngoan độc thế nào cũng không giết chết người.”

“Tuy rằng không giết chết người, nhưng nhạy cảm và tinh tế như ta...”

“Chờ một chút.”

“Làm chi?”

“Ta nghĩ trước hết nên tìm một chỗ.”

“Nếu người muốn tìm một chỗ đi phun, nhà vệ sinh ở bên kia, nếu người muốn cùng ta uống một chén...” Lôi Ngọc chỉ tay, “Chỗ ấy có rượu.”

Hai bên đường cây cối hỗn tạp, bụi cỏ rậm rạp, bên quan đạo cách thành mười dặm có một cửa hàng nho nhỏ. Trong ngoài cửa hàng có hơn mười cái bàn, để cho người dừng chân nghỉ ngơi, trước cửa hàng có treo một tấm biển ghi chữ “rượu”.

“Thật tốt quá, ta đang muốn đi uống vài chén.” Tô Phóng nói xong, tiện tay lôi kéo Lôi Ngọc, ba bước biến thành hai bước tiến về phía tiệm rượu thôn quê kia. Đương nhiên, luôn đi sau hai người không nói tiếng nào, Lưu Phúc Toàn Lưu công tử cũng theo đó mà vào.

Đến khi ngồi xuống băng ghế ở ngoài cửa hàng, lúc này Tô Phóng mới tựa như ở trong mộng tỉnh lại buông tay Lôi Ngọc ra. Lôi Ngọc nhìn ngó Tô Phóng, lại cúi đầu nhìn tay mình, hiếm thấy sao cũng không nói gì. So với lần đầu tiên, nắm tay lần này đã thiếu đi sự khẩn trương đề phòng, thay vào đó, là một cổ tình cảm khác thường nảy sinh từ sâu trong đáy lòng hai người, càng không ngừng lay động bay lượn trên không trung, xôn xao không dứt.

Song phương ngồi đây đều có chút quẫn, chút hoan hỷ, chút không được tự nhiên, lại có chút vui mừng ái muội, bất tri bất giác hai người đã uống tới mấy chục bát rượu trắng lâu năm. Rượu mặc dù không được coi là thượng đẳng, lại giống như có thể làm say lòng người. Chỉ không biết, làm người khác trầm say đến tột cùng là rượu, hay là tình ý mông lung trong mắt người kia?

Trong lúc ngẩn ngơ, kiếm quang như dải lụa bay lên, người đi ven đường, hỏa kế bùng rượu, chưởng quầy ân cần đều hóa thành hung thần ác sát, tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh dày đặc, bao phủ bóng dáng Tô, Lôi. Còn lại một thanh kiếm, trong chớp mắt đâm về phía Lưu Phúc Toàn ngồi ở bàn bên. Tai họa sát nách, Lưu Phúc Toàn mặc dù lập tức vùng quải tương nghênh, nhưng chỉ kịp đưa ra nửa chiêu, vô lực ngăn trở sát chiêu của đối phương đã huy tới ngực. Kiếm phong chạm đến trước ngực, mũi kiếm đã cắt đứt ngoại sam, chỉ cần tiếp tục tiến lên một chút...Tên cầm kiếm trong nháy mắt lại ngã xuống, một phi tiêu dài ba tấc, hàn khí bốc lên sáng ngời đã cắm vào tim sát thủ khiến cho hắn chết ngay tại chỗ. Chờ Lưu Phúc Toàn trấn định tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên, hồi tranh đấu ở bên cũng đã chấm dứt. Trên mặt đất nằm một, hai, ba... Trong bảy cổ thi thể, có ba người chết vì phi tiêu, bốn người còn lại bị chính lợi kiếm của mình xuyên qua, nhất chiêu nhất mạng, thập phần gọn gàng. Tô, Lôi hai người ngồi ngay ngắn trên ghế tựa như chưa hề động, đang vững vàng uống đến bát rượu thứ ba mươi bảy.

“Rượu ngon.” Tô Phóng buông bát rượu, vui mừng nói.

“Thơm không bằng Trúc Diệp Thanh, thuần không bằng Nữ Nhi Hồng,” Lôi Ngọc nhú mày, “Ngon chỗ nào?”

“Đương nhiên là bởi vì không cần trả tiền.” Tô Phóng nghiêm trang, “Rượu không tốn tiền chính là rượu ngon.”

Như vậy a. Ngay cả chưởng quầy lẫn hỏa kế đều đã đi châu diêm vương, còn có ai đứng lên thu tiền?

“Ta không cần người cứu!” Lôi Ngọc đang định đáp lời lại bị nam nhân hùng hổ vọt tới dọa cho hoảng sợ.

“Lão huynh, đối đãi với ân nhân cứu mạng mình không phải thái độ này chứ? Vừa rồi nếu không phải ta, người đã sớm...”

“Ai xưng huynh gọi đệ với ma đầu người?!” Lưu Phúc Toàn tinh thần trào dâng, “Ta cho dù chết, cũng không cần người cứu!! Người cho là ở trước mặt ta làm bộ làm tịch diễn tuồng, cố ý thi ân cho ta, ta sẽ bị người mê hoặc mà không truy cứu thù giết cha sao?!”

“Ý của người là...” Lôi Ngọc nheo mắt, “Những người này là ta phái tới diễn trò cho người xem?”

“Nếu không người há lại hảo tâm như thế?” Lưu Phúc Toàn nói thế nào cũng không tin.

“Chờ một chút,” Tô Phóng nghe được nhú mày, “Lưu đại hiệp nếu không ngại hãy đi kiểm tra y lĩnh của những người này một chút rồi nói sau.”

Lưu Phúc Toàn liếc hẩn một cái, không buồn lên tiếng cúi xuống, một phen xé mở cổ áo của một thi thể nằm đó.

“Này,” Lôi Ngọc ôn hòa nhã nhặn nói, “Người cũng thấy đấy, đây là một tổ chức sát thủ có tên ‘Ám sát’, không liên quan gì đến Tuyệt Tâm cốc.”

“Hừ,” thế nhưng Lưu Phúc Toàn lại là người cứng đầu cứng cổ không chịu nghe, “Trên giang hồ chưa từng có tổ chức ‘Ám sát’ gì đó, rõ ràng là người để người trong Tuyệt Tâm cốc thay áo diễn trò, đừng tưởng có thể qua mắt ta!”

Này thật sự là hảo tâm lụy vào thân, hữu lý bị trách móc. Tô, Lôi hai người đưa mắt nhìn nhau, trừ bỏ cười khở, cũng chỉ có thể cười khở.

“Một đám phế vật!”

Trời đêm mịt mù, trong rừng một thanh âm lạnh lẽo từ miệng nam nhân cao lớn đứng khoanh tay truyền ra.

“Chủ nhân, thứ cho thuộc hạ vô năng...” Hắc y nhân phía sau hẩn sợ hãi vạ phần.

“Ta không nhớ từ lúc nào cho phép các người động vào Lưu Phúc Toàn.” Ngữ điệu lạnh như băng không mang theo chút độ ấm khiến cho hắc y nhân phủ phục trên mặt đất mồ hôi lạnh giàn giụa.

“Nhưng, chính là... hẩn, hẩn... luôn cùng, đi theo...”

“Hẩn là chứng nhân trọng yếu để buộc tội Lôi Ngọc, trước mắt vẫn không thể chết, nghe rõ chưa?” Trong giọng nói thông thả lộ ra quyền uy cùng mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

“Rõ, đa tạ chủ nhân ban ân không giết.” Hẩn y nhân lúc này mới có thể thở.

“Muốn tạ ơn thì đi mà tạ Lưu Phúc Toàn.” Nam nhân lạnh lùng nói, “Nếu không phải hẩn ngu như con lừa, các người đã sớm bại lộ thân phận. Tam thời chờ có hành động thiếu suy nghĩ, hết thấy chờ bọn hẩn tách ra rồi hãy động thủ.” Nói tới đây, có chút dừng lại, trầm giọng thêm một câu, “Nếu như ai dám làm hỏng kế hoạch; giết, không, tha.”

“Rõ.”

Gió đêm lạnh buốt xẹt qua bên tai, uốn lượn trên con đường nhỏ nằm ngổn ngang hơn mười cỗ thi thể.

Lôi Ngọc vuốt thẳng những sợi tóc hỗn độn, vỗ vỗ quần áo đầy bụi đất, thì thào oán hận: “Đây đã là nhóm thứ sáu trong vòng hai ngày sau khi chúng ta cắt đuôi Lưu đại công tử, cái nhóm ‘Ám sát’ kia không phải quá mức nóng vội sao?”

“Đúng a,” Tô Phóng tràn đầy đồng cảm, “Từ tam lưu đến nhất lưu thay phiên nhau xuất kích, thật khiến cho người ta mệt chết.”

“Coi môi, vị nhân huynh kia có ý làm cho chúng ta suy sụp.” Khóe miệng Lôi Ngọc thoáng hiện lên một nét cười quỷ mị.

“Cái này kêu là khiến cho ‘khó lòng phòng bị.’” Ánh mắt Tô Phóng chớp động, “Cứ theo cái đà này, chúng ta sẽ có lúc sức cùng lực kiệt, cẩn thận mấy cũng có lúc sai sót...”

“Đến lúc đó, hẩn sẽ chạy đến đánh chó dưới nước, chẳng phải thống khoái sao?”

“Đích xác rất sung sướng.” Tô Phóng gật đầu, “Bất quá, tiểu Ngọc nhi người đừng quên, hai con chó rớt xuống nước này nhất định phải có một con họ Lôi.”

“Ta còn biết con còn lại họ gì.” Lôi Ngọc cười híp mắt.

“Ta cũng biết,” Tô Phóng cướp lời, “Có phải họ Tô danh Phóng?”

“Người thật thông minh.” Lôi Ngọc khích lệ.

“Đâu có đâu có.” Tô Phóng một mực khiêm tốn.

“Này,” Đang định châm biếm lại, đột nhiên Lôi Ngọc lộ ra vẻ vui mừng, “Người nghe đi.”

“Là tiếng nước.” Tô Phóng nghiêng tai lắng nghe, tiếng róc rách mơ hồ lọt vào tai.

“Thật tốt.” Lôi Ngọc một hơi kéo Tô Phóng chạy vào sâu trong rừng rậm, “Hai ngày nay bận rộn đánh nhau với đám gia hỏa không mời mà đến, trên người đều là bùn, ta đang muốn tìm một chỗ mà tắm rửa thống thống khoái khoái một phen.”

Đường mòn quanh co vắng vẻ, rừng rậm tăm tối hoang vu, dường như hết thấy ánh sáng đã bị chặn ở ngoài. Nương vào thính giác linh mẫn như dã thú, hai người rẽ phải quẹo trái, xoay vòng liên tục, rất cực...

Trước mắt thông thoáng rộng mở, trên châu phi tán theo đỉnh núi cao ngất ào ào rút xuống, “đỉnh đỉnh đông đông” tiến nhập thủy đàm trong suốt như gương, phản chiếu dòng ngân quang yên ả từ vầng thu nguyệt.

“Thật đẹp.” Tô Phóng tán thưởng.

“Bùm.” Bọt nước văng khắp nơi, một bóng dáng tinh tế thon dài phá vỡ ý cảnh u nhã như thơ như vẽ. Lôi Ngọc vội vàng quăng bỏ quần áo cùng dây tơ buộc tóc trên người, khẩn cấp nhảy vào trong đầm, hưởng thụ lấy bích thủy thanh lương.

“Thật thoải mái.” Y lớn tiếng ồn ào.

“Thực sát phong cảnh.” Bị cắt ngang nhã hứng, Tô đại lâu chủ nhìn nam nhân đang nhàn nhã duỗi thân cùng tứ chi, lắc đầu cười khổ.

“Người không tắm sao?” Lôi Ngọc đứng dậy, lộ ra hơn phân nửa thân mình, ngửa đầu nhìn Tô Phóng. Dưới ánh trăng, mái tóc đen như mực quấn quanh da thịt bạch ngọc tinh tế, đôi môi anh đào khê động, đen, trắng, hồng ba sắc màu đối lập rõ ràng, hết sức mị hoặc, hảo một bức tranh mỹ nhân mặc dục hoạt sắc sinh hương.

“Ta... ta đợi chút nữa sẽ tắm.” Thành linh cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô, Tô Phóng hốt hoảng quay lưng lại, không dám liếc mắt thêm một cái.

“Làm sao vậy?” Phát giác có điểm kỳ quặc, Lôi Ngọc khó hiểu hỏi.

“Không, không có gì.”

“Không có gì?” Lôi Ngọc tuyệt đối không tin, “Vậy sao người không nhìn ta mà nói chuyện?”

“Này, này...” Nói quanh co nửa ngày, Tô Phóng hít sâu một hơi, đột nhiên quay lại, chăm chú nhìn Lôi Ngọc trong thoáng chốc, vẻ mặt ngưng trọng. “Ta vừa mới phát hiện một việc thực nghiêm trọng, ta lại có thể sinh ra dục vọng với người.”

“Dục vọng?” Cầm Lôi Ngọc rút xuống, sững sốt một lúc lâu, y mới chậm rãi nói, “Người coi ta là nữ nhân sao?” Ánh mắt y chậm rãi híp lại thành một đường, cả khuôn mặt u ám, sắp sửa bạo phát.

“Ta biết rất rõ người không phải nữ nhân.” Nếu đã thừa nhận, Tô Phóng dứt khoát thoải mái công khai xem xét thân thể xinh đẹp, nhỏ gầy rắn chắc, trắng nõn mềm dẻo trước mặt. “Thân hình của người, còn có tính cách nóng nảy của người, có điểm nào giống nữ nhân?”

“Vậy tại sao người lại có phản ứng với thân thể nam nhân?” Tức giận một khắc trước đó không cánh mà bay, Lôi Ngọc tò mò nheo mắt nhìn hắn, “Hay là người có đoạn tụ chi phích?”

“Trước kia ta không hề có.” Tô Phóng đứng lý hợp tình nói, “Cho dù có, cũng là do người gây nên.”

“Nga...” Lôi Ngọc kéo dài thanh âm, “Ý tứ của người, có phải là mê luyện ta hay không?”

“Ta không biết.” Tô Phóng đáp lại rất dứt khoát cũng rất rõ ràng.

“Không biết?” Lôi Ngọc trợn mắt.

“Ta chưa từng muốn ăn nằm với ai, càng không có kinh nghiệm đàm tình thuyết ái, làm sao biết được mê luyện một người là cảm giác gì?” Tô Phóng sờ sờ đầu, “Chẳng lẽ người có kinh nghiệm?”

“Ta cũng không có.” Nhắc tới chuyện này, Lôi Ngọc có chút uể oải.

“Có muốn thử kết giao với ta xem sao hay không?” Tô Phóng ý tưởng đột phát, “Dù sao hai ta cũng rất hợp nhau. Ý người thế nào?”

“Tốt.” Lôi Ngọc sáng khoái nói, “Người đã nói như vậy, ta không phản đối.”

“Người... không lo lắng chút nào sao?”

“Không cần.”

“Thật sự không cần?”

“Đây...”

“Cái gì?”

“Cái kia...”

“Người chẳng lẽ... hối hận sao?” Lôi Ngọc từng chữ, từng chữ hỏi.

“Không phải.” Tô Phóng lập tức phủ nhận, “Ta là sợ người sẽ đổi ý.”

“Vì sao?”

“Bởi vì... thông thường đáp ứng yêu cầu của người khác mà không suy xét, hơn phân nửa sau đó sẽ hối hận.”

“...”

10. Chương 9

Im lặng.

Thật lâu sau.

“Hỗn đản nhà ngươi!!” Gầm lên giận dữ, người nào đó nổi trận lôi đình, “Ta còn chưa trách ngươi hỏi đường đột, ngươi đã dám chê ta trả lời khinh xuất, ta xem ngươi là chán sống rồi!!”

“Này! Đừng, đừng kích động!” Tô Phóng bị nước trong tay Lôi Ngọc té vào khiến cho hấn trái tránh phải né, chật vật vụn phần. “Bây giờ ta biết ngươi nghiêm túc rồi! Trước tiên ngươi nghe ta nói đã ... Oa! Ngươi tỉnh táo lại chút!”

Trong lúc tranh cãi ầm ĩ, bỗng nhiên có tiếng xe ngựa lộc cộc chen vào, Tô, Lôi hai người đồng thần ngưng tâm tĩnh khí, nín thở chờ đợi.

Chốc lát, hình ảnh mờ nhạt từ xa lại gần, dần dần rõ ràng. Lôi Ngọc trước sau đếm, ước chừng có hai mươi mấy người, trong đó kẻ vạm vỡ chiếm đa số. Có hai chiếc xe khác, một chiếc chất đầy thùng to thùng nhỏ, cỗ còn lại rộng rãi hoa lệ, nương theo ánh trăng nhìn vào, bốn phía thân xe trang trí một mảnh đồ tươi, nguyên lai là một cỗ xe cưới. Những chiếc thùng này, chắc là đồ cưới của cô dâu. Thùng cao nhất cắm một lá cờ, trên có thêu bốn chữ rồng bay phượng múa, Hổ Hùng tiêu cục.

Thoáng nhìn tiêu kỳ màu trắng chữ đen, Tô Phóng cùng Lôi Ngọc đồng thời bót căng thẳng. Đại tiểu thư Hổ Hùng tiêu cục “Lãng Vân tiên tử” Đinh Yến cùng Nhị đương gia Phi Long bang “Vô cảnh cước” Cảnh Lạc Anh sớm có hôn ước, dự định trung thu năm nay thành hôn. Ngày mai đúng là mười lăm tháng tám, khó trách người của Hổ Hùng tiêu cục xuất hiện ở chỗ này.

“Đại ca,” Đại hán đi đầu ghìm chặt cương ngựa, dương dương tự đắc, “Ta nói không sai chứ? Chỉ cần xuyên qua rừng cây, chính là địa bàn của Phi Long, chúng ta nhất định có thể tới đúng lúc.”

Một gã đại hán ở xe khác cười nói: “Nhị đệ, may mà có người biết đường tắt, nếu không chỉ sợ chúng ta lỡ mất ngày lành tháng tốt.”

Hai gã đại hán vô luận dáng người hay tướng mạo đều giống nhau như đúc, chỉ có điều ấn đường của ca ca so với đệ đệ có thêm một nốt ruồi đen. Huynh đệ sinh đôi này chính là tổng tiêu đầu và phó cục chủ của Hổ Hùng tiêu cục, “Côn tảo thiên quân” Đinh Hổ và “Đồng đầu thiết tí” Đinh Hùng.

“Đại ca,” Đinh Hùng đề nghị, “Ta nhớ cách đây không xa có một thủy đàm rất lớn, không bằng chúng ta lúc này rửa mặt nghỉ ngơi, chờ trời sáng lên đường cũng không muộn.”

“Hảo.” Đinh Hồ suy nghĩ một lát, lập tức nhắc tay ra hiệu, mọi người phía sau đồng loạt xoay người xuống ngựa, sau khi buộc cương vào tàng cây, sôi nổi ngồi xuống. Bên trong đám người có một nữ tử hồng y bắt mắt, hai đạo đao mi tà tà nâng lên, hiện ra một đôi mắt phượng ngậm hàm sát khí, đúng là thê tử của Đinh Hồ, đại tổng quản Hồ Hùng tiêu cục “Toái thạch đao” Mạnh Như Yên. Nghe nói nữ tử này tính tình hào sảng, làm việc không câu nệ tiểu tiết, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là tư thế oai hùng bừng bừng, người khác không dám nhìn gần.

“Nhị đệ, thủy đàm ở đâu?” Mạnh Như Yên xoa xoa cái trán đầy mồ hôi.

“Ở bên đó...” Đinh Hùng chuyển mắt, nửa câu nói phía sau nhất thời nghẹn ở trong miệng, không thể nói ra.

Nguyệt quang ngân bạch chiếu rọi người trong đàm tiêm nhược tú mỹ, kiều nhu vô y, một đôi tiên thủy thu đồng thuần tịnh doanh nhiên. Ngay cả đi khắp đại giang nam bắc áp tiêu, Đinh thị huynh đệ cũng chưa từng gặp mỹ nhân khiến cho người người thương yêu như thế. Trong thời gian ngắn, toàn bộ mọi người trừng lớn mắt, chỉ lo ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn đại mỹ nhân kiều nhan lộ ra như hoa trong nước. Đinh Hùng lại càng nhìn không chuyển mắt, người như vậy, há không phải tình nhân lý tưởng mình ngày nhớ đêm mong, khuya về nằm mộng?

Bên này vô cùng say mê, bên kia lại lửa giận ám trường. Tình nhân của mình (mặc dù vừa mới ra lò) bị nam nhân khác dùng ánh mắt nóng bỏng “nhiệt tình” mười hai vạn phần gắt gao nhìn chăm chăm, Tô đại lâu chủ muốn không tức cũng khó. Hắn tà tà bước ra hai, ba bước, nghênh ngang chặn trước mặt hơn mười ánh mắt si ngốc mê mẩn, đem Lôi Ngọc (nói cho đúng, là mặt Lôi Ngọc) dấu chặt chẽ ở phía sau.

Dung nhan xinh đẹp của mỹ nhân chợt bị một nam tử nông thôn đầy mặt ngu dần, hàm hậu đậm chắc thay thế, Đinh Hùng không khỏi cảm thấy bất mãn, cao giọng quát mắng: “Người làm gì?!”

“Làm gì?” Tô Phóng kéo kéo khoe môi không mang tiểu ý, “Tại hạ còn muốn hỏi các ngươi muốn làm gì?”

“Ta, chúng ta...” Đinh Hùng đột nhiên nhận ra trạng huống trước mắt, ha ha nói, “Không, không phải... có ý mạo phạm...”

“Ta biết các vị không cố ý.” Lôi Ngọc lẳng lặng nói, “A Phóng, lấy cho ta một bộ xiêm y sạch sẽ.”

“Được...” Tô Phóng tâm bất cam tình bất nguyện lên tiếng, ngoan ngoãn đi đến bên bao quần áo lấy ra một bộ y vật cẩn thận đặt lên trên tảng đá gần bờ đàm. Aiz, ai bảo mình thốt không ra tiếng? Giờ phút này ngữ điệu Lôi Ngọc mặc dù bình tĩnh vô ba, không thấy một chút kích động, nhưng căn cứ vào kinh nghiệm tích lũy mấy ngày nay của Tô Phóng, đây tuyệt đối là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Người thiếu tình đạt lý biết bao! Đinh Hùng âm thầm tán thưởng, chỉ tiếc bên cạnh người thanh lệ tuyệt tục, lan tâm huệ chất như thế lại có một tên đầy tớ thô鄙 bất văn chương mắt đến cực điểm.

“Các vị...” Lôi Ngọc chăm chú nhìn mọi người trên bờ, chưa hết câu, toàn bộ nam nhân đã thập phần tự giác quay lưng đi, chỉ còn lại Mạnh Như Yên vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Vị phu nhân này,” Tô Phóng vội ho một tiếng, “có thể mời người...”

“Ta cũng muốn xuống nước tắm rửa,” Mạnh Như Yên sang sảng cười, “Đều là nữ nhân, cho dù cùng nhau tắm cũng không sao. Tiểu thư nhà ngươi cũng không thẹn thùng đến mức ấy chứ” Người không có vài phần can đảm tuyệt đối không dám tự tiện tiến vào rừng cây được bao phủ bởi tấm màn đen tĩnh lặng và âm trầm này. Thân là tổng quản Hồ Hùng tiêu cục, Mạnh Như Yên vô cùng thông tuệ, dĩ nhiên đoán được đối phương cũng là giang hồ đồng đạo.

“Khụ khụ... y không phải tiểu thư nhà ta...”

“Không sai,” Lôi Ngọc hung tợn trừng mắt nhìn Tô Phóng vừa nghiêng mặt cười trộm, lạnh lùng cắt lời hắn.

“Ta là đại gia nhà hắn.”

“Đại, đại gia?!” Vừa mới xoay qua chỗ khác, trong nháy mắt mọi người nhất tề vòng về, ghen hòng nhìn trân trối, về mặt ngu xuẩn vô cùng.

“Ta không tin!!” Đinh Hùng khó có thể tin kêu lên, bộ dáng ảo tưởng tan biến bị đả kích nặng nề, trong miệng còn lẩm bẩm. “Không có khả năng... tại sao có thể là nam nhân...”

!!!!

Lôi Ngọc đại giận.

“Vị công tử này,” Mạnh Như Yên liếc thấy sắc mặt Lôi Ngọc từ trắng chuyển thành xanh, nhân lúc y chưa kịp phát tác cướp lời, “Chúng ta nhất thời nhìn nhầm mà đắc tội, mong công tử rộng lượng.” Dứt lời, dùng sức kéo góc áo Đinh Hùng, đem hồn phách vừa bay ra ngoài cửa hắt gọi về.

“Đúng, đúng.” Đinh Hùng lúc này mới như từ trong mộng tỉnh lại, hắt một tay gỡ đầu, vẽ mặt xấu hổ. “Tại hạ thất lễ, còn thỉnh huynh đài thứ lỗi.” Trong miệng nói “thất lễ”, ánh mắt lại không thể khống chế mà hướng về phía thủy đàm, thầm nghĩ muốn nhìn kỹ thêm một chút.

Thấy hắt hắt còn đuổi thẳng cổ không ngừng nhìn mình, Lôi Ngọc càng thấy bức bối. Nếu không phải Tô Phóng kịp thời thay y che đi ánh nhìn chướng mắt đó, chỉ sợ Lôi đại cốc chủ đã không nhịn được mà tặng cho Đinh Hùng một chiêu xuyên tim, để cho Hồ Hùng tiêu cục tang, hử cùng làm.

Cảnh lá xa xa truyền đến tiếng động sột soạt, mười mấy người áo xanh theo bốn phương tám hướng bay tới, thành một hình cung bao vây đám người ở trong, tư thế hết như một đám cướp bók chặn đường. Mọi người trong tiêu cục lập tức đồng thời trở về trận địa sẵn sàng đón địch, ai cũng khẩn trương vạn phần, sao còn có công phu rảnh rỗi đi bận tâm người trong đầm nước phía sau? Duy có Đinh Hùng sau khi bắt mắt liếc Tô Phóng còn đang vũng vàng che trước Lôi Ngọc một cái, mới không cam lòng mà xoay người.

“Xin hỏi các vị bằng hữu trên đường là ai?” Đinh Hồ trầm giọng hỏi.

“Ha ha ha...” Một tú tài trung niên trắng trẻo, bộ dáng cầm đầu cười to, ôm quyền nói, “Đinh lão đại, bất quá mới hai tháng không thấy, sao ngay cả trang phục của Phi Long bang chúng ta cũng không nhận ra?”

“Sầm huynh!” Chăm chú nhìn lên, Đinh Hồ hỉ động nhan sắc. “Sao người lại tới đây?”

“Đương nhiên là tới đón các người.” Người áo xanh cầm đầu một bên hướng về phía đám người Đinh Hùng, Mạnh Như Yên liền tiếp gạt đầu, một bên nói, “Nghe đệ tử trong bang báo lại mới biết các vị đã đến, người làm chủ nhân như ta dĩ nhiên nên tận tình nghênh đón.”

“Đại đương gia Phi Long bang đích thân đón tiếp, chúng ta làm sao dám đảm đương?” Mạnh Như Yên yên nhiên nói.

“Tẩu phu nhân khách khí quá.” “Lăng Vân chương” Sầm Dương ha ha cười, “Chúng ta đã sắp thành người một nhà, cần gì phải khách khí như thế? Di?” Chuyển mắt thoáng nhìn Lôi Ngọc đứng bên bờ đầm cùng Tô Phóng đang ân cần lau chùi cho y, hắt không khỏi kinh ngạc, “Hai vị huynh đệ này thực lạ mặt, chẳng lẽ là đệ tử vị nào mới thu nhận?”

“Sầm huynh hiểu lầm rồi.” Mạnh Như Yên giải thích, “Nhị vị chủ tớ bọn họ không phải là người trong tiêu cục chúng ta, mà là giang hồ đồng đạo ngẫu nhiên gặp ở chỗ này.”

“Nga?” Sầm Dương hồ nghi nhìn... từ trên xuống dưới... Tô, Lôi hai người, “Xin hỏi, nhị vị xưng hô như thế nào?”

“Tiểu đệ họ Lôi, hắt họ Tô.” Lôi Ngọc đáp lời, đơn giản rõ ràng, vào ngay điểm chính.

“Nguyên lai là Lôi công tử cùng Tô...” Nói tới đây, sắc mặt Sầm Dương phút chốc biến đổi, hiển nhiên là nghĩ tới điều gì, trên trán mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống. “Sầm mỗ không biết nhị vị giá lâm, ngôn ngữ trong lúc có nhiều mạo phạm, vạn xin thứ tội.” Chuyển ngoắt một trăm tám mươi độ, khiến cho mọi người đứng nhìn đều choáng váng.

“Tốc độ truyền bá đồn đại trên giang hồ thật đúng là không phải tầm thường.” Tô Phóng thở dài, “Tiểu Ngọc nhi, người nói có đúng không?”

“Truyền không mau thì đã không kêu là đồn đại.” Lôi Ngọc từ từ nói.

“Sầm đại đương gia,” Thấy Sầm Dương bộ dáng sợ hãi, cảnh giác dè chừng, Tô Phóng vẻ mặt ôn hòa từ trong lồng ngực lấy ra một bái thiếp, “Đây là thiếp cưới một tháng trước người cho người mang đến tậ lâu, chúng ta lần này đặc biệt đến chúc mừng.” Nói xong, còn vỗ vỗ vai Lôi Ngọc.

“Đúng a,” Lôi Ngọc triển mi lộ ra một nụ cười mê chết người không đền mạng, “Chén rượu cưới này tại hạ nhất định phải uống.”

“Đa tạ nhị vị.” Sầm Dương mừng rỡ. Bản thân từng đặc biệt phái người đến Triều Mộ lâu cùng Tuyệt Tâm cốc đưa thiếp mời, nhưng xét địa vị Phi Long bang trong giang hồ, hẳn chưa bao giờ ngờ rằng hai vị thủ lĩnh này sẽ đích thân xuất hiện, chỉ cần bọn hắn chịu phái người tới, đã xem như rất nể mặt. Không ngờ hôm nay hai người lại có thể dắt tay nhau đến, hẳn sao có thể không mừng rỡ như điên? “Nhị vị nguyên ý bớt chút thì giờ đến tậ bang, tại hạ thực cảm tạ tam sinh hữu hạnh.” Hắn cung kính lạy dài thi lễ với Tô Phóng và Lôi Ngọc.

“Sầm đại đương gia không cần đa lễ.” Lôi Ngọc hơi hơi khom người, “Chỉ có điều tại hạ vội vàng tới, quà mừng ngày mai mới có thể sai người đưa đến nơi, đại đương gia sẽ không để tâm chứ?”

“Không dám không dám.” Sầm Dương liên tục nói, “Ngài chịu hạ mình đến, tậ bang dĩ nhiên đã rất vẻ vang, kẻ hèn này sao lại không biết xấu hổ mà khiến ngài tổn kém?”

“Lẽ không thể bỏ.” Lôi Ngọc liếc qua người bên cạnh, “Người nói có đúng không?”

“Đương nhiên.” Tô Phóng lập tức lấy từ trong lòng ra một cái hộp. Hộp này dài bảy tấc, rộng bốn tấc, hoa văn làm bằng gỗ thập phần cổ xưa thanh lịch. Mở nắp hộp ra, bên trong có một đôi ngọc bội tinh xảo, một vòng một phượng, chạm trổ tinh tế vô cùng, thân ngọc trong suốt lấp lánh, không chút tỳ vết, vừa nhìn đã biết là vật vô giá. “Một phần quà mừng này xin Sầm đại đương gia cùng Đình cực chủ vui lòng nhận cho, tại hạ cung chúc Cảnh nhị đương gia cùng Đình đại tiểu thư trăm năm hảo hợp, đầu bạc răng long.”

Sầm Dương cùng Đình Hổ nhìn nhau, chần chờ nói: “Lẽ quý trọng như thế...”

“Tiền tài vốn là vật ngoại thân.” Tô Phóng cười, “Nhị vị không phải muốn ta thu lại vật đã đưa ra chứ?”

“Đúng vậy.” Lôi Ngọc hảo tâm nhắc nhở, “Hắn đây chẳng có cái gì, chỉ được cái nhiều tiền, hơn nữa lại có sở thích tặng lễ, nếu các vị khăng khăng không thu, chỉ sợ hắn thẹn quá hóa giận, cuồng tính đại phát.”

“Vậy nếu tại hạ từ chối thì thật bất kính.” Sầm Dương bị y hù đến sững sốt, vội cuống quýt vươn tay nắm lấy hộp gỗ, chỉ sợ chậm một bước sẽ bị Tô đại lâu chủ “thẹn quá hóa giận” mà “cuồng tính đại phát”.

“Sầm huynh,” Đình Hổ ngơ ngơ ngẩn ngẩn ở một bên nghe xong nửa ngày rốt cục nhịn không nổi, “Hai vị này đến tột cùng là...”

“Ai nha,” Sầm Dương đột nhiên dùng sức gõ đầu mình, “Người xem, ta vui đến hồ đồ rồi! Đến, ta giới thiệu cho các vị, đây là cực chủ Hồ Hùng tiêu cực Đình thị huynh đệ, còn có vị này, là phu nhân Đình lão đại. Về phần hai vị đây...” Hắn cố ý ho khan một tiếng, ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục nói, “Chính là hai nhân vật đại danh鼎鼎 trong chốn võ lâm Triều Mộ lâu Tô lâu chủ cùng Tuyệt Tâm cốc Lôi cốc chủ.”

!!!!!!

Trừ bỏ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ. Giống như bị người khác gõ cho một cơn, cách một lúc lâu sau, Đình Hùng mới hậu tri hậu giác nói một câu: “Nguyên lai các người không phải chủ tớ...”

Mọi người cười ngặt.

11. Chương 10

Đêm khuya.

Phi Long bang.

Đông sương.

Phi Long bang vốn là Hoài An đệ nhất đại bang, tổng đàn đương nhiên xa hoa vô cùng. Trong phủ rường cột chạm trổ, khắp nơi đều thấy tiểu kiều lưu thủy, giả sơn kỳ thạch.

Trở lại trong bang, một phen giới thiệu gặp mặt, Cảnh nhị đương gia anh tuấn khôi ngô khi nhìn thấy nhị vị thần tượng ngưỡng mộ đã lâu nhưng vẫn vô duyên chưa gặp, đương trường không khỏi kích động, thiếu chút nữa là đem thê tử của mình ném sang một bên. Xem bộ dạng hần đi tới đi lui, ngồi cũng không yên thân, phỏng chừng tối nay sẽ mất ngủ. Trái lại, Sầm đại đương gia tương đối bình tĩnh, khi Lôi đại cốc chủ ngáp đến cái thứ ba, hần liền đã sai người quét tước sạch sẽ đồng sương phòng trong thiên viện ngày thường dùng để tiếp đãi khách quý, rồi lại thật cẩn thận tự mình đưa nhị vị khách quý tiến vào một căn phòng cực kì khí phái và tráng lệ, hơn nữa còn đặc biệt dọn dờ đệ tử trong bang đem tới một chiếc giường đôi siêu lớn đặt trong phòng. Tiếp theo, vì không quấy rầy nhị vị khách quý “nghỉ ngơi”, Sầm đại đương gia cùng những người khác đều thối lui ra khỏi sân, trước khi đi còn không quên quan tâm giúp khách nhân đóng lại cửa phòng. Đình viện to lớn như vậy yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại có Tô lâu chủ cùng Lôi cốc chủ đứng ngây ở đó, hai mặt nhìn nhau, nửa ngày mà không nói ra lời.

Trong phòng ngoại trừ chiếc giường lớn khiến cho Lôi Ngọc cảm thấy cực kì chói mắt, còn có một bồn tắm to đến thái quá, ước chừng có thể chứa đến ba, bốn người vạm vỡ. Trong phòng hơi nóng bốc hơi hổi, cạnh thùng có một chiếc ghế gỗ tử đàn, trên ghế bày ngay ngắn hai chiếc khăn tắm sạch sẽ.

“Coi mời,” Tô Phóng líu lưỡi, “Lời đồn thật sự là thâm nhập nhân tâm.”

“Người dám nói đây là lời đồn?” Lôi Ngọc nhú mày.

“Lúc truyền đi đích thật là giả à? Bất quá...” Tô Phóng liếc mắt nhìn y, biểu tình trên mặt tựa như một con mèo ăn vụng cá. “Hiện tại thì...”

“Làm chi cười ghê tởm như vậy?” Lôi Ngọc bị hần nhìn chòng chọc đến lông tơ toàn thân dựng lên, “Người lại muốn làm gì?”

“Ta chỉ muốn hôn người thôi.” Thốt ra lời luôn muốn nói từ sau khi nhìn thấy Lôi Ngọc tắm, biểu hiện của Tô Phóng vô cùng thoải mái tự nhiên, tỏ vẻ không thềm để ý, chỉ có điều, hai tay ở phía sau lại trộm nắm lại thành quyền. “Tình nhân làm loại việc này là thực bình thường, không phải sao? Hay là... người đã bắt đầu hối hận?”

“Ai hối hận?” Nghe được câu nói sau cùng của Tô Phóng, ý lui bước trong mắt Lôi Ngọc nhất thời hóa thành ngọn lửa không cam lòng yếu thế, “Hôn thì hôn, ai sợ ai?”

“Này, người đừng bày ra bộ dáng quyết đấu trừng mắt nhìn ta được không?” Tô Phóng lắc đầu, “Rất không tình cảm.”

“Ta chịu cho người hôn đáng lẽ người nên cười trộm.” Lôi Ngọc bĩu môi, “Lại còn yêu sách nhiều như thế? Nếu người không muốn...” Ngữ điệu uy hiếp.

“Ai nói không muốn?” Tô Phóng một phen nâng cằm Lôi Ngọc, khê khếp mắt lại, nhất cổ tác khí hăng hái hôn xuống.

“Ồi!”

“Đau quá!”

“Đây là lần thứ hai!” Lôi Ngọc bưng lấy răng nanh bị đâm đến ắn ắn đau, “Người đến tốt cùng có biết hôn môi hay không à? Kỹ thuật quá rách nát!”

“Ta có cách nào sao?” Tô Phóng liếm liếm môi thiếu chút nữa là rách da, “Ta đâu có kinh nghiệm.”

“Hừ,” Lôi Ngọc khinh thường lấy khóe mắt nhìn hần, “Để ta tới giáo huấn cho người.”

“Người chẳng phải...”

“Bớt sàm ngôn đi!” Lôi Ngọc ôm lấy cổ Tô Phóng, cẩn thận đo lường khoảng cách, rồi mới đem đầu tiến lại gần. Bốn phiến môi âm áp giao nhau, lần này cuối cùng không có dùng sức quá mạnh mà đập vào.

Thành công! Lôi Ngọc buông Tô Phóng ra, quay đầu đi, dương dương tự đắc nhìn hần: “Thế nào? Vẫn là ta tương đối cao minh đúng không?”

“Này có là gì?” Tô Phóng dè bủ, “Chân chính hôn môi là phải đem đầu lưỡi luồn vào, hôn đến thần hồn điên đảo mới tính.”

“Đầu lưỡi?” Lôi Ngọc nghi hoặc nói, “Như vậy không phải thực ghê tởm sao?”

“Ta cũng chưa thử qua.” Nhân châu Tô Phóng xoay động, “Không bằng... chúng ta thử xem?”

“Này...”

“Thử qua sẽ biết.” Tô Phóng dụ dỗ, “Nếu cảm thấy ghê tởm, sau sẽ không làm nữa.”

“...”

Thấy Lôi Ngọc không tiếp tục phản đối, Tô Phóng dùng hai tay nhẹ nhàng nâng mặt y lên, sau đó hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi cúi xuống hôn. Bởi vì lúc này đây Tô đại lâu chủ không hề lơ đãng làm việc, động tác trong nháy mắt ôn nhu rất nhiều, làn môi dày mềm mại dán lên miệng Lôi đại cốc chủ làm y thấy quá mức thoải mái, cho nên khi lưỡi Tô Phóng bắt đầu thử thăm dò không ngừng liếm láp, Lôi Ngọc không tự chủ được mà hé môi ra, mặc cho hần tiến quân thần tốc. Hai người đều có lòng hiếu kì phi thường cùng tình thần nhiệt tình thực hành, không hẹn mà cùng vươn lưỡi giao triền với đối phương... Đây là cái gì? Tê tê đại đại, như con sâu nhỏ luồn lách trong thân thể, gãi nhẹ vào tim, đặc biệt thoải mái. Hôn nồng nhiệt được một lúc, song phương cùng cảm thấy hít thở không thông, tim đập rộn ràng, đầu óc choáng váng, thân thể nóng lên, thiên lôi câu động địa hỏa cũng bắt quá chỉ đến mức này...

Không ổn!

Không xong!

Hai người đồng thời rút ra khỏi đối phương, hướng lui về phía sau vài bước, ánh mắt mờ mịt, tầm mắt quán quýt.

“Tiểu Ngọc nhi,” Hai tròng mắt nóng cháy của Tô Phóng nhìn thẳng Lôi Ngọc, thanh âm khàn khàn hỏi, “Người cảm thấy...ghê tởm sao?”

“Không... không ghê tởm.” Lôi Ngọc kiệt lực cố gắng bình ổn cơn sóng trong lòng, muốn dùng tất cả biện pháp ức chế biến hóa ở nửa người dưới.

“Ta...” Tô Phóng hiển nhiên cũng bị quấy nhiễu như vậy, đáng ăn mừng chính là, quần áo hai người đều thập phần rộng thùng thình, nhất thời nửa khắc nhìn không ra dị trạng.

“Người...” Lôi Ngọc nuốt một ngụm nước bọt, nhuận nhuận cổ họng khô khốc, “Người tắm rửa đi, ta ra ngoài đi dạo, người tắm xong thì gọi ta.” Nói xong, xoay người bước nhanh chạy trốn, ngay cả cửa cũng quên đóng lại. Nhìn chằm chằm bóng dáng nhỏ nhắn chặt vật, khóe miệng Tô Phóng chậm rãi cong lên thành một nụ cười. Hiếm thấy y kích động như thế, nguyên lai không chỉ có mình, tiểu Ngọc nhi cũng rất lưu tâm a...

Đình viện thâm sâu, bóng cây trùng điệp, cành lá theo gió lay động.

Ánh trăng mềm mại như lụa chiếu vào trên người nam tử tú lệ đang ngẩng đầu dựa vào viện môn.

Tiếng bước chân trù trừ từ nơi không xa truyền đến, dây dây dưa dưa, ngập ngừng tiến về phía thiên viện. Khuya hôm nay người không thể ngủ cũng thật nhiều. Cước bộ chuyển tới cửa thiên viện, hần tử đáng người cường tráng, mày rậm mắt to liếc mắt một cái liền nhìn thấy người mình nhớ mãi không quên đang tựa vào cạnh cửa ngẩng đầu nhìn hần, con người đen lầy trong suốt hơi hơi ướt át, đôi môi kiêu diễm hồng nhuận, so với khi mới gặp còn động lòng người hơn.

“Lôi, lôi, lôi cốc chủ...” Ngập ngừng mở miệng, mặt Đình Hùng đã trướng đến đỏ bừng, “Người, người, người còn, còn chưa ngủ...”

“Đình nhị cục chủ,” Liếc thấy đại hần mới vừa rồi xem mình là nữ nhân mà gắt gao nhìn chằm chằm không tha, Lôi Ngọc diện trầm như nước. “Đêm khuya đến tận đây, không biết có việc gì muốn làm?”

“Ta... Tại, tại hạ...” Đinh Hùng ha ha nói không ra lời.

Lại là một tên ham muốn vẻ ngoài của mình. Bởi vì xưa nay kinh nghiệm bị người dưng đưa thật sự quá nhiều, trong lòng Đinh Hùng suy nghĩ cái gì, Lôi Ngọc há lại không biết? Chẳng qua Lôi đại cốc chủ luôn luôn chán ghét loại ánh mắt này, chẳng dưng nổi cảm tình, trước mắt trừ bỏ Tô Phóng còn không có trường hợp đặc biệt khác.

“Nếu không có việc gì, ta về phòng trước.” Lôi Ngọc thản nhiên gật đầu, xoay người muốn đi.

“Chờ một chút!” Thật vất vả mới nhìn thấy ý trung nhân ngày nhớ đêm mong, Đinh Hùng sao có thể cam tâm bỏ phí cơ hội tốt? Lập tức hấn bắt chấp đường đột, đưa tay ra chụp lấy tay áo Lôi Ngọc.

“Đinh nhị cục chủ, người quá thất lễ đấy.” Dễ dàng né khỏi một trảo này, khoe miệng Lôi Ngọc cong lên thành một nụ cười yếu ớt. Ở Tuyệt Tâm cốc, một khi y lộ ra nụ cười như thế, ngay lập tức những người có thể tránh sẽ tránh, trong phạm vi mười trượng, ngay cả quỷ ảnh tử cũng không nhìn thấy.

Đinh Hùng không phải người Tuyệt Tâm cốc, cũng không hiểu biết tính tình Lôi Ngọc như Tô Phóng, tự nhiên sẽ không minh bạch hàm ý chân chính đằng sau khuôn mặt tươi cười của Lôi đại cốc chủ. Hoàn toàn chìm đắm trong miệng cười xinh đẹp tao nhã, Đinh Hùng ba hồn đã lạc đường mất hai, làm sao còn có thể phân tâm đi chú ý giọng điệu mềm nhẹ lại bao hàm nguy hiểm của đối phương?

Nguyên lai có người có thể trọn tròn mắt làm mộng xuân. Nhìn thấy Đinh Hùng vẻ mặt si ngốc biểu tình mê mẩn, Lôi ngọc vừa bực mình vừa buồn cười, phát phát tay trước mắt hấn: “Đinh nhị cục chủ?”

Ngón tay nhỏ gầy thon dài, trắng nõn xinh đẹp khiến cho Đinh Hùng nhất thời nhiệt huyết sôi trào, cái gì cũng không kịp nghĩ liền giơ tay sờ soạng. Tay hấn trực tiếp bị thiết bản đánh vào, cả người bị chấn động lui về sau bảy, tám bước, đập mông ngồi xuống. Tỉnh tỉnh mê mê ngẩng đầu, mới phát hiện tám “thiết bản” kia là tay của một người, một người cao lớn rắn chắc, hàm hậu chậm chạp đang trừng mắt đứng chắn trước người Lôi Ngọc.

“Tô lâu chủ!”

“Đêm đã khuya,” Tô Phóng thân mật ôm eo Lôi Ngọc, ý tứ thập phần chiếm đoạt. “Đinh nhị cục chủ tựa hồ cũng nên trở về phòng nghỉ ngơi đi thôi.”

Thấy tình cảnh này, Đinh Hùng xoay người nhảy dựng lên, tròn mắt nhìn: “Người...”

“Tiểu Ngọc nhi là tình nhân của ta.” Tô Phóng khoa trương tuyên bố, “Chuyện này trên giang hồ mọi người đều biết, chắc hẳn Đinh nhị cục chủ cũng có nghe thấy.”

“...” Đinh Hùng nhìn Tô Phóng tràn đầy tự tin, lại nhìn Lôi Ngọc yên lặng dựa vào bả vai Tô Phóng không nói một lời, bỗng nhiên hết lớn, “Ta không tin!”

“?!” Tô Phóng cùng Lôi Ngọc liếc mắt dò xét, “Vì sao?”

“Lời đồn trên giang hồ hơn phân nửa là nhảm nhí.” Đinh nhị cục chủ không phải hạng người dễ tin vĩa hè vào tai, “Hơn nữa tất cả đều là do người nói...” bộ dáng hấn như đang bắt bình thay Lôi Ngọc, “Lôi... Lôi cốc chủ y một câu cũng không...”

“Y không nói lời nào, chính là thừa nhận.” Tô Phóng kỳ quái nhìn hấn, “Này có gì không đúng?”

“Rõ ràng là người thấy Lôi cốc chủ yếu đuối dễ bắt nạt...”

“Ai? Ai yếu đuối dễ bắt nạt?” Tô Phóng hoài nghi móm móm lỗ tai.

“Đương nhiên là Lôi cốc chủ.” Đinh Hùng nói chắc như bấp, “Nhất định là người dùng bạo lực bắt ép, cưỡng bách y đáp ứng yêu cầu của người...”

“Người nói ta... cưỡng bách ai?” Tô Phóng há to miệng.

“Y.” Ngón tay trắng kiệu không chút do dự chỉ vào người “yếu đuối dễ bắt nạt”, Đinh Hùng khí thế kinh người.

Vừa nghe thấy lời này, Lôi Ngọc nhanh chóng đem mặt vùi vào ngực Tô Phóng, hai vai không ngừng rung động.

“Ta nói không sai chứ?” Đinh Hùng cầm giận trừng mắt nhìn Tô Phóng thần tình dở khóc dở cười, lớn tiếng nói, “Dù ngươi có là sát thủ thủ đoạn độc ác nhất, thanh danh vang dội nhất trong chốn võ lâm, ta cũng không sợ! Ta nhất định sẽ giúp Lôi cốc chủ thoát khỏi khống chế của ngươi!”

“Này,” Tô Phóng nhin không được thở dài, “Coi như trong chốn võ lâm ta là sát thủ thủ đoạn độc ác nhất, thanh danh vang dội nhất, nhưng ngươi đừng quên, y cũng là thủ lĩnh hắc đạo thủ đoạn độc ác nhất, thanh danh vang dội nhất, há lại chịu bị ta khống chế?”

“Ngươi...” Đinh Hùng há mồm muốn biện giải.

“Đa tạ Đinh nhị cục chủ quan tâm,” Lôi Ngọc quay người lại, dùng ống tay áo xoa xoa khóe mắt, vừa rồi buồn cười nhin không được, bây giờ bụng còn thấy đau. “Bất quá Lôi cốc vẫn chưa bị bất cứ kẻ nào kiềm chế. A Phóng nói đúng, ta là tự nguyện ở bên hắn.”

12. Chương 11

Tự nguyện? Nếu như thật sự là cam tâm tình nguyện tại sao lại một mặt nói, một mặt lau nước mắt? Đinh Hùng hoàn toàn không tin Lôi Ngọc giải thích, chỉ cho rằng y bị Tô Phóng uy hiếp, mới không dám nói ra tình hình thực tế. Nhưng mà, vì suy nghĩ cho “an toàn” của ý trung nhân, Đinh nhị cục chủ cũng không ngu xuẩn đến mức đâm thủng tầng giấy này, mà nghiêm trang gật đầu nói: “Ta hiểu được.” Sau đó liền hơi ôm quyền, bước nhanh rời khỏi thiên viện, trở về nơi ở của mình. Võ công của Tô Phóng sâu không lường được (đây là kết luận hắn rút ra sau khi trúng phải giáo huấn thê thảm bị đung ngã xuống đất vừa rồi), hắn nhất định trở về phòng hảo hảo suy nghĩ, làm thế nào mới có thể giải cứu nàng công chúa điềm đạm đáng yêu, xinh đẹp động lòng người khỏi sự cầm tù của ác ma.

“Ngươi nói, hắn hiểu được cái gì?” Chăm chú nhìn bóng lưng kiên định nện bước đi xa, Tô Phóng lẩm bẩm hỏi.

“Ta thấy hắn cái gì cũng không hiểu.” Lôi Ngọc đảo cặp mắt trắng dã, tiện đà cảm thán, “Trên đời còn có người như vậy, thật sự là khó gặp.”

“Hắn một lòng cuồng dại vì ngươi,” Tô Phóng ôm lấy Lôi Ngọc đi về phía đông sương, trong lời nói không khỏi có ý trêu chọc, “Ngươi hại hắn như vậy, không thấy thẹn trong lòng?”

“Ta hại hắn khi nào?” Lôi Ngọc giả ngu.

“Chắc chắc,” Tô Phóng một phen nắm lấy tay Lôi Ngọc, “Bàn tay nhỏ bé trơn mềm thế này, vậy mà ở trước mặt người khác nhẹ nhàng nhoáng một cái như vậy...”

“Này,” Lôi Ngọc dùng sức rút trở về, “Cái gì mà ‘bàn tay nhỏ bé trơn mềm’?” Y nhăn mày nhíu mi, vừa nói vừa sờ gãi ốc, “Ngươi không sợ ghê tởm, ta nghe xong còn sợ không có chỗ nôn!”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, vừa rồi khi tay ngươi quơ quơ dưới mũi hắn, đến tột cùng là hạ cho hắn cái thuốc gì?” Tô Phóng bày ra tư thế truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Dù sao cũng không phải thuốc gì thái quá,” Lôi Ngọc nhún vai, “Chỉ để cảnh cáo mà thôi. Ngươi cho là ta sẽ hạ độc hắn? Yên tâm, ta sẽ không để ngươi toi công tống xuất hai khối ngọc bội. Ngày mai hôn lễ nhất định có thể tiến hành như thường, chỉ là Đinh nhị cục chủ hơn phân nửa sẽ không có tinh thần.”

“Cái gì?” Tô Phóng thất vọng, “Sao không xuống tay nặng hơn một chút? Tốt nhất khiến cho hắn mười ngày nửa tháng không thể xuống giường.” Hắn hung hăng nói.

“Kỳ quái,” Lôi Ngọc hoài nghi, “Sao ngươi lại chán ghét hắn như vậy?”

“Ai bảo hắn to gan lớn mật muốn sờ tay ngươi?” Tô Phóng một lần nữa nắm tay Lôi Ngọc, cầm thật chặt, nghiêm chỉnh nói. “Đây là đặc quyền của ta, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào tùy tiện làm vậy.”

Lôi Ngọc giật mình. Dần dần, trên mặt mơ hồ hiện ra ý cười, đóa hoa kia càng nở càng thịnh, cuối cùng biến thành ngật ngẽo cười to.

“Ha ha ha... Nguyên, nguyên lai... Người là ghen a... Ha ha...”

“Ai...” Tô Phóng vốn định cao giọng phủ nhận, lại nhìn thấy miệng cười sáng rõ như xuân quang, kim lòng không đành nghiêng thân tới, lấp kín phiến môi bướng bình đang cười kia.

“...”

Dưới ánh trăng, hai bóng dáng giao thành một thể. Lần thứ hai hôn sâu so với lần đầu tiên còn ngọt ngào hơn, cũng càng thêm phiến tình. Vừa hôn xong, chân Lôi Ngọc đã đứng không vững, Tô Phóng cũng thở hổn hển, trong mắt bên này đều chiếu rọi ra dục vọng thâm trầm và khẩn thiết của bên kia.

“Người...” Hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời đình chỉ.

“Người nói.”

“Người nói trước đi.”

“Vẫn là người nói trước đi.”

“Ta muốn hỏi người một vấn đề.” Lôi Ngọc chần chờ, “Người... biết tiếp theo nên làm thế nào không?”

“Không biết.” Tô Phóng thẳng thắn thừa nhận lý luận tri thức cực độ bần cùng của mình, “Nam nhân cùng nữ nhân ta còn biết một chút, nam nhân cùng nam nhân... một chút cũng không biết. Người...”

“Ta cũng không biết.” Lôi Ngọc phi thường thành thực trả lời, y nheo mắt lại, “Bất quá, ta biết có nơi...”

“Ta cũng biết.” Tô Phóng cướp lời, “Vậy sáng mai chúng ta cùng đi tìm hiểu được không?”

“Hảo a.”

Hôm sau.

Giờ Thìn.

Ôn Nhu Các.

Kỹ viện lớn nhất, nổi danh nhất thành Hoài An cùng lắm cũng chỉ đến thế này thôi. Trong Các oanh thanh yến ngữ, phong quang vô hạn, đãi nhân tiếp vật lại càng danh xứng với thực, uyển chuyển nhu thuận, ôn nhu điển nhã, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải có đủ bạc để có thể hưởng thụ mỹ nữ xinh đẹp động lòng người cùng thiếu niên dễ thương tươi mát. Nếu không, chỉ sợ sẽ rơi vào kết cục bị thăm bị hai tên môn thần canh cửa đánh cho một trận, ném ra ngoài đường.

Tô Phóng Tô đại gia không nghi ngờ gì chính là một trong những khách nhân được hoan nghênh nhất ở đây, hẳn không những ăn mặc xa xỉ, xuất thủ còn đặc biệt hào phóng. Ngân phiếu một ngàn lượng quăng ra khiến cho tú bà đến tiếp đón mừng rỡ cười tít mắt, cuống quýt dẫn khách quý vào một gian thượng phòng lịch sự tao nhã. Chờ rượu và thức ăn được mang lên đầy đủ, tú bà đầy mặt tươi cười vỗ vỗ tay, lập tức, một đám người nối đuôi nhau đi vào. Xinh đẹp, diễm lệ, đáng yêu, thanh thuần... nhiều vô số, xếp trước mặt Tô đại gia thành một hàng dài, quả nhiên là Hoàn phi Yến sáu, mỗi người một vẻ. Chỉ tiếc trong mắt Tô Phóng, ai so ra cũng kém tình nhân ngồi đối diện đang cười dài đánh giá bốn phía.

“A Phóng.” Lôi Ngọc quay về phía Tô Phóng hơi hơi nháy mắt.

“Đều lui ra đi.” Tô Phóng ngậm hiểu khoát tay áo, lộ ra bộ dáng cấp bách không muốn người quấy rầy.

Tú bà sững sốt, cẩn thận nhìn ngắm nam tử mi mục như vẽ, dương dương tự đắc ngồi trên ghế vài lần, rồi mới lên tiếng ra lệnh cho toàn bộ nhóm hồng nam lục nữ lui ra ngoài, về mặt có chút chặt vật. Cũng khó trách, đã có người bậc này ở bên cạnh, vị đại gia kia làm sao có thể ưng mắt dung chi tục phần bình thường? Nếu không phải Ngâm Hương sáng sớm hôm nay đã có người đón ra ngoài, toàn thể Ôn Nhu Các cũng không thất bại đến mức thê thảm như thế.

“Tiểu Ngọc nhi,” Tô Phóng chỉ chỉ một bên vách, “Người nghe thấy gì không?”

“Nghe thấy thì có ích lợi gì?” Lôi Ngọc bĩu môi, “Phải nhìn thấy tận mắt mới được.”

“Nói cũng phải.” Tô Phóng gãi đầu, “Nhưng...”

“A Phóng.” Lôi Ngọc bỗng nhiên cực kì ôn nhu, lại cực kì nịnh hót cười.

“Việc gì?” Trong nháy mắt Tô Phóng cảm thấy người lạnh như băng, da đầu run lên.

“Nghe nói Tô lâu chủ Triều Mộ lâu có một loại võ công độc môn danh chấn giang hồ tên là ‘Toái Tâm chỉ’, đúng không?” Lôi Ngọc giảo hoạt nói.

“Đây...” Tô Phóng vừa nghe, nhất thời suy sụp cúi mặt. “Hình như là có chuyện đó.”

“Nghe nói loại công phu này không gì không phá được, một khi sử dụng, cho dù là tường đồng vách sắt cũng trở thành mềm như đậu hũ, có phải không?”

“Tạm tạm, gần như vậy mà thôi.” Tô Phóng ủ rũ nói.

“Một khi đã như vậy, xin mời.” Lôi Ngọc tiện tay tháo xuống bức tranh thiếu nữ tinh xảo trang trí trên tường, làm tư thế “thỉnh”.

Tô Phóng ngẩng nhìn vách tường, lại ngẩng nhìn Lôi Ngọc đang cười như hồ ly, đau khổ hỏi: “Tiểu Ngọc nhi, không phải người làm thật đấy chứ?”

“Yên tâm,” Lôi Ngọc vỗ vỗ vai an ủi hắn, “Đợi chút nữa ta sẽ đem tranh treo lại như cũ, đảm bảo không chê vào đâu được, ai cũng không nhìn ra.”

“Nhưng chưa bao giờ ta dùng ‘Toái Tâm chỉ’ đi làm loại chuyện trộm gà cắp chó thế này,” Tô Phóng đành phải vươn tay, than thở, “Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải nhượng người trong thiên hạ cười đến rụng răng sao?”

“Chuyện gì cũng đều có lần đầu tiên nha,” Lôi Ngọc đứng ở một bên lạnh lạnh nói, “Hơn nữa, chẳng nào học xong cũng phải để dùng.” Y vừa lòng nhìn ngón tay Tô Phóng dần dần đi vào tường nội.

Quả nhiên là “Toái Tâm chỉ” trừ danh vô lâm, hùng kiện trầm mạnh, sát nhân vô hình. Nhìn nhẹ như bông, kì thực nặng nghìn cân, vô thanh vô tức trên vách tường nhả bóng kiên cố đã mọc ra hai cái lỗ.

“Cám ơn.” Lôi Ngọc khẩn cấp đem mắt áp sát vào một lỗ nhìn sang phòng bên. “Đi? Sao lại là hắn?”

“Quả nhiên nhân sinh hà xử bất tương phù.” Tô Phóng dán người vào lỗ nhỏ còn lại, trào phúng nói, “Đại hiệp bạch đạo tới những chỗ thế này chỉ sợ là phải che che giấu giấu không cho người khác biết, huống chi là trang chủ Bích Thủy sơn trang Lạc đại hiệp ‘Nhiệt tình vì lợi ích chung’!”

“Đáng lẽ người nên cho hắn nằm ở Dẫn Nguyệt Lâu thêm vài ngày nữa.” Lôi Ngọc cảm thấy quá mức tiếc nuối, “Miễn cho hắn ra ngoài độc hại con mắt người khác.”

“Kia... còn muốn xem không?” Tô Phóng hỏi.

“Còn xem cái gì?” Lôi Ngọc chán ghét xoay mặt, “Thực mắt hứng, ta chỉ cần nhìn tên đó một thân phì mỡ liền muốn nôn.”

“Nói có lý.” Tô Phóng tràn đầy đồng cảm, “Dáng người thế này mà cũng dám cởi quần áo ra, chắc chắc...” Hắn quay đầu liếc về phía Lôi Ngọc, cợt nhả nói, “Tiểu Ngọc nhi, ta cam đoan vóc người của ta so với hắn tuyệt đối tốt hơn, nhất định sẽ không để người thất vọng.”

“Câm miệng!” Lôi Ngọc thuận thế cho hắn một khuỷu tay, đau đến mức Tô Phóng lập tức nhe răng trợn mắt ôm bụng nhảy dựng.

“Đây, người muốn mưu sát (chồng) a?!”

Lôi Ngọc hừ một tiếng: “Còn không mau đi?”

“Đi? Đi đâu?” Tô Phóng ừ ừ cạc cạc ngẩng đầu, nhìn thấy Lôi Ngọc không có hảo ý chỉ vào một vách tường khác, lập tức choáng váng. “Không thể nào...”

... ..

Sự tình sau đó khỏi cần nói, dưới sự cường bức đe dọa của Lôi đại cốc chủ, Tô lâu chủ đáng thương bất đắc dĩ bị thúc ép đành phải làm trái với lương tâm, lần thứ hai trong đời đem “Toái Tâm chỉ” đi làm chuyện đào tường khoét vách. Cũng may lần này tương đối thuận lợi, khách nhân phòng bên phải là một cậu ấm tuổi còn trẻ, tiểu quan kia cũng thuộc loại mi thanh mục tú, sở sở động lòng người. Vì thế, Lôi cốc chủ và Tô lâu chủ hưng trí bừng bừng ngồi xem đông cung sống từ đầu đến cuối.

Bắt đầu thì cảm thấy không có gì, bắt quá chỉ là hai đại nam nhân lột sạch quần áo ôm ôm ấp ấp, hôn nhẹ hôn sâu, sờ tới sờ lui, “ca ca”, “đệ đệ” không ngừng mà thôi. Nhưng những hành động tiếp theo càng lúc càng kỳ quái, ngây thơ như Tô lâu chủ và Lôi cốc chủ đương nhiên là trợn mắt há hốc mồm, chịu kích thích cực lớn. Chỉ thấy hai người bọn họ sắc mặt từ trắng chuyển thành hồng, hồng chuyển thành xanh, xanh lại chuyển sang trắng, cứ lặp lại tuần hoàn như vậy, đủ biết bị kinh hách đến mức nào.

“Thật là lợi hại...” Cuối cùng khi hai người bên kia đã xong việc, phòng bên kia đã trống trơn, Tô Phóng mới thở ra một hơi thật dài.

“Này...độ khó cũng cao quá đi...” Lôi Ngọc lau cái trán đầm mồ hôi lạnh, thấp giọng than.

“Đúng a...”

Hai người liếc nhau, nhất thời nửa khắc không ai dám nói muốn “thử xem sao” hay gì đó các loại. Dù sao một màn vừa rồi đối với bọn họ mà nói thật sự là đả kích quá lớn, dũng khí còn cần có thời gian để tập hợp. Sau khi Tô lâu chủ cùng Lôi cốc chủ phi tang “chứng cứ” rình coi, lên lút chuồn ra khỏi cửa, trùng hợp thể nào lại đụng vào một nam nhân ục ịch đầu đội mũ, trốn trốn tránh tránh, giấu giếm hơn nửa khuôn mặt.

Song phương nhìn nhau, Lạc đại trang chủ hiển nhiên lấp bắp kinh hãi. Bích Thủy sơn trang trên giang hồ có tiếng trong sạch, trang chủ “Nhân tâm phật thủ” Lạc Sâm Hàn trước nay vẫn duy trì hình tượng công minh chính trực. Chuyện nam sắc vốn bị danh môn chính phái, chính nhân quân tử khinh thường, Lạc đại trang chủ ngày thường luận bàn đến việc này luôn tỏ vẻ căm thù đến tận xương, vạn phần xem thường, loại địa phương yên hoa liễu hạng thế này, Lạc đại trang chủ giữ mình trong sạch đương nhiên hoàn toàn không dính đến.

“Lạc trang chủ.”

Bị tên hai lúa đối diện nói toạc ra thân phận, trong ngực Lạc Sâm Hàn sát khí bốn phía. Bởi mấy ngày trước ở Dẫn Nguyệt lâu bị mắc chứng “đột nhiên toàn thân đau nhức” mà mấy ngày mấy đêm không xuống giường được, Lạc đại trang chủ lỡ mất một hồi kịch hay, cho nên đến hôm nay vẫn chưa biết bộ mặt thật sự của hai người trước mắt. Chỉ có điều mỹ mạo xuất chúng của Lôi Ngọc đã để lại cho hắc ám tượng khó phai, lúc trước vừa thấy tâm đã ngứa ngáy rục rịch, nếu không phải vô duyên vô cớ bị “bệnh cấp tính”, tất nhiên sẽ tìm mọi cách cướp mỹ nhân từ bên người tên địa chủ nông thôn vừa xấu vừa ngốc kia về tay mình. Hôm nay lần thứ hai gặp lại, hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, chỉ cần giết một tên đại ngốc vướng víu, liền có thể ôm mỹ nhân về, lại có thể tiếp tục duy trì “danh dự” của Bích Thủy sơn trang, nhất cử lưỡng tiện, có gì mà không làm?

Tính toán khá lắt léo! Ý đồ trắng trợn, rõ ràng rành rành như thế bị Tô, Lôi hai người nhìn thấu triệt để, rành rạch. Giết người diệt khẩu rồi cướp đoạt người yêu, đây đúng là hành động của “Nhân tâm phật thủ” khoan hậu nhân từ, chính trực khiêm hòa nổi danh giang hồ. Khóe môi Lôi Ngọc phớt chốc câu khởi ý cười khiếp người, trong mắt sát khí ẩn hiện.

“Này, mau gọi Ngâm Hương ra đây!” Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào, một gã to giọng lớn miệng gào lên, vừa nghe đã biết là uống đến say rồi.

“Vị khách nhân này,” Tú bà cười bồi nói, “Ngâm Hương cô nương sáng sớm hôm nay đã được Sầm đại đương gia Phi Long bang thỉnh qua phủ, ngày mai mới quay về.” Trong thành Hoài An ai không biết Ngâm Hương chính là hồng phần tri kỷ của Sầm Dương Sầm đại đương gia ở Hoài An đệ nhất đại bang Phi Long bang, tú bà mang danh hào của hắc ra, đơn giản là muốn cho đối phương một cái cớ mà thôi.

“Sầm, Sầm đại đương gia thì sao?” Không thể lường được lời này ngược lại càng chọc giận đại hán gây rối, hắc ám thêm lớn tiếng hô hào, “Chẳng lẽ ‘Sáp sỉ hổ’ Trịnh Dương ta còn... sợ, sợ hắc ám sao?!” Xem bộ dạng của hắc ám, không những nói chuyện đứt quãng, mồm miệng không rõ, đầu óc cũng không tỉnh táo, thân người ngã trái nghiêng phải.

Lầu trên lầu dưới, cửa sổ chung quanh đột nhiên toàn bộ mở ra, không ít người thậm chí chỉ kịp mặc mỗi quần liền lao tới xem náo nhiệt. Dù sao, ở Hoài An dám đến Ôn Nhu Các nháo sự không có mấy người, dám đến chính diện và trực tiếp khiêu khích Sầm Dương thế này lại càng có một không hai. Lạc Sâm Hàn nhanh chóng đem vành mũ kéo xuống thấp hơn, Tô Phóng và Lôi Ngọc nhìn nhau cười, trong tươi cười bao hàm vài phần khinh bỉ. Giờ phút này, vô luận ai giết ai, đều đã không hề thuận lợi ra tay. Lạc Sâm Hàn cực sợ bị người khác nhìn ra thân phận, trước đông người thế này, trốn còn không kịp, việc sát nhân đành để rời nơi này xong rồi nói sau, còn Lôi Ngọc đến Phi Long bang dự tiệc, ít nhiều cũng phải giữ mặt mũi cho đối phương, nghe nói Ngâm Hương cô nương Ôn Nhu các cùng Sầm Dương quan hệ không bình thường, việc hành hung cũng đành tạm thời gác qua một bên.

“Nhị đệ,” Hán tử vào cùng Trịnh Dương hãy còn thanh tỉnh, một mặt đỡ lấy Trịnh Dương say đến lảo đảo, một mặt quay về phía tú bà giải thích, “Vị mụ mụ này, hẩn uống rượu, không cần nghe hẩn nói bừa.”

“Ai, ai nói ta... say?” Trịnh Dương dùng lực hất ra cánh tay đang đỡ mình, tiến đến trước mặt tú bà hùng hồn kêu gào, “Ta, ta mới... không, không có say! Mau, mau gọi Ngâm Hương ra đây!!”

Tú bà nhìn Hán tử trước mặt toàn thân nồng nặc mùi rượu, lắc đầu liên tục: “Vị khách nhân này, ta đã nói Ngâm Hương đi vắng, mời người trở về đi.” Lời nói của nàng cũng không còn khách khí nữa.

“Ai, ai nói đi vắng?” Trịnh Dương giơ ngón tay cong vẹo chỉ, “Đó không phải sao?”

Ánh mắt chúng nhân theo ngón tay của hẩn tập trung vào một người, thoáng chốc, tiếng khen ngợi thán phục nổi lên tứ phía.

“Thật khá!”

“Thật sự là ta thấy còn thương!”

“Đại mỹ nhân như hoa như ngọc vậy sao trước kia chưa từng thấy qua?”

“Vị cô nương này có thể nói là nhân gian tuyệt sắc, ta thấy ngay cả Ngâm Hương cũng không thể sánh bằng!”

“Đúng a, đúng a, còn không nhanh giới thiệu.”

Chúng nhân xôn xao không dứt, càng nói càng hưng trí, trái lại vị mỹ nhân đang thu hút mọi ánh mắt hâm mộ, ghen tị, ca ngợi kia sắc mặt càng lúc càng âm trầm. Rốt cục là lần thứ bao nhiêu? Có phải toàn bộ mọi người trên đời đều mù mắt hết rồi? Lôi Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người bên cạnh đang nén cười đến mức đỏ bừng mặt, hận không thể hung hăng đá hẩn một cước.

“Các vị, ta nói các vị!” Tú bà dùng sức ho mấy tiếng, liều mạng cất cao giọng, “Mọi người hiểu lầm rồi, vị tiểu ca này không phải là người của tệ các, hẩn đi cùng vị đại gia kia...”

Còn chưa dứt lời, tiếng kinh hô đã vang lên.

“Tiểu ca?!”

“Nam?!”

“Không thể sao? Hẩn mặc nam trang a...” Có người cẩn thận nhìn lên, tỉnh ngộ.

“Ồ, hồ đồ...” Trịnh Dương hãy còn say nheo mắt há mồm muốn nói, thành linh bị một người che miệng lại, câu nói kế tiếp chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

“Lôi cốc chủ,” Đại ca Trịnh Dương, “Phi thiên hồ” Trịnh Đông một tay giữ cổ đệ đệ mình, một tay gắt gao bịt miệng của hẩn, vẻ mặt khẩn trương, giọng điệu sợ hãi. “Xá đệ... vừa rồi quá chén, không phải cố ý mạo phạm, lời nói có gì xúc phạm, mong đại nhân ngài đại lượng thứ lỗi!”

“Không sao.” Tô Phóng cướp lời, “Người nào không biết Lôi cốc chủ Tuyệt Tâm cốc xưa nay lòng dạ rộng rãi, xử sự lại càng khoan dung nhân hậu, y tuyệt sẽ không vì việc nhỏ như vậy mà tùy tiện đả thương người. Tiểu Ngọc nhi, người nói có đúng không?”

Ba chữ “Tuyệt Tâm cốc” vừa nói ra, trong Ôn Nhu các không ít người sắc mặt đại biến, mà “Nhân tâm phạt thủ” chính là một trong số đó.

Lôi Ngọc lườm Tô Phóng một cái, thản nhiên đáp: “Ta chỉ nghe Lôi Ngọc của Tuyệt Tâm cốc đối nhân xử thế âm hiểm giả dối, ra tay tàn nhẫn, lãnh khốc vô tình, bằng không cũng không có danh ‘Độc thủ’”. Y lững thững bước xuống, đứng đối diện với Trịnh thị huynh đệ, “Trịnh lão đại, trí nhớ lệnh đệ tựa hồ không tốt lắm, mấy ngày trước mới gặp mặt, sao đã quên nhanh như vậy?”

“Lôi... Lôi cốc chủ!!” Trịnh Dương hí hóp đôi mắt lơ đãng xem xét nửa ngày từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, cuối cùng thấy rõ diện mạo người trước mặt. Nguyên lai nhìn xa xa tưởng như phiêu dật ôn nhu, đến gần lại là sát tinh giết người không chớp mắt, lập tức bị hù ra một thân mồ hôi lạnh, say rượu đã sớm bay đến chín tầng mây. “Tại, tại hạ... đắc, đắc tội. Thỉnh, thỉnh ngài...”

“Người không biết không có tội.” Lôi Ngọc nghiêm mặt nói, “Lần trước nhờ có các vị thay chúng ta tu bổ nóc nhà, tại hạ còn chưa hảo hảo cảm ơn, hôm nay có duyên gặp lại, không bằng để tại hạ mời nhị vị hai chén.” Y mỉm cười, “Nhưng không biết nhị vị Trịnh huynh còn có thể uống tiếp hay không?”

“Có thể!” Trịnh Dương lập tức ưỡn ngực lỗi bụng, cao giọng trả lời, “Uống tiếp mấy chục vò cũng không thành vấn đề!”

“Được Lôi cốc chủ mời rượu,” Trịnh Đông vỗ bả vai đệ đệ mình, hào khí nói, “Coi như say chết chúng ta cũng cam tâm tình nguyện.”

“Hảo!” Lôi Ngọc xoay người, bỗng nhiên dừng lại, chăm chú nhìn Tô Phóng, “Người sao?”

“Tiểu Ngọc nhi, chúng ta có bao giờ tách ra?” Tô Phóng nhếch môi, mặt không đỏ khí không suyễn nói, “Hơn nữa, rượu không tốn tiền uống mới thống khoái.”

“Muốn đi thì đi,” Lôi Ngọc nhú mày, “Nói nhiều như vậy làm gì?” Nói xong liền đi trước dẫn đường. Có điều người lanh tay lẹ mắt như Tô đại lâu chủ, há lại không nhìn thấy trên cái gáy trắng nõn kia khê nổi lên một đường rãnh hồng hồng?

“Người nào dám cả gan giương oai ở đây?!” Sau tiếng nói vang dội, từ ngoài cửa có một người gấp gấp vọt vào, nếu không phải Lôi Ngọc nhanh nhẹn tránh được, chỉ sợ hai người đã va vào nhau.

“Lôi cốc chủ, Tô lâu chủ?” Sầm Dương nhận được tin tức vội vàng chạy tới lại gặp người quen, không khỏi kinh ngạc, “Sáng nay nhị vị nói muốn xuất môn đi dạo, nguyên lai...”

“Nga,” Tô Phóng mặt không đổi sắc nói, “Chúng ta nghe nói Ôn Nhu các vốn là thanh lâu nổi danh nhất vùng này, cho nên đặc biệt đến tìm hiểu một chút.”

“Thì ra là thế.” Sầm Dương chần chờ, “Tại hạ nhận được tin báo có người nháo sự ở đây...”

“Hiểu lầm mà thôi.” Lôi Ngọc cười ha ha, “Để ta giới thiệu một chút, vị này là Sầm đại đương gia Phi Long bang, hai vị này là Trịnh thị huynh đệ từ Ký Bắc.”

“Sầm đại đương gia,” Trịnh Đông ôm quyền, “Vừa rồi xá đệ quá chén, lời nói có chỗ không thích đáng, kính xin Sầm đại đương gia đừng trách.”

“Đâu có đâu có.” Người ta đã tạ lỗi, Sầm Dương đương nhiên cũng phải tỏ ra vui vẻ. “Này danh song hồ Ký Bắc Sầm mỗ kính ngưỡng đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên người cũng như tên.”

“Không dám không dám. Tại hạ từng nghe Sầm đại đương gia Phi Long bang vốn là nhân trung hào kiệt, khí độ bất phàm, hôm nay có duyên nhìn thấy, đích thật là danh bất hư truyền.”

“Trịnh huynh!”

“Sầm huynh!”

“Ha ha ha ha...”

Không nói đến vài lời, hai người đã phát triển đến mức xưng huynh gọi đệ, nắm tay nói cười, khiến cho ba người còn lại cũng thấy sung sướng.

“Nếu nhị vị đã ăn ý như thế,” Tô Phóng đề nghị, “Vây cùng nhau đi thôi.”

“Hảo.” Trịnh Đông đầu tiên tán thành, “Sầm huynh, thỉnh.”

“Thỉnh.”

Kết quả là, ngay cả đi đâu còn chưa hỏi, Sầm Dương đã hồ đồ đi theo ra khỏi Ôn Nhu các. Tô, Lôi hai người trước khi đi còn nhất tề hướng về phía trong các lưu luyến liếc mắt một cái.

Ánh mắt thật bén nhọn! Không ai chú ý tới trong một góc của Ôn Nhu các có một gã nam nhân ục ịch đầu đội mũ đang sợ hãi vuốt cổ, nửa ngày mới dám thở ra một hơi.

13. Chương 12

Giờ thân.

Sắc trời vi ám, cơn gió ban đêm mang theo cái lạnh giữa thu, quế hương thoang thoảng, thấm vào ruột gan, cách mười dặm hây còn nghe thấy.

Tổng đàn Phi Long bang giăng đèn kết hoa, khách khứa tụ tập, ai cũng đều vui vẻ, tiểu dung khả cúc. Tiệc cưới đã định bắt đầu vào giờ Dậu, nên giờ phút này phần lớn đã đến đông đủ.

“Hắc hắc hắc...” Nam nhân quē mùa ngồi ở chủ trác cẩn thận quan sát hán tử cường tráng đang ủ rũ phờ phạc, sắc mặt vàng vọt, nhin không được cúi đầu cười.

“Làm gì?” Nam tử tiēm tú nhu mỹ ngồi bên cạnh nhướng mày liếc hẩn một cái, nói nhỏ, “Xin người đấy, đừng cười vui sướng như vậy khi người gặp họa được không? Hẩn đã đủ đáng thương rồi.”

“Đúng a,” Tô Phóng ý xấu ngấm nhìn y, “Chuyện tới nước này Đình nhị cục chủ còn có thể xem đầu sỏ hại mình nôn mửa một ngày một đêm là tiểu hải tử ôn thất nhu nhược dễ bị khi dễ, ai, thật sự là rất đáng thương...”

“Ta hiểu ý người.” Lôi Ngọc híp mắt, “Người muốn nói ta ‘mèo khóc chuột’?”

“Ta là muốn hỏi,” Vừa thấy thần sắc người thương không tốt, Tô Phóng nhanh chóng nói sang chuyện khác, “Người của người sao còn chưa tới?”

“Làm sao người biết ta đang đợi người?”

“Từ bấy đến giờ người đã nhìn tới nhìn lui ít nhất ba lần về phía đại môn, nếu ta còn không biết thì khác gì đui rồi.” Tô Phóng chậm rãi giải thích xong, lại hiếu kỳ hỏi, “Người đến tốt cùng đang đợi ai?”

“Đình tử.”

“Đình...” Tô Phóng ngẩn ra, lập tức tỉnh lại, “Lâm Đình Hiền?”

“Đúng.” Lôi Ngọc vuốt cằm, “Trước khi xuất cốc, việc đến Phi Long bang dự tiệc ta giao cho hẩn toàn quyền xử lý, tính toán thời gian, đáng nhẽ đã tới...”

“Người không cần lo lắng quá mức,” Tô Phóng an ủi, “Xét võ công cùng cơ trí của ‘Tiểu diện sát tinh’, có vấn đề nào mà không ứng phó được.”

“Ai nói ta đang lo lắng?” Lôi Ngọc liếc mắt.

“Vậy sao người...”

“Ta đang muốn tìm hẩn tính sỏ.” Lôi Ngọc âm trầm, “Lần trước hẩn dám thông đồng với Đại Võ hại ta thua cược, khiến ta phải mặc nữ trang mười ngày,” Nói đến đây, y cười hung ác, “Thâm cừ đại hận như thế, sao có thể không báo?”

... ..

Tô Phóng ngây người một lúc lâu, mới cảm thán: “Tình cảm của sư huynh đệ các người tốt thật...”

“Đó là đương nhiên,” Lôi Ngọc không khỏi đắc ý, “Ta đây làm sư huynh, ngẫu nhiên cũng nên chiếu cố sư đệ của mình một chút,” Nói xong, thuận tiện phóng qua một cái liếc mắt đưa tình, “Người nói có phải không?”

Thế nào lại không phải? Mỹ nhân như ngọc, thu ba như nước, Tô đại lâu chủ hết sức thư sướng lại thập phần khoái hoạt sa vào, vui quên lối về.

“Các vị,” Sầm Dương trở về chủ trác, vái chào bốn phía, hồng quang đầy mặt, trung khí mười phần cắt đứt mộng xuân của Tô đại lâu chủ. “Hôm nay Phi Long bang được các vị giang hồ bằng hữu coi trọng, không quản ngàn dặm đến chúc mừng, tể nhân xin được cảm tạ các vị!”

Lời vừa nói ra, trong sảnh nhất thời vang lên một hồi “khách khí khách khí”, “đâu có đâu có”, oanh oanh nhiên nhiên, thật lâu sau mới ngừng.

“Các vị bằng hữu,” Sầm Dương ho khan một tiếng, “Hôm nay có hai vị khách quý đến tể bang, tại hạ trước tiên xin được giới thiệu với các vị.”

Thấy bộ dáng trịnh trọng khác lạ của hắn, mọi người chung quanh kìm lòng khôngặng mà vểnh lỗ tai, nín thở chờ đợi.

“Khởi bẩm đại đương gia,” Một người áo xanh bước nhanh vào, cao giọng báo, “Lâm phó cốc chủ Tuyệt Tâm cốc cùng phu nhân đặc biệt đến chúc mừng.”

Danh “Lâm phó cốc chủ Tuyệt Tâm cốc” đương trường khiến cho phân nửa hạ khách biến sắc. Sầm Dương vui mừng nhường mảy, sau khi chào hỏi Tô, Lôi hai người, vội vàng xuất môn đón chào.

“Kỳ quái,” Tô Phóng nhìn phía Lôi Ngọc, hơi có vẻ nghi hoặc, “Hình như ta chưa từng nghe tin Lâm phó cốc chủ Tuyệt Tâm cốc thành thân.”

“Ta cũng không nghe.” Lôi Ngọc trả lời dứt khoát.

“Như vậy, phu nhân này từ đâu mà ra?”

“Người hỏi ta?” Lôi Ngọc lấy ánh mắt xem thường nhìn hắn.

“Ta...”

“Lâm phó cốc chủ thỉnh.”

“Sầm đại đương gia thỉnh.” Ngữ thanh du dương, một nam tử dáng người cao to, tư văn tuấn lãng tiêu tiêu sải sải đi đến, người trong tiệc nhìn thấy người này, liền đứng dậy ôm quyền hành lễ với nam tử.

“Lâm phó cốc chủ.”

“Các vị hảo.” Lâm Đình Hiên mỉm cười đáp lễ, giơ tay nhắc chân đều vô cùng tao nhã, tươi cười thân thiết ấm áp khiến cho người khác như tắm trong gió xuân, chẳng trách bị gọi là “Tiểu diện sát tinh”, quả nhiên là một nhân vật lợi hại – Tô Phóng thầm nghĩ.

“Đình... Lâm huynh.” Thanh âm thật quen tai, Lôi Ngọc cách bàn mà trông, nhận ra người nói chính là một trong đám hồ bằng hữu của Lâm Đình Hiên, trên giang hồ nhân xưng “Ngọc phiến công tử” Mộ Dung Tuyên thiếu chủ nhân của Mộ Dung thế gia. “Nghe nói Lâm huynh cùng gia quyến tới, tiểu đệ mỗi mắt mong chờ, lại không thấy tẩu phu nhân là sao?” Mộ Dung Tuyên phong lưu phóng khoáng đùa nghịch chiết phiến trong tay, gật gù đắc ý nói.

“Mộ Dung.” Tha hương gặp cố tri, Lâm Đình Hiên hiển nhiên phi thường cao hứng, nhắc tới ‘phu nhân’ của mình, lại càng mi phi sắc vũ. “Nàng ở bên ngoài, bất quá trước mắt nàng hành động có điểm không tiện...”

“Thì ra là thế.” Mộ Dung Tuyên vẻ mặt tỉnh ngộ gật gật đầu, hướng về phía Lâm Đình Hiên chớp mắt vài cái, “Không nghĩ tới tay chân người thật mau lẹ, mới một tháng không gặp, chẳng những có phu nhân, ngay cả hài tử cũng đã...”

“Người nói bậy bạ gì đó?!”

“Di?” Mộ Dung Tuyên nghi hoặc, “Người vừa nói tẩu phu nhân hành động bất tiện, chẳng lẽ không phải vì mang thai...”

“Sức tưởng tượng của người phong phú quá đi.” Lâm Đình Hiên vẻ mặt dở khóc dở cười, “Ta và nàng hôm nay mới gặp nhau, làm sao có thể...”

“Hôm nay mới gặp?!” Mộ Dung Tuyên nhảy dựng, trợn mắt há hốc mồm lấy chiết phiến chỉ vào hắn, “Người, người, người...” Hắn nuốt nước bọt, thật vất vả mới thốt ra nửa câu còn lại, “Tốc độ của các người... quá nhanh đó.”

Há lại chỉ nhanh, phải gọi là thần tốc. Mọi người ở đây nghe được đều choáng váng, đối với hiệu suất làm việc của Lâm phó cốc chủ càng khâm phục vạn phần, tới tập dùng đôi mắt mở to như chuông đồng nhìn về phía hắn tỏ vẻ ngưỡng mộ.

“Mộ Dung,” Lâm Đình Hiên nghiêm trang nói, “Hôm nay ta rốt cục hiểu được cái gì gọi là ‘nhất kiến chung tình’, ta vừa nhìn thấy nàng, liền biết nàng chính là ước mơ tha thiết của ta...”

“Cho nên,” Mộ Dung Tuyên kịp thời chặn đứng say sưa của hắn trước khi chính mình chết vì ghê tởm, “Hai người các người nhất phách tức hợp, cứ như vậy...”

“Cái gì ‘nhất phách tức hợp’?” Lâm Đình Hiên cảm thấy bất mãn, “Cái này gọi là ‘nhất kiến chung tình’, người hiểu hay không?”

Bất kể là ‘nhất phách tức hợp’ hay là ‘nhất kiến chung tình’, da mặt của Lâm phó cốc chủ không thể nghi ngờ đã dày bằng ba cái tường, chỉ sợ ngay cả “Toái tâm chí” danh chấn giang hồ cũng khó mà phá được mấy may.

“Nhất kiến chung tình ta thật sự chưa trải qua,” Mộ Dung Tuyên hào sảng thừa nhận, “Nhưng bản thân ta thực rất muốn tận mắt nhìn thấy vị đại tẩu tử sức quyến rũ vô cùng khiến cho người thần hồn điên đảo kia.”

“Tốt.” Lâm Đình Hiên sảng khoái đáp ứng, hắn nghiêng thân về phía môn khẩu ra hiệu, bốn gã kiệu phu đem nhuyển kiệu khéo léo tinh xảo tới đại môn, thật cẩn thận đặt trên mặt đất. Chỉ tiếc kiệu môn cùng kiệu liềm đều bị đóng nghiêm nghiêm thực thực, khiến cho vô số đạo ánh mắt tò mò bốn phía đều không đánh mà lui.

“Chỉ nhi,” Lâm Đình Hiên ân cần mở kiệu môn, ôn nhu nói, “Ta đỡ người đi ra, được không?”

“Được.” Sau một tiếng kiệu my, mọi người chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một hồng y nữ tử xinh đẹp đoan chính, dáng vẻ thướt tha mềm mại dựa vào tay Lâm Đình Hiên bước xuống. Mất cả chân bên trái của nàng tựa hồ bị thương, được một tấm khăn lụa vàng nhạt cột vào, tuy bước đi không thuận, nhưng vẻ ngoài mình diễm chiếu nhân, tùy tùy tiện tiện cũng có thể giết lấy một trong ba thứ hạng đầu của bảng xếp hạng vô lâm thập đại mỹ nữ. Người trong tiệc cũng nhận ra nàng, nhất thời nhất tề đứng dậy, liền tiếp gặt đầu.

“Trữ cô nương.”

“Tam lâu chủ.”

Nhìn nữ tử tự nhiên hào sảng cùng người hàn huyền và Lâm Đình Hiên xuân phong đắc ý, mãn diện hỉ khí, Tô Phóng, Lô Ngọc liếc nhau, sắc mặt đều không tốt.

“Ta nói, ai có thể làm cho Lâm phó cốc chủ mắt cao hơn đầu ái mộ như thế,” Mộ Dung Tuyên phe phẩy ngọc phiến chậm rãi nói, “Nguyên lai là Tam lâu chủ Triệu Mộ lâu Trữ Chỉ Nhi cô nương vang danh thiên hạ. Nhị vị quả thật là anh hùng mỹ nhân, đôi lứa xứng đôi, tiểu đệ xin được có lời chúc mừng.”

“Đa tạ đa tạ. Ha ha ha ha...” Lâm Đình Hiên nghe đến toàn thân thư thái, khắp người khoan khoái.

“Đúng rồi,” Mộ Dung Tuyên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “Người lại dám tự mình thành thân, không sợ đại sư huynh yêu quái của người...” Nói tới đây, hắn cuống quýt che miệng mình, nhìn chung quanh một chút, mới an tâm vỗ vỗ ngực.

“Ta còn chưa chính thức thành thân,” Lâm Đình Hiên nhấn mạnh, “Bất quá ta đã định ra hôn ước với Chỉ Nhi.” Hắn dương dương tự đắc tuyên bố.

“Nga,” Mộ Dung Tuyên giật mình, “Tự định chung thân a...”

“Chuyện này còn phải được đại ca ta cho phép,” Trữ Chỉ Nhi nói chen vào, “Đại ca ta đáp ứng mới định đoạt.”

“Chỉ Nhi...” Lâm Đình Hiên nghe vậy hiển nhiên có chút không tự vị.

“Làm sao?” Trữ Chỉ Nhi ngẩng mũi thon, “Người muốn đổi ý?”

“Không phải...”

“Chỉ Nhi,” Một người thông thả bước lên ung dung đi tới, cười toe toét với Trữ Chỉ Nhi. “Chuyện này, ta không ý kiến.”

“Chỉ Nhi?!” Nghe thấy nam nhân khác gọi tên người trong lòng của mình thân thiết như vậy, trong ruột Lâm Đình Hiên lập tức bùng lên một cổ hỏa khí vô danh, vận sức chờ phát động.

“Đại ca!” Trữ Chỉ Nhi vui mừng kêu lên, buông tay Lâm Đình Hiên đang đỡ nàng, khập khiễng bước tới tiếp đón.

“Đại...” Lâm Đình Hiên cả kinh, lập tức liền dừng tiểu dung bình sinh cực độ sáng lạn, cực độ ôn hòa tiến đến. “Tiểu đệ Lâm Đình Hiên ra mắt đại ca.”

“Tiếng ‘đại ca’ người kêu cũng thật lưu loát,” Cắt ngang Tô Phóng đáp lời là một nam tử thanh tú tay cầm một ly rượu lớn, hì hì cười nói, “Đây, chỉ cần người uống hết bát rượu này, chuyện cũ ta bỏ qua, việc thành thân đương nhiên cũng không thành vấn đề.”

Nhìn mỹ nam tử tưởng như yếu đuối vô hại trước mặt, lại nhìn ly rượu thơm ngon tinh khiết tỏa hương bốn phía, Lâm Đình Hiên rốt cục cười không nổi.

“Ta... không thể không uống sao?”

“Không uống cũng được,” Lôi Ngọc nói dứt khoát, “Nếu người tìm được người uống thay.” Y cười tủm tỉm đảo tròn mắt, Mộ Dung Tuyên vốn định đứng dậy chuẩn đi liền lập tức thành thành thật thật ngồi trở về. “Mộ Dung, người và hần là bạn tốt, không bằng người thay mặt hần uống đi.”

“Lôi đại ca,” Mộ Dung Tuyên nhanh chóng cười bồi, “Tiểu đệ tử lượng không tốt, ngửi mùi đã muốn té xỉu. Chớ nói một chén, một giọt cũng không uống nổi.” Rõ ràng là trợn mắt nói xạo. Trên giang hồ ai không biết “Ngọc phiến công tử” không những hảo tửu, hơn nữa còn tham bôi, cũng có tử lượng ngàn chén không say, lời này đương nhiên khiến cho mọi người xung quanh cảm thấy quá mức khó hiểu đối với “khiêm tốn nhún nhường” của Mộ Dung công tử.

“Vậy thật hết cách.” Lôi Ngọc thở dài thật kêu.

“Đình Hiên,” Thấy Lôi Ngọc tỏ vẻ thất vọng, Trữ Chỉ Nhi kéo tay hần hỏi, “Vị này là... Lôi đại ca?”

“Lôi đại ca?” Nghe mỹ nữ xưng hô như thế, Lôi Ngọc mừng rỡ mặt mày hớn hở, lập tức vỗ tay. “Hảo, Trữ gia muội tử, ly rượu này, Lôi đại ca ta mời người uống.”

Trữ Chỉ Nhi vừa định đáp “Hảo”, đã thấy Lâm Đình Hiên không nói một lời, nhanh chóng đưa tay tiếp lấy bát rượu trong tay Lôi Ngọc, ngửa đầu “ùng ục ùng ục” một hơi cạn sạch, trong nháy mắt uống đến giọt cuối cùng, tốc độ cực nhanh, như thể sợ bị người khác tranh mất.

“Tốt lắm.” Trữ Chỉ Nhi há hốc mồm, Lôi Ngọc lại khá vừa lòng, y quay đầu nhìn Sầm Dương đứng bên, ha ha cười, “Sầm đại đương gia, tại hạ có một chuyện muốn nhờ.”

“Lôi cốc chủ thỉnh giảng.” Sầm Dương vỗ ngực cam đoan, “Chỉ cần tại hạ có thể, cho dù có phải nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không từ.”

“Là như vậy,” Lôi Ngọc giải thích, “Vị sư đệ này của ta cùng Trữ cô nương của Triều Mộ lâu tâm đầu ý hợp, mới vừa rồi tại hạ cùng Tô lâu chủ thương lượng qua, cưới vợ phải cưới liền tay, thừa dịp hôm nay quý phủ cũng đang lo liệu hỷ sự, chúng ta đến chúc mừng, thuận tiện muốn đem hỉ sự của hai người bọn họ tổ chức luôn, không biết Sầm đại đương gia cùng Cảnh nhị đương gia nghĩ thế nào?”

“Cái gì?!” Lâm, Trữ hai người đồng thời kinh hô.

“Ha ha ha...” Sầm Dương cười to, “Như vậy vui càng thêm vui! Chỉ cần Lâm phó cốc chủ và Trữ tam lâu chủ không chê tệ bang sơ sài, tại hạ lập tức đi phân phó.”

“Đâu có đâu có.” Từ sau khi uống xong cốc rượu của Lôi Ngọc, Lâm phó cốc chủ vẫn luôn lo sợ bất an, mặt nhẵn như khổ qua, đến lúc này mới phục sinh, tinh thần phấn chấn, khí thế phi dương nói, “Tại hạ cầu còn không được.”

“Chỉ Nhi,” Tô Phóng nhìn về phía muội tử kết bái tình như thủ túc của mình, “Ý muội thì sao?”

“Muội...” Trữ Chỉ Nhi rốt cục cũng không có công phu mặt dày như Lâm Đình Hiên, lập tức hai má đỏ ửng, e lệ thẹn thùng, thanh âm như muỗi kêu, “Hết thấy... đều do đại ca làm chủ.”

“Hảo.” Tô Phóng liếc nhìn Lôi Ngọc, sau đó dừng tầm mắt ở Lâm Đình Hiên đang vô cùng khẩn thiết, sâu xa nói, “Ta đây đem muội tử phó thác cho người, người không được bạc đãi nàng.”

“Tạ đại ca.” Lâm Đình Hiên cười đến không thể khép miệng, “Tiểu đệ sẽ hảo hảo chăm sóc Chỉ Nhi, quyết không phụ sở thác của đại ca.”

“Nếu tất cả mọi người đều đồng ý,” Lôi Ngọc bộ dáng uể oải, “Vậy hai người các người nhanh đi chuẩn bị một chút, thay đổi xiêm y.” Y nhìn Trữ Chỉ Nhi, ánh mắt thật ôn hòa, “Trữ gia muội tử, vị sư đệ này của ta, từ đầu đến chân cũng chỉ có khuôn mặt là tạm được, sau này còn phải nhờ muội khoan dung nhiều cho hắn. Nếu hắn có gì không phải, muội cứ việc nói với ta, Lôi đại ca sẽ thay người giáo huấn hắn thích đáng.”

“Đa tạ Lôi đại ca.” Trữ Chỉ Nhi nhẹ nhàng liếc người bên cạnh, yên nhiên nói.

“Đại sư huynh,” Lâm Đình Hiên đắc chí vừa lòng, “Ta sẽ không để cho Chỉ Nhi có cơ hội cáo trạng,” Hắn nhu tình vạn thiên, thâm tình tha thiết ngắm nhìn người trong lòng, vô cùng tự tin, vô cùng say mê nói, “Ta nhất định sẽ làm cho Chỉ Nhi trở thành người vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trên đời.”

“Đình Hiên.” Trữ Chỉ Nhi cảm động sâu sắc, mặc cho Lâm Đình Hiên nắm tay mình.

Nôn! Mọi người đứng ngoài quan sát trong nháy mắt da gà rớt đầy đất, chỉ có hai vị diễn viên hầy còn chìm đắm trong bầu không khí nhu tình mật ý, khanh khanh ta ta, mắt đối mắt, mũi đối mũi ngây ngất nhìn nhau. Nếu không phải Tô lâu chủ và Lôi cốc chủ lo lắng cho quả tim của mọi người ngồi đây mà tha đi đôi nam nữ diễn viên đang chìm đắm trong sóng mắt của đôi phương không thể dứt ra, chỉ sợ loại ánh mắt ngọt chết người này khiến cho người khác nhịn không được phải chạy vào nhà vệ sinh ối như điên mới thôi.

Cứ thế cứ thế, trong làn gió mát, giờ Dậu đêm Trung thu, Phi Long bang thành Hoài An lại có thêm một đôi tân lang tân nương. Tuy rằng thời gian bọn họ quen nhau chưa lâu, hiểu nhau cũng chưa thực nhiều, nhưng tất cả đều không thành vấn đề. Dưới sự chủ trì của Tô lâu chủ và Lôi cốc chủ, hôn lễ thuận lợi tiến hành, bình yên hoàn tất. Từ bấy về sau, phương pháp làm việc như mưa rền gió giạt, quyết đoán mau lẹ của nhị vị đương gia Triều Mộ lâu và Tuyết Tâm cốc trong một thời gian rất dài đều khiến cho giang hồ bằng hữu bội phục không thôi, tán thưởng không dứt.

Chú thích:

Tiểu dung khả cúc: tươi cười vui vẻ chân thành

Tiêm tú nhu mỹ: nhỏ nhắn xinh đẹp

Nhất phách tức hợp: hợp rơ, ăn nhịp với nhau

Yên nhiên: ngọt ngào, xinh đẹp, duyên dáng, dịu dàng

14. Chương 13

Đêm khuya thanh vắng, thanh âm câu tịch.

Tân phòng ôn ấm, hỉ tự thiếp mãn trên cửa.

Nguyên bản vốn phải là cảnh hai người ôn nhu lưu luyến, kiều diễm cộng hưởng, lúc này trong phòng lại chen chúc đám người quá phận. Ba cái đại bóng đèn sáng ngời hoàn toàn không để ý tới sắc mặt khó coi muốn đánh người của tân lang, vẻ mặt vẫn tự nhiên ngồi vây quanh nói này nói nọ, tỏ vẻ đánh chết cũng không đi.

“Mộ Dung,” Lâm Đình Hiên sau khi đã phi thường kiềm chế, im lặng thật lâu, rốt cục không thể nhin được nữa. “Đêm đã khuya, người cũng nên trở về ngủ đi.” Hắn cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra.

“Nga,” Mộ Dung Tuyên thực nghĩa khí nói, “Ta không mệt. Hôm nay là ngày vui của người, ta đây làm huynh đệ tự nhiên muốn phụng bồi thật lâu, người không cần cảm tạ ta.”

“Hảo ý của người lòng ta đã lĩnh,” Lâm Đình Hiên lạnh lùng, “Người không mệt, nhưng ta...”

“Ta cũng không mệt.” Lôi Ngọc không nhanh không chậm chặn lời hắn, biểu cảm cực kì sung sướng.

“...” Dựa vào kinh nghiệm ở chung từ nhỏ, Lâm Đình Hiên tinh tường nhìn ra trong đáy mắt Lôi Ngọc chớp động tia sáng xấu xa. Dưới tình huống này, vẫn là nói năng nên thận trọng, tránh vô duyên vô cớ thành vật hi sinh.

“Khụ,” Tô Phóng ho khan một tiếng, “Bản thân ta muốn hỏi thăm thương thế của Chỉ Nhi một chút.”

“Đại ca,” Đã sớm tự mình xoắn khăn voan đỏ, Trữ Chỉ Nhi ngẩng đầu trả lời, “Đây là do ta hôm nay đi đường không cẩn thận bị cỏ gai cắt vào, không có gì trở ngại.”

“Vậy thì ta an tâm.” Tô Phóng một mặt gật đầu, một mặt kinh ngạc nói, “Bất quá, sao người lại không cẩn thận như vậy?” Bị cỏ gai cắt vào, một sát thủ đứng đầu không thể nào lại phạm loại sai lầm cấp thấp như vậy.

“Ách... Đây...” Trữ Chỉ Nhi thoáng chốc trở nên ngập ngừng ấp úng.

“Cái gì?” Tô Phóng nhíu mày, bộ dáng cà lăm như thế của muội tử kết bái thật sự khó gặp.

“Bởi vì... lúc ấy ta nhìn thấy... một người...”

“Để ta đoán thử,” Tô Phóng nhìn về phía Lâm Đình Hiên bĩu bĩu môi, “Người kia có phải là vị công tử tuần tú lịch sự văn nhã này không?”

“Ngô...” Trữ Chỉ Nhi cắn môi, tâm không cam tình không nguyện mà thừa nhận, “Ta chỉ thấy lóe lên một cái bóng...”

“Hi hi,” Mộ Dung Tuyên cười chế nhạo, “Không nghĩ tới Lâm phó cốc chủ của chúng ta còn có sức quyến rũ lớn như vậy, có thể làm cho tẩu phu nhân thần hồn điên đảo...”

“Cái gì ‘thần hồn điên đảo’?” Trữ Chỉ Nhi tà mắt nhìn, “Là hắn mặc danh kỳ diệu chạy đến, ta bị hoảng sợ mới...”

“Mộ Dung,” Lôi Ngọc dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình nhìn hắn, “Coi môi đầu óc của người thật sự không tốt lắm, đến ngay cả thẹn thùng và ảo não cũng không phân biệt được, đáng thương thật.” Y liền tiếp thở dài.

“Lôi đại ca,” Mộ Dung Tuyên suy sụp cúi mặt, “Người cũng đừng tiếp tục giễu cợt ta.”

“Không dám.” Lôi Ngọc ngoài cười trong không cười nói, “Yêu quái ta đây sao dám giễu cợt thiếu chủ Mộ Dung thế gia đại danh鼎鼎?”

Không xong, nhớ lại lời mình đã nói lúc nãy ở bàn tiệc, Mộ Dung Tuyên đương trường bày ra cái mặt khổ qua.

“Ha ha,” Lâm Đình Hiên vui sướng khi người gặp họa, “Mộ Dung, không ai nói qua cho người cái gì gọi là ‘Họa là từ miệng mà ra’ sao?”

“Có người vừa nói cho ta biết.” Mộ Dung Tuyên ủ rũ.

“Hiện tại biết còn chưa muộn.” Lâm Đình Hiên an ủi vỗ vỗ vai hắn, “Với cá tính tính toán chi li của đại sư huynh ta, người hiện giờ tự cầu nhiều phúc đi. Ai,” Hắn giả bộ thở dài, “Ta cũng không giúp được người.”

“Vậy cũng gọi là bằng hữu?” Mộ Dung Tuyên vô cùng đau đớn, oa oa kêu lên. “Đình tử, ta với người từng đối qua bái thiếp, cắt máu ăn thề, là hảo huynh đệ kết bái, gặp nạn phải cùng nhau gánh mới đúng chứ.”

“Phốc,” Trữ Chỉ Nhi cười ra tiếng, “‘Đình tử’? Là biệt danh của huynh?”

“Là bọn hần tùy tiện nói lung tung,” Lâm Đình Hiên vội vàng giải thích, “Muội cứ gọi ta ‘Đình Hiên’ là được rồi.”

“Đâu có a,” Tô Phóng mỉm cười chen vào một câu, “Gọi ‘Đình tử’ rất dễ nghe mà, người nói có đúng không, tiểu Ngọc nhi?”

“Tiểu, tiểu Ngọc nhi?” Lâm phó cốc chủ cùng Mộ Dung công tử tựa như bị sét đánh ngang tai, hai mắt đại ra, mồm há hốc, lông tơ dựng đứng, toàn thân run lên.

“Đâu cần kinh ngạc như vậy.” Lôi Ngọc tay cầm quả táo không chút hoang mang nhét vào cái miệng mở to của Mộ Dung Tuyên, “Giới thiệu lại, vị Tô Phóng Tô lâu chủ này và bốn cốc chủ hiện giờ đã chính thức trở thành... khụ... tình nhân.” Y vẻ mặt tự nhiên nhìn mắt hai người đối diện càng lúc càng trở lớn, chuyển mâu hỏi, “Ta nói có đúng không, Tiểu, Phóng, Phóng?” Y cố ý kéo dài thanh âm, nói từng chữ từng chữ.

“Tiểu Phóng Phóng?” Lúc này đến phiên Trữ Chỉ Nhi rót cằm.

“Đúng a,” Tô Phóng mặt không đỏ khí không suyễn, “Chuyện này đã sớm truyền khắp giang hồ, các người không phải một tiếng gió cũng chưa nghe thấy chứ?”

“...” Ngu ngơ một lúc lâu, Lâm Đình Hiên là người đầu tiên hoàn hồn, “Về chuyện này thật sự ta có nghe một chút, nhưng là...”

“Không nghĩ tới lời đồn lại là sự thật.” Mộ Dung Tuyên thật vất vả lấy quả táo suýt khiến mình nghẹn chết kia ra khỏi miệng, trong nhất thời cảm khái hàng nghìn hàng vạn. “Nguyên bản ta còn tưởng chỉ là một vài tên gia hỏa e sợ cho thiên hạ bất loạn nên ăn nói bừa bãi mà thôi, ai ngờ...”

“Đại ca...” Trữ Chỉ Nhi có một loại cảm giác thất bại sâu sắc muốn ngẩng đầu hỏi trời xanh. Cứ cho là nam tử trước mắt tuyển tú xuất sắc, phiêu dật xuất trần, ngay cả diện mạo cũng cực giống nữ tử, bất quá, quan trọng nhất, cũng máu chốt nhất chính là, y dù sao cũng không phải nữ nhân chân chính a. Vì cái gì mới hơn nửa tháng ngắn ngủi không gặp, đại ca anh minh cơ trí, đầu não kiệt xuất đã sa vào con đường đoạn tụ chi phích? Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra? Nàng cười khổ liếc Tô Phóng đang nhu tình ngàn vạn nhìn Lôi Ngọc, trăm mối không có cách giải.

Lâm phó cốc chủ và Mộ Dung công tử rốt cục cũng là người đã kinh qua sóng to gió lớn, năng lực khôi phục đúng là vượt xa người thường, có thể so sánh với con gián đánh không chết, một lát sau thần sắc đã như thường, nói cười tự nhiên. Mộ Dung Tuyên còn lấy giọng điệu thập phần nịnh hót không ngớt lời chúc mừng hai người bọn họ “Tương kính như tân, đoàn tụ sum vầy, đầu bạc răng long...” Không có biện pháp, dưới dâm uy nhiều năm của Lôi đại cốc chủ, trừ bỏ cố gắng vỗ tay đồng ý với quyết sách anh minh của y, Mộ Dung công tử cùng Lâm phó cốc chủ còn có thể làm gì khác?

“Hắc hắc,” Đem những lời khen tặng của đối phương thu hết vào tai xong, Tô Phóng còn vui sướng hài lòng không quên thổi phồng vài câu, “Ta cùng Tiểu Ngọc Nhi chính là tâm linh tương thông, tình thâm ý trọng, sống chết có nhau, họa phúc cùng hưởng...”

Phanh. Lôi Ngọc không khách khí vùng quyền, đánh trúng ót Tô Phóng, cắt đứt những lời thao thao bất tuyệt của hắn: “Ai đáp ứng người cùng sinh cùng tử, họa phúc cùng hưởng?” Y chỉ vào mũi mình, “Ta chỉ lấy ‘sinh’ và ‘phúc’ thôi, còn lại người giữ cho bản thân hưởng đi.”

“Hi hi,” Tô Phóng không thềm để ý xoa nhẹ đầu, cợt nhả nói, “Đánh là thương, mắng là yêu, Tiểu Ngọc Nhi, có muốn đánh thêm không?”

Người có vẻ mặt ngu ngốc bị đánh vẫn cười được trước mắt này, thực chính là Triệu Mộ lâu chủ đại ca anh minh thân võ, oai phong một cõi của mình? Trữ Chỉ Nhi không thể tin được chớp chớp mắt, ngơ ngẩn ngẩn nói không ra lời.

“Đại sư huynh...” Nhìn thấy sắc mặt khó coi của lão bà nhà mình, Lâm Đình Hiên há mồm muốn nói.

“Đúng rồi,” Lôi Ngọc bỗng nhiên động nhan, nghiêm trang hỏi, “Việc ta giao cho người làm, bố trí thế nào rồi?”

“Đã sớm an bài thỏa đáng.” Lâm Đình Hiên cung kính lễ độ nói, “Đại sư huynh phân phó, làm sư đệ sao dám không tuân? Tự nhiên phải cúc cung tận tụy, chết cũng không từ.”

Xem điệu cười của hắn giả tạo đến rợn người, đúng tiêu chuẩn khẩu thị tâm phi, Lôi Ngọc che miệng ngáp một cái: “Thời gian không còn sớm...”

Nghe vậy, Lâm Đình Hiên nhất thời hai mắt tỏa sáng, vô hạn mong chờ nhìn Lôi Ngọc.

“Giờ hơi sắp đến chưa?” Lôi Ngọc nhe răng cười, ánh mắt đảo qua Lâm phó cốc chủ và Mộ Dung công tử quý dị không nói nên lời, khiến cho người khác có cảm giác như gió lạnh thốc vào lưng.

“Ân,” Tô Phóng tính canh giờ, “Không sai biệt lắm.”

“Ngô... ha ha ha ha...” Lâm Đình Hiên đột nhiên ôm bụng ngã lăn xuống giường, co gập người lại, cười không ngừng. Lại nhìn Mộ Dung Tuyên chẳng biết tại sao rơi lệ đầy mặt, đang luống cuống tay chân dùng ống tay áo lau chùi nước mắt không ngừng rơi xuống, lại bất kể thế nào cũng không lau hết được.

“Đại, đại sư... huynh...” Lâm Đình Hiên thở gấp, “Đây... đây... là...”

“Người không phải nói ta là người tính toán chi li sao?” Lôi Ngọc cười tươi như hoa, “Ván cược đối trá lần trước ngươi còn nhớ rõ chứ, rượu của ta cũng không phải dễ uống đâu.”

“Lôi... Lôi đại ca...” Mộ Dung Tuyên lau nước mắt, khóc đến thê thiết bi ai, “Quả táo vừa rồi...”

“Ăn rất ngon phải không?” Lôi Ngọc cười híp mắt, tiện tay lấy ra một quả táo trên bàn đưa tới, “Này, có muốn thêm một quả nữa không?”

Mộ Dung Tuyên nhanh chóng che kín miệng, vội vàng lui về phía sau bảy, tám bước, bị dọa đến tái mặt.

“Người và Đình tử là anh em kết nghĩa. là hảo huynh đệ có nạn cùng chịu, ta đây làm đại ca há lại có thể bên trọng bên khinh?” Lôi Ngọc cầm quả táo khoan thai đưa vào miệng, thỉnh thoảng bị Tô Phóng quay đầu lại, há to miệng, “răng rắc” một tiếng cắn đi hơn phân nửa.

“Ân, quả nhiên ăn ngon.”

“Người...” Dùng sức trừng mắt nhìn cái tên một mặt nhồm nhoàm nhai, một mặt khen không dứt miệng, Lôi Ngọc đành bó tay lắc lắc đầu, dứt khoát đem nửa còn lại ăn sạch, làm Tô đại lâu chủ mừng rỡ thiếu chút nữa là bay lên trời.

“Giải được đâu?” Thấy Lâm Đình Hiên thống khổ thở không ra hơi, Trữ Chỉ Nhi nhin không được mở miệng hỏi.

“Thực xin lỗi,” Lôi Ngọc tròn mắt nói dối, “Hôm nay đã quên mang.”

“Huynh...” Trữ Chỉ Nhi giận dữ.

“Chỉ... Nhi...” Lâm Đình Hiên dùng sức kéo Trữ Chỉ Nhi, ngăn cản nàng tiến lên nói lý với Lôi Ngọc, “Đại... sư huynh... ta... chính, chính người... ha ha, ha ha ha ha...”

“Tẩu phu nhân,” Mộ Dung hít hít mũi, thay Lâm Đình Hiên lần thứ hai lâm vào cuồng tiếu giải thích, “Thời điểm Lôi đại ca chinh người... chưa bao giờ mang giải được...”

“...”

“... Thời gian...” Cố gắng phun ra lời từ trong kẽ răng, Lâm Đình Hiên dứt quãng hỏi.

“Một nén hương.” Lôi Ngọc thần nhiên, “Qua một nén hương sẽ dừng.” Y thần nhiên đứng lên, đuổi cái lưng mệt mỏi, hé ra miệng cười thân thiết ấm áp, vô hại với cả người và vật, “Ta có chút mệt, Trữ gia muội tử, hai người này phiền toái muội chiếu cố, ngày mai gặp.” Dứt lời, tao nhã xoay người ra khỏi cửa phòng.

Trăng chiếu sáng ngời, nền đỏ khê cháy.

Trữ Chỉ Nhi nhìn hai người khóc khóc cười cười đến sức cùng lực kiệt trong phòng, lại nhìn tên đại ca giống như trung khuyển theo sát Lôi Ngọc, chỉ cảm thấy cả người vô lực, thật lâu sau mới thẫn thờ dài một tiếng...

“Ai...”

Ngoại ô thành Hoài An năm mươi dặm.

Sắc thu trước mặt, cỏ khô trên đất.

“Thời tiết không tệ a.”

Từng cơn gió thấm lạnh thổi qua, lá vàng trên cây nhẹ nhàng nhảy múa.

“Đúng a.” Lôi Ngọc ngẩng đầu nhìn người bên cạnh mặt mày mang ý cười, khóe môi không tự chủ nhếch lên thành một nụ cười dịu dàng.

Sáng sớm hôm nay cáo từ xuất môn, sau khi cùng Sầm đại đương gia và Cảnh nhị đương gia lưu luyến chia tay, dưới sự “nhiệt liệt” vui vẻ đưa tiễn của Lâm phó cốc chủ và Trữ tam lâu chủ, Tô lâu chủ cùng Lôi cốc chủ lại tiếp tục hành trình.

“Tiểu Ngọc nhi,” Tô Phóng tinh tế quan sát biểu tình ôn hòa không chút phòng bị trên khuôn mặt tinh xảo của Lôi Ngọc, cảm giác thỏa mãn tràn đầy trong lòng, dần dần rút vào đuôi mày khóe mắt. “Chuyện tối hôm qua, ngươi không sợ bọn họ sẽ mang thù?” Hắn bộ dạng lười biếng nói.

“Mộ Dung không biết.” Lôi Ngọc khẳng định, nhớ lại đôi mắt sưng như hạch đào sáng nay của Mộ Dung Tuyên, tâm tình tốt cực kì.

“Chắc chắn không biết, hay là không dám?” Tô Phóng bỡn cợt.

“Nếu biết, còn hỏi làm chi?” Lôi Ngọc hoành mâu đáp trả, “Bất quá, Đình tử nhất định sẽ nhớ kỹ. Hắn trời sinh nhỏ mọn, chuyện tí xiu như hạt vừng hạt đậu cũng muốn tính toán chi li nửa ngày.”

“Thật là có kỳ huynh tất có kỳ đệ.” Tô Phóng cảm thán.

“Ngươi nói cái gì?” Lôi Ngọc trừng mắt.

“Không... ta là nói,” Nhân châu Tô Phóng xoay động, tức khắc biến thành bộ mặt a dua, “Sư huynh ngươi đã khổ cực như vậy, thay hắn chủ trì hôn lễ, an bài việc hôn nhân, hắn nên cảm động đến rơi nước mắt mới phải.”

“Nói vậy còn nghe được.” Lôi Ngọc nheo lại đôi con ngươi mênh mông như nước, “Động phòng hoa chúc vốn là việc nhân sinh vui mừng nhất, bốn cốc chủ làm vậy cũng là giúp người thành toàn.”

“Àn... động phòng hoa chúc...” Tô Phóng nghe thấy hai mắt liền tỏa sáng, “Tiểu Ngọc nhi, vậy ngươi nói chúng ta... khi nào thì...”

“Cái gì ‘khi nào thì’?” Lôi đại cốc chủ xưa nay thông minh lanh lợi, phản ứng lanh lẹ một khi gặp loại vấn đề này lại chậm chạp khác thường. “Có chuyện cũng đừng chỉ nói có một nửa được không?” Y nhử mi nhìn Tô Phóng.

“Đương nhiên là về đêm động phòng hoa chúc của chúng ta.” Tô Phóng nhanh chóng dứt khoát, “Nếu chúng ta đã xem xét chi tiết, khi nào có thể thực sự thử nghiệm đây?”

“Này a...” Lôi Ngọc tỉnh ngộ, “Muốn làm cũng được, nhưng là...”

“Ta muốn ở mặt trên.” Tô Phóng giành trước.

“Ngươi sao lại đoạt lời của ta?” Lôi Ngọc bất mãn nhìn hắn, “Bằng không chúng ta tỷ thí một trận, người thắng sẽ định đoạt.”

“Như vậy chẳng phải sẽ tổn thương hòa khí sao?” Tô Phóng cười khỏ, chợt biến sắc, quát to, “Cẩn thận!”

Trong phút chốc, mấy chục bóng người từ sau cành cây bụi cỏ bốn phương tám hướng nhảy ra, đao quang kiếm ảnh đầy trời bao vây Tô, Lôi hai người dày đặc đến con kiến cũng không chui lọt.

Tròn đủ ba mươi người, Tô Phóng cùng Lôi Ngọc dựa lưng vào nhau, tinh bơ quan sát đội hình quân địch. Cùng là hắc y hắc khôi hắc cân che mặt, chẳng qua lúc này đây tất cả đều là nhất lưu cao thủ, trong đó người có khăn che mặt được thêu một vạch vàng hiển nhiên là thủ lĩnh – chính chủ rốt cục đã đăng tràng. Tô, Lôi hai người liếc nhau, trong lòng biết trận chiến này thập phần khó khăn gian khổ, chỉ xem đối phương đăng đăng sát khí, bộ dáng quyết tử, liền biết chủ nhân bọn họ đích thị đã hạ sát lệnh, chỉ được thành

công, không được thất bại. Hơn nữa, lần này đích thân chủ nhân còn lên sân khấu đốc chiến, quả thật đã hạ quyết tâm phải nhổ hai cái đinh vương bận trong mắt.

“Vị nhân huynh này là thủ lĩnh tổ chức ám sát sao?” Tô Phóng thực lễ phép hướng về phía người cầm đầu ôm quyền.

“Đúng vậy.” Một thanh âm loảng xoảng giống như kim khí từ trong miệng hắc y nhân thốt ra, làm cho màng tai người nghe phát đau.

“Không bằng để tại hạ đoán trước,” Lôi Ngọc ha ha cười, “Bằng vào phần này nội lực của các hạ, đích thị là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong chốn võ lâm, không biết tại hạ đoán có đúng không?”

“Ha ha ha...” Thủ lĩnh ám sát cuồng tiếu, “Đúng hay không đúng, Lôi cốc chủ thử một lần liền biết.” Lời còn chưa dứt, trùng trùng điệp điệp đao kiếm đã như sóng triều cuốn tới Tô, Lôi hai người.

Tô Phóng cùng Lôi Ngọc trấn định tự nhiên, gặp chiêu phá chiêu, thân hình bộ pháp không loạn chút nào, cho dù ở dưới thế công hung mãnh của đông đảo cao thủ như thế cũng chưa từng lùi nửa bước. Tô Phóng tay phải huy động Diêm Vương Lệnh, tay trái vận khởi Toái Tâm Chỉ, cương khí lướt qua, người người né tránh không kịp; Lôi Ngọc khẽ nhún mào cười yếu ớt, nhân mâu sắc bén như chim ưng dưới hàng lông mi cong, phàm là ám khí đều ra tay không thất bại, không chết cũng bị thương, xuống tay tuyệt không lưu tình. Trong lòng hai người nắm chắc, hôm nay đối mặt đều là cao thủ trong cao thủ, nửa điểm khinh thường cũng không được, ra tay so với những lần trước đương nhiên mạnh mẽ mau lẹ hơn vài phần. Hai người nhất đáp nhất đương, chỉ cần một lát, đối thủ đã giảm bớt bảy, tám. Gặp tình huống này, thủ lĩnh ám sát cười dài một tiếng, vung đao nhanh chóng phóng ba cây thấu cốt đinh, bốn chuôi phi đao, chính diện ngăn chặn thế công của Lôi Ngọc.

“Có ý tứ.” Hai mắt Lôi Ngọc dần hiện ra hoa lửa chói mắt, đã lâu không gặp được đối thủ ngang tài ngang sức với mình (ngoại trừ Tô Phóng), thủ lĩnh ám sát này đích xác không đơn giản. Nhanh như chớp, một loạt ám khí mới, bảy hạt đậu tương tư, ba chuôi phi tiêu, hai cái thiết đảm theo ba đường thượng, trung, hạ bay thẳng đến thủ lĩnh ám sát.

Một trận “đinh đinh đương đương” qua đi, phi tiêu cùng thiết đảm bị lưỡi đao đánh văng ra bốn phía, chậm rãi rơi xuống đất, đậu tương tư trong lúc rơi xuống lại vô thanh vô tức chia làm bảy hướng đánh vào bảy đại yếu huyệt của thủ lĩnh ám sát. Thủ lĩnh ám sát tung người nhảy lên, thân thể cao lớn nhẹ nhàng như chim én, một đao vung ra bảy hướng cắt bảy hạt đậu tương tư thành hai nửa.

“Hảo!” Tô Phóng một bên chế trụ hơn mười hắc y nhân còn lại, một bên phân tâm lưu ý Lôi Ngọc cùng thủ lĩnh ám sát quyết đấu, không khỏi sở kinh vì đao pháp tinh diệu của hắn.

Nhân châu Lôi Ngọc xoay động, vung tay áo bắn ra mưa tên, tốc độ so với khi nãy còn nhanh hơn gấp đôi. Thủ lĩnh ám sát đột nhiên nâng thiết bản, hiểm hiểm né qua, lại tiếp tục ngửa người, Lôi Ngọc đã thuận thế đổi vị trí, đứng ở đầu gió. Biết đối phương đứng đầu gió để tiện dùng độc, thủ lĩnh ám sát lập tức nhún người, một hơi chém ra bảy bảy bốn bốn mười chín đao, khiến cho Lôi Ngọc phải ra sức đỡ, không rảnh công kích hắn. Trong tay Lôi Ngọc khẽ nắm một vật, hết sức chăm chú né tránh thế công của đối phương, trên trán hơi hơi toát mồ hôi. Lúc này, song phương cùng dốc toàn lực, một chút cũng không dám qua loa.

Gió thu xào xạc, lá vàng phiêu linh, chứa trong đó là vô vàn sát khí. Một đạo kiếm quang cực tể cực khinh đón gió đánh xuống đỉnh đầu Lôi Ngọc – nguyên lai trên cây còn ẩn nấp người thứ ba mươi một. Thân ảnh nhanh như lời điện tiêm bạc khéo léo, một kiếm này, vô luận là tốc độ, góc độ, thời cơ đều nắm chắc, quả thực có thể nói là vạn vô nhất thất, không có kẻ hở, chỉ tiếc người hấn chống lại chính là Lôi Ngọc trứ danh cơ cảnh xảo trá trong chốn võ lâm. Kiếm thanh vừa hiện, Lôi Ngọc liền đã phát hiện, ngón tay trái gảy nhẹ một viên thiết châu tròn căng, to cỡ hạt đậu nành. “Đinh”, mũi kiếm cùng thiết châu đụng nhau, trường kiếm lập tức vỡ thành mười bảy, mười tám mảnh. Cả kinh chốc lát, Lôi Ngọc ngửa đầu, tầm mắt đụng vào người đánh lén đang trần ngực kinh ngạc và trộn lẫn một ít khâm phục, một kiếm này, không đánh mà lui. Nhưng mà, cao thủ so chiêu, há lại có thể nửa điểm sơ sẩy? Huống chi người Lôi Ngọc đối mặt lại là thủ lĩnh ám sát, đương kim cao thủ số một, số hai võ lâm – đối phương chờ chính là cơ hội này. Thừa dịp Lôi Ngọc phân tâm đối phó với người đánh lén, tay phải thủ lĩnh ám sát huy đao đánh tới. Lôi Ngọc hít sâu một hơi, xoay người, trong gang tấc mạo hiểm vạn phần tránh được một đao, chưa kịp tụ khí ngưng thần,

tay trái thủ lĩnh ám sát đã nhanh như chớp một chưởng hướng tới ngực, lúc này đây, Lôi Ngọc có muốn tránh cũng không kịp.

“Ba” một tiếng, một người đã lấy thân thể mình không khoan nhượng hứng lấy một chưởng như sấm vang chớp giật, đương trường phun ra một ngụm tiên huyết, nhưng hắn vẫn đem người đứng phía sau bảo hộ cẩn thận, lông tóc vô thương.

“A Phóng!” Lôi Ngọc đau đớn kêu lên, thoáng chốc đỏ hai mắt, cả người trào dâng sát khí, nhân lúc thủ lĩnh ám sát kinh ngạc vì tình huống phát sinh biến cố, tay phải tay trái y cùng lúc giơ lên.

“Ngô...” Thủ lĩnh ám sát chỉ cảm thấy chân trái tê rần, một cây châm cực kì nhỏ đã đâm vào huyết dũng tuyến gan bàn chân, men theo gân mạch nhanh chóng đi lên; đồng thời tay phải phát lạnh, một cổ lãnh ý lạnh thấu tim gan từ huyết lao cung ở lòng bàn tay lặn vào trong người, làm hắn không tự chủ được run mình một cái.

“Nghịch huyết châm! Hàn độc!” Mắt thấy kế hoạch giết chết Lôi Ngọc, trừ diệt Tô Phóng trôi theo dòng nước, chính mình lại bị trọng thương, thủ lĩnh ám sát miễn cưỡng đề khí ngăn chặn hai cổ khí lưu trong cơ thể, vội vàng hạ lệnh.

“Lui!”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đã biến mất vô tung, chỉ còn lại hơn chục cổ thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất. Gió thu kéo tới, cuộn lên vô số phiến lá rụng bay lả tả.

“A Phóng.” Lôi Ngọc lấy áo ngoài của mình làm đệm, đem Tô Phóng lâm vào trạng thái hôn mê ổn định trên mặt đất, một tay cởi bỏ xiêm y của hắn, cẩn thận xem xét vết thương trên người hắn, một tay nắm chặt tay phải Tô Phóng, từ từ đưa chân khí vào, giúp hắn điều tức.

“May mắn.” Chốc lát, Lôi Ngọc thu tay về, buông lỏng đôi mày, khuôn mặt tái nhợt rốt cục hồi phục vài phần huyết sắc. May mắn một chưởng này đánh vào trên vai, vẫn chưa thương tổn đến nơi yếu hại, chưởng thể tuy nặng nhưng vẫn còn có thể cứu chữa. Lôi Ngọc nhanh chóng bẻ vài nhánh cây, từ trong bao quần áo lấy ra một kiện nội y sạch sẽ xé thành từng mảnh nhỏ, lại từ trong lồng ngực lấy ra một đồng bình bình lọ lọ, tay không ngừng thay Tô Phóng bôi thuốc nối xương, băng bó thỏa đáng, lại dùng miệng đem từng viên được hoàn màu trắng mớm vào miệng Tô Phóng, một lúc sau mới ngẩng đầu xoa xoa mồ hôi, thở ra một hơi thật dài.

“Kỳ quái.” Chờ trong chốc lát, Lôi Ngọc lo lắng lấy tay dò xét hơi thở của Tô Phóng, lại bắt uẩn mạch của hắn, đích thật là hơi thở trầm ổn, nội tức thông thuận, tại sao cho tới bây giờ còn chưa tỉnh lại? Chẳng lẽ tổn thương trên người hắn còn nghiêm trọng hơn ta tưởng tượng? Lòng bàn tay Lôi Ngọc lại bắt đầu chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, y hít một hơi thật sâu, bắt mình trấn định lại, sau đó kiểm tra thân thể Tô Phóng từ đầu đến chân một lần nữa.

Toàn thân trên dưới trừ bỏ vai ra không còn thương thể nào khác. Tìm không ra nguyên nhân, mặt Lôi Ngọc trắng bệch, tay run rẩy xoa khuôn mặt bởi vì nội thương mà có vẻ tiêu tụy, ảm đạm của Tô Phóng. Hắn sẽ không ngủ mãi như vậy không tỉnh lại chứ? Tìm, giống như bị kim đâm đau đớn co rút từng trận từng trận, nước mắt trong suốt lăn qua lăn lại vành mắt, không chịu nổi xuống, Lôi Ngọc đột nhiên chửi ầm lên.

“Người tên ngu ngốc này! Ai muốn người đỡ chưởng cho ta?! Lôi Ngọc ta từ nhỏ đến lớn chưa thấy ai ngu xuẩn như người! Thật sự là... ngu ngốc...” Tiếng nói y dần dần nghẹn ngào, “Người không phải nói muốn theo ta cùng sinh cùng tử, họa phúc cùng hưởng sao? Một khi đã như vậy, còn không nhanh tỉnh lại cho ta! Uy, họ Tô, người có nghe thấy không?!” Nhìn cái người trước sau không hề có động tĩnh, y nghiến răng nghiến lợi nói, “Hảo, chỉ cần người chịu tỉnh lại, chuyện gì ta cũng đáp ứng người. Kể cả muốn ta ở mặt dưới, ta cũng đồng ý!”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!”

Buột miệng nói ra xong, Lôi Ngọc nghi hoặc nhìn xuống đất. Chỉ thấy Tô Phóng mở một con mắt rình trộm y, trong mắt tràn đầy vẻ trêu tức.

“Tô, Phóng!!” Lôi Ngọc quát to một tiếng, nhảy dựng lên, trên mặt trướng đến đỏ bừng. “Người, người, người...” Lôi đại cốc chủ lúc nào cũng miệng lưỡi sắc nhọn lần đầu tiên bị người làm cho tức giận đến nói không ra lời.

“Người đồ khốn khiếp!!” Nín nửa ngày, Lôi đại cốc chủ rốt cục rít gào được một câu, nắm chặt hai đấm, nhưng nhìn người sắc mặt vàng vọt nằm dưới đất, bỗng nhiên lại hết giận, toàn thân nhũn ra ngồi phịch xuống, cảm giác như trút được gánh nặng khiến cho y nhất thời hư thoát.

“Tiểu Ngọc nhi...” Một lúc lâu sau, thanh âm hữu khí vô lực của Tô Phóng thông dong vang lên.

“Chuyện gì?”

“Nói lời nên giữ lời...”

“Biết rồi, ta sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa của mình.” Lôi Ngọc oán hận.

“Tiểu Ngọc nhi...”

“Còn có chuyện gì?”

“Đừng khóc...”

“Dong dài! Ai khóc? Nói cho người biết, đó là gió thổi!”

“Tiểu Ngọc nhi...”

“Thế nào nữa?”

“Ta... có từng nói cho người...”

“Cái gì?”

“Ta vô cùng... thích người...”

“...” Thật lâu sau, Lôi Ngọc mới quay đầu, nhỏ giọng đáp một câu, “Ta cũng vậy...”

Hú hú hú hú, ồ ồ ồ ồ *đập bàn* tỏ tình rồi nhá, chính thức tỏ tình rồi nhá, hai cháu kiu ứ chịu được bà con ạ, há há há ^o^

15. Chương 14

Gió đêm phơ phất, trên bầu trời treo một vầng trăng sáng tròn vành vạnh, óng ánh rực rỡ.

Một tòa miếu cổ.

Bởi vì lâu năm không tu sửa, ngôi miếu khá đổ nát, tượng thần trong miếu cũng tích không ít bụi. Vì phụ cận không có khách điếm, Tô Phóng lúc này lại rất cần nghỉ ngơi, rơi vào đường cùng, Lôi Ngọc cũng đành tặc lưỡi ở tạm. Nơi này mặc dù kém xa khách phòng tinh xảo điển nhã của Dẫn Nguyệt lâu, nhưng tốt xấu cũng có cửa lớn, cửa sổ, nóc nhà, tổng thể còn tốt hơn so với đứng ở nơi hoang dã giải gió dầm sương.

Lấy ra từ trong ngực một hòn đá lửa, ôm đến một góc trong miếu một đồng cỏ khô, một nửa dùng để nhóm lửa, một nửa khác trải lên vài kiện quần áo, giúp Tô Phóng chậm rãi nằm xuống, Lôi Ngọc lúc này mới đảo mắt nhìn chung quanh. Trong miếu trừ bọn họ ra không có một bóng người. Chỉ xem trên mặt đất bụi bặm dày đặc cùng với tầng tầng mạng nhện trên nóc nhà, không khó nhìn ra nơi này đã lâu không có người quét tước, bị bỏ hoang phế. Miếu tự nhìn qua cũng không lớn, chỉ có một gian phòng ốc, bất quá nếu dọn dẹp qua, mấy người đại hán ở vẫn dư dả.

“A Phóng,” Lôi Ngọc nhìn đồng cỏ dùng để đốt lửa, hai hàng lông mày nhíu lại, “Củ đun không đủ, ta...”

“Người yên tâm,” Tô Phóng nghiêng người nhìn Lôi Ngọc đang khó xử, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sủng nịch, ôn nhu nói, “Ta có thể tự lo cho mình.” Nói xong, cố gắng dùng tay không bị thương chống người ngồi dậy.

Lôi Ngọc lập tức bước nhanh đến chậm rãi dìu hán ngồi dựa vào vách tường phía sau, động tác thật là ôn nhu.

“Người không sao chứ?” Y lo lắng hỏi.

“Không có việc gì,” Tô Phóng giật giật tay phải, “Còn có một bàn tay có thể sử dụng. Hơn nữa, ăn xong được của người, ta cũng dễ chịu hơn.”

“Chính là...”

“Nơi này khá hẻo lánh, thông thường không có người qua lại. Lại nói, thủ lĩnh ám sát cũng bị trọng thương... khụ khụ...” Hắc ho nhẹ hai tiếng.

“Bản thân ta không lo lắng tên kia, hắc nếu muốn bức ra độc và châm của ta, ít nhất cần bảy, tám ngày.” Lôi Ngọc một bên vỗ về lưng hắc thay hắc thuận khí, một bên nói, “Ta chỉ cần khoản tiểu quý dưới tay hắc kia...” Y ngưng mắt suy nghĩ chốc lát, đột nhiên hỏi, “Công phu ám khí của người thế nào?”

“... Tạm tạm.” Suy nghĩ một lát, khóe miệng Tô Phóng lẳng lặng nhếch lên thành một nét cười thoáng hiện lạ kỳ.

“Như vậy a...” Lôi Ngọc nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tô Phóng, trên mặt một mảnh sáng lạn.

Đưa mắt nhìn người yêu hầy còn lo lắng nhất bộ tam hồi đầu bước ra cửa miếu, đợi cho bóng dáng thon nhỏ đi xa, Tô Phóng lúc này mới thả lỏng toàn thân, nhịn không được che miệng ho lên. Sau một lúc lâu, tiếng ho dần dần ngưng lại, Tô Phóng thở hắt ra, nhắm mắt nghỉ ngơi. Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, khiến cho tinh quang trong mắt hắc chợt lóe, nghiêng tai lắng nghe.

Một người. Cước bộ trầm ổn mạnh mẽ, người này công lực trên giang hồ hẳn là thuộc tiêu chuẩn trung bình, nhưng không biết là bằng hữu thế nào? Trong lúc tâm niệm thay đổi thật nhanh, nam nhân trung niên ục ịch, một thân gấm vóc hồng y đã đẩy cửa miếu bước vào.

“Là người?!” Hai người đồng thời cả kinh.

“...Tô lâu chủ,” Nam nhân trung niên sau khi cẩn cẩn dực dực quan sát sắc mặt tái nhợt ảm đạm của Tô Phóng, vẻ lo sợ không yên nguyên bản trên mặt dần dần giãn ra, nhưng hắc vẫn cẩn thận nhìn ngó bốn phía, đến khi xác định cả miếu tự chỉ còn sót lại mình và Tô Phóng, lập tức từ “con cừu nhỏ hoảng sợ” biến hóa nhanh chóng thành “đại ác lang rình mồi”. “Biệt lai vô dạng” Hắc vờ vịt chấp tay, giả mù sa mưa nói.

“Nhờ phúc của Lạc trang chủ, Tô mỗ hết thấy bình an.” Tô Phóng tỉnh bơ trả lời.

“Sắc mặt của Tô lâu chủ tựa hồ không tốt lắm, chẳng lẽ vừa bị thương?” Lạc Sâm Hàn lớn mật bước tới trước vài bước, vẻ mặt lo lắng, bộ dáng quan tâm hỏi han.

Kỹ năng diễn của người này đúng là rách nát, chỉ cần nhìn mục quang rục rịch giấu không được trong mắt hắc, Tô Phóng đã phi thường rõ ràng ý định của đối phương.

“Vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại.” Hắc dựa lưng vào vách tường, bình tĩnh nói.

“Tại hạ khá am hiểu y thuật,” Lạc Sâm Hàn lộ ra một hàm bạch nha, cười đến mức làm cho người ta phát lạnh. “Không bằng để tại hạ bắt mạch chữa thương cho Tô lâu chủ?” Nói xong, cực kì nhanh vươn tay ra, một chiêu “Hàng long trảo” hăng hái hướng về phía uyển mạch của Tô Phóng.

Tô Phóng lấy tốc độ nhanh hơn rút tay phải về, hì hì cười: “Không nhọc Lạc trang chủ lo lắng, tại hạ đã dùng qua được.”

“Không sao,” Đôi mắt đậu xanh của Lạc Sâm Hàn híp lại thành một khe hở hẹp, “Vậy hãy để bốn trang chủ tiễn người một đoạn đường.”

“Tiễn ta một đoạn đường?” Tô Phóng chấn động, tỏ vẻ lo sợ nghi hoặc, “Lạc trang chủ chẳng lẽ muốn giết...”

“Không sai.” Lạc Sâm Hàn cười hung ác, song chưởng vung lên, hai đạo chưởng phong sắc bén thẳng tiến huyết thái dương trái, phải của Tô Phóng.

Tô Phóng hơi rụt cổ, khiến hai đạo chưởng phong xẹt qua đỉnh đầu, tường đất phía sau nhất thời rung động, nứt ra mấy khe hở, một khối bùn đất lớn từ trên tường rơi xuống.

“Hắc hắc, ha ha ha...” Thoáng nhìn động tác tránh né chặt vật của Tô Phóng cùng sắc mặt có vẻ càng lúc càng tái nhợt, Lạc Sâm Hàn điên cuồng cười to. Mắt thấy có thể đem một trong ba người đứng đầu bảng xếp hạng võ lâm thập đại cao thủ, Triều Mộ lâu chủ, giết chết dưới chưởng của mình, sao không khiến cho hắc đắc ý vạn phần? Đây là cơ hội tốt ngàn năm có một, từ nay về sau, Lạc Sâm Hàn ta danh chấn giang hồ, vạn người kính ngưỡng. Còn về khả năng gặp phải khủng bố trả thù sau khi giết Tô Phóng, Lạc đại trang chủ căn bản không có nghĩ tới.

Một đạo hàn quang nhắm ngay mặt đánh tới, mặc dù khí thế bức người, nhưng hiển nhiên tốc độ còn chậm, Lạc đại trang chủ dễ dàng duỗi một ngón tay kẹp lấy, một thanh linh lung ngân kiếm tinh xảo đã văng văng rơi vào lòng bàn tay.

“Ha ha... đây là thực lực của đệ nhất sát thủ Triều Mộ lâu sao?” Lạc Sâm Hàn cười lớn châm chọc, “Chỉ sợ ngay cả mèo cũng giết không chết.”

“Ta đây không phải dùng để giết mèo,” Tô Phóng thản nhiên, “Mà là dùng để giết người.”

“Giết người? Ha ha ha ha...”

“Phi kiếm này cũng không phải của ta.” Tô Phóng vỗ về vết thương bên vai trái vừa bị chấn động khi giao thủ, trấn định tự nhiên nói.

“Vật của ai?” Lạc Sâm Hàn ngạc nhiên hỏi.

“Lôi, Ngọc.” Tô Phóng nói từng chữ, từng chữ.

“Lôi Ngọc? Độc thủ?!” Lạc Sâm Hàn sắc mặt đại biến, một cơn rung mình lan lên đầu. “Trên thân kiếm... có độc?”

“Nhất thụ giải thiên sầu.”

“Nhất... thụ...” Răng nanh Lạc Sâm Hàn bắt đầu không ngừng đánh lộn cộp, một nỗi lo lắng kỳ lạ từ bàn tay truyền vào tứ chi bách hại, làm hắn đột nhiên thấy buồn ngủ.

“Có lẽ ngươi sẽ cảm thấy có chút oan uổng,” Nhìn hắn dùng lực làm hai mắt lồi ra, hao hết sức để vất vả duy trì bộ dáng thanh tỉnh, Tô Phóng vô tội nói, “Bất quá, thời điểm phi thường ta cũng chỉ có thể chọn dùng thủ đoạn phi thường. Cho nên...”

Sau đó hắn đến tột cùng còn nói những gì, Lạc Sâm Hàn đã không còn có thể nghe rõ, hắn chỉ cảm thấy thân thể mình dần dần nhẹ đi, suy nghĩ lại rơi vào đáy biển sâu. Thật thoải mái, hắn rốt cục chống đỡ không được mà khép lại hai mắt nặng trĩu, đi vào giấc ngủ vĩnh viễn.

Một xác chết ục ịch khó coi nằm ngang trên mặt đất, mà Tô Phóng thì một tay vuốt vai, nét mặt đau đớn, thân sắc uế oải, vẫn không nhúc nhích cúi thấp đầu dựa vào tường. Vừa tiến đến cửa miếu, đập vào mắt Lôi Ngọc là một cảnh tượng ghê người như thế.

Rầm. Đồ vật trong tay rơi đầy đất, trái tim thoáng chốc bất động đình trệ, thật khó thở.

“Tiểu Ngọc nhi,” Tô Phóng cố hết sức nở nụ cười, nâng mắt nói. “Ta không sao.”

“Đông” một tiếng, một bóng dáng mảnh khảnh lao thẳng vào lòng hắn, hai cánh tay thon dài mà mạnh mẽ gắt gao ôm hông hắn chết cũng không chịu buông, tim đập thình thịch như nổi trống. Giờ khắc này, Lôi Ngọc triệt để minh bạch địa vị của Tô Phóng trong lòng mình.

“Không sao cả, không có việc gì.” Tuy rằng bị đâm đến nhe răng trợn mắt, đau đến chết đi sống lại, tâm Tô Phóng lại giống như vừa được tưới mát, trên mặt cũng bày ra điệu cười ngây ngô ngọt lịm đến ghê tởm.

“Ha ha ha ha...”

“Ngươi cười cái gì?” Nghe thấy tiếng cười không khống chế nổi của hắn, Lôi Ngọc ngửa đầu hỏi.

“Không, không có gì... Ha ha a...” Tô Phóng thở không ra hơi, “Tiểu, tiểu Ngọc nhi... ta... ta thật sự... yêu ngươi chết mất...”

“Cái, cái gì...” Lôi Ngọc bỗng nhiên đỏ mặt, cứng họng nhìn Tô Phóng, bộ dáng xấu hổ trăm năm khó gặp.

“Ha ha... Ha ha ha ha...” Tô Phóng cất tiếng cười to, nhin không được ôm bụng ngã lăn. “Ngô... đau... Ha ha a...”

“Câm miệng!” Tốc độ khôi phục của Lôi đại cốc chủ nhanh vô cùng, nháy mắt đã từ “con thỏ thẹn thùng” hóa thân thành “lão hổ hung mãnh”, hung tợn trừng mắt nhìn qua, “Xương cốt của người hình như chỉ vỡ ra mà thôi? Có muốn ta giúp người cắt nó thành ba đoạn không?”

“Không, không cần.” Tô Phóng nhanh chóng ngoan ngoãn liếm mi im tiếng.

“Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?” Lôi Ngọc xem xét thi thể trên mặt đất, nhíu mày hỏi.

“Là như vậy...” Tô Phóng nhanh chóng đem chuyện vừa xảy ra thuật lại từ đầu đến cuối.

“Hừ, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tiểu nhân đề tiện vô sỉ, chết không hết tội.” Lôi Ngọc không chút lưu tình tung một cước, đá bay thi thể Lạc Sâm Hàn ra góc tường phía xa, nhắm mắt làm ngơ. “Người yên tâm, từ giờ trở đi đến khi thương thế của người khỏi hẳn, ta tuyệt sẽ không rời người nửa bước,” y nhấn mạnh giọng điệu, trịnh trọng hứa hẹn. “Ta sẽ bảo hộ người cả đời.” Dứt lời, xoay người như không có việc gì, nhặt lại cành khô cùng một đôi thỏ hoang mới bắt được trong rừng, bắt đầu châm lửa, lột da, nướng thịt. Trong lúc đó, biểu tình của Tô đại lâu chủ quả thật là muôn màu muôn vẻ, từ há to mồm đến trợn to mắt, từ trợn mắt há hốc mồm đến tươi cười rạng rỡ, cuối cùng biến thành toét miệng đến mang tai, rõ ràng là thiên hạ đệ nhất si nhân nhìn qua so với đồ đần còn đần hơn, so với đờn còn đờn hơn (theo lời Lôi Ngọc).

Từng đợt hương khí xông vào mũi kéo Tô Phóng từ trong ảo mộng tỉnh lại, Lôi Ngọc dùng nhánh cây cắm một con thỏ nướng vàng óng chuyển tới trước mắt Tô Phóng.

“Này, cầm.”

“Nha.” Tô Phóng cẩn thận tiếp nhận, tiếp tục tỉ mỉ quan sát hồi lâu, mới hạ quyết tâm nhắm mắt cắn một miếng, lập tức kinh dị mở to hai tròng mắt. “Ăn ngon...”

“Thế nào?” Lôi Ngọc đắc ý, “Những món bốn cốc chủ nấu ra chưa từng có ai chê khó ăn.”

“Thật không nghĩ tới...” Tô Phóng ngơ ngơ ngẩn ngẩn đánh giá y nửa ngày, rốt cục hiểu được triết lý nhân sinh cực kì thâm ảo. “Nhìn người không thể xét đoán qua tướng mạo a...” Dừng một chút, lại nghĩ tới một vấn đề, “Tay nghề nấu nướng của người như thế nào mà học được?”

“Rất đơn giản, chỉ cần quan sát nhiều lần là được.” Lôi Ngọc thoải mái nói.

“Người rất có hứng thú với chuyện bếp núc?” Tô Phóng thử thăm dò.

“Đương nhiên... không phải.”

“Vậy tại sao...”

“Bởi vì,” Lôi Ngọc một tay lật tới lật lui con thỏ còn lại, một tay nâng má nói, “Thời điểm ta thí nghiệm thuốc dù sao cũng phải có người chịu ăn đúng không?”

“Thí, thí nghiệm thuốc...”

“Đúng vậy. Nếu tay nghề quá kém, sẽ không có ai chịu ăn đồ ta làm ra, như vậy ta làm sao biết được thuốc kia hiệu quả ra sao?” Lôi Ngọc chậm rãi giải thích, y đưa mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tô Phóng, cười nhạo nói, “Yên tâm, vừa rồi ta nướng thỏ không có cho thêm cái gì vào.”

“Hô...” Tô Phóng nhẹ nhàng thở ra, khẩn cấp đánh chén mỹ thực trong tay, một mặt ăn, một mặt càng thêm tán thưởng.

“Có ăn là được rồi.” Lôi Ngọc vừa lòng nhìn Tô Phóng gió cuốn mây tan, “Coi mời thương thế của người đã tốt hơn nhiều.”

“Đúng a,” Tô Phóng lấy lòng, “Nhờ vào linh dược của người.”

“Được của ta đích thực rất hiệu nghiệm,” Lôi Ngọc từ từ nói, “Bất quá chân khí hộ thể của người lại càng lợi hại, dưới một chưởng như thế mà chỉ chịu tổn thương nhẹ như vậy, ta không bội phục cũng không được.” Y quay đầu nhìn Tô Phóng, cười tươi sáng, “Ta vốn nghĩ phải hơn mười ngày nữa tháng mới trị được khỏi cho người, hiện giờ xem ra có thể giảm được phân nửa.”

“Tiểu Ngọc nhi,” Hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác như tắm gió xuân, nhìn dung nhan như hoa nở rộ của Lôi Ngọc, Tô Phóng không khỏi say mê. “Ta...” Hắn đột nhiên ngừng lời.

Ban đêm yên tĩnh, tiếng tay áo phiêu động vang lên hết sức rõ ràng. Ba – cửa miếu khép lại lần thứ hai mở ra, hàn ý giữa thu theo gió lên vào, trong ánh lửa chớp động, một hán tử lưng hùm vai gấu, mày rậm mắt to sải bước đi tới. Liếc mắt nhìn thấy người đang ngồi bên đồng lửa hết sức chuyên chú nướng thỏ, đại hán ngưng lại bước chân, si ngốc tương vọng, lần lửa thu hồi ánh mắt.

“Đinh nhị cục chủ,” Tô Phóng khẩu khí không tốt lên tiếng, “Người nhìn chằm chằm người khác như vậy, không phải rất vô lễ sao?”

“Tô, Tô lâu chủ...” Đinh Hùng lúc này mới chú ý bên trong miếu còn có người khác đang ngồi, lập tức như từ trong mộng tỉnh lại.

“Đinh nhị cục chủ,” Lôi Ngọc cười nhẹ nhàng nói, “Thỉnh người... trước tiên đóng cửa lại được không?”

“Nga, hảo...” Đinh Hùng cuống quýt quay người về phía đại môn, rồi lại đứng ngây ở cửa, bộ dáng không biết phải làm sao.

“Mời ngồi.” Lôi Ngọc giơ ngón tay chỉ vào vị trí trước mặt, “Đinh nhị cục chủ không để ý phải ngồi trên đất chứ?”

“Không, không để ý.” Đinh Hùng thụ sủng nhược kinh, nơm nớp lo sợ tiến đến vài bước, cách ngọn lửa ngồi đối mặt với Lôi Ngọc.

Lưu loét cầm thịt thỏ trong tay phân thành hai phần, đưa một nửa qua, Lôi Ngọc khách khí nói: “Thỉnh.”

Đinh Hùng mơ màng tiếp được, nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, nhất thời tâm tụy thần mê, hoàn toàn quên mất phải nhai nuốt.

16. Chương 15

“Tiểu Ngọc nhi,” Tô Phóng thấy khó chịu, cố ý xê dịch thân mình, cả người nằm úp sấp trên vai Lôi Ngọc, dán vào mặt y nói nhỏ, “Người không phải bỏ thêm vào đồ ăn của hân nguyên liệu gì chứ?”

“Không có.” Lôi Ngọc vốn định trừng mắt liếc hắn, nhưng hai người đang ngồi quá gần, căn bản không có khoảng cách, e sợ quay đầu lại sẽ có hậu quả gì đó, Lôi đại cục chủ chỉ đành phần nộ từ bỏ.

“Vậy sao người nhiệt tình với hân như vậy làm gì?” Tô Phóng cắn lỗ tai Lôi Ngọc, nghĩ nghĩ, lại lên án, “Người còn cười với hân.” Giọng nói rất có ý u oán.

“Này...” Lôi Ngọc chỉ cảm thấy cả người vô lực – người này khi nào thì biến thành “khê phòng oán phu” vậy? Nghe khẩu khí của hân, quả thực giống như đúc với tượng phu vừa bắt được thê tử yêu đương vùng trộm. “Đây chỉ là đạo đãi khách bình thường.” Lôi Ngọc dùng sức đem Tô đại lâu chủ đẩy trở về, thuận tay xé xuống một miếng thịt thỏ lớn bịt miệng Tô Phóng, nghiêm mặt hung dữ phân phó, “Ít nói lời vô ích! Nhanh nằm xuống đi ngủ.”

“Được rồi...” Tô Phóng miễn cưỡng trả lời, tâm không cam tình không nguyện nằm xuống đất. Kể từ thời là trang tuần kiệt, trong lúc mình bị thương, tốt nhất vẫn không nên trêu chọc Tiểu Ngọc nhi, vạn nhất khiến y tức giận, thật đúng là đánh cũng không đánh lại, trốn cũng không trốn thoát, đến lúc đó không hay ho là ai, dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết.

“...” Lặng lặng nhìn động tác tứ chi của hai người tự nhiên biểu lộ thân mật, Đinh Hùng rốt cục phát hiện mình sai lầm rồi. Tình huống trước mắt cùng với suy đoán chủ quan của mình không thể nghi ngờ là khác nhau một trời một vực. Nguyên lai ta luôn luôn... tưởng ai cũng mê mình a... Một đường vất vả tìm đến lại nhìn thấy ý trung nhân vui sướng, toàn bộ hóa thành mất mát, cõi lòng tràn ngập chua xót.

Trộm liếc xéo một con mắt xem chừng Đinh Hùng, nhìn thấy biểu tình Đinh nhị cực chủ nản chí ngã lòng, ảm đạm buồn bã, Tô Phóng không khỏi âm thầm thỏa mãn. Hắc hắc, ai bảo người dám ngấp nghé Tiểu Ngọc nhi của ta, lúc này đã biết đập phải thiết bản chưa? Đang đắc chí hết sức, chợt nghe xa xa mơ hồ truyền lại tiếng ồn ào, tiếng bước chân hỗn tạp, tiếng nam nhân tranh chấp, khuya hôm nay thật đúng là náo nhiệt khác thường a.

Đông.

Cửa miếu mở rộng.

Một nam tử cao lớn tầm hai sáu, hai bảy tuổi nắm vạt áo một người cũng cao lớn tương tự nhưng nhỏ tuổi hơn tiến vào. Theo sát phía sau là một nam nhân trung niên bộ dáng giống như quân gia.

“Đại... thiếu gia...” Nam nhân trung niên mặt đầy sợ hãi đang muốn tiến lên khuyên bảo nam tử mặt lồi gân xanh.

“Người câm miệng!” Nam tử lớn tuổi hơn chỉ dùng một ánh mắt liếc khiến cho nam nhân trung niên tự động ngậm miệng. “Người có theo ta trở về hay không?!” Những lời này là nói với người còn lại.

“Ta không quay về!” Dùng sức giãy khỏi kiềm chế của đối phương, nam nhân tuổi còn trẻ kiên định từ chối.

“Nhị... nhị thiếu gia...” Nam nhân trung niên lại chuyển hướng sang bên này cố gắng mở miệng.

“Dư quân gia, người không cần nói nữa!” Tiếc rằng đường bên này cũng không thông, “nhị thiếu gia” mặt trầm như nước. “Ta sẽ không trở về.”

“Người... người muốn tức chết ta!” “Đại thiếu gia” hỏn hển, hé ra khuôn mặt anh tuấn đã trưởng thành màu gan heo, phá hủy mỹ cảm nguyên bản. “Ta cho người biết, nếu người vẫn khăng khăng nhất mực, không chịu theo ta trở về, từ nay về sau Nam Cung thế gia ta coi như không có người! Ta cũng không còn có đệ đệ như người!!”

“Đại ca...” “Nhị thiếu gia” vẻ mặt ảm đạm, trên khuôn mặt cực kì giống huynh trưởng tràn đầy vẻ tổn thương cùng bất đắc dĩ.

“Nhị đệ,” Thấy đệ đệ của mình tựa hồ hơi có dấu hiệu buông lỏng, mưu gia tông chủ của Nam Cung thế gia – “Truy nguyệt kiếm” Nam Cung Phi hòa nhã nói, “Nghe lời đại ca, đừng tìm nữa, mau trở về đi thôi.”

“Không được.” Nhị thiếu gia Nam Cung thế gia, “Phi Tinh kiếm” Nam Cung Mẫn đột nhiên ngẩng đầu nghênh thị ánh mắt của ca ca mình kính sợ từ nhỏ, không chịu lùi bước. “Ta nhất định phải tìm được người đó.”

“Người...” Nam Cung Phi xanh mét mặt, “Người thích người đó như vậy?”

“Đúng.”

“Người cũng biết, ba tháng trước người đó trà trộn vào Nam Cung phủ chúng ta để làm gì?”

“...Người đó tới để giết ta.” Trầm mặc một lát, Nam Cung Mẫn nói từng chữ từng chữ.

“Nếu biết, vì sao người còn...”

“Đại ca, tình cảm không phải điều bản thân có thể chi phối.” Hai tròng mắt Nam Cung Mẫn mang theo một chút đau đớn, suy nghĩ dần dần thâm nhập hồi ức, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy người đó, liền đã yêu thương...”

“Yêu?!!” Vừa nghe lời ấy, Nam Cung Phi nhất thời đỉnh đầu bốc khói, nổi trận lôi đình. “Vì sao người người nào không yêu, lại đi yêu một tên nam nhân?!!”

Nói nửa ngày, nguyên lai là nam nhân. Nam Cung thế gia trong võ lâm luôn có tiếng tăm, hình tượng môn hạ đệ tử xưa nay đoan chính trong sạch, mà nay đệ đệ của mình lại sa vào đoạn tụ chi phích vốn bị người trong chính đạo cực kỳ khinh thường, bảo sao Nam Cung Phi lại gấp đến độ đấm ngực dậm chân.

“Chuyện này nếu truyền ra ngoài, Nam Cung thế gia còn có mặt mũi gì mà tồn tại?” Nam Cung Phi một tay phủ trán, hiển nhiên cực kỳ đau đầu.

“Thực xin lỗi, chính là...” Nam Cung Mẫn mấp máy miệng, ánh mắt vừa chuyển, chợt kinh hãi thốt lên, “Đình... Đình nhị cục chủ?!”

“Đi?!!”

Bởi vì vừa rồi quá mức kích động, nên không phát hiện bên trong miếu còn có ba người vừa được miễn phí xem hết toàn bộ kịch hay, trong đó có hai người còn lộ ra biểu tình hứng thú, thỏa nguyện.

“Các người...” Nhìn sáu con mắt mở to đối diện, Nam Cung Phi trong khoảng thời gian ngắn không biết nên mở miệng thế nào.

“Thật có lỗi,” Lôi Ngọc xin lỗi trước tiên, “Chúng ta không phải cố ý...”

“Đúng a.” Tô Phóng nằm ở một bên phụ họa câu được câu chẳng, “Bởi vì các người nói thật sự quá lớn, chúng ta cũng là bất đắc dĩ...”

“Nam, Nam Cung đại thiếu, nhị thiếu, đã lâu không gặp...” Rốt cục lấy lại tinh thần, Đình Hùng xấu hổ hướng về phái hai người ôm quyền. Vô ý nghe được lời không nên nghe, lại thêm công phu dày mặt không theo kịp Tô lâu chủ và Lôi cốc chủ, giọng điệu của Đình nhị cục chủ không khỏi mang theo vài phần không được tự nhiên.

“Ha ha... đúng vậy a... đã lâu không gặp...” Nam Cung Phi cũng có chút xấu hổ, một mặt đáp lễ, một mặt không ngừng cười ha ha.

“Đình nhị cục chủ,” Nam Cung Mẫn nhìn hai người đang dựa vào tường thì thầm nói chuyện, tò mò hỏi, “Hai vị này là bằng hữu của người sao?”

“Ách...” Đình Hùng lúc này mới nhớ ra sơ sẩy của mình, vội vàng giới thiệu, “Hai vị này là Lôi cốc chủ Tuyệt Tâm cốc và Tô lâu chủ Triều Mộ lâu.”

!!!!

Nam Cung huynh đệ không hẹn mà cùng bị kinh hách khác thường.

“Nguyên lai là Lôi đại ca,” Nam Cung Mẫn lạy dài thi lễ, “Tiểu đệ thường nghe Đình tử nhắc tới, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là... phong thái xuất chúng, khí độ bất phàm.” Tám chữ sau cùng nói rất miễn cưỡng, thiếu chút nữa đã cắn phải đầu lưỡi.

“Ta cũng thường nghe Đình tử nhắc tới người,” Trong mắt Lôi Ngọc hiện lên một tia bốn cột, y ung dung nói, “Hắn nói người là người không biết nói dối, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là thật.”

“Lôi, Lôi đại ca...”

“Người yên tâm, ta sẽ không để ý.” Lôi Ngọc không thèm quan tâm nói, “Chắc chắn hắn đã nói với người ta là tiểu nhân âm hiểm giả dối, tính toán chi li đúng không?”

“Làm sao người biết...” Nam Cung Mẫn bịt miệng, mặt hồng lên như Quan Công.

“Ha ha ha...” Lôi Ngọc cười to, “Khó trách Đình tử luôn không chịu cho ta gặp người, nguyên lai là sợ ta bắt nạt người thành thật a...”

“...”

“Nếu ta có huynh đệ như vậy...” Tô Phóng há mồm muốn nói mát một, hai câu, thoáng nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Lôi Ngọc, vội vàng sửa miệng, “Nhất định sẽ đem hắn đến giới thiệu cho người làm quen.”

“A Phóng.” Lôi Ngọc nhu tình nghìn vạn gọi.

“Àn?” Tô Phóng cả người lông tơ dựng đứng, trong lòng kêu bất ổn.

“Ta thật sự... vô cùng... thích người.” Nói xong, còn tỏ vẻ du côn sờ sờ mặt Tô Phóng, tà mêu cười mê đắm.

Đình Hùng ngơ ngác nhìn nhất cử nhất động của Lôi Ngọc so với “mỹ nhân hiền thực điềm đạm nho nhã” trong đầu mình cách xa vạn dặm, hình tượng hoàn mỹ đổ bể thành từng mảnh, tung bay theo gió.

“Giang hồ đồn đại... toàn bộ là thật...” Dư quán gia trợn mắt há hốc mồm.

“Các người... đoạn tụ chi phích...” Nam Cung Phi thì thảo.

“Đệ đệ của người không phải đã nói chuyện tình cảm không một ai có thể nắm trong tay sao?” Lôi Ngọc lắc đầu, “Tại sao người làm ca ca lại không rõ?”

“Ta luôn luôn không phải chính nhân quân tử gì đó,” Tô Phóng cười hì hì, “Cũng sẽ không đem mặt mũi coi trọng hơn sinh mệnh.”

“Hắn...” Nam Cung Phi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng đệ đệ của mình, thần sắc ngưng trọng. “So với tính mạng của người còn quan trọng hơn?”

“Đúng.” Trả lời không chút do dự.

“...” Thật lâu sau, thở dài một tiếng. “Người đi đi. Tìm được hắn xong... nhớ rõ... về nhà.”

“Đại ca...” Nam Cung Mẫn lau lau khóe mắt, bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, khí thế rạo rực, tuyên bố như đinh đóng cột. “Ta muốn đi cùng Lôi đại ca!”

“Cái gì?!!”

Mọi người cùng cả kinh kêu lên.

Ngọn đèn mờ nhạt.

Một thiếu niên nhỏ xinh ngoại hình gầy yếu thẳng tắp quỳ trên mặt đất, cúi đầu đợi mệnh.

Nam nhân che mặt bằng khăn đen, khoanh chân ngồi đối diện trên giường, lộ ra một đôi mắt lợi hại không ngừng lóe ra quang mang. Ánh nến lay động, kéo dài bóng dáng chợt thấp chợt cao, hơi hơi chớp lên.

“Hành động lần này do người phụ trách, cần phải tìm và giết được bọn hắn trước khi Tô Phóng khôi phục như cũ.”

“Rõ.”

“Lui ra đi.” Hắc y nhân phát phát tay,捏 lại hai tròng mắt.

“Rõ.”

Thiếu niên đứng dậy, chậm rãi lui ra cửa, xoay người nâng tay chạm đến then cửa.

“Linh.”

“Có.”

“Lần này tuyệt đối không được phép thất thủ.”

“Rõ.”

“Người còn nhớ Nam Cung Mẫn chứ?” Tiếng nói âm trầm từ trong miệng hắc y nhân lạnh lùng phun ra, trong khoảnh khắc ngưng kết thành băng.

“Đệ tử nhớ rõ.” Thiếu niên chấn động, dùng sức nắm chặt hai tay, kiệt lực khống chế tâm tình rối loạn bất an, ngưng thần trả lời câu hỏi.

“Lần này nếu lại bại lộ, ta sẽ giao người cho ‘hắn’ xử trí, rõ chưa?” Trong lời nói bình tĩnh bao hàm uy hiếp sâu đậm cùng quyền uy tuyệt đối.

“...” Mặt thiếu niên tái nhợt, gần từng tiếng, “Đệ tử nhớ rõ.”

Mười chín tháng tám.

Sáng sớm.

Ngoài thành Từ Châu.

Lá thu bay lượn, cỏ dại sinh sôi.

Ven đường.

Một hàng trà nhỏ, tính cả lão bản và hỏa kế tổng cộng chỉ có hai người.

Ngoài hàng bày bốn, năm cái bàn cong vẹo, tùy thời có thể sụp đổ, một bên để bảy, tám băng ghế dài, dành cho người nghỉ chân. Chim sẻ có nhỏ, ngũ tạng cũng đều đầy đủ, trà mặc dù không phải ngon, nhưng cũng có thể dùng để giải khát.

“Lôi đại ca,” Nam Cung Mẫn ngồi bên bàn uống trà, không quá tin tưởng hỏi người đối diện, “Người thực có thể giúp ta tìm được...”

“Đương nhiên.” Lôi Ngọc vỗ vỗ ngực, “Không đến ba ngày, ta cam đoan người nhất định có thể nhìn thấy người trong lòng.”

“Tiểu Ngọc nhi, lời này ba ngày trước người đã nói qua.” Tô Phóng “hảo tâm” nhắc nhở.

“Trí nhớ của người không tốt lắm nhỉ?” Lôi Ngọc đảo cặp mắt trắng dã, “Lời này ta đã nói hai ngày trước, hôm nay mới là ngày thứ ba.”

“Ngày mười sáu tháng tám, giờ Hợi chưa hết, giờ Tý chưa tới...” Tô Phóng tính toán trên đầu ngón tay.

“Ngày mười bảy tháng tám, giờ Hợi đã hết, giờ Tý vừa tới.” Lôi Ngọc nghiêm trang uốn nắn, “Thỉnh người đoán lại canh giờ ta mở tôn khẩu.”

“Ta có tính sai sao?” Tô Phóng mặt đầy ủy khuất nhìn người có mặt lúc ấy, hai tròng mắt anh ánh, bắt đối phương đồng tình ủng hộ với mình.

“Này...” Nhân câu Nam Cung Mẫn chuyển động qua lại, khổ sở nhăn nhó, vò đầu bứt tai nửa ngày, rốt cục cho ra một kết luận. “Ta không nhớ rõ...”

“...” Đang nín thở chờ đợi như lâm đại địch, hai người đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên nhất tề cười ra tiếng. “Phốc ha ha ha...”

Một đạo kiếm quang đánh tới, vô thanh vô tức đâm thẳng vào tim Tô Phóng, ra tay cực kì ngoan độc. Đồng thời, sớm mai phục trong đám cành lá rậm rạp, năm mươi hắc y sát thủ bổ tới như lang như hổ, mỗi người đều lấy tư thế liều mạng nhắm về phía Lôi Ngọc, Nam Cung Mẫn.

Đương.

Một khối thiết bài trầm nặng chặn lại một kiếm lạng không – Diêm Vương Lệnh. Thiếu niên che mặt một kích không trúng, không lùi mà tiếp tục tiến tới, trường kiếm giống như rắn hướng về phía cổ Tô Phóng.

Ba.

Một cục đá tròn nhỏ từ phía ngoài bay tới, chẳng những làm lệch mũi kiếm, còn làm cổ tay thiếu niên mơ hồ đau. Thiếu niên che mặt đột nhiên cả kinh. Dưới tầng tầng lớp lớp người vây đánh, Lôi Ngọc vẫn còn có thể cứu người, có thể thấy được nhất thời nửa khắc nửa y sẽ giải quyết xong đám hắc y nhân. Trái lại Nam Cung Mẫn lại cực kì nguy ngập, dưới thế công hung mãnh của hơn mười hắc y nhân, hắn cố hết sức mới chống đỡ được. Thiếu niên che mặt trong lòng quỳnh lên, bộ pháp thoáng rối loạn, lập tức bị Tô Phóng thấy được sơ hở, đoạt mất thế công, nhất thời đánh mất tiên cơ. Nếu không phải nội thương của Tô Phóng chưa lành, sức lực và tốc độ không bằng một nửa ngày thường, mình đã sớm đầu lìa khỏi cổ – thiếu niên che mặt càng đánh càng kinh hãi. “Diêm Vương Lệnh” quả nhiên danh bất hư truyền, hơn nữa bên kia còn có một “Độc thủ” như hổ rình mồi, tùy thời cơ mà ra tay, mồ hôi lạnh của thiếu niên ròng ròng chảy xuống.

Thế cục không ổn

Nam Cung Mẫn một mặt ngăn cản từng đợt từng đợt công kích kéo dài không dứt quanh mình, một mặt không tự chủ được ánh mắt phiêu tới trên người thiếu niên đang cùng Tô Phóng ác đấu... Đại địch trước mặt, há lại có thể phân tâm? Nam Cung nhị thiếu nhất thời sơ sẩy, “leng keng” một tiếng, trường kiếm rời khỏi tay, thoáng chốc, hơn mười chuỗi đao chuỗi kiếm từ mọi phương hướng khác nhau đâm vào chỗ yếu hại của hắn.

“Đinh đinh đương đương”, một người đã phóng tới, một hơi thay Nam Cung Mẫn đỡ bảy đao, chín kiếm. Bởi vì tai họa sát nách, tình huống nguy cấp, lại thêm nóng lòng cứu người, xuất kiếm quá vội vàng, trong lúc rối ren đã bỏ qua một đao. Mắt thấy ánh đao chói mắt bổ vào đầu, thiếu niên không tránh không lùi, chỉ dùng lực đem Nam Cung Mẫn đẩy về phía sau, cắn răng nhắm mắt không để ý đến an nguy của bản thân, lấy thân làm lá chắn, gạt gao bảo vệ người so với tính mạng của mình còn quan trọng hơn.

Hết thấy đều chấm dứt trong nháy mắt.

Nam Cung Mẫn một phen bắt được tay thiếu niên đẩy tới, thuận thế kéo người ôm vào lòng, đồng thời phản thủ chụp lại, tiếp được thanh kiếm vừa bị đánh bay của mình, nhanh như chớp bổ vào mặt đao, đợi cho thiếu niên trong lòng lần thứ hai mở mắt, trước mặt đã có thêm một thi thể ngã xuống.

Lôi Ngọc bỗng nhiên thét dài một tiếng, người trong hàng trà lập tức di chuyển, năm sáu mươi người đại hán cao to, nhanh nhẹn xông ra. Sau khi lão bản ra lệnh, bọn đại hán lập tức bao vây nhóm hắc y sát thủ vào chính giữa, một người cũng không lọt. Trận chiến này, một bên là hành động có định liệu trước, một bên là bất ngờ không phòng ngự, trở tay không kịp, ai thắng ai bại, vừa nhìn liền biết.

Lặng lặng nhìn thấy một đám đồng bạn té ngã không dậy nổi, thiếu niên che mặt ngơ ngẩn ngẩn ngẩn tùy ý Nam Cung Mẫn ôm ấp, đã quên giãy dụa. Chờ y đột nhiên nghĩ ra mình vừa trúng kế, bị mắc lừa thì cũng là lúc hắc y nhân cuối cùng giữa sân bị phi đao của Lôi Ngọc chuyển đi đầu thai kiếp khác.

“Chu Dục phân đàn Từ Châu ra mắt cóc chủ.” Lão bản hàng trà tai to mặt lớn, tuổi trên dưới bốn mươi cung kính tiến lên hành lễ.

“Miễn.” Lôi Ngọc bộ dáng uể oải khoát tay áo, cười híp mắt hướng về phía “hỏa kế” bên người Chu Dục ôm quyền, “Lần này nhờ Đinh huynh hỗ trợ, tại hạ cảm kích vô cùng.”

“Không dám.” Tuy rằng đã được chứng kiến tính cách hoàn toàn bất đồng với vẻ bề ngoài của đối phương, nhưng một khi nhìn thấy dung nhan tươi sáng của mỹ nhân, Đinh nhị cục chủ lại bắt đầu ngây ngất, khó có thể tự kiềm chế mà ngây ngô cười. “Ha ha a... Có thể thay Lôi cóc chủ truyền tin, Đinh mỗ... tam sinh hữu hạnh.”

Tam sinh hữu hạnh? Tô Phóng phi thường khinh thường dùng khoe mắt liếc tới. Tiểu Ngọc nhi cũng thiệt là, chẳng qua là chân chạy việc nhỏ nhoi, cần gì phải khách khí đi cảm ơn tên kia? Còn gọi hắn là “Đinh huynh”, quả thực là nôn chết người.

“Người, lừa, ta.”

Ba tiếng lạnh như băng từ trong kẽ răng người nào đó bật ra. Tô Phóng chuyển mâu, nhìn thấy một người so với mình tuyệt đối càng có lý do cũng như tư cách tức giận hơn. Tình thế ác chiến, vì tình nhân không tiếc thân cứu giúp, kết quả lại phát hiện ra tất cả là một hồi lừa bịp. Thiếu niên che mặt gạt tay Nam Cung Mẫn, một đôi mắt hắc bạch phân minh phun ra liệt hỏa càng đốt càng vượng.

“Linh... ta...” Nam Cung nhị thiếu thành thật thực thà mặt đỏ lên, liên tiếp lấy ánh mắt lo lắng hướng về phía người vạch ra “âm mưu” đang cầu cứu.

“Hắn cũng không muốn lừa dối người,” Lôi Ngọc thản nhiên, “Là do ta bắt buộc hắn.”

“Người bắt buộc hắn?” Thiếu niên kinh nghi bất định nhìn địch nhân gian trá đáng sợ trước mặt, phút chốc tỉnh ngộ, “Nguyên lai người hạ độc hắn! Giải được đâu?! Mau...” Câu nói kế tiếp biến mất trong tiếng cười điên dại.

“Ha ha ha ha...” Tô Phóng ôm bụng cười ngã lăn ra đất, coi bộ, vị sát thủ tiểu ca này đối với Tiểu Ngọc nhi không có ấn tượng tốt đẹp.

“Ta không trúng độc.” Nam Cung Mẫn đỡ khóc đỡ cười nhìn người không chút do dự động thân bảo hộ chính mình, trong mắt tràn đầy cảm động cùng... ái luyện.

“Vây,” thiếu niên che mặt nhanh chóng tránh đi tầm mắt của hắn, con người lạnh lẽo, hai mắt chằm chằm, yên lặng hỏi, “Cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Sự tình rất đơn giản,” Lôi Ngọc chậm rãi đi tới bên người Tô Phóng hỷ còn không ngừng cười, thuận tiện đá một cước, thành công khiến cho Tô đại lâu chủ ngậm miệng. “Ta chỉ nói với hần một câu.”

“Nói cái gì?” Thiếu niên ngẩng đầu đề phòng theo dõi y.

“Nếu người không làm như vậy, đời này đừng hòng tái kiến hần.” Lôi Ngọc chậm rãi nói ra, giả hoạt cười, “Người nhất định hiểu được ‘hần’ đến tốt cùng là ai.”

“Người...” Thiếu niên trừng mắt nhìn, tựa hồ có chút khó tin, “Chính là uy hiếp như vậy...”

“Không sai.” Tô Phóng vẽ mặt thành khăn gặt đầu làm chứng, hần khoa trương chỉ vào Nam Cung Mẫn, “Vị Nam Cung nhị thiếu này nằm mộng cũng muốn gặp lại người một lần, sau khi nghe câu đó, sao dám không theo?”

“Người... vì sao còn muốn tìm ta?” Thiếu niên lạnh lùng liếc Nam Cung Mẫn, thanh âm lãnh khốc không mang theo một tia cảm tình. “Đúng rồi,” y bỗng nhiên tỉnh ngộ, ngữ trung mang theo một tia trào phúng, “Ta sao lại quên nhỉ? Lúc trước ta đâm bị thương Nam Cung nhị thiếu, người đương nhiên tới tìm ta báo thù.”

“Không, không phải...” Nam Cung Mẫn nhất thời gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, lúng ta lúng túng.

“Hần tìm người có phải để báo thù hay không trong lòng người biết rõ.” Lôi Ngọc nhất châm kiến huyết nói, “Nếu người khẳng khẳng phải đi, ta nghĩ hần sẽ không cứng rắn ngăn cản người.”

“Đi?” Thiếu niên cười thảm một tiếng, “Đi nơi nào?”

“Chờ một chút!!” Luôn nhìn chăm chú nhất cử nhất động của người trong lòng, Nam Cung Mẫn nhạy mắt nhận ra ý đồ của thiếu niên, ngay tại thời điểm nguy kịch liền rút kiếm đặt ngang cổ mình.

“Người, người làm gì vậy?!” Ba hồn bị hù mất hai, thiếu niên hoảng sợ kêu lên.

“Ta đích thực sẽ không ngăn người. Bất quá,” Nam Cung Mẫn nghênh thị ánh mắt kinh hãi của thiếu niên, lời nói dứt khoát mà chân thành, “Ta sớm đã quyết định, vô luận người đi đâu, ta cũng sẽ đi cùng người, cho dù là địa ngục, ta cũng không thay đổi.”

“Người... biết...”

“Đúng.” Nam Cung Mẫn vũng vàng nắm kiếm, mỉm cười nói, “Ta biết trong miệng người cất giấu kịch độc, người muốn chết, ta sẽ đi cùng người.” Khẩu khí của hần giống như đang cùng người đàm luận thời tiết, bình thản và an nhiên.

“Mẫn...” Trong mắt thiếu niên dần bốc lên một tầng hơi nước, tiếng nói nghẹn ngào.

“Người rốt cục đã chịu kêu tên ta!” Nam Cung Mẫn kích động vạn phần, “Như vậy ta dù chết cũng nhắm mắt...”

“Ai nói muốn chết?!” Thiếu niên hít sâu một hơi, trợn mắt nhìn.

“Linh... nói như vậy...” Nghe ra ý tứ của thiếu niên, Nam Cung Mẫn kinh hãi, hần có chút không dám tin nhìn thẳng Linh.

“Ta quyết định,” Linh lúc này không còn tiếp tục lẩn tránh tầm mắt nóng bỏng của hần, kiên định nói, “Ta muốn cùng người sống sót.”

Leng keng.

Trường kiếm rơi xuống đất.

Nam Cung Mẫn bất chấp mọi thứ xông lên phía trước, một tay ôm lấy nhân nhi mình từng mong nhớ ngày đêm, tận lực truy tìm, dầu phải chết, cũng không buông tay. Linh nhẹ nhàng khép lại hai tròng mắt, mặc kệ bản thân chìm ngấm trong lồng ngực ấm áp như ánh mặt trời, cảm thụ được hai tay đối phương đang truyền đến vô hạn tình yêu.

Ba ba ba.

Tiếng vỗ tay thanh thúy đánh vỡ không khí nùng tình mật ý, cũng đánh thức hai người đang hoàn toàn chìm đắm trong thế giới chỉ có nhau. Linh thốt nhiên ngẩng mái đầu hây còn chôn trong lồng ngực Nam Cung Mẫn, nhìn thấy từng đôi mắt sáng ngời chung quanh đang nhìn bọn họ chăm chăm, lập tức cảm thấy xấu hổ không thôi, khuôn mặt dưới khăn che càng nóng bỏng đến mức có thể nấu chín trứng chim. Nam Cung Mẫn tuy rằng cũng có chút ngượng ngùng, nhưng một bàn tay vẫn chặt chẽ nắm lấy tay thiếu niên, thủy chung không chịu buông. Tận lực giãy hai cái cũng không rút ra được, thiếu niên cũng đành để mặc hẳn.

“Nếu chuyện của hai vị đã giải quyết viên mãn,” Lôi Ngọc tựa tiểu phi tiểu đề nghị, “Như vậy, có thể cùng đến phân đàn Từ Châu của Tuyệt Tâm cốc chúng ta chưa?”

Đêm

Trăng sáng tròn đầy.

Một gian phòng khách.

Sáu người.

Chu Dục đàn chủ phân đàn Từ Châu không phải người phô trương, bởi vậy bố trí bên trong phân đàn có vẻ thập phần giản dị. Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, bốn phía tòa nhà đều do tầng tầng lớp lớp đệ tử canh gác chặt chẽ, chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng không chui lọt.

“Chính là cái này.” Thiếu niên lấy từ trong miệng ra một viên lapis hoàn nho nhỏ, “Chỉ cần phá vỡ lớp sáp, chắc chắn sẽ phải chết.” Gỡ xuống khăn che mặt, Linh có một gương mặt trẻ con đáng yêu, nhưng cũng như ngọc có tỳ vết, sắc mặt y lại lạnh mạp tái nhợt.

“Thứ này, sớm ném đi thôi.” Nam Cung Mẫn đoạt lấy lapis hoàn trên tay y muốn ném đi.

“Cho ta đi.” Lôi Ngọc đưa tay tiếp nhận viên thuốc, tinh tế xem kỹ. “Quả nhiên...”

“Lăn qua lộn lại cùng một loại độc, hẳn cũng không thấy chán?” Tô Phóng thoải mái tựa vào ghế dựa, ngáp dài nói, “Tiểu Ngọc Nhi, người chừng nào thì cho tên kia ném thử?”

“Có cơ hội nói sau.” Lôi Ngọc nhú mày, đưa tới một ánh mắt “lòng hiểu mà không nói”, Tô Phóng ngậm hiểu mỉm cười. Hai người trao đổi thân mật khiến cho Đinh nhị cục chủ vừa đổ kị vừa ao ước.

“Linh là tên thật của người sao?” Chu Dục đứng lúc ho khan một tiếng, chuyển đề tài.

“Không phải.” Linh đều đều nói, “Tên đầu tiên của ta là ba trăm hai mươi bảy.”

“Ba trăm hai mươi bảy?” Mâu quang Lôi Ngọc chột lóe, tức khắc hiểu, “Từ ba trăm hai mươi bảy đến linh, nói vậy người tốn không ít thời gian?”

“Tổng cộng mười hai năm.” Linh chậm rãi tự nói, “Tất cả chúng ta đều là cô nhi, từ khi nhận thức, đã bắt đầu bị ép tiến hành các loại huấn luyện, trong đó nhiều nhất chính là quyết đấu với nhau.” Y cười lạnh, “Cuộc sống như thế thực dễ dàng khiến người tê liệt, mỗi ngày đều có thêm một đồng bạn lần lượt chết đi...”

“Linh...” Trong mắt Nam Cung Mẫn có vẻ rất không đành lòng.

“Người còn sống sót nhất định phải hết sức nâng cao kỹ năng giết người, nếu không...” Linh lắc lắc đầu, đột nhiên giãn mặt cười cười, nụ cười này ẩn hàm tự giễu nồng đậm. “Ta từ thứ ba trăm hai mươi bảy cho tới linh, trên đường đi đã trải qua không biết bao nhiêu địch nhân, giết chết bao nhiêu người.” Y nhìn lên trông chờ trong mắt Nam Cung Mẫn xuất hiện ý khinh thường, bi thương, bất đắc dĩ cùng với sợ hãi không che dấu được.

“Ta, không, ở đó.” Biết y đang sợ điều gì, Nam Cung Mẫn nghe thấy ánh mắt ảm đạm của thiếu niên, nói từng chữ.

Ta không cần quan tâm quá khứ của người, cho nên người cũng không cần để ý, lại càng không được tự ti, câu nói kế tiếp dù chưa thốt ra, Linh đã hoàn toàn đọc hiểu ý tứ của hẳn.

“... Cảm ơn.” Từng tắc từng tắc tinh thần được thả lỏng, thiếu niên rốt cục buông xuống tâm tư canh cánh trong lòng, đám sương trong mắt cũng nhẹ dàng.

Nam Cung Mẫn không nói gì, chỉ vươn tay ra, ôn nhu thay y lau nước nơi khóe mắt.

“Khụ khụ khụ...” Lôi Ngọc liên tiếp ho khan, con ngươi linh động chăm chú nhìn vào Linh, nghiêm mặt nói. “Ta muốn hỏi ngươi một việc.”

“Thỉnh.”

“Ngươi có từng thấy qua bộ mặt thật của thủ lĩnh các ngươi?”

“Không có.” Linh bình tĩnh nói, “Hắn luôn đeo khăn che mặt, làm việc cũng không lơ là sơ suất, ta chỉ từng nhìn qua ánh mắt của hắn mà thôi.”

“Đúng là một người tâm tư kín đáo, thâm tàng bất lộ.” Lôi Ngọc cảm thán, “Ta thật sự có điểm bội phục hắn.”

“Bất quá...” Linh trầm ngâm một lúc sau mới nói, “Thủ lĩnh và Mai Diệc Tình có giao tình.”

“Cái gì?!” Đinh Hùng là người đầu tiên kêu lên, “Hái hoa đạo tặc Mai Diệc Tình?!”

“Không sai,” Linh vuốt cằm, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy Mai Diệc Tình là sáu năm trước, khi thủ lĩnh triệu tập chúng ta lại để giới thiệu.”

“Bộ dáng ngày thường của Mai Diệc Tình thế nào?” Chu Dục không khỏi tò mò hỏi.

“Ta chỉ có thể đoán hắn ước chừng lớn hơn ta bảy, tám tuổi, còn về diện mạo, ta không biết, trên mặt hắn lúc nào cũng mang mặt nạ da người lạnh như băng.”

“Ngươi xác định hắn thật sự là Mai Diệc Tình?” Tô Phóng chăm chú nhìn thiếu niên.

“Đúng vậy.” Linh cẩn thận nói, “Hắn trời sinh thích những người bộ dạng xinh đẹp, nhưng là, càng ưa thích hơn chính là phá hủy những vật xinh đẹp.” Nói đến đây, trong mắt thiếu niên tràn ngập chán ghét cùng kinh sợ. “Chỉ cần lọt vào mắt hắn, không bị hắn tra tấn đến chết, người đầy thương tích, hấp hối suy kiệt, hắn chắc chắn sẽ không bỏ qua. Hơn nữa, bộ dạng càng xinh đẹp xuất chúng, hắn càng hưng phấn, giày vò càng dã man... Người người, không chết cũng tàn phế.”

“Đúng là như thế.” Lôi Ngọc chau lại hai hàng lông mày xinh đẹp túm lại, “Cả trai lẫn gái bị Mai Diệc Tình giết hại, có người nào không bị ngược đãi mà chết? Tên kia quả thật biến thái đến cùng cực.”

“Kỳ quái,” Tô Phóng suy nghĩ, “Thủ lĩnh đại nhân của các ngươi chẳng lẽ cứ để Mai Diệc Tình tùy ý hành hạ môn hạ đệ tử đến chết sao? Nuôi dạy một sát thủ xuất sắc tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng.”

“Tô lâu chủ nói đúng.” Linh tái mặt, “Tác phẩm xuất sắc đương nhiên đáng giá bảo tồn, nhưng...”

“Nhưng tác phẩm thất bại mất đi giá trị tồn tại liền khó tránh khỏi bị hủy diệt, đúng không?” Lôi Ngọc một hơi thay y nói tiếp.

“Đúng.” Thiếu niên thở dài, “Lần đầu tiên thất bại của ta là hai tháng trước.”

“Khi đó mục tiêu... là ta?” Nam Cung Mẫn áy náy sờ sờ đầu, “Thực xin lỗi, hại ngươi không thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Ngươi...” Linh trở mắt xem hắn, “Ngươi hi vọng... ta hoàn thành nhiệm vụ?”

“Ít nhất như vậy ngươi cũng không bị phạt a.” Nam Cung Mẫn nói lý, “Lần trước ngươi trở về, có bị...”

“Chỉ bị trúng mấy roi mà thôi.” Linh không sợ hãi nói, “Chuyện thường như cơm bữa, không có gì đáng ngại.”

“Bị trúng... roi?!” Nam Cung Mẫn giận đỏ hai mắt, vì người trong lòng bị thống khổ cùng trách phạt mà cảm thấy đau lòng không thôi, loại sự tình này sao có thể dùng “mà thôi” và “cơm bữa” để hình dung? “Linh,” Hắn trầm trọng cam đoan, “Sau này ta nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ ngươi, tuyệt không để cho ngươi chịu thêm bất kì thương tổn nào nữa.”

“Người vẫn nên lo cho chính mình trước đã.” Linh lạnh lạnh trả lời, “Người có biết vì sao mình lại trở thành mục tiêu ám sát không?”

“Ta... không biết.”

“...” Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Nam Cung Mẫn, Linh nhắc nhở, “Ba tháng trước, thành Nam Kinh núi Tây Giao.”

“Đúng rồi!” Nam Cung Mẫn bỗng nhiên tỉnh ra, “đúng là ta đã gặp qua hai tên hắc y nhân kỳ quái, bắt quá bọn hắn đến tột cùng nói những gì, một câu ta cũng không nghe rõ.” Hắn cảm thấy cực kì oan uổng, “Như vậy cũng muốn phái sát thủ...”

“Quy củ ám sát là ‘thà rằng giết lầm, quyết không bỏ sót.’” Linh lạnh nhạt nói, “Nếu người không nghe rõ, chỉ có thể coi như người không may.”

“... Kỳ thật cái này cũng không tính là không may nha,” Nam Cung Mẫn nghĩ nghĩ, vui vẻ nói, “Ta có thể gặp được người, hẳn phải xem là may mắn mới đúng.”

“Bị đâm một kiếm cũng coi như may mắn?” Linh hơi hơi trào phúng.

“Đúng a.” Nam Cung Mẫn sắc mặt vui mừng, “Nếu không, đêm hôm đó sao người lại chịu...”

Thiếu niên lập tức nhảy dựng lên, dùng sức che cái miệng rộng thào thào bất tuyệt của Nam Cung nhị thiếu, dung nhan tái nhợt đỏ ửng, thêm vào bảy, tám phần diễm sắc.

“Người...” Vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn Nam Cung Mẫn, Linh hỏn hển nói, “Nhiều người như vậy... nói bảy bọ gì đó?!”

“Ngô...” Nam Cung nhị thiếu lúc này mới chú ý tới bốn người chung quanh đang mở thật to tám con mắt nhìn mình, trong đó có người mờ mịt không hiểu, có người sáng tỏ vô ngần, còn có người đang duỗi thẳng cổ hưng trí bừng bừng chờ xem kịch vui...

“Đúng, đúng, ta sai rồi.” Bởi vì nhất thời đắc ý vênh váo mà hăm vào hoàn cảnh xấu hổ, Nam Cung nhị thiếu chỉ đành ha ha tạ lỗi với người yêu.

“Bộ dạng người rất khá.” Lôi Ngọc cẩn thận đánh giá thiếu niên gò má đỏ ửng chưa tan. “Nếu ta là Mai Diệc Tình, nhất định không bỏ qua người.”

“... Hẳn không phải không nghĩ tới,” Hiển nhiên nhớ lại hình ảnh làm cho mình nổi da gà, căm thù đến tận xương tủy, ấn đường Linh cau lại. “Bất quá thủ lĩnh chưa từng đồng ý.”

“Cái gì?!” Nam Cung nhị thiếu vỗ án nhảy dựng, “Hắn dám... còn luôn luôn... Ta, ta...” Hắn tức giận đến hai mắt bốc hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người yên tâm, ta lần này sẽ không định trở về.” Thiếu niên trấn an hắn.

“Linh...” Nam Cung Mẫn cảm động không thôi.

“Người nói ‘lần này’,” Lôi Ngọc phản ứng nhanh vô cùng, “là có ý gì?”

“Lần này nhiệm vụ cũng không hoàn thành, liên tiếp thất bại hai lần, thủ lĩnh tuyệt sẽ không cho ta thêm cơ hội.”

“Chẳng lẽ...” Nam Cung Mẫn rốt cục nghe ra ý tứ của y, hồ nghi hỏi, “hắn chuẩn bị giao người cho tên cầm thú kia?”

“Đúng vậy.”

Cho nên người mới tình nguyện chịu chết cũng không muốn quay về.

“Ta, mình, bạch.” Nam Cung Mẫn nắm chặt hai tay, “Một ngày kia, ta nhất định phải làm thịt những tên hỏn đản này!”

“Hảo! Nhất định sẽ có cơ hội!” Tô Phóng tận lực tán thưởng, “Nếu như người có khả năng.”

“... Tô đại ca.”

“Ân?”

“Người muốn chọc cho ta nhứt chí sao?”

“Hắc hắc,” Tô Phóng cười gượng hai tiếng, “Người nói coi?”

Thật đúng là vừa xấu xa vừa lạnh miệng! Lôi đại cốc chủ nghe được liền che miệng tao nhả ngáp một cái.

“Thật có lỗi, ta có chút mệt mỏi.”

“Cốc chủ,” Chu Dục lập tức khom người, “Thuộc hạ cáo lui.”

“Ách...” Đinh Hùng lập tức đứng dậy ôm quyền, “Lôi cốc chủ, tại hạ không quấy rầy, sáng mai tái kiến.”

Hai người nói xong, chân trước chân sau rút ra ngoài.

“Linh,” Lôi Ngọc hướng về phía người đang muốn trở về phòng, cười híp mắt nói, “Chúng ta ở một mình một chút được không?”

“... Hảo.” Sau một lúc lâu im lặng, Linh tiếp tục ngồi lại.

“Linh... Lôi đại ca...” Nam Cung Mẫn mong ngóng nhìn Linh, lại mong ngóng nhìn Lôi Ngọc, không yên tâm nói.

“Đi thôi,” Tô Phóng vỗ vai Nam Cung Mẫn, hì hì cười, “Chúng ta cùng đi uống hai chén.” Nói xong liền túm Nam Cung nhị thiếu còn đang lưu luyến đi ra ngoài đại sảnh.

17. Chương 16

Linh có tâm sự.

Nam Cung Mẫn tỉ mỉ đếm – sáng sớm hôm nay số lần y ngăn người đã vượt quá năm lần, đến nỗi đi đường cũng không yên, số lần đập đầu vào cửa, vấp chân vào bực lại càng nhiều không kể xiết. Tất cả chuyện này hoàn toàn không phù hợp với cá tính bình tĩnh lạnh nhạt thường ngày, y tựa hồ đang nôn nóng bất an về chuyện gì đó, một chuyện thập phần quan trọng.

“Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?” Đến lần thứ sáu Linh ngăn người nhìn cửa sổ, Nam Cung Mẫn rốt cục nhận hết nỗi, vươn tay đem bàn tay lạnh như băng của thiếu niên áp vào lòng bàn tay mình, nói ra nghi vấn vẫn nghẹn trong lòng cả một buổi sáng. “Có phải đêm qua Lôi đại ca nói...”

“Không phải.” Thiếu niên thu hồi tầm mắt, lên tiếng phủ nhận.

“Không phải?” Trả lời quá mức dứt khoát trái lại càng làm cho người ta sinh nghi. Nam Cung nhị thiếu cũng không phải người ngu, nghe vậy càng thêm ngờ vực.

“Mẫn,” Linh yên lặng chăm chú nhìn hắn, đột nhiên hỏi, “Có thể đáp ứng ta một chuyện được không?”

“Người nói đi.” Ánh mắt Nam Cung Mẫn sững nịch, chân thành nói.

“Sau này đừng tùy tiện cầm kiếm tự sát.” Trong ngữ điệu của thiếu niên giống như hãy còn hàm chứa một tia khiếp sợ.

“Nếu người không tùy tiện nuốt độc dược.” Ngóng nhìn nhân nhi đang ưu thương, Nam Cung Mẫn lẳng lặng đáp.

“Hảo.” Linh nhận lời, “Từ nay về sau, ta tuyệt sẽ không tiếp tục làm chuyện gây thương tổn đến mình, cũng muốn người ước định cùng ta...” Trong mắt y tràn ngập chờ đợi, con người như nước mệnh mỏng tình ý.

“Ta đáp ứng người.” Nam Cung Mẫn trịnh trọng cam đoan, “Từ nay về sau, Nam Cung Mẫn ta tuyệt sẽ không tiếp tục làm chuyện gây thương tổn đến mình, tuyệt không để Linh tiếp tục lo lắng cho ta.”

“Thật không?” Thiếu niên liếc mắt trông, nửa tin nửa ngờ.

“Thật sự.”

“Người thề?”

“Ta thề, tuyệt không đổi ý.”

“... Như vậy ta an tâm.” Linh yên lặng quan sát kỹ càng khuôn mặt nghiêm túc của Nam Cung nhị thiếu trong giây lát, triển mi cười.

“Yên tâm... có ý gì?” Bị lạc trong miệng cười hiểm thấy của thiếu niên, Nam Cung Mẫn không hiểu ra sao.

“Mẫn,” Linh gắt gao cầm lấy đôi tay ấm áp của Nam Cung Mẫn, chậm rãi nói, “Chỉ còn ba ngày.”

“Ba ngày?” Nhìn ánh mắt thống khổ của thiếu niên, một linh cảm xấu thành linh hiện ra, Nam Cung Mẫn khẩn trương đến mức toàn thân cứng ngắt. “Cái gì... chỉ còn ba ngày?”

“Tính mạng của ta.” Thiếu niên nói từng chữ.

“Người...” Trong tai đột nhiên vang lên một mảnh ong ong, chấn động lớn đến mức khiến cho Nam Cung Mẫn đầu nặng chân run, nhất thời nửa khắc thần trí bay mất, chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hãi vạn phần để diễn tả nội tâm khiếp sợ. “Tại, tại sao...” Hơn nửa ngày, mới nhả ra được vài lời từ trong kẽ răng.

“Mẫn,” Nhìn biểu tình tâm tang nhục tử, cực kì bi thương của người mình yêu nhất, trong mắt thiếu niên nhòa lệ. “Không dễ thoát khỏi ‘Ám sát’, ta đã sớm trúng kịch độc.”

“Người không phải... đã đem độc được trong miệng...”

“Không phải độc được trong miệng,” tiếng nói bình tĩnh của thiếu niên giống như ao tù nước đọng, gợn sóng bất động. “Mà là độc được trong cơ thể.”

“Độc được trong cơ thể?” Nam Cung Mẫn không tự giác lặp lại.

“Đúng.” Linh vẽ mặt mơ hồ, “Rất lâu trước kia, thủ lĩnh đã hạ trên người mỗi chúng ta một loại độc mãn tính khác, cách ba mươi ngày cần ăn giải được một lần mới có thể sống sót. Hôm nay đã là ngày thứ hai mươi bảy, ta chỉ còn lại có ba ngày.”

“Không...” Nam Cung Mẫn cuồng loạn lắc đầu, cự tuyệt thừa nhận nỗi đau tê tâm phế liệt, sự thật tàn khốc. “Không... sẽ không... người sẽ không chết... Đúng rồi!” Hắn nhảy dựng lên, một phen chụp lấy hai vai của thiếu niên lắc lắc, thần thái kích động, giọng điệu cấp thiết. “Lời đại ca! Huynh ấy nhất định có biện pháp!! Đi! Chúng ta đi tìm huynh ấy...”

“Vô ích.” Cắn răng nhịn xuống cảm giác đau đớn choáng váng vì bị rung lắc mãnh liệt, thiếu niên dờ dẩn nói, “Giải được của loại độc chất này cần mười ngày để luyện chế. Lời cốc chủ đích xác biết phương pháp trị tận gốc, nhưng y cũng không có cách nào có thể chế ra giải được trong vòng ba ngày ngắn ngủi.”

“...” Mờ mịt nhìn hai tròng mắt tràn đầy bi ai của thiếu niên, Nam Cung Mẫn chậm rãi buông tay ra, lòng đau như cắt. “Linh...” Hắn nhẹ nhàng ôm thân thể mềm dẻo của thiếu niên vào trong lồng ngực, ngăn không được run rẩy toàn thân. Vốn tưởng rằng rốt cục có thể cùng người mình yêu thương đồng hành đi hết toàn bộ nhân sinh, ai ngờ nỗi tuyệt vọng đã đến nhanh như thế... Chẳng lẽ thêm một lần nữa muốn ta phải chịu đựng nỗi thống khổ mất đi y sao?

“Linh...” Hít hít mũi, Nam Cung Mẫn bỗng nhiên ngẩng đầu. “Người còn có thể...”

“Ta có chết cũng không trở về!” Linh trực tiếp ngênh thị tầm mắt của hắn, nói như đinh đóng cột, “Người hiểu chưa?”

“... Ta hiểu được... Nhưng, chính là...” Nam Cung Mẫn không thể kìm được bi thống trong lòng, ôm cổ Linh gào khóc như đứa trẻ.

Cảm giác thấy nước mắt ấm áp không ngừng rót vào đầu vai, thiếu niên đưa bàn tay lạnh lẽo tái nhợt dịu dàng vuốt ve mái tóc người yêu đang chôn tại cổ mình, trong mắt tràn đầy vẻ đau lòng và không nỡ.

“Mẫn,” Y sâu kín nói, “Đừng quên người đã đáp ứng ta... Nhất định phải... sống sót...”

Ba ngày sau.

Linh đường.

Nam Cung Mẫn một thân áo tang hai tròng mắt đỏ rực đang canh giữ bên quan tài, ánh mắt trống rỗng, không nhỏ nữa giọt lệ. Lệ nên lưu, sớm đã lưu hết; tâm nên thương tổn, từ lâu đã tổn thương. Giờ phút này, hẳn chỉ si ngốc nhìn thiếu niên trong quan tài gỗ, ánh mắt chưa từng ngừng luyến tiếc. Vẫn là dung nhan tái nhợt xinh đẹp, thiếu niên lẳng lẳng nằm, lông mi khinh rũ, giống như đang say sưa trong mộng đẹp. Nhưng mọi người ở đây đều biết, thân thể lạnh như băng đã không còn mạch tượng, hơi thở... đã sớm đình chỉ.

“Đừng quá thương tâm.” Lôi Ngọc thở dài, “Thực xin lỗi, nếu như có thể sớm gặp y, có lẽ ta còn có thể cứu... chỉ tiếc...” Y lắc lắc đầu, lại thở dài một tiếng.

“Tiểu Ngọc Nhi.” Thấy bộ dáng chán nản của người yêu, Tô Phóng, lúc này thương thế cơ bản đã khỏi hẳn, không chút ngại tị hiềm đem người mình thương ôm vào lòng, lại bị Lôi Ngọc linh xảo nghiêng người tránh ra, còn bấu bấu môi hướng về phía Nam Cung Mẫn vẫn không nhúc nhích.

Tô Phóng tỉnh ngộ, vội vàng đem tay vươn ra chuyển hướng sang chỗ khác: “Nam Cung lão đệ, ta hiểu tâm tình người...”

“Ta muốn ở một mình nói với y mấy câu.” Bả vai bị Tô Phóng vỗ về mơ hồ run lên, Nam Cung Mẫn mặt không chút thay đổi nói.

“Người...” Chu Dục muốn nói lại thôi.

“Không việc gì...” Anh em kết nghĩa của Chu Dục hai ngày trước đến phân đàn Từ Châu báỉ phỏng, “Tầm long đao” Thiết Tranh nhân cao mã đại, đi theo an ủi.

“...” Đinh nhị cục chủ ở một bên đưa tới ánh mắt vô hạn đồng tình.

“Nam Cung...” Lôi Ngọc chần chờ mở miệng.

“Các vị yên tâm,” Nam Cung Mẫn ngẩng đầu thản nhiên nhìn nhóm người đứng lặng xung quanh, một trận gió lạnh, lạnh quá. “Ta chỉ muốn một mình tiễn y một đoạn đường. Lôi đại ca, thỉnh cho ta thời gian một nén hương.”

“...Được rồi.” Sau khi lặng im thật lâu, Lôi Ngọc gật gật đầu, đám người yên lặng không nói gì nối đuôi nhau đi ra. Thoáng chốc, trong linh đường chỉ còn lại hai người, một người trong quan tài, một người ngoài quan tài.

“Linh.” Nhẹ nhàng hôn lên đôi môi lạnh như băng của ái nhân, Nam Cung Mẫn lấy từ trong ngực ra một thanh hoài kiếm sắc bén sáng như tuyết, “Thực xin lỗi... không thể tuân thủ ước định với người...” Ta biết người luôn là người rất sợ tịch mịch, trên đường xuống hoàng tuyền, ta sao có thể để người đi một mình? Thực xin lỗi, đại ca... Nam Cung Mẫn cắn chặt răng, giơ thanh hoài kiếm lên cao đâm về phía trái tim mình.

Ba.

Một cục đá nhỏ từ ngoài cửa sổ bay vào, đánh trúng thụy huyết của người nâng kiếm tự sát đang không chút phòng bị. Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, Nam Cung Mẫn vốn một mối không chịu nổi, thân mình lập tức mềm nhũn té xuống. Đồng thời, từ ngoài cửa tràn vào năm, sáu người.

“Chu đàn chủ,” Lôi Ngọc phân phó, “Phái người đưa hán về phòng, để hán hảo hảo ngủ một giấc.” Quả nhiên, may mình nhìn rõ mọi việc, nhận ra Nam Cung bình tĩnh dị thường, nếu không... nghĩ đến liền muốn toát ra một thân mồ hôi lạnh.

“Rõ.” Chu Dục tức khắc xoay người truyền lệnh.

“Ai,” Thiết Tranh cảm thán, “Không nghĩ tới Nam Cung nhị thiếu lại là người si tình như thế. Thâm tình đến vậy, quả là làm người khác cảm động.”

“Đúng a.” Đinh Hùng liền tiếp gật đầu, tỏ vẻ phi thường đồng ý với luận điệu của Thiết Tranh.

“Hừ,” Lôi Ngọc không cho là đúng hừ lạnh một tiếng, “Tình nhân qua đời dĩ nhiên là chuyện thống khổ vạn phần. Bất quá, ý nghĩ đầu tiên của hắc y nhân nên là làm thế nào để hoàn thành tâm nguyện của người đó mới đúng.”

“Hoàn thành tâm nguyện?” Thiết Tranh nghi hoặc hỏi.

“Không sai. Nhị vị đừng quên, tâm nguyện duy nhất của Linh là muốn cho hắc y nhân sống sót,” Tô Phóng bổ sung, “Nếu không trước khi chết cũng sẽ không lập nhiều thề ước với hắc y nhân như vậy.”

“Đúng a...” Đinh Hùng vừa nghe, cảm thấy vô cùng có lý.

“Quên đi.” Lôi Ngọc khoát tay áo, thần sắc mệt mỏi. “Hôm nay mọi người đều mệt rồi, sắc trời đã tối, không bằng sớm đi nghỉ tạm đi. A Phóng,” y nhìn nụ cười thoáng hiện bất đắc dĩ cùng thương tình của Tô Phóng, “Chúng ta cùng đi xem Nam Cung.”

“Hảo.” Tô Phóng ôn nhu vỗ vỗ lưng an ủi y, hai người hướng về phía ba người còn lại thoáng vuốt cầm ra hiệu, xoay người cùng nhau rời đi.

“...”

Chu Dục, Thiết Tranh, Đinh Hùng dò xét liếc mắt nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều không dễ chịu, tự thân tự khí cất bước ra khỏi linh đường.

Nửa đêm.

Giờ tý.

Nguyệt hắc phong cao.

Chung quanh linh đường lặng ngắt như tờ.

Ánh nền mỏng manh chiếu rọi trên mặt thiếu niên nằm ngửa, hơi hơi lóe ra kết sắc quang mang, có vẻ quỷ dị khác thường. Càng thêm quỷ dị chính là một gã hắc y nhân che mặt tay cầm nến, đang lạnh lùng nhìn xuống người trong quan tài. Người này lộ ra một đôi mắt sáng quắc, trong ánh mắt ẩn hàm vài phần đắc ý, vài phần cao hứng, cũng có... một tia hận ý.

“Người rốt cục đã chết...” Đè nén khoái ý trong lòng ngực, từ sâu trong yết hầu của hắc y nhân phát ra một chuỗi thanh âm mơ hồ trầm mị. “Ha ha a...” Hắc y nhân tay cầm nến quăng ra, mặc cho ánh nến lốm đốm bò lên phiến lụa trắng hai bên linh đường, ngoài cửa sổ lãnh phong thốc vào, trong nháy mắt, thế lửa đại thịnh. Mắt thấy liệt hỏa hừng hực đã liếm đến một góc quan tài, hắc y nhân vừa lòng nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Ai?!”

Một quyền hướng tới ngực, hắc y nhân chột cả kinh, dồn sức ngửa ra sau, tránh trong gang tấc.

“Đinh Hùng?!” Chờ đến lúc lấy lại thăng bằng, thấy rõ tình hình, hắc y nhân bật hô lên.

“Người biết ta?!” Đinh Hùng cũng lắp bắp kinh hãi, nửa đêm không được ngủ đứng dậy đi nhà vệ sinh, không đoán trước được lại gặp một nhân vật khả nghi ở gần linh đường. “Người đến tốt cùng là...” Một câu chưa nói xong, liếc mắt nhìn thấy lửa cùng khói đặc đang dâng lên trong linh đường, Đinh nhị cục chủ lập tức ra sức hét lớn, “Cháy! Có người phóng hỏa!!” Nói xong, lại hươ quyền thẳng đến mặt hắc y nhân.

Bóng người xa xa chớp động, trong đó có hai đạo bóng dáng nhanh như lưu quang trong nháy mắt đã tới. Tuyệt không được rơi vào tay hai người này, hắc y nhân nhận thấy tình thế bất lợi, lập tức tung một viên đạn màu xanh. Viên đạn nổ tung giữa không trung, một cỗ sương khói màu đen lập tức làm mờ mắt Đinh Hùng, đợi cho vẩn mờ vụ tán, hành tung của hắc y nhân đã sớm không còn dấu vết.

“Cứu hỏa!”

Lôi đại cục chủ vội vàng chạy đến ra lệnh, bản thân xoay người sang chỗ khác cùng Tô đại lâu chủ đồng tâm hiệp lực vững vàng chế trụ Nam Cung nhị thiếu đã được cởi bỏ huyết đạo, giờ phút này đang đổ đậm hai mắt, điên cuồng giãy dụa muốn cấp bách nhảy vào hỏa tràng.

Ngon lửa, chiếu sáng nửa bầu trời; khói đặc, người bị sặc nhìn không được rơi lệ.

18. Chương 17

Ngoại ô Từ Châu.

Một gian phòng ngói đỏ gạch xanh.

Một hắc y nhân che mặt đang ngồi trên chiếc ghế bạch đàn chạm trổ trong phòng, cả người tản mát ra một cổ sát khí lạnh liệt mà nồng đậm.

“Khởi bẩm chủ nhân, Nhất đã trở lại.” Ngoài cửa có người cung kính bẩm báo.

“Cho hắn vào.”

“Rõ.”

“Đệ tử khẩu kiến thủ lĩnh.” Hãy còn thở gấp chưa nguôi, Nhất từ ngoài phòng đi vào, cúi đầu quỳ lạy trên mặt đất.

“Việc ta cho ngươi đi điều tra, đã có tin tức chưa?”

“Hồi bẩm thủ lĩnh, đệ tử đã tự mình kiểm tra thi thể của Linh, y quả thật đã tắt thở.” Giọng nói khiêm thuận của Nhất không che giấu được ý hưng phấn.

“Tốt lắm.” Thủ lĩnh ám sát chậm rãi gật đầu, “Linh đã chết, cũng nên cho ngươi ngồi vào chỗ của y...” Nói đến đây, y lạnh lùng liếc nhìn nét mặt lộ rõ vui mừng của Nhất, lời nói xoay chuyển, “Chỉ tiếc, ngươi dám tự tiện làm trái mệnh lệnh của thủ lĩnh.”

“Thủ... thủ lĩnh... đệ, đệ tử không dám...” Nhất đột nhiên chấn động, trong mắt một mảnh kinh hoàng.

“Mới vừa rồi đệ tử giám thị phân đàn Từ Châu của Tuyệt Tâm cốc báo lại, nói nơi ấy đột nhiên bốc cháy, đây là chuyện gì?” Ngự điệu lạnh lẽo âm hàn đều đều, không mang theo nửa điểm lên xuống.

“Này...” Nhất cứng họng, đầu đầy mồ hôi.

“Vì thù riêng mà đốt xác, đánh rã động cỏ, ngươi cũng biết, một khi thân phận bị bại lộ phải chịu trừng phạt như thế nào chứ?”

“Đệ... đệ tử... biết, biết tội...” Thân thể Nhất run rẩy như lá rụng trong gió, nói không thành tiếng.

“Thiết Tranh.” Giọng nói băng giá mang theo khôn cùng ngoan lệ và sát ý, “Ngươi đi chết đi.”

“Ta... thủ lĩnh...” Trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng, Nhất cắn răng xé xuống khăn đen trên mặt, đương nhiên đó là hạo hủ của Chu Dục, con người rần rở được người người trên giang hồ ca tụng, Thiết Tranh. Chỉ có điều, đối mặt với thủ lĩnh ám sát, con người sắt đá ấy lại trở thành con thỏ dưới móng vuốt chim ưng, không hề có lực giãy dụa. “Ngô...” Một tia máu đỏ sậm từ bên miệng tràn ra, chậm rãi trượt xuống khoe môi, Thiết Tranh nhanh chóng ngã xuống đất tắt thở.

“Người đâu,” Lỗ mũi thủ lĩnh ám sát hừ một tiếng, “Khiêng xuống đi.”

“Rõ.” Ngoài phòng lập tức có hai gã hắc y nhân đi vào, lưu loát đem thi thể của Thiết Tranh ra ngoài, tỏ vẻ đã sớm tập thành thói quen với loại chuyện này.

“Hanh hanh...” Bóng đen ngồi ngay ngắn trong phòng phát ra từng trận cười nhẹ, lắm bả nói, “Cần chết đều chết hết, ta xem các ngươi làm sao mà tra... Đầu tháng chín... thời gian không còn nhiều...”

Thế lửa lan tràn dưới cổ gắng dập hỏa của mọi người cũng dần tắt, cả linh đường sau khi bị hun khói hơi lửa đã biến thành vách đỏ tường xiêu, quan tài gỗ sẫm đã cháy xém. Sâu trong linh đường sương khói chưa tan hết bỗng nhiên truyền đến tiếng cước bộ rất nhỏ, từ ngoài nghe thấy, người người mở to hai mắt nín thở chờ đợi.

Một bóng người mảnh khảnh trên mặt trên người đầy khói bụi đất hơi có vẻ chật vật từ trong linh đường bước ra. Nương theo ánh lửa nhìn lại, lơ mơ có thể thấy được hình dáng...

“Xác chết vùng dậy a!” Đinh Hùng quát to một tiếng, cần cổ run run, gần như muốn ngất đi.

“Linh!!” Nam Cung Mẫn chỉ cảm thấy toàn thân đồng thời buông lỏng, kiểm chế toàn bộ tiêu tán, lập tức hô lớn xông tới, bất chấp là người hay quỷ, dù sao cứ kéo vào lòng rồi nói sau. “Linh! Linh! Linh...” Sau cái ôm gắt gao, là liên tiếp gọi tên cùng một mảnh đầu vai thấm ướt.

“Mẫn,” Bị ôm đến thiếu chút không thở được, Linh thật vất vả ngẩng đầu lên, trong mắt đầy ôn nhu cùng thâm tình. Xem hấn hai mắt sưng đỏ, vẻ mặt tiêu tụy, dung nhan thắm đậm, nói vậy lúc mình “chết” đã chịu không ít giày vò, trong tim thiếu niên tràn ngập không đành lòng. “Ta không chết.”

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì... Không, không chết?!” Nam Cung nhị thiếu đang đỏ mũi liên há to miệng, đôi mắt của Đinh nhị cục chủ đứng ở bên cũng tròn to như chuông đồng, hai người hoàn toàn lâm vào trạng thái ngốc lảng.

“Thật có lỗi,” Linh thập phần thành khẩn tạ lỗi với Nam Cung Mẫn, “Không phải ta cố ý lừa gạt người... Tất cả chuyện này đều do Lôi cốc chủ an bài...”

“Không sai,” Lôi Ngọc cười híp mắt, “Ai bảo hai người các người đều không biết diễn kịch? Đành phải ủy khuất hai vị chịu chút kinh hách nho nhỏ.”

Đây đâu phải “kinh hách nho nhỏ”! Tuy Nam Cung nhị thiếu và Đinh nhị cục chủ rất cục hiểu được bản thân từ đầu đến đuôi vì đại cục mà bị lừa dối thật sự thảm, bất quá, ai cũng không dám kín đáo phê bình Lôi đại cốc chủ.

“Nói vậy,” Đinh Hùng chán nản, “Mọi người các người đã sớm biết...”

“Đúng.” Tô Phóng gật đầu giải thích, “Nếu Linh đứng ở bên phía chúng ta, vị thủ lĩnh ám sát tất nhiên sẽ thực hao tâm tổn trí diệt trừ.”

“Đúng dịp Linh lại trúng kịch độc, chỉ có thể sống được ba ngày nữa,” Lôi Ngọc bổ sung, “Cho nên hấn nhất định sẽ phái người đến thăm dò tin tức.”

“Chính là...” Nam Cung Mẫn chần chờ nói, “Không phải phối chế giải được cần thời gian mười ngày sao?” Hấn xem xét thiếu niên trong lòng, “Chẳng lẽ cũng là gạt ta?”

“Không phải.” Lôi Ngọc cười, “Quá trình luyện chế giải được đích xác cần mười ngày trở lên, bởi vì trong đó có vài loại dược liệu cần mấy ngày mới có thể hòa hợp thành một thể.”

“Vậy tại sao...”

“Nam Cung,” Tô Phóng xảo trá cười, “Thời gian chúng ta quen biết Linh mặc dù ngắn, nhưng hơn nửa tháng trước đã giao thủ cùng người của tổ chức ám sát.”

“Người là nói...” Hai mắt Nam Cung Mẫn sáng ngời, lộ vẻ tỉnh ngộ.

“Hắc hắc,” Lôi Ngọc cười lạnh hai tiếng, “Nếu như ngay cả trong cơ thể sát thủ còn một loại độc khác cũng không nhìn ra, chẳng phải đã bôi nhọ danh hiệu “Độc thủ” của ta sao?”

“Cho nên... từ nửa tháng trước người đã bắt đầu nghiên cứu phối chế giải được?” Lúc này ngay cả đinh nhị cục chủ cũng nhìn ra manh mối.

“Không sai,” Đôi môi Lôi Ngọc nhếch lên thành một nụ cười đắc ý, “Trong thiên hạ còn chưa có loại độc Lôi Ngọc ta không giải được.” Y vỗ vỗ vai Nam Cung Mẫn, “Yên tâm, độc trong cơ thể Linh ta đã giúp y loại bỏ hoàn toàn, sau này sẽ không tái phát.”

“Đa tạ Lôi đại ca!” Nam Cung Mẫn vui mừng kêu lên, khuôn mặt vốn tiêu tụy nháy mắt trở nên dạt dào sức sống.

“Không đúng...” Đinh nhị cục chủ đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Ta đã kiểm tra mạch đập, xác thực là...”

“Đây,” Lôi Ngọc lấy từ trong tay áo ra một bình nhỏ trong suốt, bên trong có bốn, năm giọt hoàn xanh biếc, “Thuốc này tên là ‘Thu hồn hoàn’, sau khi ăn, trong vòng ba canh giờ hơi thở, mạch đập sẽ dứt đoạn, tay chân lạnh như băng, không khác gì người chết. Đinh huynh, người có muốn thử xem không?” Y tà mắt nhìn.

“Không, không cần...” Đinh Hùng nhanh chóng lắc đầu, liều mạng từ tạ “Thịnh tình thành khẩn” của Lôi đại cốc chủ. “Hiện giờ ta chưa cần.”

“Ai...” Chu Dục luôn yên lặng đứng một bên đột nhiên nặng nề thở dài, mặt mày ử ử nói, “Cốc chủ, ta thật sự không dự đoán được Thiết Tranh hấn...”

“Đừng quá thương tâm,” Lôi Ngọc an ủi, “Bớt được một bằng hữu nguy hiểm như vậy, người phải tự thấy may mắn mới đúng.” (Vậy cũng là an ủi hả?)

“...” Nghĩ thấy cũng có lý, Chu Dục ử ử, “Thuộc hạ thực là có mắt không trông, kết giao bậy bạ a...”

“Kỳ thật ta vốn cũng chỉ hoài nghi mà thôi,” Tô Phóng chuyển đề tài, “Vẫn là nhãn lực của Linh thực chuẩn, liếc mắt một cái liền biết rõ thân phận của Thiết Tranh.”

“Linh,” Nam Cung Mẫn nghi hoặc hỏi, “Không phải các người chưa bao giờ thấy qua bộ mặt thật của nhau sao?”

“Nếu người thường xuyên bị một đôi mắt tràn ngập hận ý gắt gao nhìn chằm chằm... cho dù cách khăn che mặt nhất định cũng có thể nhận ra ánh mắt hấn.” Linh thần nhiên.

“Như vậy,” Lôi Ngọc nghiêm trang, “Người cũng có thể nhận ra ánh mắt của thủ lĩnh ám sát?”

“Có thể.” Trả lời không chút do dự.

“Hảo.” Tô, Lôi hai người liếc nhau, vuốt cằm cười.

“Khụ.” Cuối cùng, Lôi đại cốc chủ hắng giọng một cái, nghiêm túc nói, “Về chuyện Linh còn sống, nếu người nào để lọt ra tin này...” Y nhìn đám người không dám thở mạnh chung quanh, lộ ra một tia cười gian, “Bản lĩnh giết người diệt khẩu của bốn cốc chủ so với ‘ám sát’ tuyệt đối cao minh hơn nhiều.”

Hô, một trận gió lạnh thổi qua, người người rung mình sờ tay lên cổ.

Giờ sừ.

Bóng đêm chập chờn, gió thổi phàn phật qua cửa sổ.

Phân đàn Từ Châu Tuyệt Tâm cốc.

Một gian phòng ốc.

Một cái giường.

Hai người.

“Tiểu Ngọc Nhi.” Tô Phóng nằm trên giường lăn lộn khó ngủ.

“Chuyện gì?” Lôi Ngọc nghiêng người, trong ánh đèn mờ nhạt hai tròng mắt nhìn thẳng Tô Phóng.

“Ta nhìn thấy.”

“Cái gì?”

“Ta nhìn thấy Nam Cung và Linh hôn môi.”

“... Ta cũng nhìn thấy.”

“Ta còn thấy Nam Cung vươn tay vào...”

“Đúng vậy, hấn lại dám... lại có thể giả trò ngay ngoài cửa phòng, cần gì phải... gấp gáp như vậy?” Lôi Ngọc ngáp một cái, không đồng tình nói.

“Tiểu Ngọc Nhi.”

“Nói nhiều... sao?” Lôi Ngọc lại ngáp thêm cái nữa, thanh âm bắt đầu mơ hồ.

“Chúng ta...” Tô Phóng nuốt nước bọt, “Đã ở trong phòng đúng không?” – thậm chí còn ở trên giường.

“Kia... sao lại... hỏi ...” Lôi đại cốc chủ mơ mơ màng màng, trả lời bằng giọng điệu ngái ngủ.

“Người... còn nhớ rõ... ước định của chúng ta không?” Tô Phóng dè dặt hỏi.

“Làm... đương nhiên...”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Sau một lúc lâu.

Lôi đại cốc chủ đột nhiên xoay người ngồi dậy, cơn buồn ngủ sớm đã bay đến chín tầng mây, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán: “Chẳng lẽ... người định... làm bây giờ?”

“Đây là do người nói đó nha.” Gặp tình huống này, Tô đại lâu chủ vốn còn lo sợ bất an đột nhiên dương dương tự đắc nở nụ cười mười hai vạn phần xấu xa.

“...” Lôi đại cốc chủ lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được hàm ý của cụm từ “tự chui đầu vào rọ”.

“Nam Cung bọn hần sớm đã làm,” Tô Phóng thông dong đánh giá mỹ thực trước mắt, “Chúng ta không thể rút lại phía sau. Tiểu Ngọc Nhi, người nói có đúng không?”

“... Rút lại phía sau một ít... cũng không sao... tính toán như vậy làm gì...” Lôi Ngọc ngáp ngừng áp ứng, “Hơn nữa, thương thế của người...”

“Vết thương của ta đã lành rồi.”

“Ngô...” Giờ này khắc này, Lôi đại cốc chủ vạn phần hối hận vì sao khi trị thương mình lại tận tâm tận lực.

“Ta hiểu được!” Tô đại lâu chủ bỗng nhiên vỗ mạnh đùi, tỏ vẻ tỉnh ngộ.

“Cái gì?” Lôi Ngọc nhú mi.

“Người đang sợ hãi.”

“Ai nói thế?” Tuy rằng đích xác có chút sợ hãi, bất quá Lôi đại cốc chủ luôn luôn là con vịt chết thích cái bướng, đương nhiên sẽ liều mạng không nhận. “Làm thì làm, lão tử hôm nay bất cứ giá nào cũng phải làm!” Dứt lời, nằm thẳng đờ trên giường không nhúc nhích, chỉ hung hăng dùng nhãn tình oán hận trừng mắt nhìn tên đầu sỏ khiến cho mình lâm vào hoàn cảnh thê thảm. Gió hiu hắt thổi sông Dịch lạnh...

“Tiểu Ngọc Nhi...” Nhìn vẻ mặt bi phẫn của Lôi Ngọc, Tô Phóng thở dài một tiếng, cười khổ nói, “Ta với người có mối thù giết con hay mối hận đoạt vợ sao? Làm chi mà có vẻ mặt thâm cừ đại hận như vậy?”

“Thì sao? Người không hài lòng?” Lôi Ngọc đảo tròn mắt, thừa cơ nhảy dựng lên, “Người đã không muốn làm thì thôi đi, ta ra ngoài một chút.” Lúc này không chạy còn đợi đến bao giờ?

“Ai nói không muốn làm?” Tô đại lâu chủ lạnh tay lệ mắt một phen bắt được cổ tay mảnh khảnh trở về...

Đông.

Bởi vì trong lòng quỳnh lên, ra tay quá mức vội vàng, dùng lực không thích đáng, hai người nhất thời đập đầu vào nhau, song song ngã xuống giường, hình thành tư thế trên dưới ái muội.

“Đau quá!” Lôi Ngọc một tay che trán trốn mắt nhìn tên gia hỏa áp trên người mình.

“Ngô...” Tô Phóng tuy cũng bị đụng đến nảy dom đóm mắt, bất quá vẫn dùng sức ngăn chặn nhân nhi đang giãy dụa lung tung dưới thân mình, ngưng mắt ngắm nhìn.

Tầm mắt song phương giao hòa giữa không trung, nộ khí hư trương thanh thế cũng tan thành mây khói giữa thế công của sóng mắt nhu tình tựa biển. Thay vào đó, là một cảm giác ngây dại vô thanh vô tức, mờ mịt như sương mù trong ý loạn tình mê.

Tô Phóng chậm rãi lại gần từng tắc từng tắc một, cúi đầu hôn lên đôi môi khê nhếch của Lôi Ngọc. Vốn là ôn nhu liếm mát, tiếp theo triền miên dai dẳng, cuối cùng biến thành kịch liệt vô cùng. Không biết là ai bắt đầu trước, quần áo trên thân hai người qua tay đối phương rơi xuống từng mảnh từng mảnh, cho đến lúc cả hai đều lỏa thể.

Tư vị hôn môi rất không tồi, vuốt ve lẫn nhau cũng có cảm giác, nhất là thời điểm đụng chạm vào một vài bộ vị mẫn cảm... Lôi Ngọc thở phì phò, khép hờ đôi mắt hưởng thụ khoái lạc... Ách? Đây là cái gì?!!

“Đợi...đợi một chút, đợi một chút!” Lôi Ngọc lui vào trong vạt ly, vội vàng đẩy tay Tô Phóng. “Này...Quá nhanh...”

“Không có a.” Đang làm được một nửa đột nhiên bị cắt đứt, Tô Phóng ai oán nói, “Ta hoàn toàn bắt chước từng bước một những điều lần đó nhìn thấy, đâu có tính sai thứ tự trước sau.”

“Ta nghe nói...” Lôi Ngọc chần chờ, “Rất đau.”

“Tiểu Ngọc Nhi,” Nhìn Lôi Ngọc rúc người trong chăn, Tô Phóng cười hì hì, “Trăm nghe không bằng một thấy, chuyện gì cũng phải đích thân trải nghiệm mới biết thiệt giả. Huống chi,” Hắn dụ dỗ, “Ngày đó cũng đâu thấy người nào kêu đau, chẳng phải lúc ấy người cũng nhìn tận mắt sao?”

“...”

“Nam tử hán đại trượng phu, chẳng lẽ lại sợ chút xíu đau như vậy?”

“...Đương nhiên không phải, nhưng...”

“Chẳng lẽ người muốn bội ước?”

“Không phải.” Lôi Ngọc phẫn nộ, “Lôi Ngọc ta từ trước đến nay một lời đáng giá nghìn vàng, chưa từng nuốt lời.”

“Vậy là tốt rồi.” Con cá rôc cục đã mắc câu, Tô đại dã lang thỏa mãn quăng tằm chăn bông vướng víu sang một bên, nhìn mỹ nhân khuôn mặt đỏ bừng, đôi môi sưng đỏ, trần trụi dưới ánh nến, mê đắm nói, “Chúng ta tiếp tục đi, ta cam đoan sẽ khiến cho người thật thoải mái, thật hưởng thụ.”

“...”

Vì thế, Lôi đại cốc chủ Tuyệt Tâm cốc trừ danh cơ trí tuyệt luân trên giang hồ, vì nhất thời vô ý, cuối cùng bị tên sát thủ đứng đầu Triêu Mộ lâu biến thành dạ tiệc, hiển nhiên bị ăn sạch từ đầu đến chân, ngay cả xương cốt cũng không chừa.

Hôm sau.

Sáng sớm.

Ánh ban mai hiện ra.

Lôi Ngọc ngáp một cái, xoay người ngồi dậy – thói quen dậy sớm luyện võ lâu năm khiến y thức tỉnh đúng giờ – đau. Xương sống thắt lưng mỗi nhừ vô lực, làm cho Lôi đại cốc chủ mất mặt ngã xuống, vừa vịn dè lên bộ ngực của Tô đại lâu chủ da dày thịt béo dưới thân, Tô Phóng mừng rỡ, ôm mỹ nhân tự động nhảy vào ngực mình nửa ngày cũng không chịu buông tay.

Mẹ nó, Lôi Ngọc thầm mắng, cái này mà gọi là “đau chút xíu”? Nói cái gì “Thực thoải mái”, “thực hưởng thụ” – XX hần, thuần túy đều là chuyện ma quỷ gạt người!

“Hỗn đản!” Bất tri bất giác đem nỗi giận trong lòng phát tác, Lôi Ngọc căm tức trừng Tô Phóng, “Kỹ thuật của người thật sự quá tệ hại!”

“Là lần đầu tiên của ta nha,” Tô Phóng ủy khuất, “Đương nhiên không có biện pháp khống chế cho tốt. Không bằng như vậy,” Nhân châu hần xoay động, cột nải, “Sau này chúng ta luyện tập hàng ngày, kỹ thuật sẽ càng lúc càng tốt hơn.”

“Nằm mơ!” Lôi Ngọc dùng sức giãy ra khỏi cái ôm của Tô Phóng, quần chần lăn sang một bên. “Tối hôm qua đã làm liên tiếp năm, sáu lần, còn muốn mỗi ngày? Người muốn giết ta chắc?!”

“Ta làm sao có thể giết người a?” Tô Phóng cười tà, “Hơn nữa, đêm qua không phải người cũng rất thích thú sao?”

“Thích thú chỉ có người.” Lôi Ngọc lạnh lùng, “Còn ta bị giày vò đến chết đi sống lại, đau đến suýt ngất.”

“Thật sự đau đến thế sao?” Tô Phóng trong nháy mắt có phần hoảng hốt, “Thực xin lỗi, ta không có kinh nghiệm...”

“Đúng a,” Lôi Ngọc từ từ châm chọc, “Chỉ có nhân tài không có kinh nghiệm mới làm càn như thế, còn xem thống khổ của người khác là hưởng lạc.” Y dùng khoeo mắt liếc Tô Phóng suy sụp cúi mặt, ừ ừ không dám lên tiếng, đột nhiên bật cười, “Lần sau đừng lỗ mãng như vậy, chú ý nhiều hơn một chút là được.”

“...Tiểu Ngọc Nhi!” Giật mình trong giây lát, Tô Phóng vui mừng hoan hỉ kêu lên, ôm chặt cả người Lôi Ngọc vào lòng đến nghẹt thở. “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ lời người.” Nói xong, mạnh mẽ hôn hai cái trên môi Lôi Ngọc.

“Người...” Lôi Ngọc vẻ mặt bất đắc dĩ lắc lắc đầu, khoeo miệng lại nhịn không được lên giường lên.

“Ai nha!” Trong lúc vô ý nhìn đến một bên sàng đan, lập tức Tô Phóng cực kì hoảng sợ, “Người chảy...”

“Câm miệng!” Lôi Ngọc che cái miệng rộng của hắn, ánh mắt hung tợn khiến cho Tô Phóng phải đem từ “máu” đã ra đến đầu lưỡi nuốt trở về trong bụng. “Người còn tiếp tục hô to gọi nhỏ, ta sẽ làm thịt người!!” Vốn là những lời rất có lực uy hiếp, lại bởi vì tai mặt đều đỏ hồng mà giảm mạnh khí thế.

“Còn đau sao?” Tô Phóng hỏi nhỏ, “Có muốn ta bôi thuốc cho người không?”

“Không cần.” Lôi Ngọc dứt khoát cự tuyệt, “Vết thương nhỏ ấy tính gì? Trước đây ta trèo cây ngã vỡ đầu, vết rách to như vậy cũng không bôi thuốc...”

“Tiểu Ngọc Nhi...” Tô Phóng thở dài, “Cái này cùng cái kia đâu có giống nhau. Chẳng lẽ người muốn cả ngày ôm thất lưng, không thể ngồi, không thể đi đường sao?”

“Còn không phải do người làm hại?!” Nhắc đến đây, lửa giận của Lôi Ngọc càng cháy rực.

“Ta sẽ chịu trách nhiệm cả đời.” Tô đại lâu chủ vô cùng nghiêm túc nói ra một câu như vậy, nhất thời khiến Lôi đại cốc chủ sợ tới mức tim đập rộn, khí huyết dâng lên.

“... Thời gian cả đời không phải ngắn...” Trong chốc lát đã khôi phục bình thường, liếc nhìn ánh mắt chân thành tha thiết, ngữ ý thành khẩn của nam nhân, Lôi Ngọc giao hoạt, “Trước hết để ta suy nghĩ nửa năm một năm đã.”

“Không sao, cứ từ từ suy nghĩ, ta sẽ chờ.” Tô Phóng độ lượng nói, “Hiện tại quan trọng nhất là bôi thuốc cho người. Tiểu Ngọc Nhi,” Hắn lấy từ dưới gối ra một đồng bình bình lọ lọ, “Trong số này bình nào trị ngoại thương hữu hiệu nhất?”

“Để ta tự làm.” Lôi Ngọc tùy tay cầm lấy một bình sứ màu trắng, thuận tiện xin miễn “hảo ý” của Tô đại lâu chủ.

“Thật sự không cần ta giúp?” Tô Phóng chưa tư bỏ ý định.

“Không cần.”

“Vậy... có cần ta giúp người mặc quần áo hay không?”

“Không cần.”

“Thật sự?”

“Thật sự.”

“Tiểu Ngọc Nhi...”

“Nhanh mặc quần áo rồi đi ra ngoài cho ta!” Lôi đại cốc chủ không còn kiên nhẫn, một phen xách gối đầu biến thành ám khí ném tới. Cao thủ so chiêu, lá cỏ bụi hoa còn có thể đưa người vào chỗ chết, huống chi là một cái gối đầu so với lá cây và đóa hoa còn nặng hơn mấy chục lần? Ngay lập tức hù được Tô đại lâu chủ nhanh chóng vợ lấy quần áo bốn phía vội vàng mặc vào, chật vật lùi ra khỏi cửa phòng chạy trốn.

Túy Hồng lâu.

Thành Từ Châu tuy không lớn, bắt quá đệ nhất đại phái hắc đạo Tuyệt Tâm cốc và tổ chức sát thủ đệ nhất võ lâm Triều Mộ lâu vẫn có phân bộ của mình ở đây. Túy Hồng lâu là một trong số đó.

Đàn sáo khinh tấu, oanh ca yến vũ. Túy Hồng lâu và Ôn Nhu các giống nhau, đều là thanh lâu ngày đêm đón khách, dựa cửa bán rẻ tiếng cười. Khác nhau chính là, Túy Hồng lâu không buôn bán nam sắc, hơn nữa có quy tắc của mình: phàm cô nương được khách nhân lựa chọn, nếu không muốn hầu hạ cũng không bị miễn cưỡng. Cho dù khách nhân trả thật nhiều kim ngân tài vật, kỹ viện cũng không ép bức cô nương đón khách, ngược lại một vài khách nhân muốn Bá vương ngành thượng cung thường thường sẽ bị chinh đến mặt xám mày tro, chạy trốn chết, từ đó về sau không dám trở lại nháo sự nữa. Nói theo lời của lão bản nương “Phi yến kinh hồng” Đỗ Cửu, nếu khách nhân có thể tự do lựa chọn cô nương, như vậy các cô nương cũng có thể tự do cự tuyệt. Tóm lại, ở Túy Hồng lâu, hết thấy đều lấy hai chữ “tự nguyện” làm điều kiện tiên quyết, bởi vậy, hiển nhiên số thanh quan chỉ bán nghệ không bán thân đông hơn nhiều so với các thanh lâu khác. Trong số đó, đương gia đầu bài Liên Nguyệt cô nương của Túy Hồng lâu chính là người xuất chúng nhất. Này bộ dạng rung động lòng người, thanh lệ tuyệt tục, này một đôi tròng mắt như sóng nước dập dờn, câu hồn nhiếp phách. Bất quá nhóm khách quen hay đến Túy Hồng lâu tầm hoan tác nhạc đều biết rõ trong lòng, đây là một đóa hoa phiêu miểu trên núi cao, chỉ có thể nhìn mà không thể hái. Nghe nói, từng có rất nhiều quan lại quyền quý, thương nhân lăm tiền đến thuyết phục, muốn đưa về làm thiếp, thậm chí có người nguyện ý cưới làm chính thê, nhưng đều bị Liên Nguyệt dũa dằm cự tuyệt, bình thần nói mình đã có ý trung nhân, chỉ vì người này mà thủ thân như ngọc. Sau khi tin tức này lan truyền, có không biết bao nhiêu giang hồ thiếu hiệp, công tử đa tình đã chết tâm. Người may mắn khiến cho vị Liên Nguyệt cô nương xinh đẹp như thiên tiên kia cam tâm tình nguyện đau khổ chờ đợi đến tận cùng là ai, bí mật này, trước sau không có người nào biết.

Giờ thân sắp qua, giờ dậu sắp đến.

Túy Hồng lâu vẫn đông như trẩy hội, ồn ào tiếng người, phi thường náo nhiệt.

Một chiếc xe ngựa bốn bánh to lớn ngừng ở cửa chính Túy Hồng lâu, màn xe vén lên, có hai người một trước một sau đi ra. Người đi trước cao ngất, trung hậu hiền lành, người đi sau nhỏ gầy văn nhược, nhu mỹ ôn yển. Thanh niên văn nhược đang di chuyển từng bước rì rì xuống xe, hán tử cao lớn cần cần dục dục đưa tay đỡ. Đang chào hỏi khách khứa bên cửa lại nhìn thấy một màn này, lão bản nương Đỗ Cửu phong tao không giảm so với năm đó không khỏi âm thầm lắc đầu. Cuộc đời nàng không thích nhất chính là loại cậu ấm được nuông chiều từ bé này, lại nhìn bộ dáng che chở đầy đủ của nam tử cao lớn đối với y, có thể thấy rõ ràng hai người quan hệ không bình thường – đoạn tụ chi phích – đây là chuyện xếp thứ hai trong những thứ Đỗ Cửu chán ghét, cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao Túy Hồng lâu không kinh doanh nam sắc. Nhưng đến lúc nàng nhìn rõ diện mạo của nam tử cao lớn trước mặt kia, thân mình đột ngột ngã ngửa.

“Lâu, lâu chủ...”

“Hải,” Tô Phóng cẩn thận dìu Lôi Ngọc xuống xe, ngẩng đầu nhìn thấy người quen, lập tức cười ha ha nói, “Đỗ Cửu, biệt lai vô dạng.”

“Thuộc, thuộc hạ... thực, tốt lắm...” Đỗ Cửu nhìn ngó Tô Phóng, lại liếc qua nam tử nhỏ bé xinh đẹp bên cạnh hắn, nói không ra lời. Ông trời ơi, vì sao lâu chủ vĩ đại anh minh thần võ, thành thực cơ trí của Triều Mộ lâu chúng ta lại có thể ở dưới tình huống không ai biết mà sa vào con đường long dương chi phích?! Cái này nguy rồi, Liên Nguyệt phải làm sao bây giờ? Lại nhìn bộ dạng nam tử lâu chủ mang đến, đích xác có thể xưng tụng là dung mạo trăm ngư lạc nạn. Có lẽ... một ý niệm bỗng nổi lên trong đầu... nếu lâu chủ chỉ chơi đùa, như vậy...

“Đỗ Cửu,” Tô Phóng kỳ quái hỏi, “Đà chủ phân đà Từ Châu vẫn luôn thao thao bất tuyệt của Triều Mộ lâu chúng ta sao hôm nay lại biến thành miệng hồ lô rồi?”

“Không, không có gì.” Đỗ Cửu nhanh chóng chỉnh lại tâm tình, quyết định không để ý đến người đang cong vẹo bắt trên thân lâu chủ, khom người thi lễ. “Thuộc hạ Đỗ Cửu đà chủ phân đà Từ Châu ra mắt lâu chủ. Lâu chủ, thỉnh.” Dứt lời, liền tươi cười uốn éo dẫn đường.

Đích thật là một nữ nhân tinh minh lợi hại. Nghiền ngẫm bóng lưng cố ý không để ý tới mình của Đỗ Cửu, Lôi Ngọc hơi hơi nheo lại hai tròng mắt. Coi bộ, ấn tượng của Đỗ phân đà chủ về mình đã tồi tệ đến cực điểm. Không sao, bình đến tướng ngăn, nước dâng đập chặn, người muốn chơi gì, Lôi mỗ ta nhất định phụng bồi. Dưới sự giám thị chặt chẽ của Tô Phóng, đang phải bắt đắc dĩ ngồi tựa vào ghế dựa buồn chán gần một ngày, trong mắt Lôi đại cốc chủ dần hiện ra ánh sáng xấu xa.

Đây là một khuê phòng được bố trí lịch sự tao nhã, nội việc lấy hồng nhật làm màu chủ đạo, không khó nhìn ra đây là khuê phòng của nữ tử. Trong phòng đích xác cũng có một cô gái đang đánh đàn. Tiếng đàn lượn lờ, tỏ nỗi tương tư; thu ba tha thiết, tình ý cảm động, thật là một tuyệt sắc giai nhân dung mạo như hoa, phong vận như liễu.

Vốn Lôi Ngọc cũng là một nam nhân khá thích thưởng thức nữ tử xinh đẹp, chỉ có điều nữ tử xinh đẹp này lại là tình địch của mình, như vậy cho dù bộ dạng đối phương có xinh đẹp quá thiên tiên, nhìn vào cũng chỉ thấy tẻ nhạt vô vị. Thảm tắc cho Tô Phóng một ánh mắt hung ác, Lôi Ngọc giả bộ ngốc cái gì cũng không biết. Lôi cốc chủ chưa bao giờ làm loại chuyện mất danh dự cùng nữ nhân tranh đoạt tình lang như thế này, trước kia cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế. Nhìn thấy ghen tị không che dấu trong mắt vị cô nương tên Liên Nguyệt kia, Lôi Ngọc nhin không được cười khổ.

“Tiểu Ngọc Nhi...” Tô Phóng có chút xấu hổ mở miệng, năm đó bắt quả cũng chỉ là nhất thời hảo tâm cứu một tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi khỏi tay sơn tặc, sau đó giao cho Đỗ Cửu chăm sóc, nhưng là, vì sao sáu năm sau tương kiến lại biến thành cục diện này. Hắn tuyệt đối không muốn người yêu của mình vì vậy mà sinh ra một vài hiểu lầm không cần thiết.

“Lâu chủ,” Đỗ Cửu bất chấp thất lễ mà ngắt lời giải thích của Tô Phóng, “Liên Nguyệt và ngài đã sáu năm không gặp, nàng có rất nhiều tâm sự muốn nói với ngài.” Nàng chuyển mâu nhìn Lôi Ngọc, “Vị tiểu huynh đệ này xin để thuộc hạ tạm chiếu cố, tuyệt sẽ không để y thiếu một cọng lông tơ.” Nói xong, thập phần thân mật nhiệt tình kéo ống tay áo Lôi Ngọc, không nói hai lời đem người dẫn ra ngoài, hơn nữa còn không quên đóng cửa thay hai người trong phòng.

Tô Phóng lòng nóng như lửa đốt định đuổi theo, lại nhìn thấy Lôi Ngọc quay đầu chuyển tới ánh mắt tín nhiệm mới an tâm dừng bước. Không sai, bất kể như thế nào, trước tiên vẫn nên giải quyết xong phiền phức không hiểu sao lại xuất hiện trước mắt rồi nói sau.

“Người là một nam nhân.” Dùng sức túm thanh niên văn nhược đẩy mạnh vào phòng mình, Đỗ Cửu lẳng lặng quan sát kỹ lưỡng từ đầu đến chân nam tử trong phòng.

“Đúng a,” Lôi Ngọc cắn răng nhin xuống cảm giác khó chịu ở nửa người dưới do phải nghiêng ngả lão đảo trên đường, khóe môi giương lên nở nụ cười ôn hòa, “Mắt đại nương không có vấn đề chứ?”

Đại nương??!! Lời này khiến cho Đỗ Cửu năm nay mới đầy hai mươi chín tức đến đỉnh đầu bốc khói, trong lòng bốc hỏa.

“Ai là đại nương?!” Đỗ Cửu mắt hạnh trợn lên, miệng thở phì phì.

“Vây... vây tại hạ nên xưng hô thế nào...” Nam nhân trối gà không chặt sợ hãi rụt rè hỏi.

“Gọi ta Đỗ lão bản là được.” Cơn giận của Đỗ Cửu còn sót lại chưa tiêu, trừng mắt liếc Lôi Ngọc, “Ta hỏi người, người và lâu chủ chúng ta quan hệ ra sao?”

“Này...”

“Cái gì?”

“... Ta...”

“Cái gì?” Đỗ Cửu nghiêng tai lắng nghe.

“... Ta không tiện nói.” Thanh âm Lôi Ngọc nhỏ như muỗi kêu, hơi hơi xấu hổ cúi đầu, bộ dáng kia, mười người thì đủ mười sinh thương.

Đỗ Cửu chợt hiểu ra, chẳng trách lâu chủ bị người này sở hoặc. Người dễ dàng khiến cho người khác sinh ra ý muốn bảo hộ mãnh liệt như thế, Đỗ Cửu nàng mới gặp lần đầu. Nếu không phải lâu chủ... nàng thực nguyện ý nhận làm đệ đệ kết nghĩa.. chỉ tiếc...

“Người...khụ...” Nàng ho khan một tiếng, khó khăn nói, “Người có biết hay không...”

“Cái gì?” Lôi Ngọc ngẩng đầu.

Đôi mắt trong sáng, ngây thơ biết bao! Đối diện với đôi mắt thuần khiết hoàn toàn không biết gì như thế, Đỗ Cửu vô cùng hổ thẹn, đến tột cùng phải mở miệng như thế nào mới có thể khiến cho tổn thương giảm đến mức thấp nhất đây?

“Cửu nương,” từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, phó Đà chủ phụ trách cảnh giới toàn bộ lâu, “Phích lịch kiếm” Công Tôn Mộc, đẩy cửa bước vào. “Dưới lầu có người nháo sự.”

“Người nào?” Đỗ Cửu bỗng nhiên hoàn hồn, nhượng hai đạo lông mày tú lệ.

“Là ‘Thiết chưởng nhân đồ’ Ngôn Tử Ngo.”

“Ngôn Tử Ngo?” Đôi mày của Đỗ Cửu nhíu chặt, “Đi! Đi nhìn một chút.” Xoay người ra cửa, lo lắng liếc mắt nhìn Lôi Ngọc muốn nói lại thôi.

“Ta cũng đi,” Lôi Ngọc vẻ mặt chờ đợi nói, “A Phóng thường kể cho ta chuyện giang hồ, ta luôn muốn tận mắt chứng kiến cho biết.”

19. Chương 18

Đại sảnh lầu một Túy Hồng lâu.

Thời điểm Đỗ Cửu đến nơi, khách nhân ở đại sảnh đã nhao nhao trốn sang hai bên, để lại khoảng giữa rộng lớn cho hai người đang hung hăng càn quấy. Người phía trước chừng bảy, tám mươi tuổi, mặt mày dữ tợn, thân người ngắn ngủn, đích thị nhân xưng “Thiết chưởng nhân đồ” Ngôn Tử Ngo, người phía sau tuổi vừa nhược quán (khoảng 20 tuổi), dáng người cao gầy, hiển nhiên là nhập thất đệ tử của hắn.

Nói về “Thiết chưởng nhân đồ”, trên giang hồ có thể xưng tiếng tăm lừng lẫy, đủ để xếp trên bảy vị trong võ lâm thập đại cao thủ, ngay cả Võ Tiểu Thiên của Tuyệt Tâm cốc và Mạc Cẩm của Triều Mộ lâu cũng phải nể mặt. Người này tính tình tàn bạo, nóng nảy vọng động, hơn nữa lại cực kỳ kị người khác gọi tên lóng “Nhân đồ” của hắn. Vô luận là giáp mặt hay sau lưng, nếu có nửa điểm phong thanh rơi vào tai, người gặp họa từ miệng mà không hay biết kia chắc chắn sẽ bị “Nhân đồ” dùng “thiết chưởng” bầm thây tan xác, không còn con đường nào khác. Cho đến tận bây giờ, chỉ có một người là ngoại lệ. Lần đầu tiên Ngôn Tử Ngo khổ chiến cùng đối phương hơn năm trăm chiêu, cuối cùng bị đả bại, còn bị bắt phải thề, sau này phạm là nhìn thấy người nọ, chính mình sẽ phải lựa chọn đường vòng mà đi, không được giao đấu. Một trận này, xem như vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời huy hoàng của Ngôn Tử Ngo, mỗi khi hồi tưởng lại, đều làm cho hắn thương tâm khó nhịn, tức giận bất bình...

“Ngôn lão tiền bối,” Đỗ Cửu cười khanh khách bước xuống, “Không biết tiền bối đại giá quang lâm có gì muốn phân phó?”

“Liên, Nguyệt.” Ngôn Tử Ngo chậm rãi phun ra hai chữ.

“Liên Nguyệt?” Đỗ Cửu trong lòng cả kinh, mặt ngoài lại tĩnh bơ, “Không biết tiểu nha đầu Liên Nguyệt khi nào đã đắc tội tiền bối?”

“Hắc hắc,” Chỉ chỉ thanh niên vóc dáng cao gầy đứng hầu sau lưng mình, Ngôn Tử Ngộ ngoài cười trong không cười nói, “Tên đồ đệ không nên thân của ta bị nha đầu kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Hôm nay ta đây làm sư phụ đặc biệt tới cửa thay hấn cầu thân. Đồ Cửu nương là người thông minh, hấn sẽ không làm lão phu mất mặt chứ?”

Đây cũng gọi là “cầu thân”? Rõ ràng là lấy mạnh hiếp yếu, ý thế hiếp người.

“Ngôn lão tiên bối,” Đồ Cửu sóng mắt khê nâng, thần nhiên cười, “Ta rất muốn gọi Liên Nguyệt đi ra, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc cái gì?” Ngôn Tử Ngộ không kiên nhẫn hỏi.

“Liên Nguyệt đang ở trong phòng cùng lâu chủ tậ lâu trao đổi chung thân đại sự, không tiện gặp khách.” Đồ Cửu giọng điệu ái muội.

Một lời vừa dứt, trong sảnh một mảnh xôn xao. Liên Nguyệt chưa bao giờ để cho ai khác bước vào hương khuê nửa bước, lâu chủ đó là ai mà có được vinh hạnh đặc biệt này, hơn nữa lão bản nương còn nhắc tới bốn chữ “chung thân đại sự”, chẳng lẽ đó là ý trung nhân thần bí Liên Nguyệt cô nương luôn nhớ mãi không quên...

“Nga?” Ngôn Tử Ngộ bỗng nhiên ngẩng đầu, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía. “Tô Phóng ở đây?”

“Không sai.” Một hán tử cao lớn trung hậu dán chặt sau lưng Lôi Ngọc ghé vào lan can lầu hai hào hứng xem cuộc vui, bộ dạng lười biếng hỏi, “Tìm ta có việc?”

Ngôn Tử Ngộ ngửa đầu nhìn, đột nhiên chấn động, sắc mặt đại biến: “Là người!”

“Liên Nguyệt!” Thanh niên cao to bên cạnh Ngôn Tử Ngộ nhìn thấy nữ tử đứng lặng phía sau Tô Phóng, vẻ mặt thống khổ âm trầm, thần sắc sâu thẳm tuyệt vọng, nửa mừng nửa lo nói, “Sư phụ, nàng chính là...”

“Tiểu Long!” Ngôn Tử Ngộ lớn tiếng cắt lời thanh niên, oán hận trừng mắt nhìn hai người dính vào một chỗ trên lầu, cắn răng phun ra một câu, “Chúng ta đi.” Nói xong liền xoay người, mang theo đệ tử hãy còn mờ mịt, tâm không cam tình không nguyện, bước chân ra khỏi Túy Hồng Lâu không quay đầu lại.

“Nguyên lai nhân vật thần bí ba năm trước đánh thắng Ngôn Tử Ngộ là lâu chủ a!” Đồ Cửu quay về trên lầu, vô hạn cảm phục, “Chẳng trách hấn vừa thấy ngài liền vội vàng chạy trốn!”

“Không phải ta.” Tô Phóng thực nghiêm chỉnh nói.

“Cái gì?”

“Ta chưa bao giờ giao thủ với Ngôn Tử Ngộ.”

“Kia...” Đồ Cửu giật mình. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu Ngọc Nhi,” Trong mắt Tô Phóng ý cười doanh nhiên, dựa sát vào người Lôi Ngọc nói nhỏ, “Tên kia thật không có lễ phép, nhìn thấy đại mỹ nhân như hoa như ngọc lại có thể xoay người bỏ chạy, đúng là quá không nể mặt.” Nói xong, còn mê đắm hôn trộm một cái trên má Lôi Ngọc.

“Cửu nương... Ô...” Vừa mới bị cự tuyệt, lại tận mắt nhìn thấy động tác cực kì thân mật của người trong lòng với nam tử khác, Liên Nguyệt không thể kìm được, lao vào lòng Đồ Cửu khóc thất thanh.

“Liên Nguyệt...” Trong mắt Đồ Cửu tràn ngập vẻ thương hại, nhẹ nhàng vỗ về an ủi cô gái đang thương tâm muốn chết. Ai, lâu chủ cố ý làm ra hành động như thế trước mặt Liên Nguyệt, không thể nghi ngờ là lời cảnh cáo cho mình vì xen vào việc người khác. Xem ra, nam nhân xinh đẹp như nữ tử kia có địa vị không thể dao động trong lòng lâu chủ. Liên Nguyệt a Liên Nguyệt, chuyện tới nước này, Cửu nương cũng đành bất lực.

“Tô Phóng!” Lôi Ngọc một phen đẩy ra Tô đại lâu chủ lần thứ hai sấp đến trước mặt, trợn mắt nhìn (dù sao trước ánh mắt chú mục của công chúng, Lôi đại cốc chủ vẫn tương đối coi trọng quyền riêng tư). “Có muốn ta đối phó với người giống như tên đồ tử kia không, nhìn thấy ta phải chọn đường vòng mà đi?”

“Không...Không cần...” Tô Phóng nhanh chóng lui về phía sau hai bước, giơ hai tay cam đoan, “Còn lại chúng ta về làm tiếp là được.”

“... Người còn không sợ mất mặt a!” Cách một lúc lâu sau, Lôi Ngọc mới cảm thán, “Đến ta cũng phải thấy bội phục người.” Dung nhan y sáng lạn, tươi cười như hoa.

“Tiểu, Tiểu Ngọc Nhi...” Tô Phóng lùi ra càng gấp, trên trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh. “Ta hay nói giỡn, người đừng coi là thật...”

“Hừ.” Lôi Ngọc vung tay áo lên, một hạt châu tròn nhỏ vô thanh vô tức bắn về phía Tô Phóng.

“Đây là cái gì?” Tô Phóng đưa tay chụp, đem trân châu thu vào lòng bàn tay, cẩn thận quan sát, nguyên lai là một viên tinh thạch xinh đẹp màu đỏ, phần đuôi được buộc vào một sợi dây đỏ dài mảnh. “Không phải người luôn đeo trên cổ...”

“Tặng cho người,” Lôi Ngọc thản nhiên khoát tay áo, “Xem như sinh lễ của ta.”

Sinh lễ?!! Đỗ Cửu đứng bên vốn bị thân thủ của Lôi Ngọc làm cho sợ hãi đến mức nhân cầu thiếu chút rơi xuống, lúc này lại nghe thấy ngôn từ lớn mật đến ngay cả chính mình nằm mơ cũng không nghĩ sẽ từ trong miệng nam tử văn nhược này thốt ra. Chịu hai tầng kích thích thật lớn như thế, nhất thời khiến nàng đỏ người, ghen hòng nhìn trần trời. Liên cả Liên Nguyệt cũng ngừng khóc, há hốc miệng, lấy ánh mắt không thể tin giống như gặp được yêu quái nhìn Lôi Ngọc thản sắc tự nhiên, vững như Thái Sơn. Về phần Công Tôn Mộc, người cũng như tên đã sớm hóa thành cây cột gỗ, chẳng hề cử động.

“Tiểu Ngọc Nhi,” Trong đầu Tô Phóng một trận ba đào cuộn cuộn, hần bình lòng tĩnh khí hồi, “Nói như vậy, người đáp ứng rồi?”

“Đúng a,” Lôi Ngọc mỉm cười, “Cả đời thì cả đời đi. Ta không phải đã sớm nói phải bảo vệ người cả đời sao? Tuy thời gian hơi dài chút, bất quá...” Chưa nói hết câu, người đã rơi vào một cái ôm ấm áp quen thuộc, bị ôm chặt muốn chết. Thật sự, thật sự là đáng yêu! Nếu không phải lo Tiểu Ngọc Nhi vô cùng có khả năng dờ mình thành tám khối, Tô Phóng đã sớm nhịn không được mà một hơi hôn xuống.

“Đây là cái gì?”

Một khối ngọc ôn lạnh áp vào cổ Lôi Ngọc, Tô Phóng nhìn hai tròng mắt nghi hoặc của y, ánh mắt hần thâm tình mà tha thiết: “Đây là di vật của sư phụ ta, ngài hi vọng ta có thể đưa nó cho người cùng ta làm bạn cả đời.”

“... Cảm ơn,” Đáy mắt Lôi Ngọc nổi lên một ý cười cực mỹ cực nhu, “Ta nhất định sẽ hảo hảo quý trọng.”

“Tốt lắm.” Tô Phóng phi thường thỏa mãn gật đầu, “Hiện giờ chúng ta đã trao đổi tín vật, hơn nữa,” hần bổ sung, “Nơi này còn có nhiều chứng nhân như thế... Di? Các người làm sao vậy?”

Hai tên gia hỏa không coi ai ra gì, chỉ lo đứng đó tình tự rồi cục phát hiện xung quanh có thêm ba bức tượng đất. Lôi Ngọc tò mò đưa tay quơ quơ trước mặt bọn họ, một chút phản ứng cũng không có...

“Đừng động vào.” Tô Phóng nói chắc như bấp, “Bọn hần tám phần là quá cao hứng, quá hưng phấn, cho nên mới đột nhiên biến thành như vậy.”

“Người nói đúng.” Lôi Ngọc liên tiếp vuốt cằm, “Ta nghe nói có người khi vui vẻ quá độ sẽ đột nhiên xuất hiện dị tượng. Không nghĩ tới bọn hần lại tán thành chuyện chúng ta đến mức đó, ta thật quá cảm động.”

“Đúng a.” Tô Phóng không khỏi cảm khái, “Tiểu Ngọc Nhi, đợi đến ngày chúng ta thành thân, người nói bọn hần có thể cao hứng đến mức ngất đi không?”

Đông.

Một đầu gỗ ngã xuống đất, đánh thức hai vị khác từ trong mộng.

“Hần ngất đi rồi!” Liên Nguyệt bật hô lên.

“...” Đỗ Cửu nhìn Công Tôn Mộc vì kích thích quá độ mà ngã xuống không dậy nổi, lại nhìn hai đại đầu sỏ thành thoi đứng một bên giả bộ không có việc gì, thật sự không biết rốt cục nên khóc rống chảy nước mắt hay nên cười to một hồi. Điều duy nhất nàng mình bạch, đó là lần đầu tiên nhìn thấy... lâu chủ cười vui vẻ đến thế, thả lỏng như thế... Có lẽ... đây chưa hẳn là chuyện không tốt, nàng mơ hồ nghĩ.

“Giới thiệu một chút.” Lôi Ngọc vẻ mặt cởi mở hướng về phía Đỗ Cửu ôm quyền, khiếp hèn vừa rồi đã trở thành hư không, thay vào đó là một cỗ khí chất nam nhi mạnh mẽ hiên ngang. “Tiểu đệ họ Lôi, tên một chữ Ngọc.”

“Lôi Ngọc?!”

Đỗ Cửu kinh hô một tiếng, liền lùi lại ba bước, đột nhiên tỉnh ra. Đúng vậy! Không phải đã sớm nghe đồn sao... lâu chủ lúc đó chẳng phải đã mở miệng gọi một tiếng “Tiểu Ngọc Nhi”? Bản thân nên sớm nghĩ đến, chỉ là không ngờ “Độc thủ” xưng bá hắc đạo năm sáu năm, thủ đoạn độc ác vô tình, tàn nhẫn trứ danh lại là một nam tử trẻ tuổi tú lệ, phiêu dật xuất trần như thế. Nghe nói người này khí lượng hẹp hòi, có thù tất báo, vừa rồi, ta còn... Nghĩ đến đó, Đỗ Cửu chợt thấy rung mình toàn thân.

“Yên tâm đi,” Xem thấu tâm tư đối phương, Lôi Ngọc híp mắt mỉm cười. “Ta không so đo với nữ nhân.”

“...” Hay cho một đôi mắt lợi hại. Không ngờ đã triệt để nhìn sai rồi – Đỗ Cửu ngẫm cười khổ – lại xem mãnh hổ là cừu, đúng là sai lầm chết người.

Một chuỗi cước bộ phi nước đại từ dưới lầu lên, một đại hán vạm vỡ vội vàng bước lên lầu hai. Đỗ Cửu nâng mắt nhìn, nhận ra phó đàn chủ phân đàn Từ Châu của Tuyệt Tâm cốc, “Tứ hờ” Kỳ Việt.

“Chuyện gì?” Lôi Ngọc nhướn mày, chẳng lẽ là phân đàn... Kỳ quái, Ám Sát trước mắt hẳn sẽ không...

“Khởi bẩm cốc chủ,” Kỳ Việt cung kính trả lời, “Lâm phó cốc chủ có cấp hàm đưa tới, Chu đàn chủ đặc biệt phái thuộc hạ đến truyền lời.”

“Ta đã biết. Người về trước đi, ta sẽ theo sau.”

“Rõ.”

“Tiểu Ngọc Nhi,” Tô Phóng nhìn bóng lưng đi xa của Kỳ Việt, lại nhìn Lôi Ngọc thần sắc vẫn khoan thai, “Không phải có cấp hàm sao? Người...”

“Tên kia thì phát ‘cấp hàm’ gì?” Lôi Ngọc tựa tiểu phi tiểu, “Người còn nhớ lần trước ta hạ được hắn không, đây là đáp lễ của hắn cho ta đó.”

“Thì ra là thế.” Tô Phóng tỉnh ngộ, thập phần bội phục, “Sư huynh đệ các người đúng là hiểu rõ đạo lý có qua có lại mới toại lòng nhau, tình cảm... khụ khụ... thật tốt.”

“Biết là tốt rồi,” Lôi Ngọc liếc nhìn hắn một cái, “Chuyện tình bên kia của người thế nào?”

“Đỗ Cửu.” Tô Phóng trầm thanh gọi.

“Dạ.” Đỗ Cửu khom người, “Du tứ lâu chủ đưa tới tin tức, hết thấy toàn bộ tiến hành theo kế hoạch.”

“Bên ta không thành vấn đề.” Nghe vậy, Tô Phóng cười hì hì với Lôi Ngọc.

“Tốt lắm.” Lôi Ngọc gật gù đầu, “Bên Đình hắn cũng đã làm thỏa đáng, hiện tại chúng ta chỉ cần chờ tin của Đại Võ.”

“Đúng a,” Tô Phóng như có điều suy nghĩ, “Không biết bọn hắn đến tột cùng thế nào...”

Mười lăm tháng tám.

Đêm.

Ánh trăng như lụa, sáng tỏ như ngọc.

Dương Châu.

Dẫn Nguyệt lâu.

Thiên viện.

Lầu ba.

Một gian phòng sạch sẽ rộng rãi.

Một cái bàn.

Hai người.

Trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, tỏa hương bốn phía, trong đó đương nhiên không thể thiếu bánh trung thu của tiết Trung thu.

Tần Tâm Dật nâng ly rượu, ngơ ngác chìm ngẫm trong suy nghĩ của mình, trên mặt một mảnh bi thương.

“Tiểu quý, người làm sao vậy?” Võ Tiểu Thiên nhìn bộ dáng hữu khí vô lực của Tần Tâm Dật, không khỏi lo lắng. Chẳng lẽ tiểu quý giận dữ vì Tề lão tiên bối tạm thời có việc không thể lại đây cùng ăn cơm? Thoạt nhìn không giống a...

“Trung thu hàng năm cả nhà chúng ta luôn cùng ngồi ăn bánh trung thu,” Tần Tâm Dật bỗng nhiên thở dài một tiếng, nhẹ nhàng buông ly rượu, trong mắt hàm chứa một tia ưu thương không che dấu được. “Chỉ là năm nay...” Mắt y hơi hơi phấp phỏng.

“Năm nay không phải có ta ở bên người sao?” Võ Tiểu Thiên thấy thế liền cuống quýt an ủi, “Người yên tâm, ta sẽ luôn luôn ở bên người.”

“Luôn luôn?” Tần Tâm Dật hít hít mũi, nâng hai tròng mắt mênh mông thủy ý.

“Luôn luôn.” Võ Tiểu Thiên cam đoan.

“Cả đời sao?” Ngà ngà say, Tần Tâm Dật lên tiếng hỏi vấn đề ngày thường không thể nói ra miệng. Hơn nửa tháng ở chung khiến y từ từ hiểu rõ vị trí của Võ Tiểu Thiên trong lòng mình. Tuy rằng vẫn không rõ đây là loại tình cảm gì, nhưng mà, trực giác y nhận ra, người này không giống những người khác, hơn nữa, bản thân mình phi thường phi thường không muốn mất đi... không muốn rời đi... người này...

“Cả đời.” Buột miệng nói ra xong, Võ Tiểu Thiên mới hiểu được chính mình vừa nói gì, lập tức sợ đến mức trợn tròn hai mắt, trái tim không ngừng “thình thịch” đập loạn. Cả đời, tiểu quý có ý gì a?

“Người đáp ứng rồi.” Tần Tâm Dật ợ một hơi rượu, vui vẻ ra mặt, “Vậy chúng ta từ nay về sau chính là người một nhà, người... không được nuốt lời!”

Người một nhà? Nguyên lai tiểu quý muốn nhận ta làm ca ca a. Trong lòng bỗng nhiên bình tĩnh lại, Võ Tiểu Thiên thở dài một hơi, rồi lại cảm thấy vô cùng mất mát. Đến tận cùng vì sao lại có loại cảm giác khó hiểu như thế này, người thô lỗ như Võ Tiểu Thiên đương nhiên sẽ không miệt mài đi theo đuổi nguyên do.

“Ta chưa từng nuốt lời.” Võ Tiểu Thiên nghiêm mặt.

“Kia... ngoắc tay.” Tần Tâm Dật chìa ngón út tay trái, lắc lắc về phía Võ Tiểu Thiên.

“Ngoắc tay?” Đúng là phong cách của trẻ con, Võ Tiểu Thiên cười mỉa, “Tiểu quý, người uống nhiều quá.”

“Ta không có... rốt cục người có ngoắc hay không?” Tần Tâm Dật không kiên nhẫn trừng đôi mắt xinh đẹp.

“Ta...” Bại trận dưới khí thế của đối phương, Võ Tiểu Thiên vươn ngón tay ra, “Ngoắc thì ngoắc.” Hoàn toàn không chú ý đến vẻ sùng nịnh trong giọng điệu của mình.

“Hảo.” Tần Tâm Dật kéo ngón tay Võ Tiểu Thiên, thực nghiêm túc ngoắc vào, “Lúc này người cũng không xấu lắm.” Nói xong, nghênh ngang đứng lên, lão đảo đi về phía trước.

“Tiểu quý.” Võ Tiểu Thiên vội vã đứng dậy đỡ lấy thân thể Tần Tâm Dật sắp ngã xuống, mùi rượu đối diện xông vào mũi.

“Hắc hắc hắc...” Tần Tâm Dật ngây ngô cười vài tiếng, cúi đầu vào lồng ngực ấm áp trước mặt, hai tay giống như bạch tuộc bò lên lưng Võ Tiểu Thiên, coi bộ, nhất thời nửa khắc không có ý buông ra. Lần này, Võ phó cốc chủ tội nghiệp nhận hết giày vò. Ngay đêm hôm đại sư huynh bọn họ rời đi, đang cùng tiểu quý nằm chung giường, phát hiện ra bộ vị trọng yếu trên cơ thể mình sản sinh biến hóa, đương trường Võ phó cốc chủ sợ tới mức té xuống giường. Luôn miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại rằng việc ngoài ý muốn phát sinh là do lâu ngày không chạm vào nữ giới, nhưng sau đó, Võ Tiểu Thiên không còn dám tiếp tục nằm

cùng giường với Tần Tâm Dật, lại càng không dám tiếp xúc thân thể. Ngoắc tay vừa rồi đã là tiếp xúc thân mật nhất giữa hai người mấy ngày qua, hiện tại tiểu quỷ lại... Dưới tình thế này, Võ phó cốc chủ chỉ đành cắn răng chịu khổ.

“Tiểu quỷ!” Thời điểm Tần Tâm Dật bắt đầu cọ tới cọ lui trước ngực mình, Võ Tiểu Thiên rốt cục nhìn không được nữa mà đẩy Tần Tâm Dật ra.

“Ta đã biết.” Bị đẩy đến nghiêng ngã lão đảo suýt ngã xuống đất, Tần Tâm Dật giận dữ nói, “Hai ngày nay người một mực trốn tránh ta! Người nói đi, có phải người chán ghét ta hay không?!”

“Tiểu quỷ?!” Nhìn Tần Tâm Dật trợn hai tròng mắt trong suốt, Võ Tiểu Thiên bỗng nhiên như tỉnh lại từ trong mộng. Nhìn vẻ mặt y giờ phút này, có nửa phần nào say rượu? “Người sao lại lừa ta?” Không ngờ kỹ năng diễn vụng về như thế cũng có thể lừa gạt mình, Võ Tiểu Thiên nhìn không được cười khổ, xem ra, nhất định ta bị sinh bệnh rồi.

“Chắc chắn người chán ghét ta,” thiếu niên ngoan cường nói, “Nếu không tại sao luôn trốn tránh ta?!”

“Ta không có chán ghét người.”

“Vậy tại sao người không chịu lại gần ta, cũng không chịu ngủ cùng ta?” Lời này thật ám muội. Người nói vô tâm vô tư, người nghe trong lòng lại chột dạ, thân thể nóng lên.

“Ta không phải...” Võ Tiểu Thiên khổ não giật tóc, không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

“Vậy tối nay...”

“Không được!” Thiếu niên còn chưa nói xong, Võ Tiểu Thiên đã một mực bác bỏ. Nói đùa gì vậy? Nếu ngủ chung một giường, trò hề của mình còn không bị tiểu quỷ nhìn thấu? Nghĩ đến đã thấy hết hồn! Không biết tại sao, hẳn không muốn nhìn thấy trong mắt Tần Tâm Dật có nửa điểm xem thường khinh miệt mình.

“...”

Trầm mặc.

Tần Tâm Dật không nói gì, chỉ lấy ánh mắt lạnh lùng nhìn Võ Tiểu Thiên chằm chằm. Tức giận trong mắt chậm rãi tiêu tán, một cỗ bi ai nồng đậm dần dần nhiễm vào đuôi mày khóe mắt, hai tròng mắt sáng ngời như sao biển thành ảm đạm vô quang, bị một tầng sương mờ bàng bạc che phủ. Thiếu niên không muốn để cho người làm mình tổn thương nhìn thấy tất cả chuyện này, quật cường xoay người nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Đợi...” Một chuỗi trân châu trong suốt rơi vào lòng bàn tay vừa vươn ra của đại hán, khiến hắn nhất thời ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng nguyên tại chỗ, trái tim như bị bóp nghẹt, ngực phát đau, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Gió, phần phật thổi qua vành tai, y sam bạch sắc cuộn lên, đón gió nhảy múa.

Chạy như điên xong, đến lúc ngừng lại, mới phát giác chính mình đã đặt chân vào bên trong một mảnh phế tích hoang tàn. Một tháng trước, nơi này hẳn còn huyền ảo phi thường, có nghiêm phụ từ mẫu, có đồng đảng huynh đệ đồng môn, sư tỷ sư muội... Chuyện ngày xưa bỗng một hiện ra trước mắt, còn bây giờ...

Ba.

Thanh âm một cành cây khô bị đập gãy.

Tần Tâm Dật bỗng nhiên xoay người.

Cách mười thước có một nam nhân cao lớn đang đứng vô thanh vô tức, khuôn mặt không có biểu tình, mắt lộ ra âm quang.

“Mai Diệc Tình?” Trực giác của Tần Tâm Dật mách bảo.

“Hi hi hi...” Đối phương nở nụ cười nham hiểm, trong tiếng cười khàn khàn tràn ngập ý âm tà cùng lạnh lẽo không nói nên lời.

“Tất...” Tần Tâm Dật lập tức lấy ra trức tiêu trên cổ áp vào bên môi thổi lên. Tiếng cười trong trẻo xa xăm, dư âm quanh quẩn, loại còi dùng để truyền tin tức của Tuyệt Tâm cốc này vẫn có thể xem là một công cụ cầu cứu rất tốt.

Hắc y nam nhân hiển nhiên bị tiếng cười làm cho hoảng sợ, bất quá, hắn tức khắc giũu cột lần thứ hai: “Người có thổi cũng không có tác dụng, đêm nay Tề Hưởng đã ra khỏi thành, còn tên hầu cận của người, người cho là hắn có thể cứu người?” Tiếng nói chuyện của hắn như thể mang theo tiếng “tê tê”, khiến cho da đầu người khác run lên, tứ chi lạnh buốt.

Tần Tâm Dật cảm khẩu không nói.

Thiên ca hắn đã nghe được tiếng cười, chỉ cần có thể cầm cự một lát... Y nâng tay rút bội kiếm ra, vận sức chờ phát động, đột nhiên cổ tay run lên...

Đương.

Trường kiếm rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, cả người mỗi nhừ, tựa hồ ngay cả đứng vững cũng khó.

“Nhất dạ phiêu hương.” Dưới trăng lạnh, Mai Diệc Tình cười đắc ý, “Đây là mị dược vô cùng lợi hại, người nên ngoan ngoãn thức thủ chịu trời đi.”

20. Chương 19

Thiếu niên toàn thân trắng thuần vẫn cố gắng duy trì thanh tĩnh, trước khi đối phương có thể bắt lấy mình, cắn răng rút ra chủy thủ đặt lên cổ. So với bị người khác vũ nhục, còn không bằng... Giờ khắc này, thiếu niên thốt nhiên minh bạch tâm ý của mình – nếu trước khi chết có thể gặp lại người một lần... cho dù chết, ta cũng... Thiên ca...

“Hi hi hi...” Mai Diệc Tình dừng cước bộ, miệng cười âm hiểm, “Tần thiếu gia, có một việc chỉ sợ người chưa biết.”

Tần Tâm Dật nhắm mắt làm ngơ, tay nắm chủy thủ hơi hơi dùng sức...

“Có đôi khi, ta cũng thực thích thi thể xinh đẹp.” Ác ma hắc sắc mang đến thanh âm của địa ngục.

Thiếu niên bỗng chấn động, tay chân cứng ngắc, chủy thủ cũng đứng sững lại. Y không nghe lầm chứ, có loại biến thái nào lại có thể muốn làm chuyện kia với một xác chết... Nôn... Tần Tâm Dật chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng ngược, từng nốt da gà nổi lên. Nên làm gì bây giờ? Y không muốn bị tên biến thái này gian thi a...

“Ai bảo bộ dạng người đẹp như thế?” Mặt nạ da người lờ lờ tỏa sáng, trong mắt phóng ra quang mang dị thường nóng cháy và cuồng loạn, Mai Diệc Tình quét mắt nhìn từ trên xuống dưới thân thể thon thả mà mềm dẻo của thiếu niên, lầm bầm nói, “Quả thực là cực phẩm nhân gian.” Tầm mắt của hắn xẹt qua trước mặt, “Hãy nhìn khuôn mặt này... Thật sự là quá đẹp...”

Xinh đẹp?? Cơ thể đột nhiên nóng lên, một cảm giác khác thường lúi qua tứ chi bách hài, mặt nóng tim đập, đầu choáng mắt hoa... Thiếu niên cắn mạnh đầu lưỡi, dùng hết sức lực toàn thân, cấp tốc hướng chủy thủ về phía mặt mình...

“Người làm gì?!!” Võ lâm đệ nhất đại biến thái vốn muốn chậm rãi hưởng thụ bữa đại tiệc hiển nhiên chưa từng gặp phải tình huống này, ứng phó không kịp, chỉ kịp phát ra một tiếng hô thê lương kinh tâm động phách. Nói thì chậm, làm thì nhanh, trên gương mặt trắng nõn mịn màng, tuyệt mỹ không tỳ vết của Tần Tâm Dật đã có thêm một vết thương loang lổ máu, mười phần rõ ràng.

“Người, người, người dám hủy đi một thiên kiệt tác!!” Mai Diệc Tình tức giận đến run người, xem bộ dạng đau đớn muốn chết của hắn, dường như chính hắn mới là người bị chủy thủ kia vạch lên mặt. Hắn nổi trận lôi đình, nghiêng răng nghiêng lợi điên cuồng gào thét, “Ta giết người!!!” Một chưởng đánh tới ngực.

Ánh đao lóe sáng, Mai Diệc Tình bị bất ngờ chưa kịp phòng ngự vội vàng xoay người lui chông, rút ra trường kiếm sau lưng sẵn sàng đón địch. Một người lẳng không nhảy lên, ánh đao sáng lòa một đạo, hai đạo...

“Trường Không tam kích?!” Mai Diệc Tình hú lên quái dị, một hơi rút lui bảy, tám trượng.

Dưới ánh trăng, một đại hán lưng hùm vai gấu, cao lớn thô kệch thái độ hung dữ đứng hộ trước người Tần Tâm Dật, sát khí đoạt người.

“Thiên ca...” Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, Tần Tâm Dật yên tâm thả lỏng thần kinh căng thẳng, mê man ngã xuống đất. Trong lúc mơ màng lơ mơ nghe thấy có người bên tai vội vàng hô hoán tên mình, bất quá, y đã không còn biết gì, rơi vào thế giới mộng ảo...

Căn phòng quen thuộc.

Chiếc giường ấm áp.

Nóng.

Cả người thiếu niên như bị hỏa thiêu, không ngừng trở mình lăn lộn trên giường, hai tay loạn xạ xé rách vạt áo, đôi mi thanh tú cau chặt, mặt phỉm hoa đào. Máu trên mặt đã sớm ngừng chảy, còn lửa trong cơ thể làm thế nào cũng không ngăn được.

Nhất dạ phiêu hương, đại hán hít một hơi lãnh khí. Trúng loại mị dược này, nếu không được giải đúng lúc, nhẹ thì thiêu hủy thần trí, nặng thì ảnh hưởng đến tính mạng. Đây, đây, cái này nên làm thế nào mới phải?

“Nước...”

Nghe thấy tiếng nỉ non mơ hồ của thiếu niên, đại hán vội vàng rót một chén nước lạnh cẩn thận đem tới.

“Ngô... Nóng quá...” Thiếu niên khép hờ mắt, không ngừng thở dốc, nước trong chén tràn hơn phân nửa ra ngoài miệng, chậm rãi chảy qua cái cằm nhỏ, rơi vào cằm cổ trắng nõn... Đại hán thuận thế nhìn xuống, nhất thời ngay cả tròng mắt cũng suýt rơi ra. Quần áo trên người thiếu niên sớm đã bị chính y kéo tới thất linh bát lạc, bộ trung y nguyệt sắc nửa kín nửa hở, lộ ra từng mảng da thịt mịn màng mềm mại, săn chắc khỏe mạnh, hai điểm phi anh trên ngực có thể mơ hồ nhìn thấy, hai đùi thon dài trơn bóng quần quýt trong đám quần áo lộn xộn, như ẩn như hiện... Thật sự là... làm lòng người rung động... Đại hán kìm lòng không đành nuốt từng ngụm nước bọt, kiệt lực khống chế biến hóa ở nửa người dưới, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy xuống trán...

“Thiên ca...” Thiếu niên khó chịu rên rỉ ra tiếng, vô ý thức thốt ra danh tự người mình tin tưởng nhất.

“Tiểu quý?” Nhân tình đại hán sáng lên, vội vàng xoay người nghiêng tai lắng nghe, thành linh bị thiếu niên vươn tay ôm cổ kéo xuống...

Bùm.

Thân thể hai người va vào nhau, mặt đối mặt, môi dán môi, hơi thở vướng vít. Gần trong gang tấc, đại hán có thể cảm nhận rõ ràng từng cử động của cơ thể mềm dẻo dưới thân, cùng với dục vọng cần giải phóng cấp bách của song phương.

Ba.

Dây cung lý trí rốt cục đứt đoạn.

“Chết tiệt!” Đại hán mắng một tiếng, đột nhiên cúi đầu xuống, dùng sức hôn lên đôi môi đỏ mọng thiếu niên trong lòng chủ động hiến dâng. Mặc kệ nên làm thế nào ngày mai, làm trước nói sau. Tình cảm mãnh liệt kiềm nén đã lâu vụt ra, tiếng rên rỉ thở gấp khiến căn phòng nhộn nhạo; trong phòng, cảnh xuân vô hạn...

Khi Tần Tâm Dật tỉnh lại... là giữa trưa ngày hôm sau. Y vừa mở to mắt liền thấy một người cao to đang lo lắng nhìn mình với đôi mắt cú mèo, hai mắt phủ đầy tơ máu.

“Mai...” Y cố sức hỏi.

“Hắn chạy rồi.” Võ Tiểu Thiên chuyển khai tầm mắt, áp ứng trả lời.

“Kia...” Tần Tâm Dật có chút nghi hoặc nhìn Võ Tiểu Thiên, thời điểm há miệng không cẩn thận kéo rách vết thương bên má trái, nhất thời đau đến nhe răng trợn mắt.

“Người đừng nói chuyện.” Võ Tiểu Thiên nhanh chóng bôi vào vết thương của y một loại thuốc mỡ thanh thanh lương lương, còn tản ra một mùi kỳ lạ, sau đó lại lùi ra rất nhanh.

“Này, ta đâu phải rắn hay bọ cạp, sao ngươi lại có thái độ như thế?! Ta khiến ngươi chán ghét đến vậy sao?!” Tần Tâm Dật tức giận nâng thân, bỗng nhiên phát giác thân thể mình giống như bị xe ngựa nghiền qua, đau nhức không thôi. Kỳ lạ, trên mặt ta chỉ bị chút ngoại thương đúng không? Tại sao... một cổ đau đớn kịch liệt từ bộ vị cực kì tư mật truyền đến, khiến cho mặt Tần Tâm Dật lập tức trắng bệch, huyết khí trên mặt biến mất. Chẳng lẽ... y từng chút, từng chút ngáng đầu nhìn Võ Tiểu Thiên, nhất thời, ngay cả dũng khí mở miệng hỏi cũng không có.

Ba.

Nhìn thấy ánh mắt thống khổ ảm đạm của thiếu niên, Võ Tiểu Thiên dùng sức tát vào mặt mình một cái tát thanh thúy vang dội, hẩn buồn rười rượi nói: “Tiểu quý, ta thực xin lỗi ngươi...”

Nói như vậy, Thiên ca thật sự đã không đến đúng lúc... Nguyên lai những điều ta nhìn thấy trước khi ngất đi chỉ là ảo tưởng thôi sao... Ta... cuối cùng cũng không thể bảo vệ cho chính mình... Tần Tâm Dật tuyệt vọng nhắm mắt, từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt chảy dọc xuống má...

“Tiểu quý,” Võ Tiểu Thiên thất kinh, luống cuống tay chân thay y lau nước mắt đang rơi không ngừng, lan tràn như cỏ dại, “Đừng, đừng khóc a... Ta, ta biết sai rồi, là ta đê tiện hạ lưu, không bằng cầm thú...”

“... Thiên ca...” Rốt cục nghe ra tựa hồ có chỗ không đúng, Tần Tâm Dật hơi hơi ngưng lại, thút thút hỏi, “Ngươi...”

“Ta biết, ta hiểu được.” Võ Tiểu Thiên liên thanh nói, “Là ta không nên lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, làm ra loại, loại chuyện này với ngươi...”

“Là ngươi làm?!” Tần Tâm Dật đột nhiên tỉnh ngộ, lớn tiếng kêu lên. “Đau quá!” – trung khu thần kinh vừa chết lặng đã khôi phục tri giác.

“Tiểu quý, ngươi không sao chứ?!” Trong mắt Võ Tiểu Thiên tràn đầy đau lòng và quan tâm, vội vàng đưa tay ra, bộ dáng muốn đỡ mà không dám.

“Ngươi là tên hỗn đản! Sắc ma!” Thiếu niên ngừng khóc, bưng má trái cắn giận nói.

“Đúng, ngươi mắng rất đúng.” Võ Tiểu Thiên thành thành thật thật thừa nhận, “Ta không chỉ là tên sắc ma hỗn đản, còn là một tên mặt người dạ thú. Ta quả thực không phải người...”

“Thật sự... làm ta sợ muốn chết...” Thiếu niên cúi đầu, nhẹ nhàng than thở. Tâm đã định xong, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, không muốn động mảy may.

“Đúng, đúng, rất đúng...” Võ Tiểu Thiên một mặt trộm xem sắc mặt dần dần gần như bình tĩnh của thiếu niên, một mặt chán ngán thất vọng nói, “Ta làm ra loại sự tình này, cũng không còn mặt mũi cầu người tha thứ, muốn chém muốn giết muốn róc thịt chỉ cần ngươi nói một câu... Bất quá, tiểu quý, ngươi ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn trong lòng... Sau khi ta chết...”

“Ai nói muốn ngươi chết?!” Thiếu niên càng nghe càng tức, “Không có chuyện gì tự dưng cả ngày muốn đem mấy lời nói gở này treo bên miệng. ‘Nhất dạ phiêu hương’ kia vốn là được khiến cho người... khụ khụ khụ...”

“Cái gì?” Võ Tiểu Thiên nghe không rõ.

“Dù sao cũng là một loại dược vô cùng đáng sợ.” Thật vất vả đem mấy lời mang điềm xấu nuốt vào bụng, Tần Tâm Dật hung hăng, “Ta nghe nói, một khi bị hạ loại dược này, nếu không kịp thời... cái kia... liền bị...”

Càng về sau, thanh âm càng nhỏ. “Nói cho cùng, nếu không phải người... ta đã sớm... Tính ra, người còn là... ân nhân cứu mạng của ta...” Ý tâm không cam tình không nguyện nói.

“...” Võ Tiểu Thiên giật mình. Ngu ngơ một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, hắn một phen bắt lấy hai vai thiếu niên, vui mừng như điên. “Người chịu tha thứ cho ta sao?!”

“Là người đã cứu ta.” Tần Tâm Dật nghiêm mặt, “Ta vốn đã nghĩ sẽ không còn được gặp lại người.” Nói đến đây lòng còn sợ hãi.

“Tiểu quỷ, người không trách ta...”

“Vì sao ta phải trách người?” Tần Tâm Dật chớp chớp đôi mắt đen lúng liếng, “Người vì cứu mạng ta nên mới...”

“Ý của người là,” Võ Tiểu Thiên liếc mắt dè nén lửa giận không ngừng bốc lên trong lòng, trầm thanh nói, “Cho dù những người khác dùng phương pháp này cứu người, người cũng không tính toán hết thấy những chuyện đã phát sinh? Người kia không phải là ta cũng không sao?!”

“... Nếu như là người khác,” Thiếu niên ngênh thị tầm mắt hùng hổ dọa người của đại hán, chậm rãi nói từng chữ, từng chữ, “Ta tình nguyện cắn lưỡi tự sát.”

!!!!

Trong khoảnh khắc, nỗi vui mừng như điên bay thẳng lên đầu, bao phủ toàn bộ thần trí của Võ Tiểu Thiên. Một tay ôm lấy thiếu niên vào trong lồng ngực rộng lớn rắn chắc của mình, thân thể gắn bó chặt chẽ, không muốn buông tay.

“Ta... người không biết khi ta thấy người ngã xuống đã lo lắng đến mức nào đâu... Lần đầu tiên ta sợ hãi như vậy... Cho dù đối mặt với đại sư huynh cũng không kinh khủng bằng... Rốt cuộc ta đã hiểu rõ...” Hắn thao thao kể lại tâm tình sợ hãi khi đuổi tới phế viện của Tần gia, “Ta, ta, ta, ta thích người!” Hắn lấy hết dũng khí, lấp bấp biểu đạt tâm ý chậm chạp nhận ra của mình, “Ta không muốn đem người cho bất luận kẻ nào...”

“Ta cũng vậy.” Thiếu niên ngẩng đầu cười tươi sáng, cực kì nhanh hôn lên hai má đại hán, “Ta cũng sẽ không đem người cho bất luận kẻ nào.” Ý trịnh trọng tuyên bố.

“Ha ha ha ha...” Một cái hôn cực nhẹ cực đậm này rõ ràng đã khiến Võ phó cốc chủ mừng rỡ đến nửa ngày không thể khép miệng.

“Chờ một chút,” Tần Tâm Dật đột nhiên nghĩ tới một chuyện, “Người nói yêu thích ta, đến tận cùng là thật hay giả?”

“Đương nhiên là... thiên chân vạn xác, tuyệt vô hư ngôn.” Không rõ tại sao đối phương bỗng nhiên hoài nghi thành tâm của mình, Võ Tiểu Thiên nhanh chóng nghiêm túc bảo chứng, chỉ thiếu nước phát thệ.

“Vậy mấy ngày trước vì sao người luôn trốn tránh ta?” Thiếu niên bất mãn nói.

“Đó là vì...” Võ Tiểu Thiên sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng, “Ta sợ nếu thân cận quá, sẽ muốn làm...”

“Làm cái gì?” Tần Tâm Dật tò mò.

“... Làm chuyện đêm qua ta làm với người...”

“A!” Tần Tâm Dật hoảng sợ, “Đại sắc lang! Nguyên lai từ lâu như vậy người đã bắt đầu có ý đồ bất chính với ta?”

“Ta, ta không có... Ta vốn luôn kiềm chế rất tốt, nếu tối hôm qua người không trúng mị dược, lại... lại biểu hiện mê người như vậy... ta cũng sẽ không...” Võ Tiểu Thiên vò đầu bứt tai vội vã biện giải.

“Cái, cái, cái, cái gì mà ‘mê, mê người’?!” Thoáng chốc mặt Tần Tâm Dật đỏ lên, “Người, người, người đừng có nói bậy... Ồi!”

“Tiểu quỷ, người nói ít đi chút,” Võ Tiểu Thiên tận tình khuyên bảo, “Bằng không miệng vết thương lại nứt ra nữa. Ai,” Hắn thở dài tự trách, “Đều do ta tới quá trễ, nếu không mặt người sẽ không bị...”

“Vậy thì có sao?” Tần Tâm Dật chẳng hề để ý, “Trên mặt nam nhân phải có sẹo mới có vẻ khí khái nam tử, không phải người cũng có đầy thôi.”

“Tiểu quý,” Vô Tiểu Thiên nghe vậy không khỏi bật cười, “Trên mặt ngươi sẽ không lưu lại sẹo.”

“Tại sao?”

“Bởi vì miệng vết thương không sâu lắm.”

“Sao lại thế được?” Tần Tâm Dật âm ức, “Ta dùng khí lực rất lớn, cũng chảy rất nhiều máu.”

“Lúc ấy được lực trong cơ thể ngươi đã phát tác, ngươi cho là “khí lực rất lớn” kỳ thật chỉ có chút xú mà thôi.” Vô Tiểu Thiên giải thích, “Tuy máu chảy không ít, bất quá dùng xong kim sang được độc môn của đại sư huynh ta, không quá năm ngày ngay cả một dấu vết nhỏ cũng không nhìn thấy.”

“Vậy a...” Tần Tâm Dật không khỏi tiếc nuối, “Đành để cơ hội lần sau.”

“Tiểu quý,” Bàn tay to nhẹ nhàng xoa má phải không bị thương của thiếu niên, tỉ mỉ cảm thụ da thịt trơn bóng như tơ gấm dưới tay, Vô Tiểu Thiên nghiêm túc nói, “Da tóc thân thể đều chịu ơn cha mẹ, bất kể thế nào đều nên hảo hảo bảo hộ, nếu ngươi bị thương, ta nhất định sẽ đau lòng. Đáp ứng ta, từ nay về sau đừng dễ dàng gây thương tổn cho mình, cũng đừng tùy ý bỏ qua sinh mệnh, hiểu không?”

“... Hảo.” Thiếu niên nhanh chóng hạ mi mắt, hít hít mũi, nhỏ giọng hỏi, “Ngươi sẽ luôn luôn ở bên ta chứ?”

“Ta sẽ ở bên ngươi cả đời.” Thở dài một tiếng, đại hán vươn tay ôm thiếu niên vào lòng. Cùng một lời đối thoại, so sánh với hôm qua, tâm cảnh người nói đã hoàn toàn bất đồng. Hai người ngừng mắt nhìn nhau, chìm trong không khí ngọt ngào, hai mái đầu dần dần kề sát, mỗi hướng về mỗi, Tần Tâm Dật khe khẽ nói một câu: “...”

“Cái gì?!” Bầu không khí kiêu diễm lập tức tan thành mây khói, Vô Tiểu Thiên từ trên giường nhảy dựng lên. “Thật sự?!”

“Ta cực kì tự tin về đôi mắt và đôi tai của mình.” Thiếu niên ngạo nghễ.

“Tên dâm tặc kia...” Vô Tiểu Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, “Tiểu quý, ngươi yên tâm, sớm muộn ta cũng làm thịt hắn cho ngươi trút giận.”

“Ngươi thấy hắn tốt nhất nên cẩn thận chút,” Tần Tâm Dật nhắc nhở, “Tên đó là loại biến thái, ngay cả...” Y kể lại từ đầu đến cuối những lời Mai Diệc Tình nói ra lúc ấy.

“Nôn...” Vô Tiểu Thiên chán ghét đầy mặt, “Ngươi nói hắn ngay cả thi thể cũng... thật quá ác tâm...”

“Đúng a,” Tần Tâm Dật ôm má trái, “Trước kia ta chưa từng nghĩ hắn là người biến thái như vậy.”

“... Ân,” Vô Tiểu Thiên suy nghĩ chốc lát, “Nếu chuyện bên này của chúng ta đã có manh mối, chờ Tề lão tiền bối trở về, cùng nhau đến hội họp với đại sư huynh bọn họ được không?”

“Hảo.” Thiếu niên một hơi nhận lời.

21. Chương 20

Mùng bảy tháng chín.

Mấy ngày gần đây người lui tới Tung Sơn dần dần nhiều hơn, cảnh nội Trịnh Châu tiếng xe ngựa rầm rĩ, náo nhiệt phi phàm.

Tin tức chủ Tuyệt Tâm cốc Lô Ngọc cùng môn chủ Hạo Nhiên môn La Thương Kính định ra ước hẹn Tung Sơn đã sớm truyền khắp giang hồ. Hai đại long đầu nổi danh trong chốn võ lâm phân cao thấp, đến tốt cùng ai thắng ai bại?? Hung thủ thảm sát Tần gia và hại chết Lưu lão gia tử rốt cục là ai? Cực kì hiếu kì với những vấn đề này, các lộ anh hùng hiệp sĩ, các nhóm lục lâm hào kiệt đương nhiên không thể không chạy tới xem náo nhiệt. Trong đó tuyệt đại đa số mọi người cũng rất muốn biết chân diện mục của lâu chủ Triều Mộ lâu và cốc chủ Tuyệt Tâm cốc xưa nay vốn xuất quỷ nhập thần, hiếm khi lộ mặt.

Giờ Thìn canh ba.

Diễm dương cao chiếu.

Một thành trấn dưới chân Tung Sơn.

Một khách điếm không lớn không nhỏ.

Hậu viện.

Lầu hai.

Một gian phòng khá rộng rãi.

Hai thiếu niên trường tròng đối diện, trong phòng tràn ngập một mảnh tức sát, như gươm đã tuốt vỏ, như nổ đã giương dây.

“Tiểu quý,” Vô Tiểu Thiên gắt gao dè tay Tần Tâm Dật, lo sợ y không khống chế nổi tâm tình mình. “Đừng xúc động.”

“Linh,” Hai tay Nam Cung Mẫn đặt lên vai người yêu, ôn nhu khuyên giải, “Bình tĩnh một chút đừng nóng nảy.”

“Hừ,” Tần Tâm Dật lạnh lẽo hừ một tiếng, “Chính mồm hần tự thừa nhận đã từng tham gia vào cuộc đồ sát nửa tháng trước, chẳng lẽ ta không nên tìm hần báo thù sao?!” Trên mặt y lần nữa hiện lên vẻ căm giận và cừ hận.

“Tiểu quý, y cũng là thân bất do kỷ...”

“Đúng a đúng a,” Nam Cung Mẫn liên tiếp gật đầu, “Từ nhỏ Linh đã là cô nhi, lớn lên dưới hoàn cảnh như vậy, hết thấy những điều y làm đều là bất đắc dĩ.”

“Nhưng... phụ mẫu ta...”

“Cha mẹ ngươi không phải ta giết.” Linh thản nhiên.

“Ngươi nói ta phải tin sao?!”

“Ta đã có thể không nói cho ngươi biết chúng ta từng đi Tần gia.”

“Ngươi...”

“Tiểu quý,” Vô Tiểu Thiên xoay thân người Tần Tâm Dật về phía mình, nhìn vào hai tròng mắt đùng đùng nổi giận của đối phương, nghiêm mặt, “Ngươi nhìn người luôn rất chuẩn, y là loại người thế nào, chẳng lẽ ngươi nhìn không ra?”

“...” Tần Tâm Dật cúi đầu không nói.

Thấy thế, Vô Tiểu Thiên thở phào một cái, nhẹ nhẹ vỗ về lưng thiếu niên, một mặt hướng về phía Nam Cung Mẫn trộm nháy mắt – rốt cục đã giải quyết xong cuộc chiến tranh trong ngày.

“Ân hừ,” Vẫn ngồi trong phòng vừa nhàn nhã uống trà vừa thưởng thức kịch hay, Lôi Ngọc hắng giọng một cái, “Từ nay trở đi chúng ta phải thực hiện kế hoạch Tung Sơn, tốt nhất các vị nên đem ân oán cá nhân tạm thời gác lại, cùng nhau hảo hảo ngắm xem nên ứng phó thế nào với tên thủ lĩnh ám sát âm hiểm giáo quyết kia.”

“Triều Mộ lâu chúng ta hần là không thành vấn đề.” Vừa trả lời là Nhị đương gia “Vô danh thương” Mạc Cẩm mấy ngày trước đã vội vàng tìm đến, hần nghiêng người nhìn về phía thanh niên tao nhã, mặt như quan ngọc ngồi bên phải mình. “Bên Tiểu Du cũng an bài xong rồi chứ?”

“Dạ.” Thanh niên hơi hơi vuốt cằm, trả lời ngắn gọn.

“Bên Tuyết Tâm cốc chúng ta cũng không thành vấn đề,” Lâm Đình Hiên thân mật kéo tay thê tử mới cưới, “Việc trong cốc toàn bộ đã sắp xếp thỏa đáng.”

“Tiểu Dật, Linh,” Miết mắt nhìn hai người đang ngồi cách nhau khá xa, khóe miệng Lôi Ngọc mỉm cười, “Đến lúc đó phải nói cái gì, các người đã luyện qua chưa?”

“Đã luyện qua.” Hai người trăm miệng một lời, sau đó không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn đối phương, quay đầu ngoảnh đi.

“Đúng rồi,” Tô Phóng nghĩ tới một chuyện, “Tiểu Dật, Tề lão tiên bối đã xuất phát chưa?”

“Ân, Tề bá bá sáng nay đã ra khỏi cửa.”

“Khởi bẩm lâu chủ,” Đẩy cửa vào là đà chủ phân đà Trịnh Châu của Triều Mộ lâu “Kim câu ngân đao” Bạch Như Tiếu. “Đệ tử bản đà dưới chân Tung Sơn phát hiện ra dị trạng.” Nói xong, lấy từ trong ngực ra một hộp gỗ nhỏ trình lên.

Tô Phóng cầm lấy, mở hộp gỗ ra, đồng thời dò xét cùng Lôi Ngọc, sau đó cẩn thận nhặt bột phấn trong hộp lên để dưới mũi hít hà...

“Thì ra là thế.” Tô, Lôi hai người nhìn nhau cười quỷ dị, “Bây giờ chúng ta đã có thể hảo hảo mà chơi đùa một hồi.”

Mùng bảy tháng chín.

Đêm khuya.

Dưới chân Tung Sơn.

Một cứ điểm của tổ chức ám sát.

Một gian phòng nhỏ hên ám.

Hai người.

“Người nói, tên cam bên cạnh tiểu quỷ Tần gia chính là Vô Tiểu Thiên của Tuyệt Tâm cốc?” Vẫn cải trang bằng y phục hắc sắc, thủ lĩnh ám sát lạnh lùng hỏi nam tử đứng lặng một bên mặt không có biểu tình.

“Đúng.” Nam nhân đeo mặt nạ da người âm trầm nói.

“Người xác định?”

“Có. Ta tuyệt không nhìn lầm chiêu thức ‘Trường không tam kích’.”

“Nói như vậy...” Thủ lĩnh ám sát bỗng dưng cười lạnh mấy tiếng, “Từ đầu đến cuối xem ra chúng ta đã bị người ta lừa giỡn! Hừ, ta đã sớm nói không nên lưu lại tiểu quỷ kia làm nhân chứng sống, người lại không nghe...”

“Nhưng là... bộ dạng hắn thật sự quá đẹp...”

“Cam mờm!” Thủ lĩnh ám sát lạnh lùng, “Trên đầu chữ sắc có cây đao, làm chuyện gì cũng phải đúng mực! Qua mùng chín tháng chín người ở trong phòng nghiền ngẫm lỗi lầm cho ta, trong hai tháng không được ra ngoài!!”

“... Vâng.” Mai Diệc Tình há mồm muốn nói, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của thủ lĩnh ám sát, chỉ đành ủ rũ đáp ứng.

“Nhị.” Thủ lĩnh ám sát trầm thanh gọi.

“Đệ tử khấu kiến thủ lĩnh.” Ngoài cửa vô thanh vô tức có người tiến nhập, quỳ lạy trên mặt đất.

“Việc dưới chân Tung Sơn làm đến đâu rồi?”

“Bẩm báo thủ lĩnh, hết thấy đã làm thỏa đáng, đến ngày mùng chín, chỉ còn chờ tín hiệu của chủ nhân.”

“Tốt lắm.” Thủ lĩnh ám sát ánh mắt hung ác, âm trầm cười, “Hắc hắc, ta thật muốn nhìn xem, ai mới là người phải tan xương nát thịt.”

Mùng chín tháng chín.

Sáng sớm.

Đoàn người Tuyệt Tâm Cốc bước chân trên Tung Sơn. Trong đó có ba vị cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc, bốn vị đương gia Triều Mộ Lâu, thêm “Phi tinh kiếm” Nam Cung Mẫn, “Đồng đầu thiết tí” Đinh Hùng, cùng với hai nhân vật thần bí đầu đội nón, mặt che sa mỏng, không cho người khác thấy rõ chân diện mục.

Trụ trì Thiếu Lâm Trí Thiện đại sư đích thân ra nghênh đón.

Mùng chín tháng chín.

Buổi trưa.

Môn chủ Hạo Nhiên Môn “Chính khí kiếm” La Thương Kính La lão gia tử cùng con trai “Bạch y kiếm kiệp” La Chính lên núi, đồng hành còn có “Tinh đả tể toán” Tề Hưởng, “Linh lý quái” Lưu Phúc Toàn, “Hong sam thúy tự” Hồ Lạc Mai. Mấy người này ngẫu nhiên gặp mặt giữa đường, kết bạn mà đi.

Trụ trì Thiếu Lâm Trí Thiện đại sư và đám người La Thương Kính nói chuyện thật vui.

Mùng chín tháng chín.

Giờ Dậu.

Đỉnh Tung Sơn.

Bảy mươi hai ngọn núi, chủ yếu hướng về tây, cao thấp chập trùng, liên miên không dứt, khí thế bàng bạc.

Ngày lễ Trùng Dương, đáng lẽ là ngày cùng với hai ba tri kỷ lên núi ngắm cảnh, nâng cốc chén tạc chén thù. Thế mà, giờ này khắc này đỉnh Tung Sơn lại ngập trong không khí ác liệt, tức sát và căng thẳng.

Song phương giằng co, mỗi phe ở một bên. Đứng ở giữa làm trọng tài là người đức cao vọng trọng trong võ lâm, phương trượng Trí Thiện nổi danh nhân hậu chính trực, cùng thủ tọa Đạt Ma đường của Tung Sơn Thiếu Lâm, nhân xưng “Phục ma trận” Trí Chân đại sư và các đệ tử. Đám đại hiệp hào sĩ hắc bạch lưỡng đạo tiến vô giúp vui đương nhiên ai cũng không chịu bỏ qua vở tuồng ngàn năm có một này, vây kín ba tầng trong, ba tầng ngoài, chặt như nêm cối. Mà những người khinh công cao siêu, đã sớm nhanh nhẹn nhảy lên cây chiếm chỗ tốt để có thể mục kích tường tận rõ ràng hơn.

“A di đà Phật.” Trí Thiện đại sư đầu bạc râu bạc, mặt mũi hiền lành lấy một tiếng Phật hiệu làm lời dạo đầu, “Lão nạp được La môn chủ Hạo Nhiên Môn và Lôi cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc mời đảm nhiệm nhiệm vụ trọng tài trong sự kiện lần này, thực là tam sinh hữu hạnh. Bất quá,” Hắn trình trọng tuyên cáo, “Bởi vì sự kiện lần này có liên đới rất lớn, lão nạp trước tiên cam đoan với các vị ở đây, sau khi nghe ý kiến của song phương, lão nạp nhất định sẽ phán xử theo lẽ công bằng, tuyệt không vì tình riêng.”

“Hảo!!” Trên đỉnh núi thắm lạnh nhất thời vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“A di đà Phật.” Trí Thiện thi lễ với song phương đang giằng co, lại cao giọng một tiếng Phật hiệu, “Như vậy, lão nạp xin được đi quá giới hạn.”

“Đại sư thỉnh.” La Thương Kính khách khí đáp lễ.

“Thỉnh.” Lôi Ngọc ôm quyền mỉm cười.

“Lôi cốc chủ,” Trí Thiện tạm thời dời tầm mắt về phía Tuyệt Tâm Cốc, “Ngày mùng chín tháng tám, người đang ở đâu?”

“Trong Dẫn Nguyệt lâu thành Dương Châu.” Lôi Ngọc sáng khoái trả lời.

“Ngày đó người có từng chính mồm hứa hẹn trước mặt mọi người, trong vòng một tháng sẽ tìm ra hung thủ hung án hai nhà Tần, Lưu?”

“Không sai.” Giọng điệu Lôi Ngọc khinh miêu đậm tả.

“Nga?” Trong mắt Trí Thiện tinh quang chợt lóe, “Nghe ngụ ý của Lôi cốc chủ, tựa hồ đã tìm ra hung phạm?”

“Đúng vậy.” Cực kì quả quyết.

“Nói hươu nói vượn!!” Đứng bên người La Thương Kính, Lưu Phúc Toàn kích động kêu gào, “Hung phạm cái gì?! Hung phạm không phải là người sao?!”

“Lưu thí chủ,” Trí Thiện đưa mắt, “Thỉnh chờ vội nóng nảy, hết thấy chờ hỏi rõ Lôi cốc chủ rồi định luận sau.”

“Đại sư nói đúng.” La Thương Kính dè chặt vai Lưu Phúc Toàn thần sắc giận dữ, cấp bách muốn tiến lên động thủ, ngữ trọng tâm trường khuyên lơn, “Lưu thế chất, người yên tâm, hôm nay La thế bá nhất định sẽ thay người chủ trì công đạo, tuyệt sẽ không để hung phạm nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật. Hiện giờ tạm thời nhẫn nại, Lôi cốc chủ đã nói như thế, chúng ta sao lại không nghe?”

“...” Lưu Phúc Toàn lúc này mới chịu im lặng lui ra, nhưng đôi mắt vẫn hung tợn nhìn Lôi Ngọc chăm chăm, không chịu buông lỏng.

“Lưu công tử cần gì phải kích động như thế?” Lôi Ngọc sửa sang lại vạt áo, chậm rãi nói, “Sự tình lần này trọng đại, ta nghĩ các vị đã đến nơi này hôm nay trong lòng đều hiểu rõ. Cuộc thảm sát Tần gia nửa tháng trước và Hà Bắc Kim Dao môn hai mươi năm trước trong vòng một đêm cả nhà bị hại, tình hình thập phần tương tự đúng không?”

“Chỉ tương tự thôi sao?” Tô Phóng đứng bên, “Theo ta thấy, vô luận là thủ pháp hành hung giết người hay phương thức hủy thi diệt tích của hai hung án đều giống nhau như đúc.”

“Việc này lão nạp cũng sớm có hoài nghi,” Trí Thiện nghe được liền tiếp gật đầu, “Lạc Dương Vương gia mười sáu năm trước cùng với Hồ Nam Trung Thành đường bảy năm trước bị hủy cũng có quan hệ.”

“Như vậy, không biết đại sư có từng nghe đến tổ chức sát thủ tên gọi ‘Ám Sát’?” Lôi Ngọc nâng mi.

“Ám Sát?” Mọi người đứng người đưa mắt nhìn nhau, tên xa lạ như thế chưa từng nghe qua, không phải là người nào đó bịa đặt lung tung chứ?

“Này...” Trí Thiện nhíu mi, trầm ngâm thật lâu, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, “Đúng rồi! Lão nạp nhớ rõ hai mươi mấy năm trước đích xác có một tổ chức ám sát kêu tên này.”

“Có sao?!” La Thương Kính hiển nhiên giật mình không ít, “Kỳ quái, tại sao lão phu chưa bao giờ nghe thấy?”

“Đúng vậy, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ nghe nói qua tên này.”

“Ta cũng vậy. Tổ chức sát thủ lớn nhất trong võ lâm không phải Triều Mộ Lâu sao?”

“Đúng a, đúng vậy a...” Tiếng ồn nổi lên bốn phía.

“Các vị,” Trí Thiện vẻ mặt nghiêm nghị, không chút hoang mang giải thích, “Chỉ vì tổ chức ám sát kia làm việc luôn quỷ dị đa biến, thần bí khó lường, cho nên trên giang hồ số người biết đến có thể nói là ít càng thêm ít, đến nay bất quá chỉ còn lác đác vài người.”

“Thì ra là thế.” La Thương Kính khi nói những lời này sắc mặt có chút khó coi. Đường đường là minh chủ bạch đạo lại hoàn toàn không biết gì, khiến hắn có điểm mất mặt. Đại đa số người chung quanh tỏ vẻ hiểu rõ phản ứng của hắn – dù sao La lão gia xưa nay nghe nhiều biết rộng cũng chưa nghe nói qua, những người khác dĩ nhiên không cần cảm thấy mình quá mức có lậu quả văn.

“Lôi cốc chủ đột nhiên nói đến Ám Sát,” Trí Thiện nhìn Lôi Ngọc, “Chẳng lẽ cho rằng hung án nổi lên bốn phía hai mươi năm nay đều do tổ chức này gây nên?”

“Đại sư cơ trí,” Lôi Ngọc thành khẩn chấp tay, “Lôi mã không khỏi bội phục.”

“Lôi cốc chủ quá khen.” Trí Thiện khiêm tốn cười, “Nhưng không biết Lôi cốc chủ có chứng cứ gì?”

“Chúng có ư...” Lôi Ngọc cố ý ngừng lại, trong lúc thanh mâu lưu chuyển đã nhanh chóng nhìn thấy vẻ đặc ý quang mang chợt lóe lên trong mắt một người.

“Nếu không có chứng cứ, cho dù hoa ngôn xảo ngữ, ba hoa chích chòe thế nào cũng không có người tin.” “Kiếm chưởng song tuyết” Bạch Ngọc Sơn phái Vô Đang khinh thường nói, “Ta cũng có thể nói bốn án tử này đều do Tuyệt Tâm Cốc gây nên, không biết các vị nghĩ sao?”

“Phốc, hi hi, ha ha ha...” Đang nói ngon trớn, Tô đại lâu chủ đứng bên bỗng nhiên ôm bụng gập lưng cười không ngừng được.

“Tô lâu chủ,” Bạch Ngọc Sơn đỏ mặt, “Lời tại hạ nói có buồn cười đến thế không?”

“Ngô... Tệ, tệ nhân có một chuyện... muốn thỉnh giáo Bạch thiếu hiệp.” Thật vất vả mới ngừng cười, Tô Phóng cố gắng bày ra tư thế nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Bạch Ngọc Sơn đề phòng hỏi.

“Nếu Bạch thiếu hiệp hoài nghi các cuộc thẩm sát Kim Dao môn, Vương gia, Trung Thành đường và Tần phủ diệt môn đều do Tuyệt Tâm Cốc gây ra, như vậy xin hỏi Bạch thiếu hiệp, người cho rằng chủ mưu phía sau bốn hung án này đến tột cùng là ai?”

Này còn phải hỏi? Đương nhiên là... Bạch Ngọc Sơn không tự chủ mà di dời tầm mắt về phía nam tử nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần bên cạnh Tô Phóng.

“Tiểu Ngọc Nhi,” Tô Phóng ngậm nga, “Người mình bạch chưa?”

“Mình bạch rồi.” Lôi Ngọc vuốt cằm, “Thật sự là phỏng đoán vô cùng cao minh.”

“Đúng a,” Tô Phóng nghiêm trang, “Một tiểu hài tử không đến hai tuổi... khụ... không, là anh nhi, lại có thể suất lĩnh đại bang đến nhà người khác giết người phóng hỏa. Tiểu Ngọc Nhi, người còn lợi hại hơn yêu quái.”

Lôi Ngọc trừng mắt liếc hần: “Cho dù ta thật sự có thể làm vậy...” Ý thần nhiên liếc về phía Bạch Ngọc Sơn, “Chẳng lẽ Bạch thiếu hiệp cho rằng ta mới hai tuổi đã có thể là đối thủ của Ngô môn chủ Kim Dao môn “Nhất đao chấn kiên khôn” Ngô Phương Chính sao?”

“Này, này...” Nhất thời sơ xuất quên tính toán thời gian, Bạch Ngọc Sơn cứng họng, đương trường ê mặt không nói ra lời.

“Bạch thiếu hiệp cũng chỉ phỏng đoán mà thôi.” Chưởng môn phái Không Động “Xuyên tâm kiếm” Dư Phong Phi nghiêm mặt, “Mới vừa rồi Lôi cốc chủ cho rằng bốn huyết án vốn do Âm Sát gây nên, Dư môn nghe khẩu khí của Lôi cốc chủ, có vẻ như rất nắm chắc, nói vậy là đã có đủ căn cứ chính xác?”

“Không sai.” Lôi Ngọc thần nhiên, “Hơn nữa, Lôi cốc chủ còn biết ai là thủ lĩnh Âm Sát.”

“Nga?” Dư Phong Phi động dung, “Không biết người nọ rốt cuộc là ai?”

“Nói về người này, trên giang hồ vốn rất có danh.” Lôi Ngọc cười híp mắt, “Hắn đức cao vọng trọng, dẫn dắt quần hùng, một thân kiếm pháp xuất thần nhập hóa, lô hỏa thuần thanh, làm việc công chính, được người người trong võ lâm xưng tụng. Nghe nói năm đó ‘Thập tam hắc y đạo’ hoành hành Mạc Bắc đã tan thành mây khói trong tay người này.”

“Lôi cốc chủ,” Trên vầng trán Dư Phong Phi lộ vẻ không thể tin được, “Người nói người kia...”

Không thể nào???!! Tầm mắt mọi người đồng thời tập trung đến trên thân một người, trong mâu quang tràn ngập khiếp sợ và không tin.

“A di đà Phật.” Trí Thiện trầm giọng nói, “Lôi cốc chủ có phải nói đến La môn chủ Hạo Nhiên Môn không?”

“Đúng vậy.”

“Ha ha ha ha...” La Thương Kính cao giọng cười to, thần thái tự nhiên, “Lôi cốc chủ, mọi việc đều cần phải có chứng cứ, không thể ăn nói bừa bãi được.”

“Đúng a. Người nào không biết La lão gia tử chính là đương kim thủ lĩnh bạch đạo? Ngài luôn luôn hành xử khoan hậu, sao có thể làm việc táng tận thiên lương như thế?!” Bạch Ngọc Sơn rất là cảm giận.

“Nói đúng lắm! Người trong bạch đạo chúng ta xưa nay đi thẳng đứng thẳng, há lại sợ tà ma ngoại đạo vu tội hãm hại?!”

“Thúi lắm! Ai là tà ma ngoại đạo?! Lôi cốc chủ là thủ lĩnh hắc đạo chúng ta, lời ngài nói sao có thể là giả?!”

“Đúng vậy. Người bạch đạo đều là đám thích treo đầu dê bán thịt chó, trước mặt quân tử, sau lưng tiểu nhân. Cái gọi là ‘Thượng bất chính, hạ tắc loạn’, truyền thống này, chắc cũng không chờ La lão gia tử ra?” Lão nhị trong “Truy vân tam sát” “Đoạn hồn sát” Liên Diễm cười lạnh trào phúng.

“Nữ nhân điên kia nói bậy bạ gì đó?!” Bạch Ngọc Sơn nổi trận lôi đình, “Đám vũ nhục La lão gia tử...”

“Hảo.” Lôi Ngọc mỉm cười, giọng nói bình thản thông dong cắt đứt tiếng chửi rửa của song phương, vang vọng toàn trường. “Chỉ bằng phần can đảm này của cô nương, bốn cốc chủ hôm nay sẽ tặng cho người một món đại lễ.”

“Đại lễ gì?” Liên Diễm yêu mị ném qua một cái liếc mắt đưa tình, hù mấy nam nhân đối mặt cả người rét run, lông tơ dựng đứng. “Quá nhỏ ta sẽ không nhận đâu.”

“Mai, Diệc, Tình.” Lôi Ngọc nói từng chữ từng chữ, “Có đủ lớn không?”

!!!!!!

Một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng.

“Đủ!!” Liên Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, “Tên vương bát cao tử đáng nghìn đao vạn quả kia, lão nương muốn đem hán bầm thây vạn đoạn!!”

“Lôi cốc chủ,” Nghĩa huynh kết bái của Liên Diễm, lão đại Truy vân tam sát “Tuyệt mệnh sát” Mã Tranh run giọng hỏi, “Lời này... là thực?”

“Thiên chân vạn xác.” Lôi Ngọc nói chắc chắn, “Ta có chứng nhân.”

“Ai?!” Bạch Ngọc Sơn gấp gáp.

“Tiểu Dật,” Lôi Ngọc kéo người đứng phía sau mình từ đầu đến cuối chưa nói lời nào, “Người đến kể tình huống đêm hôm đó.”

“Hảo.” Tần Tâm Dật nâng tay tháo nón che mặt trên đầu, hé ra dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn, chỉ có điều băng bó một bên mặt đã ảnh hưởng đến mỹ cảm chỉnh thể.

“Tần thiếu hiệp!” Lưu Phúc Toàn kinh ngạc, “Mặt của người...”

“Tần huynh đệ!” La Chính nửa mừng nửa lo tiến đến.

“Đừng tới đây!!” Tần Tâm Dật nhanh lui tới bên một đại hán hung ác khôi ngô cường tráng, sắc mặt hàn bạch.

“Người làm sao vậy?” La Chính mờ mịt dừng chân.

Chẳng riêng hán cảm thấy kỳ quái, mọi người đứng ngoài cũng ù ù cạc cạc. Tháng trước trong Dẫn Nguyệt lâu, Tần Tâm Dật và Lưu Phúc Toàn hãy còn chung mối thù, đối với Lôi Ngọc quả thực là hận thấu xương tủy, thủy hỏa bất dung, ai ngờ mới qua một tháng ngắn ngủi, y lại đột nhiên đứng về phía Tuyệt Tâm Cốc, thái độ trước sau khác hẳn. Tình hình... quý dị đến mức khiến cho người lông tóc dựng đứng.

“Tần thiếu hiệp,” Lưu Phúc Toàn sắc mặt âm trầm, điềm nhiên nói, “Người có ý gì? Hay là người không muốn báo thù?!”

“Thù diệt môn, bắt cộng đái thiên.” Tần Tâm Dật thông thả mà kiên định.

“Một khi đã như vậy...” Lưu Phúc Toàn nghi hoặc.

“Ta chỉ không muốn tìm nhảm đối tượng báo thù.”

“Tần huynh đệ,” Trên mặt La Chính một mảnh kinh ngạc, “Chẳng lẽ người cũng cho rằng phụ thân ta là thủ lĩnh Ám Sát? Người đừng nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ.”

“Thân phận phụ thân người ta không rõ lắm,” Tần Tâm Dật lạnh lùng, “Bất quá, thân phận của người ta lại rất rõ ràng – Mai, Diệc, Tình.” Ba chữ phía sau tựa như sấm sét giữa trời quang, vô luận hắc đạo bạch đạo, chính đạo tà đạo, ai ai cũng đều chấn động tưởng mình nghe lầm.

“Tần huynh đệ,” La Chính mày kiếm cau chặt, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy đau buồn. “Không ngờ người lại có thể nói như vậy, ta...”

“Tần Tâm Dật!” Liếc thấy biểu tình ai oán của người trong lòng, Hồ Lạc Mai lông mày dựng thẳng, “Người đừng có ngậm máu phun người!! Chỉ bằng gia thế bộ dạng của La đại ca, cần gì phải đi làm việc trộm đạo này?!”

“Hừ,” Tần Tâm Dật cười lạnh, “Ta vốn cũng nghĩ La công tử là chính nhân quân tử, lại là một đại tuấn kiệt, sẽ không làm việc hạ lưu dâm tiện nhường ấy. Nhưng là... La Chính,” y gọi thẳng danh tự, hai mắt trong trẻo tràn đầy khinh thường và phẫn nộ, “Nếu không phải đêm hôm đó ta may mắn lột được mặt nạ da người của người, có lẽ đến bây giờ ta vẫn không thể tin La thiếu hiệp trang nghiêm đạo mạo, hiệp danh lan xa lại có thể là loại mặt người dạ thú!!”

“Cái gì mặt nạ da người?” La Chính sắc mặt dần dần trầm xuống, cho thấy hấn cũng động khí. “Vu cáo hãm hại bấy bả, ăn nói lung tung. Tần huynh đệ,” Hấn vô cùng đau đớn, “Ta thật không rõ, vì sao người lại biến thành người đổi trắng thay đen, thị phi bất phân như thế?!”

“Những lời ta nói đều là chính mắt nhìn thấy!” Tần Tâm Dật nhìn đám người nín thở bốn phía, lớn tiếng nói, “Ngày đó ở phế viện của ta, nếu không phải Võ phó cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc viện trợ, ta đã sớm... Các vị,” Y chỉ vào chỗ băng bó trên má phải của mình, vẻ mặt sục sôi, “Một đao này trên mặt ta chính là do hấn chém vào!”

“Nói vậy!!” La Chính không tự giác mà kích động, “Rõ ràng là người vu oan giá họa, có ý định hãm hại!”

“Chính nhi.” La Thương Kính liếc nhìn hấn, âm thầm đưa mắt ra hiệu, “Các vị, lão phu tuy rằng không biết vì sao Tần thiếu hiệp một mực chắc chắn khuyến tử là dâm tặc người người trong võ lâm thống hận, bất quá, theo lão phu đoán, việc này có thể có quan hệ đến Võ phó cốc chủ của Tuyệt Tâm Cốc. Ta nghĩ mọi người cũng thấy rõ ràng tướng mạo của vị Võ phó cốc chủ này rồi chứ?”

“Đúng rồi!” Có người giật mình, “Hấn không phải tên hầu cận đi theo Tần thiếu hiệp một tháng trước chúng ta gặp qua ở Dẫn Nguyệt lâu sao?”

“Đúng a, không ngờ hấn chính là ‘Trường không tam kích’ của Tuyệt Tâm Cốc.”

“Tần huynh đệ, khó trách người khẳng khẳng đứng về phía Tuyệt Tâm Cốc, nguyên lai...” La Chính lắc đầu thở dài, giọng điệu dị thường ám muội. Đã có những ánh mắt nghi kỵ xen lẫn một chút xem thường rơi vào người thiếu niên thanh dật tuyệt tục.

“Chư vị,” Tề Hưởng chậm rì rì bước ra, vái chào bốn phía chung quanh, “Võ phó cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc vốn được lão hủ nhờ vả, tiểu Dật trước đó cũng không biết tình hình.”

“Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?” Dư Phong Phi nhíu mày nói.

“Dư chương môn,” Tề Hưởng thần sắc ngưng trọng, “Lão hủ có một chuyện từ lâu vốn để trong lòng, chỉ vì thời cơ chưa tới mà luôn không dám thông cáo thiên hạ.”

“Chuyện gì?” Mọi người lòng đầy hiếu kỳ chen lên hỏi.

“Ai,” Tề Hưởng thở dài một tiếng, “Thực không dám giấu diếm, bạn thân của lão hủ Tề Hạo trước khi bị ngộ hại từng đề cập với lão hủ, hấn hoài nghi vị đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm...”

“Ha ha,” La Thương Kính cười gượng hai tiếng, “‘Đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy’ trong lời của Tề huynh là chỉ La mỗ?”

“Nếu La huynh đã biết, cần gì phải hỏi nhiều?” Tề Hưởng ngoài cười trong không cười nói.

...

Cục diện trước mắt trở nên thập phần quỷ dị, Tề Hưởng trong bạch đạo cũng tương đương có phân lượng, tuy rằng danh khí không vang dội bằng La Thương Kính, bất quá cũng ở trên nhiều người. Hai người này đối đầu nhau, khiến cho quần hùng nhất thời không biết thế nào cho phải. Ai sai ai đúng, mọi người càng nghe càng cảm thấy không rõ. Trong nháy mắt, tiếng thì thầm nổi lên bốn phía.

“Này, người xem, Tề lão tiên bối nói thật hay giả?”

“Này... Ta cũng không rõ lắm...”

“Chẳng lẽ... La lão gia tử thực là...”

“... Không thể nào...”

“Hắc hắc,” Lôi Ngọc che miệng, nhỏ giọng cười hì hì với người bên cạnh, “Kỹ năng diễn của tiểu Dật tiến rất xa, sau này nếu Tuyệt Tâm Cốc chúng ta mở gánh hát, chắc chắn phải thỉnh y làm diễn viên.”

“Khụ khụ,” Tô Phóng dùng sức ho vài cái, “Biểu hiện của Tề lão tiên bối cũng không vừa, thật sự là lừa chết người không đền mạng...”

“Vô nghĩa. Hắn có tên lóng là ‘Chích tiến bất bồi’, người cô lậu quả văn quá đấy...”

Vài câu đối thoại nhàm chán qua đi, thế cục trong sân lại bắt đầu phát sinh chuyển biến mới.

“A di đà Phật. Tần thiếu hiệp,” Trí Thiện chuyên chú nhìn Tần Tâm Dật, “Người ngày đó người nhìn thấy ở phế viện Tần gia quả thật là La công tử?”

“Đúng.”

“Người có bằng chứng?”

“Bằng chứng?” Tần Tâm Dật sững sốt, “Lúc ấy ta chỉ kịp kéo mặt nạ của hắn, liền đã trúng một đao, rồi ngất đi...”

“Nói như vậy,” Khóe môi La Chính cười đắc ý, “Người cũng không có chứng cứ rõ ràng?”

“Này...”

“Theo ta thấy, vết đao đó cũng là gạt người.” La Chính tiến sát từng bước, “Má phải người căn bản không bị thương!”

“Người... người nói bậy!! Làm sao người biết má phải ta không bị thương?!”

“Đương nhiên là bởi vì...” La Chính đột nhiên cảm mồm. Hảo tiểu tử, suýt nữa đã trúng bẫy.

“Bởi vì sao?” Tần Tâm Dật nâng mi.

“Không có gì.” La Chính từ từ cười, “Dù sao ta cũng không làm gì, người chửi bới vu tội thế nào cũng vô dụng.”

“Tốt. Người đã luôn miệng nói không làm, như vậy,” Tần Tâm Dật ngửa đầu nhìn La Chính, “Người có chứng cứ gì có thể chứng minh đêm hôm đó người không ở hiện trường?”

“Ta đương nhiên có thể chứng minh.” La Chính sớm dự đoán đối phương sẽ có câu hỏi như thế, lập tức không chút hoang mang nói, “Đêm hôm đó ta ở tổng đàn Hạo Nhiên Môn uống rượu ngắm trăng, còn mời ca kỹ nổi danh nhất Nam Kinh Ý Nguyệt lâu đến hiến vũ. Nếu không tin, người cứ việc đi Ý Nguyệt lâu kiểm chứng.”

“... Người rốt cục đã thừa nhận.” Tần Tâm Dật thở ra một hơi thật dài, quay đầu vui vẻ kêu lên một tiếng, “Lôi đại ca, ta thành công!”

“Chúc mừng người, tiểu Dật.” Lôi Ngọc mỉm cười.

“A di đà Phật.” Trí Thiện hơi hơi ra hiệu, Trí Chân và chúng đệ tử Đạt Ma đường lập tức tản ra thành hình bán nguyệt, phong trụ đường lui của La gia phụ tử.

“Người, các người có ý gì?!” La Chính lo sợ không yên, miệng hùm gan sứa quắt.

“Ta nói cho người biết vậy.” Lôi Ngọc đi từ trong đám người ra, sang sảng lên tiếng, “Mới vừa rồi tiểu Dật bảo ‘đêm hôm đó’. Xin hỏi chư vị, các người có biết là buổi tối nào không?”

??!!!!

Thoáng chốc, mọi người trở nên minh bạch.

“Tần thiếu hiệp căn bản không hề đề cập thời gian cụ thể, tại sao La công tử lại rõ ràng như vậy?” Liên Diễm ngữ điệu cực chậm, ánh mắt nhìn La Chính tràn ngập oán độc và cừ hận.

“La Chính nói không sai, má phải của ta đích xác không bị thương.” Tần Tâm Dật đưa tay xé băng, lộ ra gương mặt không tỳ vết, “Các vị, hiện giờ mọi người hiểu được vì sao hần biết trên mặt ta không có vết thương chưa?”

Đương nhiên.

Bạch Ngọc Sơn bưng bưng phần nộ gấp mấy lần người khác, nhớ tới lời nói và hành động ngu xuẩn vừa rồi của mình, hần chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi: “Tên dâm ma độc ác nhà người! Trả mạng cho đệ đệ ta!” Hần bị thống khó nén, tràn đầy thù hận.

“La Chính!” Dư Phong Phi ngửa mặt lên trời thét dài, trong mắt mang lệ, “Còn nhớ rõ nữ nhi của Dư mẫu không? Nàng mới mười ba tuổi... Người...lại có thể hạ thủ...”

“Mai Diệc Tình! Đồ cầm thú!!”

“Ác tặc!! Lưỡi trời lồng lộng, ta xem người lúc này còn chạy đi đâu?!”

“Tỷ tỷ! Tiểu đệ hôm nay nhất định sẽ báo thù rửa hận...”

Trong khoảng thời gian ngắn, quần chúng xúc động phần nộ, âm ỹ kêu gào, trên đỉnh núi truyền ra trận trận chửi rửa, lên án mạnh mẽ. Mặt vàng như nghệ, thân thể run lập cập, trong lòng La Chính biết không thể cứu vãn, thất kinh không tự chủ đưa mắt cầu cứu cha mình.

“Tên nghiệt tử này!!” Hăm sâu trong kinh ngạc, La Thương Kính trầm mặc đã lâu rốt cục phục hồi tinh thần. Hần râu tóc dựng đứng, tức giận đến run người. “Cha thường ngày dạy người thế nào?! Không nghĩ tới... người lại có thể làm chuyện nhân thần công phần, không thể tha thứ sau lưng ta như vậy!! Người...”

“Cha...” La Chính biến sắc, hiển nhiên chưa từng lường đến ở thời khắc mấu chốt cha sẽ bỏ mặc mình như vậy. Chốc lát, trong mắt hần dần hiện ra vẻ tuyệt vọng và oán độc, cắn răng nói, “Ta...”

“Chúng cố vô cùng xác thực, người không cần tiếp tục nguỵ biện!” La Thương Kính ra vẻ bi thương, hần hít sâu một hơi, lạnh lùng nói, “Chính nhi, cha là minh chủ bạch đạo, nhất định phải giữ công đạo cho anh hùng thiên hạ!! Người... đừng trách cha vô tình...”

Sang.

Hồ Lạc Mai kêu lên sợ hãi.

Phong mang cực nhanh, một kiếm xuyên hầu.

La Chính ngửa mặt ngã xuống đất, trố mắt mà chết. Vô luận ai nấy đều thấy, hần vĩnh viễn không thể đứng lên, không thể mở miệng nói một câu gì nữa. Giờ khắc này, hần đã chân chân chính chính, triệt triệt để để hóa thành một cái xác.

Tiếng động rầm rĩ trên đỉnh núi trong nháy mắt ngưng bật.

Gió núi vi vu. Cái lạnh thấm thấu qua áo quần, chạy vào đáy lòng. Không biết tại sao, nhìn thấy hành động chính trực nghiêm túc, quân pháp bất vị thân của La Thương Kính, lại khiến người ta sống lưng phát lạnh, không rét mà run.

Chống trường kiếm, La Thương Kính La đại hiệp luôn luôn hào khí can vân, khí độ phi phạm lập tức dường như già đi rất nhiều, hần biểu cảm dờ dãi, ánh mắt trống rỗng, cả người chìm trong nỗi đau tang con.

Ba, ba, ba.

“Chiêu thức mất hết tính người, bản lĩnh giết người diệt khẩu của La lão gia tử thực làm cho tại hạ mở rộng tầm mắt, mặc cảm tự ti.” Lôi Ngọc vỗ tay hoan nghênh cảm thán, “Ta mặc dù được xưng ‘độc thủ’, bụng dạ so ra vẫn không độc ác như vậy.”

“Đúng a,” Tô Phóng đồng ý, “Tiểu Ngọc Nhi, không bằng ngươi đem ngoại hiệu tặng cho hần đi, ta thấy La lão gia tử mới chân chính xứng đáng làm ‘độc thủ’.”

“Các người...” La Thương Kính lộ vẻ giận dữ, “Chẳng lẽ lão phu quân pháp bất vị thân là sai sao?! Chính nhi... là con độc nhất của lão phu... nếu không phải hần phạm vào tội ác tày trời, lão phu sao nhẫn tâm...” La Thương Kính hiện giờ hoàn toàn là bộ dáng hữu khí vô lực, đúng hình tượng lão nhân tuổi già xé chiều tâm đau muốn chết, nhắm trúng vào lòng đồng tình của mọi người vây xem, trong mắt bọn họ lại tràn đầy vẻ không đành lòng.

“Chư vị,” Tô Phóng xoay chuyển mục quang, quét mắt bốn phía, “Không biết mọi người trước kia có từng đoán được, La thiếu hiệp làm người chính trực, khiêm tốn nhã nhặn, hiệp nghĩa can đảm lại là hái hoa đạo tặc Mai Diệt Tình không?”

“Này... không có.” Bạch Ngọc Sơn thành thật trả lời, “Nằm mơ ta cũng không nghĩ tới...”

“Một khi đã vậy,” Lôi Ngọc hỏi lại, “Các vị có thể xác định mình chủ bạch đạoLa Thương Kính La lão gia tử đứng đầu quần anh, hạo nhiên chính khí tuyệt không phải là thủ lĩnh tổ chức Âm Sát?”

“...”

Mọi người người ngó ta ta ngó người, nhớ đến vẻ ngoan độc tàn nhẫn của La Thương Kính khi huy kiếm chém con, trong lòng đều có chút sợ hãi, vài người đứng bên cạnh La Thương Kính lại càng cẩn thận lui về sau hai ba bước.

“Các người bồi nhọ lão phu như vậy, rốt cục có ý đồ gì?!” La Thương Kính không giận mà cười, thần sắc âm lãnh.

“Thế này sao có thể xem như ‘bồi nhọ’?” Tô Phóng đúng lý hợp tình nói, “Chúng ta có chứng cứ.”

“Nga?” Trong mắt La Thương Kính tinh quang đại thịnh, “Không ngại lấy ra nhìn một cái?”

“Hảo. Ta đây có một người, thỉnh La lão gia tử nhìn xem hần là ai?” Lôi Ngọc mỉm cười, thiếu niên vẫn nắp kín sau lưng đám người Tuyệt Tâm Cốc chậm rãi gỡ nón, thông thả tiến lên.

“Người...” Đồng tử La Thương Kính chợt co rút, vẻ bối rối cấp tốc xẹt qua giữa mi gian, tức khắc biến mất không bóng dáng. “Ta không biết hần.” Hần bình tĩnh nói.

“Người không biết hần,” Lôi Ngọc nhàn nhã, “Hần lại nhận ra người. Linh,” Y chuyển mâu nhìn thiếu niên gương mặt trẻ con, vẻ mặt lạnh nhạt, màu da tái nhợt, “Người cẩn thận nhìn ánh mắt vị La minh chủ này, có giống như đúc với ‘hần’?”

“Có.” Thiếu niên ngẩng đầu, giọng điệu kiên định.

“Linh, người không nhận sai chứ?” Tô Phóng lo lắng hỏi.

“Tuyệt đối sẽ không.” Thiếu niên đối diện với La Thương Kính thật lâu, đột nhiên cúi người hành lễ, “Đệ tử ra mắt thủ lĩnh.”

“Người là ai?” La Thương Kính nghi hoặc, “Vì sao xưng là ‘đệ tử’?”

“Y không phải sát thủ số một của Âm Sát sao?” Tô Phóng vạn phần kinh ngạc, “Sách sách, mới nửa tháng ngắn ngủi không gặp, thủ lĩnh như người lại quên đệ tử của mình, trí nhớ kém quá đó.”

“Lời vô căn cứ!” La Thương Kính chẳng thèm ngó tới, “Sát thủ số một ở đâu? Xin hỏi các vị, các người có ai nhận ra người này? Biết được danh hào của y?”

Đích xác. Không ai nhận ra thiếu niên tướng mạo đáng yêu này, cho dù y nói sự thật, cũng rất khó trở thành căn cứ chính xác.

“A di đà Phật.” Tỉ mỉ nhìn kỹ thiếu niên, Trí Thiện chau lại hai hàng lông mày dài trắng, “Tuy rằng lão nạp chưa bao giờ thấy qua vị... Linh thí chủ này, bất quá, cảm giác y tựa hồ có chút quen thuộc...”

“A!” Dư Phong Phi thình lình quát to một tiếng, khiến người chung quanh sợ tới mức ba hồn bảy vía thiếu chút bay lên trời. Hắn nhanh bước xông tới trước mặt Linh, vẻ hưng phấn kích động không sao diễn tả. “Người có phải họ Vương hay không?!!”

“Vương? Đúng rồi!” Vừa được lời ấy nhắc nhở, Trí Thiện nhất thời nhớ lại, “Điện mạo Linh thí chủ cực kì giống với mưu gia tông chủ của Lạc Dương Vương gia “Truy mộng đao” Vương Chấn Kiều ngày trước...”

“Vương Chấn Kiều??” Linh mờ mịt lặp lại.

“Không sai!” Dư Phong Phi ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn trái nhìn phải, đánh giá không ngừng từ trên xuống dưới người Linh, đến mức Nam Cung nhị thiếu trong lòng đại giận, hỏa ý cuồng đốt, xoa tay chuẩn bị xông lên đánh người, không ngờ bị Tô, Lôi một trái một phải kẹp lại, dùng sức giãy dụa cũng không rời được nửa bước.

“Mặt của ta có gì không đúng sao?” Linh chạm nhẹ vào chuôi kiếm bên thắt lưng, con người lạnh nhạt nổi lên nộ ý.

“Không phải... Người đừng hiểu lầm.” Dư Phong Phi vội vàng xua tay, “Chấn Kiều huynh khi còn sống và Dư mỗ vốn là hảo hữu chí giao, mặt của người... quả thực giống như đúc với Chấn Kiều huynh... Người... người đến tốt cùng họ gì?”

“Ta không có họ.” Linh lạnh lùng nói, tay trên chuôi kiếm nhẹ nhàng rút về. “Ta là cô nhi.”

“Kia... người năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Không biết.” Linh nghĩ ngợi, “Có lẽ mười sáu, có lẽ mười bảy.”

“Ngô...” Dư Phong Phi ngẫm nghĩ một lát, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, vội vàng hỏi, “Mông người có phải có một cái bớt bát giác màu hồng đúng không?”

“Làm sao người biết?!” Nam Cung Mẫn giận không kềm được, lớn tiếng mắng, “Người nhìn lên lúc nào?!!”

“Mẫn!!” Thoáng chốc, cả khuôn mặt Linh hoàn toàn đỏ ửng, y hung hăng trừng Nam Cung Mẫn, “Người câm miệng!!”

Dưới ánh mắt giết người của thiếu niên, Nam Cung nhị thiếu ủy ủy khuất khuất ngừng lên tiếng.

“Nói như vậy... người quả thật là nhi tử của Chấn Kiều huynh!!” Dư Phong Phi căn bản không rảnh để ý này nọ, chỉ không ngừng chìm trong hưng phấn vui sướng, “Ta còn nhớ rõ, mười sáu năm trước, người vừa mới đầy một tuổi...”

“Cái gì?” Linh không dám tin nhìn Dư Phong Phi, “Người nói ta là... nhi tử... của ai?”

“A di đà Phật.” Trí Thiện nói, “Nguyên lai Linh thí chủ lại là con của Lạc Dương Vương gia...”

“Cả nhà Lạc Dương Vương gia không phải đã sớm bị hủy sao?!” Thiếu niên rõ ràng kích động hẳn lên, sắc mặt hàn bạch, vẻ mặt nóng nảy, “Các người nói ta là con của Lạc Dương Vương gia, có chứng cứ gì?!”

“Chứng cứ là vết bớt bát giác trên người người.” Ngữ khí Dư Phong Phi cực kì khẳng định, “Phụ thân người cũng có một cái, nhưng ở vị trí khác, của hắn ở trên cánh tay phải, mà của người lại ở giữa hông trái. Lúc trước, ngày người đầy một tuổi, ta còn ôm qua người...” Ánh mắt hắn xa xăm, như nhìn về mười sáu năm trước, “Khi đó ta vừa mới kết hôn, Chấn Kiều huynh và ta ước định, nếu ta sinh con trai, cho các người kết làm huynh đệ, nếu là con gái, liền kết làm vợ chồng. Chỉ tiếc tiểu nữ bạc mệnh, bị ác tặc Mai Diệc Tình kia...” Hắn nghẹn ngào, khó nén bi thương.

“May mắn...” Rốt cục thoát khỏi gọng kềm của Tô, Lôi hai người, Nam Cung nhị thiếu đứng bên người nào đó thì thảo tự nói.

“Người nói cái gì?!!” Dư Phong Phi nộ bất khả át.

“A?!” Nam Cung Mẫn cuống quýt che cái miệng rộng gây rắc rối của mình, ấp úng giải thích, “Không... Ta là nói... May mắn Linh còn sống...”

“Hừ...” Dư Phong Phi giận còn chưa tiêu lờm hẩn một cái, quay sang nhìn Linh lại hóa thành thân thiết đầy mặt, “Năm đó nhà ngươi chịu khổ diệt môn, ta từng phái môn hạ đệ tử thẩm tra manh mối xung quanh, lại trước sau không thu hoạch được gì. Hôm nay có thể gặp lại Vương hiền đệ, quả nhiên ông trời có mắt...”

“Vương hiền đệ?” Nam Cung Mẫn đỡ đầu, “Hắn gọi ngươi sao?”

Không phải ta còn ai? Linh ngẩng đầu cho hắn một cái nguýt.

“Ngô... ‘Vương Linh’...” Nam Cung Mẫn nhú mày, “Tên này sao càng nghe càng thấy giống ‘Vong linh’... Không bằng như vậy,” Trong đầu hắn linh quang vừa hiện, phi mi sắc vũ đề nghị, “Ngươi theo họ Nam Cung của ta đi. Nam Cung Linh, tên không tồi chứ?”

“Xú tiểu tử!” Dư Phong Phi nghe không lọt tai, “‘Vương’ là họ của tổ tông, sao có thể nói bỏ là bỏ?! Hơn nữa tên y vốn cũng không phải ‘Vương Linh’...”

“Vậy tên của y ban đầu là gì?” Nam Cung Mẫn tò mò.

“Vương Minh Duệ, thông minh cơ trí, có gì không tốt?” Dư Phong Phi cẩn thận quan sát Nam Cung Mẫn, “Ngươi là gì của Vương hiền đệ? Có quyền gì bắt hắn theo họ ngươi?!”

“Ta là...” Nam Cung nhị thiếu vừa định lên giọng cùng đối phương nói cho rõ ràng đã bị Linh đá cho một cước, đau đến nhe răng trợn mắt, lại không dám kêu ra tiếng, chỉ đành nghiến răng nuốt vào bụng, tâm không cam tình không nguyện ngậm miệng.

“Ta thích tên ‘Vương Linh’ này.” Con người đen óng của thiếu niên nhìn thẳng về phía La Thương Kính, quang mang trong đồng tử giống như kiếm sắc ra khỏi vỏ. “Vong linh dưới kiếm – thủ lĩnh, ngươi nghĩ thế nào?”

“Khụ khụ,” La Thương Kính ho khan hai tiếng, “Vị tiểu ca này, lão phu và ngươi không quen biết, coi như ngươi thật sự là con của Vương gia, lão phu vẫn hoàn toàn không biết gì về chuyện của ngươi cả.”

“Hoàn toàn không biết gì?” Tiếng nói của Linh giống như miếng băng mỏng trong mùa đông lạnh, “Ngươi sát hại cả nhà Vương gia, đem ta huấn luyện thành quân cờ giết người. Việc này ngươi đều đã quên nhất càn nhị tịnh?”

“Vương hiền đệ,” Dư Phong Phi kinh nghi bất định, “Lời này là thực?”

“Tiểu huynh đệ,” La Thương Kính cười khổ, “Ngươi đã khẳng khái nhận định lão phu là thủ lĩnh Âm Sát, nhất định phải có bằng chứng, chẳng biết có thể lấy ra để anh hùng thiên hạ đánh giá?”

“Ta không có bằng chứng.” Linh lẳng lặng lắc đầu.

“Không có?? Ha ha ha ha...” La Thương Kính bỗng nhiên cười to, “Không có bằng chứng, chẳng phải nực cười sao?!”

“Y không có bằng chứng,” Một nam nhân cao cao gầy teo thông thả bước từng bước đến trước mặt La Thương Kính, “Ta có.”

La Thương Kính rốt cục tái mặt.

“Ngươi??!!”

“La thế bá,” Trong ngữ điệu âm trầm mơ hồ lộ ra hận ý thấu xương, Lưu Phúc Toàn ánh mắt lạnh như băng, “Ngươi không phải đã nói muốn thay tiểu chủ trì công đạo? Mạng của cha ta, thỉnh ngươi lấy thân trả lại đi.”

Lời vừa nói ra, đám đông ồ lên.

“Này, này, này rốt cục là xảy ra chuyện gì??!!” Bạch Ngọc Sơn há to miệng, hồi lâu không thể khép lại.

“Hơn một tháng trước hung thủ hạ độc hại chết cha ta không phải ai khác,” Lưu Phúc Toàn gần từng tiếng chậm rãi nói, “Chính là vị đại anh hùng, đại hào kiệt nhiệt tình vì lợi ích chung, kiếm pháp trác tuyệt,

nhân phẩm xuất chúng, cương trực công chính, La, Thương, Kính.” Ba chữ sau cùng từ trong kẻ rằng không khoan nhượng đi ra.

!!!!!!

“Lưu thế chất,” La Thương Kính miễn cưỡng cười, “Trên giang hồ ai cũng biết rõ lão phu và Ứng Thiên huynh là sinh tử chi giao, há lại hạ độc thủ như vậy?”

“Tiên phụ cả đời ngay thẳng, chưa từng nói dối nửa câu.” Lưu Phúc Toàn ngữ điệu đau thương, “Ai ngờ... vì báo đáp ân cứu mạng đuổi đi ‘Thập tam hắc y đạo năm đó’ mà từng bước phạm sai lầm, cuối cùng khí tiết tuổi già khó giữ...”

“Lưu công tử,” Dư Phong Phi sắc mặt ngưng trọng, “Nghe ngụ ý của người, ngày đó Lưu lão gia tử chứng minh Tuyệt Tâm Cốc là hung thủ trước mắt bao người, kỳ thực không phải chân ngôn?”

“Không sai. Sự tình phát sinh đêm đó, ta thấy phụ thân thở ngắn than dài, mặt ủ mày chau liền hỏi nguyên do, mới biết tất cả đều do La đại hiệp âm thầm sai khiến.” Lưu Phúc Toàn chìm trong hồi ức, “Tiên phụ vì đáp tạ La đại hiệp năm đó trượng nghĩa cứu giúp, mới...” Hắn đột nhiên ngừng đầu nhìn La Thương Kính, cắn răng nói, “La đại hiệp, người nhất định không ngờ rằng ta sớm đã biết toàn bộ chân tướng?”

...

Trầm mặc.

Thật lâu sau.

“Thật sự ta không ngờ.” La Thương Kính thở dài, hai tròng mắt lợi hại dần híp lại thành một khe hở hẹp. “Nếu không, người đâu còn mạng đến hôm nay?”

“... Người không muốn giải thích?” Lưu Phúc Toàn không chút sợ hãi ngênh thị ánh mắt hắn, trầm giọng trả lời.

“Chuyện tới nước này,” La Thương Kính cười cười, giống như một con rắn ngủ đông vừa tỉnh lại, “Biện giải có ích lợi gì? Chỉ tổ tổn nước miếng. Bất quá,” Hắn tỏ vẻ kỳ lạ, “Bản thân ta thực sự không nghĩ ra vì sao người lại biết chân tướng sự thật.” Hắn chăm chú hồi tưởng, “Ngày ấy cha người buộc tội Tuyệt Tâm Cốc, suốt đêm đó, ta cùng phụ tử các người ngồi uống rượu hàn huyên, căn bản không cho các người có cơ hội ở một mình. Trong lúc đó, cha người cũng chưa từng nói nửa câu đáng nghi. Rồi hôm sau, lão phu cố ý mang người ra khỏi thành bái phỏng Lăng trang chủ Truy Nguyệt sơn trang, ở lại đó ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau mới trở về. Khi ấy, phụ thân người đã chết. Hơn nữa ta cũng xác định, hẳn không lưu lại lời nào cho bất cứ ai.”

“Không sai.” Lưu Phúc Toàn đỏ vành mắt, “Ta vừa phát hiện cha ta bị giết bằng thuốc độc, liền biết hung thủ đích thị do người phái đến, vì ta sớm đã biết nguyên do.” Hắn dừng một chút, rồi nói tiếp, “Tiên phụ từ lúc tàn tật tới nay, cực kỳ thích tìm đọc thư tịch về thủ ngữ, vì nghiên cứu lâu ngày nên học được thành thạo, ngay cả ta đi theo cũng biết một phần.” Trong giọng nói của hắn không phải không có châm chọc, “Lúc trước ta còn cho rằng tiên phụ phạm thời gian, học chỉ vô dụng, ai ngờ...”

“Chẳng trách đêm ấy lúc hắn nói chuyện lại vung vẩy tay chân nhiều như vậy,” La Thương Kính vô cùng hối hận, “Lão phu còn tưởng rằng do uống nhiều rượu, không để trong lòng... Quả nhiên là cẩn thận mấy cũng có sai sót.” Hắn nhìn chằm chằm Lưu Phúc Toàn, “Sau, người lại có thể một phen nước mắt nước mũi khẩn cầu lão phu ra mặt thay người đòi nợ máu. Kỹ xảo diễn của người quả thực xuất thần nhập hóa, lão phu đã nhìn sai rồi.”

“La lão gia tử,” Lôi Ngọc cười híp mắt ngắt lời, “Người đã quên biệt hiệu của Lưu công tử rồi sao?”

“Linh lý quái” – thông minh lanh lợi, cơ trí thiện biến – người như vậy, há lại dễ dàng mắc mưu, bị người nắm mũi dắt đi?

“... Nguyên lai... La lão gia tử... Không, La...” Bạch Ngọc Sơn nhất thời không biết xưng hô thế nào, chỉ lắp bắp nói, “Quả nhiên là tổ chức Âm Sát...”

“Không sai.” Ánh mắt La Thương Kính thay đổi thật nhanh, lệ mâu sinh uy. Thoáng chốc, mọi người chung quanh bất tri bất giác lùi về phía sau vài bước.

“A đi đà phật.” Trí Thiện thốt dài một tiếng phật hiệu, “Lão nạp không rõ La môn chủ vì sao phải làm ra hành vi hung tàn ngay cả lão nhược phụ nhũ đều không buông tha như thế? Đồ hại sinh linh, ắt gặp quả báo.”

“Cái gì gọi là quả báo?!” La Thương Kính ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, “Người muốn thành đại sự, đều phải hy sinh hoặc nhiều hoặc ít! Tánh mạng người khác trong mắt lão phu, chẳng khác gì con kiến!”

“... Kể cả con trai ruột của người?” Lôi Ngọc rảnh rỗi ném tới một câu.

“Hừ!” La Thương Kính đột nhiên ngừng cười, sắc mặt xanh mét, vẻ mặt dữ tợn, “Cho tới nay có thể làm vô lâm đệ nhất nhân chính là giấc mộng của lão phu!! Ai bảo Kim Đào môn muốn chắn đường của ta? Ngô Phương Chính là cái thá gì?! Dám chạy đến tranh đoạt vị trí minh chủ với lão phu ...”

“Cho nên, người giết cả nhà hần.” Tô Phóng thay hần nói tiếp, “Sau đó Lạc Dương Vương gia, Hồ Nam Trung Thành đường đều vì nguyên nhân này mà bị giết?”

“Hiện thời, đến phiên Triều Mộ Lâu và Tuyệt Tâm Cốc làm La minh chủ gai mắt.” Lôi Ngọc nhất châm kiến huyết, “Người diệt cả nhà Tần phủ, đơn giản muốn giá họa cho Tuyệt Tâm Cốc, một khi khiến cho giang hồ công phần, cho dù là Tuyệt Tâm Cốc cũng khó chống lại truy kích của cả vô lâm.”

“Kế tiếp Triều Mộ Lâu đương nhiên là một cây làm chẳng nên non...” Tô Phóng ung dung, “La đại minh chủ, tính toán của người thật hoàn mỹ.”

La Thương Kính mặt trầm như nước, không nói một lời.

“La đại minh chủ còn chờ cái gì?” Lôi Ngọc nhãn châu xoay động, “Trông cậy người người phái đi tấn công tổng đàn Tuyệt Tâm Cốc ngàn dặm trở về cứu người?”

“...” La Thương Kính trong mắt nửa kính nửa nộ, sát khí hiện ra.

“Không đối gạt La lão gia tử, tề cốc trừ mấy tên cốc chủ không ra gì này ra, còn có hai vị chủ nhân mắt lạnh tay lẹ, tâm ngoan thủ lạt tọa trong cốc chuẩn bị đóng cửa đánh chó...” Lôi Ngọc vẻ mặt tiếc hận, “Kế hoạch hoàn mỹ của người chỉ sợ tan thành bong bóng rồi.”

“Nói láo!” La Thương Kính cười nhạo một tiếng, “Còn ai có bản lĩnh lớn như vậy?!” Chưa từng nghe nói mưu gia ở Tuyệt Tâm Cốc trừ 3 vị trước mắt còn có người nào khác.

“Đương nhiên là sư phụ của Đình tử và Đại Võ, cũng chính là cha mẹ của tại hạ.” Lôi Ngọc hồ hởi trả lời.

!!!!

“... Không biết song thân của Lôi cốc chủ... cao tính đại danh là gì?” Lòng hiếu kỳ của Liên Diễm tăng đến cực hạn. Không chỉ có nàng, bốn phía chung quanh không hẹn mà cùng trợn tròn mắt, kéo dài lỗ tai, nín thở chờ đợi.

“Gia mẫu Lôi Ưc Tuyết, gia phụ Cận Phi Nhai.” Lôi Ngọc hào phóng tự giới thiệu.

“Chẳng lẽ là vô lâm đệ nhất mỹ nhân Lôi Ưc Tuyết xưa kia ám khí kiếm pháp vang danh thiên hạ, cùng ‘Thánh thủ ma đao’ Cận Phi Nhai một thân tuyệt đỉnh y thuật, lấy đao pháp tung hoành giang hồ, tiên phùng địch thủ?!” Dư Phong Phi cảm thán, “Hai người tuyệt tích giang hồ nhiều năm, không ngờ lại luôn ẩn cư trong Tuyệt Tâm Cốc.”

“... Thì ra là thế.” La Thương Kính cắn răng trừng mắt nhìn Trí Thiện, “Khó trách lão phu cảm thấy con lừa ngựa nhà người tựa hồ âm thầm thiên vị tiểu tử họ Lôi. Cận Phi Nhai không phải chí giao của người sao? Lão phu hôm nay xem như lọt vào bẫy của các người. Đê tiện!”

“Không được vô lễ với phương trượng!” Trí Chân trợn mắt với La Thương Kính.

Đê tiện?? Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, có chút không nhịn được cười. Lời này nói ra từ trong miệng La Thương Kính, đúng là khiến cho người ta cười ra nước mắt.

“Hừ.” La Thương Kính hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Tô Phóng, “Nếu Tuyệt Tâm Cốc đã có phòng bị, Triều Mộ Lâu cũng đâu thể ngồi chờ chết?”

“Đương nhiên.” Tô Phóng vỗ vỗ vai nam tử ôn nhã tuấn tú bên cạnh, hì hì cười, “Xin giới thiệu, vị này chính là anh trai song sinh của Du tứ lâu chủ.”

“Tệ nhân Du Tuấn Văn,” Nam tử nhã nhặn chấp tay, “Giữ chức tổng quản Triều Mộ Lâu, phụ trách một ít việc lật lật, ghi chép công văn, đảm nhận trưởng mục linh tinh. Về phần đệ đệ Du Tuấn Phi yêu thích bày binh bố trận, tinh thông tinh tượng bát quái của tệ nhân, trước mắt đang ở trong lâu đợi khách quý từ Hạo Nhiên Môn, chờ bắt ba ba trong rọ.

Đến đây, hai đội nhân mã La Thương Kính phái đi xem như toàn quân bị diệt.

“Hảo, hảo, hảo.” La đại minh chủ lùi lại ba bước, thần sắc suy sụp. Nhưng chỉ trong một lát, trong mắt hẩn lại tập trung quang mang tàn nhẫn ác độc.

“A di đà phật.” Trí Thiện vẻ mặt trang nghiêm, “La thí chủ, người đã đến đường cùng, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ...”

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười lạnh lạnh của La Thương Kính cắt đứt lời khuyên bảo tận tình của Trí Thiện, sâu thẳm nói, “Lão phu hiện giờ đã mất hết danh dự, lâm vào vây khốn trùng điệp, cho dù hôm nay quả thật tránh được thiên hạ anh hùng truy kích... ngắc ngoải mà sống, còn có nghĩa lý gì?!”

“Chẳng lẽ... người muốn tự sát?” Bạch Ngọc Sơn chần chờ phỏng đoán.

“Ha ha ha ha...” La Thương Kính lại một trận cuồng tiếu, cười ngặt nghẽo không ngừng, thật lâu mới dứt. Mắt hẩn lộ ra hung quang, “Lão phu là thân phận nào?! Coi như cần quy tiên, cũng phải có ngàn người chôn cùng. Nhưng không biết ý các vị hào kiệt hiệp sĩ trên đỉnh Tung Sơn thế nào?”

“Phi!” Liên Diễm là người đầu tiên khinh thường, “Người chết thì chết đi, bà cô ta không rảnh phụng bồi!”

“Chỉ sợ các vị không bồi cũng phải bồi.” La Thương Kính âm độc nói, “Lão phu đã sớm sai người chôn dưới chân núi một ngàn cân hỏa dược,” Hẩn lấy từ trong lòng ra một ống trúc nhỏ, trên có một kíp nổ màu đỏ. “Hắc hắc, chỉ cần thứ trong ống bay lên trời, danh sơn Ngũ Nhạc cùng Thiếu Lâm tự đều hôi phi yện diệt, mọi người chết không có chỗ chôn. Các người nói, phương pháp này ổn không?”

Người nói cao hứng phấn chấn, đắc ý phi phàm, người nghe mặt như màu đất, đỉnh đầu đen kịt, một chút cũng không cảm động lay.

Ba, ba, ba.

Tô, Lôi hai người cùng nhau vỗ tay: “Quả nhiên tuyệt diệu.”

“Đích thực không sai,” Lưu Phúc Toàn tỏ vẻ đồng ý, “Bất quá,” giọng điệu hẩn vừa chuyển, liền lấy biểu tình so với La Thương Kính còn gian còn hiểm hơn nhìn qua, “La minh chủ, người bây giờ còn có sức lực mở kíp nổ sao?”

“Lão phu...” La Thương Kính đang định nhấc tay, chợt thấy cả người chấn động, sức lực đột nhiên tiêu thất, đồng thời yết hầu ngọt lịm, một tia máu đỏ sậm dọc theo khóe miệng uốn lượn chảy xuống. Hẩn trừng lớn mắt, không thể tin dứt quãng nói, “Hạc... đỉnh hồng...”

“Đúng là hạc đỉnh hồng.” Lưu Phúc Toàn cười lạnh, “La minh chủ từng nghe nói ‘gậy ông đập lưng ông’ chứ?” Hẩn lạnh lùng nghênh thị ánh mắt kinh sợ La Thương Kính cố gắng phóng tới, trào phúng nói, “Vừa rồi người không phải từng thân thiết vỗ vai ta sao? La minh chủ đâu dễ quên như vậy.”

“Kỳ thật dược này vốn giấu ở trong đồ ăn vặt,” Lôi Ngọc bổ sung, “Bổn cốc chủ trong thời gian qua có thay đổi một chút mà thôi, được tính vẫn không thay đổi.” Y nhìn về phía Lưu Phúc Toàn, “Chúc mừng Lưu Lưu huynh báo được đại cừu.”

“Đa tạ Lôi cốc chủ đã nhờ Tề lão tiên bối đưa thuốc tới,” trong mắt Lưu Phúc Toàn ẩn hàm thủy quang, “Lưu mỗ vô cùng cảm kích.”

“Đâu có, Lưu huynh quá khách khí. Ha ha ha...”

“Các... người...” La Thương Kính thất khiếu đầy máu, yết hầu khanh khách rung động, khóe miệng hiện lên một nét cười quỷ dị, bàn tay bỗng nhiên buông lỏng, ống trúc rơi xuống đất, nhất thời vỡ nát, một ngọn lửa xanh biếc hóa thành đóa hoa cúc xinh đẹp tràn ra trời đêm bao la, vô cùng sáng lạn. Nguyên lai trong ống có bố trí cơ quan, thoáng va chạm liền vỡ, kíp nổ kia chỉ dùng để che dấu tai mắt người khác.

Trong nháy mắt, rất nhiều người cam chịu số phận yên lặng đóng hai tròng mắt, một nhóm theo bản năng kêu ra tiếng, số còn lại nhảy lên nhảy xuống, không ngại mất mặt.

Chốc lát.

Một lát.

Thật lâu sau.

Người nhắm mắt nghi hoặc mở mắt ra, người thét chói tai dừng kết lại, người nhảy tới nhảy lui ngừng huyền não, cả đỉnh Tung Sơn yên tĩnh đến mức nghe rõ cả tiếng kim khâu rơi trên mặt đất. Ánh trăng soi rọi đỉnh núi trong trẻo lạnh lùng, chiếu vào thi thể vừa ngã xuống, khóe miệng còn mang nụ cười thỏa mãn quỷ dị, khiến cho lòng người không tự chủ phát lạnh.

“Kỳ quái,” Bạch Ngọc Sơn lẩm bẩm, “Sao lại không nổ?”

“Người muốn bị nổ banh xác sao?” Liên Diễm không khách khí châm chọc, “Nếu Bạch thiếu hiệp cảm thấy không còn kiên nhẫn sống tiếp, bà cô đây có thể bỏ qua hiềm khích trước kia mà hỗ trợ miễn phí.”

“Nữ nhân người...” Bạch Ngọc Sơn tự biết khó cùng nữ nhân rằng nhon tranh cãi, chỉ đành lắc đầu cười khổ, “Quên đi, hảo nam không cùng nữ đấu.”

“Người...”

“Khụ, chư vị,” Tô Phóng hắng giọng, chậm rãi nói, “Kỳ thật kế hoạch của La Thương Kính sớm đã bị bản lâu biết được, bởi vậy, hôm nay các vị có thể bình yên xuống núi. Bất quá,” Hắc đối giọng, nghiêm trang lên tiếng, “Hỏa dược nhiều như vậy mà không dùng thực là lãng phí, cho nên, tề nhân và Lôi cốc chủ đã thương nghị, đặc biệt mời mọi người xem một màn biểu diễn.”

“Đúng a,” Lôi Ngọc cười thập phần vui vẻ, giống như xuân hoa nở rộ, rực rỡ chói mắt. “Hiện giờ chân tướng đã rõ ràng, kẻ ác đã trừ, hôm nay lại là lễ Trùng Dương, chúc mừng một chút cũng không quá đáng mà.”

“Biểu diễn cái gì?” Lâm Đình Hiên trong lòng có dự cảm bất hảo, vì sao chuyện này chúng ta không biết. Lại nhìn người bên Triều Mộ Lâu, cũng vẻ mặt mờ mịt, đầy đầu mờ mịt.

“Pháo hoa.” Lôi Ngọc chậm rì rì đáp một câu, xuất ra một ống trúc tiêu tinh xảo vận lực khẽ thổi, thanh âm trong trẻo du dương vang vọng sơn cốc. Tiếng cười mới cất lên, bốn phương tám hướng lập tức xuất hiện những đóa hoa xinh đẹp lóa mắt, rực rỡ mỹ lệ, ngũ thải tân phân, thoáng chốc thấp sáng cả thiên không hắc ám.

“Thật đẹp.” Liên Diễm ngẩng đầu nhìn pháo hoa lộng lẫy không gì sánh bằng.

“Đúng a.” Bạch Ngọc Sơn nhìn sao trời.

Trong lòng hai người không hẹn mà cùng nhớ lại huynh đệ chết thảm trong tay Mai Diệc Tình, nhất thời cảm khái hàng nghìn hàng vạn.

“Di?” Có người kinh hô, “Đây là cái gì?!”

“... Hình như là chữ.”

“Ta xem xem... A! Đây không phải ‘Đình tử’ và ‘Chỉ Nhi’ sao?”

Bốn chữ to nổi giữa không trung phát ra quang mang chói mắt, bên trái là ‘Đình tử’, bên phải là ‘Chỉ Nhi’, ở giữa có một trái tim thật lớn, trong có một chữ ‘yêu’ lấp lánh.

“Đại sư huynh...” Lâm Đình Hiên cười khổ.

“Đại ca...” Trữ Chỉ Nhi đỏ mặt.

“Mau nhìn! Bên kia còn có!”

“Đi? Cái chữ này không giống...”

“Nam Cung... Linh...” Có người vừa nhìn vừa đọc.

Nam Cung Mẫn thầm hô không ổn, vội vàng nắm tay Linh định chuồn đi.

“Các người định chạy đi đâu?” Dư Phong Phi sắc mặt âm trầm chặn đường họ. “Vương gia ba đời độc đinh, hiện tại chỉ còn duy nhất Vương hiền đệ, Dư mỗ tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn y đi vào con đường tà đạo...”

“Cái gì gọi là con đường tà đạo?” Đôi con ngươi hắc bạch phân minh của Linh nhìn thẳng Dư Phong Phi, nói như đinh đóng cột. “Nếu không thể ở bên Mẫn, họ ‘Vương’ ta cũng không cần.”

“Linh!!” Nam Cung nhị thiếu vốn thấp thỏm không yên nhất thời kích động vạn phần, làm sao còn để ý đến xung quanh, một phen ôm lấy thiếu niên hôn ngay tại chỗ.

“Các người...” Nhìn thấy hai người quần quýt khó phân ly, không coi ai ra gì, Dư đại chương môn chỉ hộc ra được hai chữ, thần sắc suy sụp. Quên đi, hai tên tiểu tử điên này, muốn làm gì thì làm, lão tử mặc kệ! Chăm Kiều huynh – hẳn mỉm cười suy nghĩ – không biết kết cục như vậy người có vừa lòng không?

Lần thứ ba “Đây là cái gì”, “Bên kia còn có” xuất hiện, Võ Tiểu Thiên cùng Tần Tâm Dật liếc nhau, nắm lấy thời cơ, tay trong tay chạy như điên không dám ngoảnh đầu lại. Đợi đến khi Tề Hưởng tỉnh táo sau nửa ngày ngơ ngác nhìn trời, bóng dáng hai người đã sớm tiêu thất, chỉ còn tiếng hô của Tề đại lão gia vang lên lồng lộng, thật lâu mới tắt.

“Tiểu Dật! Ngày vui đừng quên mời Tề bá bá người uống rượu a!!!”

... ..

Lạnh mặt nhìn bộ dạng vui sướng, hoa chân múa tay của Tô, Lôi hai người, Lâm phó cốc chủ ập a ập ứng: “Đại sư huynh, có một việc...”

“Chuyện gì?” Lôi Ngọc âm thầm đề phòng.

“Chính là...” Lâm Đình Hiền ngập ngừng, biểu tình khó mở miệng, “Ta đã đem chuyện ‘đại sư huynh cùng Tô đại ca ác đấu với tổ chức Âm Sát’, đủ loại sự tích anh hùng, trí dũng song toàn, gặp nguy không loạn, hiên ngang lâm liệt, sinh tử tương hứa, tình sâu như biển, bất ly bất khí... báo cáo toàn bộ một chữ không lọt cho sư phụ, sư mẫu. Kỳ quái chính là, bọn họ không hề cao hứng...” Lôi còn chưa dứt, hẳn đã lôi kéo Chỉ Nhi rẽ phải rẽ trái, trốn đông núp tây, chỉ còn lại thanh âm, còn thân mình không biết đã tới nơi nào.

...

Tô, Lôi hai người đưa mắt nhìn nhau, sau một lúc lâu, nhất tề bày ra cái mặt khổ qua.

“Lần này nguy rồi...”

22. Chương 21: Kết Thúc

(Lôi Úc Tuyết, Cận Phi Nhai)

Một sơn cốc tú lệ mà bí mật.

Trong cốc, sơn tuyến thanh u, tử đằng tương triền, cỏ cây hoa lá thơm ngào ngạt. Rất nhiều cây cối lớn nhỏ đan chéo nhau, phía trước phía sau chằng chịt che kín toàn bộ sơn cốc, tại cốc khẩu dựng lên một đài quan sát cao cao, xem chừng dùng để canh gác.

Giờ Thìn canh ba.

Hai bóng người từ trong cốc, lặng yên không tiếng động vụng trộm mò ra phía cốc khẩu, mắt thấy sắp xuất cốc...

“Đứng lại!” Tiếng hô như sét đánh vang lên trên đỉnh đầu, một người tuổi chừng bốn mươi năm mươi, dáng người khô ngô vạm vỡ, mặt đầy râu quai nón thông dong đứng bên đường. “Các người đi làm cái gì?”

“Cha.” Vừa thấy bỏ trốn bất thành, thanh niên có bộ mặt đẹp như nữ tử lộ ra nụ cười sáng lạn, “Chúng ta chỉ dạo bộ buổi sáng, đâu có chạy đi đâu a.”

“Đúng vậy, đúng vậy,” Thanh niên thành thật phúc hậu đi theo phụ họa, “Chúng ta chỉ dạo chơi xung quanh thôi.”

“Các người đừng có giả ngu với lão tử.” Cận Phi Nhai nhếch miệng cười, “Muốn đi cũng được,” hất gơ một ngón tay trắng kiện chỉ vào Tô Phóng, “Người đi, tiểu Lôi lưu lại.”

“Vậy sao được?!” Tô Phóng kêu lên, “Đương nhiên là đi phải cùng đi, lưu phải cùng lưu.”

“Lưu lại cũng không sao,” Cận Phi Nhai rộng lượng nói, “Tiếp tục chia phòng ngủ.”

“Cũng đã tách ra nửa tháng,” Tô Phóng ủ rũ than thở, “Vì sao bọn Đại Võ có thể ở chung, chúng ta lại không được?” Đây chính là ngăn cấm “tính” phúc đại sự a...

“Hiển nhiên là vì tiểu Dật rất xinh đẹp đáng yêu.” Một nữ tử kiều tiêu nhu mỹ, nghi thái cao quý xuất hiện phía sau bọn họ, dịu dàng ôn nhu nói, “Người xem người cao lớn thô kệch, từ sau khi người đến, khí tức què mùa trong Tuyệt Tâm cốc chúng ta đã tăng lên gấp đôi rồi.”

Thật độc. Không hổ danh là mẫu thân “Độc thủ”. Trong tâm Tô Phóng thầm than.

“Nương,” Lôi Ngọc nịnh hót, “Trang phục của ngài hôm nay thật sự kiều diễm động lòng người, có thể nói là đảo lộn chúng sinh, đẹp đến xuất thần nhập hóa.”

“Vậy sao?” Lôi Ưc Tuyết vuốt ve trâm vàng trên đầu, sờ sờ thượng đẳng hoàng sắc quỳên y, tâm hoa nô phóng. “Thật sự rất đẹp?”

“Đương nhiên.” Lôi Ngọc tận lực khích lệ, “Y phục may thực khéo, khí chất cao quý, phiêu dật xuất trần, chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc cái gì?!” Lôi Ưc Tuyết hùng hục hỏi.

“Phối màu dường như có chút vấn đề...” Lôi Ngọc thở dài, huých sườn Tô Phóng trưng cầu ý kiến, “A Phóng, người xem xem?”

“Ngô,” Tô Phóng tỉ mỉ quan sát nửa ngày từ trên xuống dưới (đến khi thấy Cận Phi Nhai hai mắt bốc lửa) mới rì rì nói, “Đích xác, màu vàng nhạt mặc dù không tệ, bắt quá không thể hoàn toàn tôn lên sức quyến rũ khôn cùng, phong hoa tuyệt đại của nương chúng ta.”

“Tiểu tử, đừng có thuận miệng gọi ‘nương’.” Lôi Ưc Tuyết kéo kéo khóe môi, “VẬY là, màu này thật sự không thích hợp?” Câu hỏi được thốt ra vô cùng bức thiết.

“Vâng.” Tô Phóng nghiêm trang gật đầu.

“Phu quân.” Lôi Ưc Tuyết kiều thanh kêu gọi, khiến cho Lôi Ngọc cùng Tô Phóng nghe được da đầu run lên, tứ chi phát lạnh.

“Chuyện gì? Phu nhân.” Cận Phi Nhai toàn thân thư thái tiếng nói cũng mềm nhũn, nhu tình mật ý trả lời. Ác... hai người bên kia thoáng chốc da gà rơi đầy đất.

“Ta trở về đổi lại quần áo. Hai tiểu quý này phiền phu quân đưa bọn họ về cốc, cũng đừng để bọn hắn chạy mất.”

“Phu nhân yên tâm,” Cận Phi Nhai ra oai vỗ vỗ ngực, “Cam đoan một tên cũng không chạy thoát.”

“Vậy ta đi trước. Chút nữa gặp lại, phu quân.” Dứt lời, một bước đi ba bước đong đưa, thoáng chốc đã lượn lờ càng lúc càng xa.

“Phu nhân, người đi hảo.” Hình tượng thiết diện trước mặt nhi tử vừa rồi sớm đã hóa thành một ao xuân thủy, Cận Phi Nhai ngóng nhìn bóng lưng ái thể đi xa, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Tô, Lôi lặng lẽ liếc nhau, rốt cục đã giải quyết xong một người. Với chấp nhất cuồng nhiệt của Lôi Ưc Tuyết với cái đẹp, nàng đi chuyến này, ít nhất cần một canh giờ mới có thể quay lại.

“Tiểu Lôi,” Thu hồi tầm mắt lưu luyến, Cận Phi Nhai lời nói thành khẩn, ôn hòa nhã nhặn bắt đầu ân cần dạy bảo, “Không phải phụ thân bảo thủ, chỉ vì ngươi là con trai độc nhất của Lôi gia, phải có trách nhiệm nối dõi tông đường...”

“Cha,” Lôi Ngọc ánh mắt giảo hoạt “Người lúc đó chẳng phải là con trai độc nhất của Cận gia hay sao, sao lại không nhận trách nhiệm?”

“Này...là cha từ nhỏ phụ mẫu đều mất, cho nên tự nguyện ở rể Lôi gia...”

“Cha,” Tô Phóng không phục, “Phụ mẫu ta cũng đều đã mất từ lâu, ta cũng có thể ở rể Lôi gia a.”

“Không được gọi ta là ‘cha’!!” Cận Phi Nhai giận tím mặt, “Ngươi ở rể có tác dụng cái rắm! Chẳng lẽ ngươi còn có thể sinh cho Lôi gia chúng ta một đứa bán nam bán nữ sao?!”

“Cha,” Lôi Ngọc không nhanh không chậm, “Ta và A Phóng tính ra ngoài du ngoạn thiên hạ, nâng cao hiểu biết, phỏng chừng chưa tới ba năm năm năm sẽ không trở về. Ngài và mẫu thân bảo trọng, con xin từ biệt...”

“Từ biệt?!” Cận Phi Nhai di động thân mình, định ngăn trở hai người, không ngờ bụng thành linh quặn đau, lập tức ôm bụng không đứng thẳng lên được.

“Cha,” Lôi Ngọc cười gian, “Sáng nay chén cháo loãng kia mùi vị không tệ a?”

“Ngươi... ngươi bỏ gì vào trong?” Cận Phi Nhai có chút tò mò, “Lại có thể giấu được lão tử...”

“Từ năm con năm tuổi bỏ đậu vào trong trà của ngài bị phát hiện, con liền phần phát đồ cường, đàn tình kiệt trí, tiêu phí mười mấy năm rốt cục nghiên cứu chế tạo ra loại thuốc xổ đặc hiệu vô sắc vô vị, người khác khó lòng phòng bị này.” Lôi Ngọc dương dương tự đắc, “Hắc hắc, con cuối cùng có thể trò giỏi hơn thầy, lừa gạt được đại thần y ngài rồi. Ha ha ha... A Phóng,” Y thoải mái kéo tay Tô Phóng, “Chúng ta đi.”

“Hảo.” Tô Phóng cao hứng phần chấn hướng về phía Cận Phi Nhai phát phát tay, “Bảo trọng, tái kiến, cha.” Nói xong, hai người vận khởi khinh công, trong nháy mắt đã lướt ra xa mười bảy mươi tám trượng.

“Đã nói đừng gọi ta là ‘cha’!!” Cận Phi Nhai nổi giận lôi đình, định cất bước đuổi theo, rồi lại đau bụng khó nhịn, thừa dịp bốn phía không người, nhanh chóng lấy tốc độ nhanh nhất trong đời nhảy vào một đám cỏ rậm rạp ven đường. “Hai thằng nhóc các ngươi! Chờ lão tử bắt được, nhất định sẽ cắt đứt chân chó của các ngươi!!”

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười trong trẻo từ xa truyền lại, cuối cùng biến mất nơi chân trời...

—————Chính văn hoàn—————

23. Chương 22: Ngoại Truyện 1: Không Ngủ

Ngày nào đó, Đại Võ cùng tiểu Dật ở trong Tuyệt Tâm Cốc ngồi ngẩn đến phát buồn, liền bỏ mặc công vụ bề bộn và Lâm phó cốc chủ bận đến sứt đầu mẻ trán, cùng nhau nhàn nhã đi Giang Nam du ngoạn.

Lúc này chính đang kì thu cao khí爽, là mùa hoa quế phiêu hương. Hai người thích ý du thuyền trên hồ, rồi men theo ánh trăng lên bờ tản bộ, bắt tri bắt giác đi sâu vào trong rừng phong lá đỏ sương mờ. Ngày thu sáng tỏ, rừng phong cảnh trí biệt dạng, đêm thu lai đão, rừng phong mơ mơ màng màng.

Gió đầu thu thổi vào khiến cho người ta cảm thấy khoan khoái, mặt trăng trên trời đặc biệt tròn, ánh bạc sáng ngời chiếu vào cảnh lá tạo thành một cảnh tượng mơ mơ ảo ảo. Cái gọi là “Trăng trên ngọn liễu, người hẹn hoàng hôn”, dưới ánh trăng ôn nhu như vậy, Đại Võ quyết định dụ dỗ tiểu Dật phối hợp một màn kịch tình mãnh liệt trên mặt đất. Dù sao đêm dài rừng tĩnh, cũng không sợ có người thấy.

Hai đạo nhân ảnh gắt gao dựa sát vào gốc cây phong dây dưa lẫn nhau. Mồi lưỡi Đại Võ chậm rãi trượt dần từ cái cổ trắng nõn duyên dáng của Tiểu Dật đi xuống, một bàn tay cũng lặng lẽ lẩn vào vạt áo lỏng lẻo của tiểu Dật, cách một tầng trung y mà khiêu khích vuốt ve nơi nhô lên trước ngực thiếu niên. Tiểu

Dật càng thở gấp, cả người mềm nhũn, dần dần chân đứng không vững, phải đưa tay níu lấy, hai người lập tức cùng ngã xuống bãi cỏ khô mềm mại, lăn thành một đoàn...

Tiếng tay áo phiêu động sát phong cảnh từ xa tiến lại, một hắc y nhân bịt mặt lưng đeo túi to bay nhanh qua, hoàn toàn không phát giác trên mặt đất có bốn con mắt lờ lờ tỏa sáng đang chăm chú nhìn mình.

“Hắc hắc,” Đại Võ ngó bóng dáng đi xa, thờ ơ nhún vai. “Nguyên lai là người qua đường, đừng để ý hắc, chúng ta tiếp tục đi.”

“Chờ một chút.” Tiểu Dật lúc này đã tỉnh táo lại, phát hiện nơi đây thật sự không an toàn, ai biết sẽ không còn có người thứ hai “qua đường”. Y vội vàng dùng sức đẩy ra. “Ta không nên ở chỗ này!”

“Tiểu quý,” Đại Võ giả vờ hung dữ cười gần với y, “Người dám không theo?”

“Phốc... Hô hô hô ha ha ha...” Tiểu Dật mím môi, rốt cục vẫn nhịn không được, che miệng dúi đầu vào lồng ngực chắc nịch của đối phương trộm cười.

Một đạo kiếm quang đột nhiên từ ngoài rừng bay vút tới, mục tiêu là đầu Đại Võ đang cúi vào trên người Tiểu Dật, theo sau còn có tiếng quát mắng: “Dâm tặc, nạp mạng!”

Nói thì chậm, làm thì nhanh, chờ một kiếm này đâm xong, bóng dáng hai người trên mặt đất sớm đã không thấy. Thanh niên sử kiếm trọn mắt, lẳng lặng nhìn mặt đất trống không, quả thực không dám tin vào mắt mình – gặp quỷ, người đâu? Hắc vừa quay đầu nhìn. không khỏi cực kì hoảng sợ. Chỉ thấy trước mặt đang đứng một cự hán y quan bất chỉnh, râu ria xồm xoàm, mặt mang sẹo dài, mắt lộ hung quang, mà thiếu niên mình muốn cứu kia sớm đã bị đại hán giấu ở sau người, toàn thân trên dưới đều được che kín nghiêm nghiêm thực thực, ngay cả góc áo cũng không nhìn thấy.

“Người làm gì?” Đại Võ đằng đằng sát khí. May mắn mình tránh được mau, đổi lại là người khác, có lẽ vừa rồi đã mặc danh kì diệu hóa thành vong linh dưới kiếm. Một kiếm này, ra tay quả thực lỗ mãng.

“Dâm tặc! Mau giao Tần thiếu gia ra đây!!” Thanh niên anh tuấn sau khi cả kinh, lấy lại bình tĩnh, lấy khí thế lăng nhán trừng mắt nhìn lại.

“Di??!!” Đang luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, Tiểu Dật nghe vậy rất chi là kinh ngạc, tò mò thò đầu ra từ sau lưng Đại Võ.

Hảo một dung nhan chim sa cá lặn, như diệu nhật bàn, đoạt nhân tâm phách! Thiên hạ lại có một nam tử đẹp đến kinh tâm động phách, không gì sánh được như thế, khó trách hái hoa tặc này vừa gặp đã nảy lòng tham, to gan lớn mật tam phen tứ bận muốn cắp bách tới cửa thâu hương.

“Tần, Tần thiếu gia,” Không biết tại sao cả người lại nóng lên, thanh niên đột nhiên miệng nói lấp bắp, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng. “Người, người yên tâm, ta nhất định sẽ cứu người thoát khỏi ma chướng của dâm tặc dê tiện hạ lưu này!” Hắc thê bồi son sắt, khí tráng như trâu bảo chứng.

“Hắc không phải dâm tặc dê tiện hạ lưu!” Tiểu Dật cực mất hứng đi ra phía trước, một đôi con ngươi đen óng sáng như sao lạnh lùng trừng mắt nhìn thanh niên đang không biết phải làm sao.

“Nhưng, chính là... Vừa rồi hắc rõ ràng...”

“Còn có, ta căn bản không cần người cứu.” Tiểu Dật không khách khí cắt đứt lời hắc, “Đừng tưởng mang theo một thanh kiếm rách là có thể tùy ý ra tay đả thương người khác!” Nhớ lại một màn vừa rồi, trong lòng y lửa giận cuồng đốt.

“Kiếm, kiếm rách?” Thanh niên mở to hai mắt nhìn lợi kiếm sáng như thu thủy, do tình thiết tốt nhất luyện thành trong tay mình, lúng ta lúng túng nói, “Nhưng, chính là hắc... Hắc đối với người... chẳng lẽ ta không nên...”

“Coi như hắc làm gì đó với ta, cũng đều do ta cam tâm tình nguyện, mắc mớ gì tới người?” Tiểu Dật lớn tiếng, không cần suy nghĩ thốt ra.

Những lời này vào tai Đại Võ khiến cho hắc mừng như mở cờ trong bụng. Tiểu quý chính là tiểu quý, khi nào cũng đều thẳng thắn đáng yêu, quả nhiên không hổ là người ta thích. Hắc nhịn không được vươn tay ra,

mặt mày hớn hở ôm vai Tiểu Dật, nếu không phải trước mắt còn có một người vướng víu, hẳn thật muốn tiếp tục chuyện tình vừa mới tiến hành được một nửa ban này.

“Người, các người...” Nhân cầu của thanh niên tròng đến suýt rơi xuống đất, “Này, nói như thế... Người, các người là lương, lương tình tương duyệt...” Ai, đáng tiếc cho một đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu, thật sự là minh châu ám đầu, nhật nguyệt long đông... Hắn tỉ mỉ đánh giá lại đại hán bộ mặt hung ác, nhìn sao cũng không thấy giống người tốt kia, lại nhìn thiếu niên tuổi nhỏ, hãy còn mang theo tâm tính trẻ con, bỗng nhiên tỉnh ngộ. “Ta hiểu rồi! Đích thị là tặc tử người dùng lời ngon tiếng ngọt lừa bịp Tần thiếu gia, mới khiến cho y một lòng một dạ, nói gì nghe nấy...”

“Lời ngon tiếng ngọt?” Đại Võ cười mỉa, “Đời ta cái gì cũng từng nói qua, chỉ trừ mỗi lời ngon tiếng ngọt.”

“Người là ai?” Tiểu Dật nhú mi, “Làm sao người biết ta họ Tần? Ta nhớ trước kia chúng ta chưa bao giờ biết người.”

“Ta tên là Đan Thiên Bằng, do cha người đặc biệt thỉnh đến bảo vệ người.” Thanh niên giải thích, “Vì đường xá xa xôi, cho nên đêm nay mới tới. Ta vừa đến Tần phủ thì thấy Tần thiếu gia bị một hắc y nhân bịt mắt bắt đi, bởi vậy mới một mạch đuổi theo...”

“Đan Thiên Bằng?” Đại Võ nhú mày, “Nguyên lai là ‘Đạp tuyết thần kiếm’ phái Thiên Sơn, thật sự là thất kính.”

“Nguy rồi!” Tiểu Dật bỗng nhiên kêu to, y sốt ruột lôi kéo Đại Võ, “Thiên ca, người xem bây giờ còn có thể đuổi kịp không?”

“Có thể.” Đại Võ không chút do dự tràn đầy tự tin trả lời.

“Sao người lại nắm chắc như vậy?” Tiểu Dật thập phần hoài nghi.

“Đương nhiên.” Đại Võ dương dương tự đắc, “Ta sớm cảm thấy tên kia bộ dạng khả nghi, cho nên thừa dịp hắn nhảy qua trên đầu chúng ta, lén rắc chút được phần trên người hắn. Thứ này là đại sư huynh phát minh, dùng tốt lắm, ta chỉ cần đi theo là được.”

“Nga.” Tiểu Dật bội phục nhìn hắn, “Vậy người đi nhanh về nhanh, ta ở đây đợi người.”

“Nhưng mà...” Đại Võ nhìn Tiểu Dật, lại ngoắc Đan Thiên Bằng hãy còn nhìn chằm chằm, vẻ mặt lo lắng.

“Không có việc gì.” Tiểu Dật trừng mắt nhìn tên kia, kiễng chân dán vào bên tai Đại Võ nói nhỏ, “Hắn chắc không phải người xấu.”

“Ngô, vậy ta đi đây.” Luôn rất tin vào ánh mắt Tiểu Dật, Đại Võ gật gật đầu, vội vàng lưu lại một câu “Người cũng đừng thân thiết quá với hắn”. Nói xong thân hình khổng lồ lập tức lẳng không bay lên, nhẹ như kinh hồng, nhanh như lưu tinh biến mất.

“Này, người đừng...” Từ “chạy” phía sau cứng lại trong cổ, bởi vì Đan Thiên Bằng đột nhiên phát hiện, người mà bản thân cho là thổ phỉ kiêu sắc lang bại hoại kia một khi đã chạy, mình có mượn thêm hai cái đùi nữa cũng chưa chắc đuổi kịp.

“Đan đại hiệp.” Tiểu Dật nho nhả lễ độ chấp tay với Đan Thiên Bằng.

“Không dám.” Đan Thiên Bằng vội vàng ôm quyền đáp lễ, “Tần thiếu gia, đêm đã về khuya, không bằng để tại hạ hộ tống người hồi phủ.” Tuy rằng không rõ vì sao thổ phỉ kia chạy mất, bất quá hiện tại là thời cơ tốt để đem người về Tần phủ.

“Hồi phủ?” Tiểu Dật cười dài nghiêng đầu nhìn, “Nhà của ta ở Dương Châu, cách đây rất xa, không nhọc Đan đại hiệp hao tâm tổn trí.”

“Dương Châu?” Đan Thiên Bằng bị miệng cười sáng lạn trước mặt làm cho hoa mắt, nhất thời phân không rõ Đông Tây Nam Bắc, hỗn hỗn độn độn hỏi, “Nhà người không phải ở Thanh Hà phường sao?”

“Đan đại hiệp hiểu lầm.” Tiểu Dật êm tai nói, “Tại hạ quả thật họ Tần, nhưng không phải là vị Tần thiếu gia người muốn cứu, tiên phụ năm trước đã qua đời...”

“Tần thiếu gia,” Sắc mặt Đan Thiên Bằng đột nhiên trầm xuống, “Cho dù người cần bịa chuyện, cũng không nên nói càn nguyên rửa cha mình như thế.” Hắn ngữ trọng tâm trường ân cần dạy bảo, “Lệnh tôn ngàn dặm xa xôi thỉnh Đan mỗ đến giúp ngăn cản người cùng... khụ... tình, tình nhân gặp mặt, tuy rằng quá mức chuyên quyền độc đoán, bản ý lại vì muốn ghìm cương ngựa cho người bên bờ vực thẳm, hẳn chỉ không muốn để cho đứa con độc nhất bị giang dương đại đạo nanh ác lừa gạt...”

“Người nói ai là giang dương đại đạo nanh ác?!” Vốn muốn giải thích cho rõ ràng, Tiểu Dật càng nghe càng bức, rốt cục không thể nhịn hơn nữa trợn mắt nói. “Trong mắt ta, Thiên ca so với người còn anh tuấn hơn!”

Thật sự là một kích phủ đầu không lưu tình. Đan đại hiệp trước mắt tối sầm, thiếu chút ghen không thở được, sau khi tỉnh lại thì liên tục cười khổ. Chẳng trách mọi người thường nói “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi,” còn nói “Tình yêu là mù quáng”, hôm nay Đan mỗ hẳn rốt cuộc đã lĩnh giáo. Đường đường một vị đại hiệp ngọc thụ lâm phong, anh tuấn đỉnh bật, phong độ phiêu phiêu, trong mắt Tần đại thiếu gia lại không đáng xách dép cho một thổ phỉ nhàn thần hung ác, sọc dài trên mặt, dễ dàng dọa khóc tiểu hài tử dọc đường.

Đang lúc Đan đại hiệp trăm mối lẫn lộn, cảm khái nghìn vạn, từ ngoài rừng phong truyền tới tiếng người ồn ào cùng tiếng cựa bộ, theo ánh lửa lóm đóm, mười mấy gia đình tay cầm cây đuốc vây quanh một vị viên ngoại trên dưới năm mươi, tai to mắt lớn, nếp nhăn trên mặt nhiều như thịt mỡ trên cằm, đang chạy vọt vào.

“Đan, Đan đại hiệp,” Viên ngoại kia vừa thấy Đan Thiên Bằng thì vui mừng quá đỗi, ba bước gấp gấp rút thành hai bước tiến lại gần, xem bộ dạng đầu đầy mồ hôi thở hồng hộc cùng dáng người như thùng phuy, vận động nhiều như vậy quả thật đã làm khó hắn. “Ta... Hô hô... Tệ, tệ nhân... Khuyển, khuyển tử...” Hắn thở không ra hơi hỏi.

“Tần lão gia,” Đan Thiên Bằng thâm nhủ người tới thật đúng lúc, sự vụ của nhà người ta thì nên giao cho bọn họ tự xử lý sẽ thỏa đáng hơn, chính mình cũng đỡ bị hài tử khó dạy kia chọc giận đến muốn vỡ đầu. “Người xem, Tần thiếu gia đang ở đó.” Hắn thuận tay chỉ.

Ánh mắt mọi người theo ngón tay tập trung trên thân một người. Thoáng chốc, trong rừng phong hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên còn truyền ra thanh âm nuốt nước miếng.

“Y, y...” Sau một lúc lâu, Tần viên ngoại chỉ chỉ Tiểu Dật, lại chỉ chỉ Đan Thiên Bằng, kích động đến toàn thân run rẩy.

“Tần lão gia,” Đan Thiên Bằng nhanh chóng tiến lên quan tâm nói, “Ngài ngàn vạn lần đừng vui vẻ quá mức, phải cẩn thận bảo trọng thân thể a. Còn có, ngài cũng không cần quá cảm kích ta, chuyện này với ta mà nói chẳng qua chỉ là nhắc tay chỉ lao mà thôi...”

“Phi!” Tần viên ngoại nổi trận lôi đình phun nước miếng như mưa vào mặt Đan đại hiệp, “Đây không phải nhi tử của ta!” Hắn rống to, “Con ta mà có cái dạng vậy sao?! Tang nhi nhà ta so với y còn xinh đẹp hơn!!”

Lời vừa nói ra, Đan Thiên Bằng hiển nhiên cực kì hoảng sợ, giống như bị nước đá xối vào đầu. Tiểu Dật cũng nẩy lòng hiếu kỳ, vô cùng muốn nhìn thấy Lư Sơn chân diện mục của vị Tần thiếu gia kia, về phần bọn gia đình còn lại, mỗi người đều có biểu cảm quái dị, tựa tiểu phi tiểu, khuôn mặt nào cũng trắng đến đỏ bừng.

“Nguyên lai...” Đan Thiên Bằng vuốt mặt chán nản, “Ta thật sự đã lầm người...”

“Không phải ta đã nói rồi sao?” Tiểu Dật thở dài, “Ai bảo người không tin?”

“Ô ô ô... con của ta a...” Bên kia, Tần viên ngoại cất tiếng khóc kinh thiên động địa, nhật nguyệt vô quang, “Ô ô ô... Bảo bối Tang nhi của ta... Cha vô dụng a... Không ngờ lại tìm cho người một bảo tiêu như vậy... Ô ô ô... cái này làm sao bây giờ... Nếu có chuyện không hay xảy ra cho người, cha cũng không sống nổi a... Ô ô ô...”

“Thỉnh viên ngoại yên tâm,” Tiểu Dật tiến lên phía trước, “Lệnh công tử không có việc gì.”

“Ô ô...” Tần viên ngoại vừa thê thê thảm thảm khóc vừa thút tha thút thít nói, “Vị tiểu ca này... người không cần an ủi ta... Ô ô... Tang nhi của ta a...”

“Thật sự.” Tiểu Dật nghiêm mặt, “Bằng hữu của ta đã đuổi theo hái hoa tặc, nhất định sẽ cứu lệnh công tử khỏi tay dâm tặc.”

“Thực...thực sự?” Tần viên ngoại dùng ống tay áo lau lau nước mắt trên mặt, bán tín bán nghi hỏi.

“Đương nhiên.” Tiểu Dật không chút do dự trả lời, trong giọng nói tràn ngập tín nhiệm và tự hào. “Không tin người hỏi hân.” Y chỉ tay về phía Đan Thiên Bằng.

“Đúng không?” Tần viên ngoại liếc mắt hỏi.

“... Đúng vậy.” Đan Thiên Bằng tâm không cam tình không nguyện thừa nhận, “Võ công của... bằng hữu y so với tại hạ còn cao hơn nhiều, bắt một hái hoa tặc hân chỉ là chuyện nhỏ.”

“Lão gia,” Một nam nhân trung niên trên dưới bốn mươi, bộ dáng quần gia cười bồi nói, “Một khi đã vậy, xin ngài kiên nhẫn đợi trong chốc lát, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương thân thể mình.”

“Nhưng là...” Tần viên ngoại vẻ mặt lo lắng không yên, “Tang nhi nhà ta chính là mỹ nam tử bậc nhất Giang Nam... Hôm nay rơi vào tay hái hoa tặc... có thể hay không...”

“Lão gia cứ việc yên tâm.” Quần gia hấp tấp sờ sờ cái mũi, ho khan thanh giọng, “Lão Cao ta lấy tánh mạng thân gia ra đảm bảo, thiếu gia nhất định có thể bình yên thoát hiểm trước khi bị hái hoa tặc quấy rối.”

“Nhưng là...” Tần viên ngoại vẫn mặt ủ mày chau, “Cho dù bằng hữu của vị tiểu ca này thật sự phi thường lợi hại, có thể đem Tang nhi cứu ra nguyên vẹn... Nhưng vạn nhất... Hân động tà niệm với Tang nhi, thấy sắc nổi lòng tham...”

“Thiên ca không phải người như thế!” Tiểu Dật cả giận, “Huống chi hân đã có...” Y dừng một chút, mới nói tiếp, “Hân đã có người thương.”

“Đúng a đúng vậy a,” Lão Cao nghiêm trang, “Lão gia ngài cứ yên tâm đi, bất kể bằng hữu của vị công tử này là người thế nào cũng không dám có ý đồ gì với thiếu gia chúng ta đâu.”

Đột nhiên có tiếng sột soạt vang lên, một hắc y nhân lưng mang bao tải thở phì phò chạy qua, đột nhiên bị cảnh tượng nhiệt náo trong rừng làm cho hoảng hồn, hai tay chần động, bao tải nhất thời rơi xuống đất. Chỉ thấy từ bên trong lăn ra một viên tròn tròn mập mập trắng trắng phì phì gì đó. Tiểu Dật chăm chú nhìn, mới phát hiện đó là một người toàn thân tròn vo, mắt mũi chen nhau mà đứng, bộ dạng giống bánh bao thịt như đúc. Người này vừa thấy Tần viên ngoại liền bật người nhếch môi gào khóc, Tần viên ngoại vui sướng ngất ngây kêu một tiếng “Tang nhi”, rồi hưng phấn xông lên phía trước, hai phụ tử ôm nhau khóc rống, lệ chảy thành sông, tiếng khóc rung trời.

Đan Thiên Bằng và Tiểu Dật nhìn thấy đều trợn mắt há mồm. Nguyên lai đây là “mỹ nam tử bậc nhất Giang Nam” a, hôm nay thật đúng là mở rộng tầm mắt.

“Tiểu quý,” Một người vô thanh vô tức đáp xuống bên cạnh Tiểu Dật, tựa tiểu phi tiểu thưởng thức một màn trước mắt, dán miệng bên tai người yêu nhẹ giọng kể, “Ta vừa đuổi theo hái hoa tặc xui xẻo kia, thấy nàng đang vạn phần chán nản mà đem vị thiếu gia này đóng gói trả về, cho nên ta bám theo nàng trở lại. Chắc là thấy cái túi lớn như vậy, không hợp khẩu vị rồi.” Hân cười hì hì, “Một nữ nhân phải công thứ nặng đến thế, chửi trách nàng một đến tởm phì phò.”

“Vì sao nữ nhân cũng thích làm hái hoa tặc a?” Tiểu Dật khó hiểu hỏi. Nương theo ánh lửa nhìn lại, hắc y nữ nhân mới vừa rồi chỉ lóe lên trong bóng đêm nên không nhìn rõ, nay đã có thể dễ dàng nhận ra dáng người nàng có lồi có lõm, thướt tha mềm mại, quả nhiên là một nữ tử xinh đẹp.

“Chưa thỏa mãn dục vọng thôi.” Đại Vô thắng vai thờ ơ, “Nếu không sao ngay cả bánh bao thịt cũng lấy cho đủ số? Xem ra chuyện này cũng không thành công rồi.”

“Người mới là đồ không được thỏa mãn dục vọng!!” Đang dựa vào một gốc cây phong nghỉ ngơi, hắc y nữ tử nghe vậy giận tím mặt, “Ta chỉ muốn nhìn xem chân diện mục của mỹ nam tử nổi tiếng bậc nhất Giang Nam, ai biết bộ dạng hân lại là cái loại này chứ!”

“Tiểu sư muội!” Nghe thấy giọng nói thanh thúy mềm mại, Đan Thiên Bằng không khỏi kinh hô, “Mấy tháng trước người trốn nhà bỏ đi, sư phụ lão nhân gia ngày nào trong lòng cũng nóng như lửa đốt, ăn không

ngon, ngủ không yên. Người nhanh theo ta trở về.” Hắc tặc tình khuyên bảo.

“Đại sư huynh người thật nhiều lời!” Hắc y nữ tử kéo xuống khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt thanh lệ như hoa đào phù dung, không kiên nhẫn nói, “Chờ ta xem hết mỹ nam tử trong thiên hạ xong tự nhiên sẽ trở về, người thay ta chuyển lời cho cha, bảo người đừng lo lắng, ta nhất định sẽ chiếu cố tốt bản thân.”

“Người...” Đan Thiên Bằng cứng họng, “Người vì đi xem mỹ nam tử nên mới, mới...”

“Đúng a.” Con gái yêu độc nhất của chương môn phái Thiên Sơn “Phong lôi kiếm hiệp” Niếp Động Thiên, Niếp Phi Phượng bĩu môi, “Giang Nam có một mỹ nam tử không người không biết, thiếu gia Tần phủ Tần Tang. Nghe người ta nói hắc tử nhỏ yếu ọt nhiều bệnh, chân không bước ra khỏi nhà, bởi vậy ta phải tự mình tìm đến Tần phủ nhìn thử xem. Ai ngờ lão nhân này sống chết không cho ta thấy con hắc tử,” Nàng chỉ Tần viên ngoại đang lau nước mắt cho con mình, cảm giận nói, “Hắc tử còn mắng ta là yêu nữ, thật đáng giận...”

“Cho nên người mới lưu thư lại nói cái gì mà ‘Thâm dạ tham hoa’, hại người ta cả ngày run sợ, kinh hoàng không chịu nổi?” Đan Thiên Bằng rớt cục tỉnh ngộ.

“Hừ,” Niếp Phi Phượng sửa sang lại mái tóc hỗn độn, có chút bất mãn nói, “Ta vốn định hảo hảo thưởng thức một phen xong sẽ trả người về, nhưng ai mà đoán được bộ dạng hắc tử lại xấu như vậy? Chẳng trách chân không bước ra khỏi nhà, béo thể thì đi thể nào được...”

“Người... người người người nói cái gì?!” Lúc này đến phiên Tần viên ngoại nổi trận lôi đình, “Tang nhi nhà ta trong toàn Giang Nam, không, trong toàn thiên hạ là hài tử xinh đẹp nhất, nhu thuận nhất!! Người, tên yêu nữ người dám nói hắc tử xấu?! Ta, ta ta ta liều mạng với người...: Nói xong, hắc tử cố gắng bày ra tư thế liều mạng, đáng tiếc là, thời điểm nhào lên phía trước Tần viên ngoại vốn bị kích động quá độ đã trợn trắng hai mắt ngất đi.

Lão Cao thấy vậy, không chút hoang mang phát phát tay về phía gia đình đứng sau, mọi người tiến lên nâng nâng đỡ đỡ, dùng sức đem Tần viên ngoại té xỉu cùng Tần thiếu gia khóc sụt sùi dọn sạch rồi chậm rãi thối lui khỏi rừng. Trước khi đi Lão Cao còn để lại mấy câu: “Tiểu cô nương, đồn đại hại nhân.” Hắc hạ thấp thanh âm, thần bí chớp mắt, “Thực không dám giấu diếm, danh hiệu mỹ nam tử bậc nhất Giang Nam vốn là từ trong miệng lão gia tệ phủ truyền ra, không nghĩ tới thật sự có người tin...” Hắc tử vừa lắc đầu, vừa khoan thai bước ra khỏi rừng phong.

“Tiểu sư muội,” Nhìn bóng người đi xa, Đan Thiên Bằng nín cười hỏi, “Công vật nặng như vậy chạy hơn nửa đêm, người có mệt không?”

“Ai, tất thấy đều là giả...” Niếp Phi Phượng thở dài, “Ta vốn đang chuẩn bị đi xem bộ dạng Tần Tâm Dật ở Dương Châu Dẫn Nguyệt phái trông như thế nào, hiện giờ sức lực cũng mất.” Nàng phẫn nộ nói, “Ai biết ‘mỹ nam tử đệ nhất vô lâm’ kia có phải cũng là tự phong hay không?”

“Đúng vậy, lời đồn không thể tin được.” Đan Thiên Bằng nhân cơ hội khuyên nhủ, “Nói không chừng vị Tần công tử kia còn đáng sợ hơn vị thiếu gia Tần Tang này cả trăm lần. Tiểu sư muội, ta khuyên người đừng tốn công vô ích nữa, không bằng theo đại sư huynh hồi Thiên Sơn đi thôi.”

“Àn,” Niếp Phi Phượng nghe thấy có lý, gật đầu, “Ta không bao giờ... muốn bị lừa nữa.”

“Này,” Tiểu Dật nghe xong những lời này chỉ cảm thấy buồn cười, Đại Võ lại tức giận khó nhịn. Nếu có người trước mặt người đem người trong lòng người bốn cột không đáng một xu, hễ là người đương nhiên phải nổi giận. “Các người đừng quá đáng!” Hắc tử kéo Tiểu Dật ra phía trước, khí thế nói, “Tiểu quý, cho nha đầu kia biết thế nào là ‘mỹ nam tử đệ nhất vô lâm’”

“Thiên ca!” Không biết làm sao chỉ đành trừng mắt với người cao to phía sau, Tiểu Dật xoay người, bắt đắc dĩ ôm quyền với Niếp Phi Phượng, “Tại hạ Tần Tâm Dật.”

“Oa...” Nương theo ánh trăng sáng tỏ, Niếp Phi Phượng rút cuộc nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của thiếu niên vẫn giấu mình dưới bóng cây hắc ám, trong nhất thời liền biến thành tượng đất không nhúc nhích, hoàn toàn ngơ ngẩn.

“Nguyên lai...” Đan Thiên Bằng sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng nói, “Mới vừa rồi thật là xin lỗi, đã đắc tội, mong hai vị rộng lượng bỏ qua.”

“Không sao,” Tiểu Dật cướp lời, “Chỉ cần sau này Đan đại hiệp xác định rõ đối tượng trước khi xuất kiếm là được.”

!!!Tiểu tử này thật đúng là còn ghi hận.

“Lần sau ta nhất định sẽ không lỗ mãng như vậy.” Đan Thiên Bằng cười khổ, “Nếu vị này là Tần thiếu hiệp, như vậy các hạ đích thị là Võ phó cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc ‘Trường không tam kích’ Võ Tiểu Thiên?” Hắn nhìn cự hán bộ dạng giống như hung thần ác sát. Chuyện Võ Tiểu Thiên và Tần Tâm Dật có quan hệ mình đã sớm nghe qua, nhưng chỉ thuần túy cho là nói hươu nói vượn không đáng tin, không ngờ rằng...

“Không dám,” Đại Võ khách khí chấp tay, “Tại hạ chính là Võ Tiểu Thiên.”

“Ai nha!” Niếp đại tiểu thư sau một lúc lâu ngơ ngác rốt cục đã lấy lại tinh thần, bật tới trước mặt Tiểu Dật, “Tần thiếu hiệp, bộ dạng người thật đẹp, ta chưa thấy người nào hấp dẫn như người! Quả nhiên là danh phù kỳ thực, tuyệt không phải hư ngôn! Oa!!” Nhìn sát vào, nàng cảm thán vô cùng, “Da của người đẹp quá, có thể để ta sờ một chút hay không?” Nói xong, Niếp đại tiểu thư không khỏi phấn khởi, kích động vịn phần chìa ngón tay ngọc thon thon hướng về mặt thiếu niên sờ soạng.

Đại Võ vội vàng di hành hoán vị, chặt chẽ thay Tiểu Dật chặn lại “ma quỷ” của Niếp đại tiểu thư. Niếp tiểu thư đang cao hứng phấn chấn đưa tay ra, tình hình trước mắt xuất hiện khuôn mặt sắc bén, nhân thần hung mãnh, sát khí kinh người, lập tức bị hù đến hết lên, lùi lại ba bước.

“Quý, quý a...”

“Phiền người nhìn rõ rồi nói sau.” Đại Võ tức giận đảo cặp mắt trắng dã nhìn Niếp đại tiểu thư, “Tiểu nha đầu, ta nói cho người biết,” Hắn chỉ vào Tiểu Dật, “Người này từ đầu đến chân đều là của ta, người xem thì được, nhưng chạm vào...miễn bàn!”

“Người...” Định thần xong, Niếp Phi Phượng quét mắt tới tới lui lui nhìn Đại Võ cùng Tiểu Dật mười mấy lần, miệng lẩm bẩm, “Nói như vậy... đồn đại trên giang hồ cũng có thể tin... Đại sư huynh,” Nàng đột nhiên kêu to, nhất thời lòng tin tăng gấp bội, “Ta quyết định không quay về! Ta còn phải đến xem Mạc Cẩm, Du Tuấn Phi của Triều Mộ Lâu, Lâm Đình Hiền của Tuyệt Tâm Cốc, còn có Thủy Lạc Tâm của Dịch Hoa các và Thạch Thiên Thanh ở Truy Nhật sơn trang... Nghe nói bọn họ đều là mỹ nam tử khó gặp. Hắc hắc, nếu như có thể ngẫu nhiên gặp được Lôi cốc chủ mất tích đã lâu của Tuyệt Tâm Cốc thì càng tốt...” Trong khi nói chuyện, nàng đã xoay người nhảy ra xa sáu, bảy trượng, thuận thế chui vào trong rừng, nhanh hơn cả thỏ.

Trở tay không kịp, Đan Thiên Bằng cuống quýt đề khí đuổi theo: “Tiểu sư muội, người đừng có chạy lung tung... Uy, chờ ta một chút...”

... ..

“Tiểu quý.” Trong khu rừng yên tĩnh chỉ còn tiếng gió thổi lặng lẽ, Đại Võ ôn nhu nâng tay đem Tiểu Dật đang cười vui về ôm vào lòng, chậm rãi cúi đầu xuống.

“Này, vừa rồi người nói... ai là của người a?” Tiểu Dật ngẫm lại không cam lòng thấp giọng than thở một câu, nhưng không cự tuyệt môi đối phương dán tới.

“Người cũng đừng so đo như vậy,” Qua khe hở giữa hai đôi môi, Đại Võ lười biếng nói, “Dù sao ta cũng là của người mà...”

“Ngô...” Tiểu Dật vừa lòng thừa nhận lời lẽ khiêu khích của người yêu, hơi thở dần dần gấp rút, hai chân dần dần mềm nhũn, đầu óc cũng dần dần trở nên mờ mịt. “Àn...” Đại Võ thấy đã đến thời cơ, nhẹ nhàng chuyển, hai người lại một lần nữa ngã xuống bãi cỏ khô mềm mại...

“Sưu,” một bóng đen từ xa tiến đến, “hô” một cái lướt qua đỉnh đầu hai người.

... ..

“Con mẹ nó!” Chốc lát sau, trong rừng vang lên tiếng chửi rủa cực kỳ phẫn nộ, vô cùng hung dữ, “Làm cái quỷ gì thế?! Nơi này là quan đạo sao? Một buổi tối cũng có nhiều người đi qua như vậy, có để cho người ta nghỉ ngơi hay không?! Một chút riêng tư cũng không có...” Theo sau đó, là chuỗi tiếng cười thanh thúy dễ nghe...

24. Chương 23: Ngoại Truyện 2: Cướp Tiêu

Chuyện kể rằng một ngày, Đại Võ chỉ điểm cho Tiểu Dật luyện công trong Tuyệt Tâm Cốc. Một chiêu “Phong động ảnh di” Tiểu Dật làm thế nào cũng không đạt được yêu cầu của Đại Võ. Sau khi luyện tới luyện lui vài chục lần, Đại Võ rốt cục nản chí ngã lòng tuyên bố buông tha. Vốn cái này cũng không có gì, nguyên nhân chính là do hần nhất thời lỡ miệng mà bật thốt lên một câu: “Ngu ngốc a...” Lời vừa nói ra, nhắm trúng vào Tiểu Dật vốn đang cực kì khó chịu, vạn phần chán ngán, khiến y đương trường thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình ném kiếm bỏ đi.

Nói đến vì sao võ công Tiểu Dật thường thường như thế cũng không có gì lạ, không phải bởi vì y học tập không nghiêm túc, lại càng không phải y luyện công không siêng năng, nguyên nhân trong đó chỉ có một, y đích đích xác xác từ đầu đến chân không có thiên tư học võ. Nếu không, chỉ bằng bảy mươi hai lộ “Phong hồi kiếm pháp” nổi danh võ lâm của Dẫn Nguyệt phái há lại thua dưới ba mươi chín lộ “Trường không đao pháp” của Đại Võ? Hiện giờ tuy đã mất, bất quá năm đó cha Tiểu Dật chính là cao thủ sử kiếm đứng đầu giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, anh tự bột phát, khí vũ hiên ngang. Chỉ có điều thời điểm Tần Hạo Tần lão gia tử đích thân dạy con trai bảo bối học kiếm, có thể nói là trải qua bao nhiêu khó khăn nhọc lòng, không biết bạc bao nhiêu cọng tóc, nhưng mặc kệ hần ân cần dạy bảo hay là thờ hần hèn, tức sùi bọt mép, kiếm pháp của Tiểu Dật thủy chung không có tiến bộ. Kỳ thật, Tiểu Dật không hề ngu ngốc, ngược lại, y còn là một hài tử thực lanh lợi, thiên tư thông minh, chung linh dịc tú, vô luận là sự việc gì, chỉ cần nghe qua đã hiểu, gặp qua là không quên được. Đối với nhân tính thiện ác, y lại càng mẫn tuệ đến mức chỉ cần liếc mắt là nhìn rõ mọi việc, không bị vẻ ngoài giả dối mê hoặc. Điểm này, ngay cả Tần lão gia tử cũng khen không dứt miệng, hoàn toàn khâm phục. Chỉ tiếc, đối với tuyệt học gia truyền, Tiểu Dật lại không thể học võ. Tần lão gia tử giải thích cho y kiếm chiêu và kiếm ý, y có thể học thuộc lâu một chữ không sai, đọc cho cha y nghe đến mi phi sắc vũ, mở cờ trong bụng. Nhưng mà, bộ kiếm pháp kia một khi rơi vào trong tay Tiểu Dật, sẽ lập tức trở nên vuông không ra vuông, tròn không ra tròn, bảy mươi hai lộ kiếm pháp thất linh bát lạc, lung tung bừa bãi, làm cho Tần lão gia tử mặt như màu đất, lắc đầu không ngừng. Chính vì như thế, tuy Tiểu Dật học kiếm so với người khác chịu khó bội phần, cũng gian khổ bội phần, nhưng vẫn chưa từng có hiệu quả, hiện giờ cư nhiên còn bị Võ mỗ cười nhạo (trời đất chứng giám, Đại Võ có thể thề độc rằng hần tuyệt không phải cố ý ^^), quả thực là muốn nhần cũng không nhần được, khiến y giận trào lên ngực, bị phần không thôi. Lập tức tung một cước lưu lại dấu chân thật to trên người tên gia hỏa đáng thương đang che miệng tự biết mình lỡ lời, nổi giận đùng đùng quay đầu chạy ra khỏi cốc.

Thấy Tiểu Dật chạy trốn nhanh như chớp, Đại Võ đương nhiên hốt ha hốt hoảng vội vàng đuổi theo, không ngờ trên đường lại bị một thanh niên phong độ phiêu phiêu, anh tuấn tiêu sái ngăn cản.

“Sáng sớm đã đi đâu a?” Nhìn đỉnh đầu muốn bốc khói của sư đệ, Lâm Đình Hiên ngoài cười trong không cười nói, “Ta đang có chuyện tìm ngươi.” Nói đùa gì vậy? Sư huynh ta đây cả ngày bận bịu, không thể phân thân đi làm việc khác, làm sư đệ như ngươi lại có thể mang theo tình nhân khoái hoạt tiêu dao, du sơn ngoạn thủy tứ xứ, còn có thiên lý sao? Hiện giờ ta xem ngươi chạy đi đâu?

“Không, không phải...” Đại Võ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, chờ hần lấp bắp giải thích rõ ràng ngóc ngách câu chuyện, thật vất vả tổng cổ lão sư huynh vướng víu xong, bóng dáng Tiểu Dật sớm đã biến mất. “Ai...” Hần uể oải thở dài, một phen nhặt trường kiếm rớt trên mặt đất, ánh mắt lơ đãng lướt qua, bỗng nhiên thoáng thấy một vật quen thuộc... “Không xong!” Hần nhanh chóng nhặt lên cất vào lòng, mang theo trường kiếm nhắm thẳng hướng ngoài cốc phóng đi, vừa chạy vừa thấp giọng than thở. “Thảm rồi...”

Buổi trưa.

Trong một khách sạn ở trấn nhỏ cách Tuyệt Tâm Cốc mười dặm.

Một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp chói mắt khiến cho người khác không thể nhìn đi chỗ khác đang sờ tay vào ngực. Không xong! Không thấy ví đâu. Nhất định là lúc luyện kiếm đã rơi vào trong cốc. Đều là do tên ngọc kia làm hại! Bây giờ nên làm thế nào đây? Nhìn rượu và thức ăn còn thừa trên bàn, Tiểu Dật có chút khó xử. Y cúi đầu nhìn ngọc bội bên người, lại sờ sờ liên tử trên cổ, trong lòng do dự. Ngọc là cổ ngọc tốt nhất, màu sắc ónh nhuận, tinh xảo linh lung, vạn kim khó cầu, liên tử do tám mươi tám viên trân châu nguyên chất tạo nên, mỗi một khỏa trân châu đều mang một biểu cảm, có cười vui, phần nộ, khóc lóc... Các loại thần thái, trông rất sống động, không hề lặp lại, có thể thấy người tạo hình không những khéo tay, tâm tư càng linh xảo. Chỗ tiếp nối của mỗi viên trân châu đều có dải rút, có thể dễ dàng gỡ xuống, chỉ cần một viên cũng có thể giải quyết đứ ả hoàn cảnh quần bách trước mắt, nhưng là...Tiểu Dật lo lắng thật lâu, rốt cục nhẹ nhàng tháo xuống ngọc bội bên thắt lưng...

“Ta có thể dùng vật này để trả tiền không?”

“Đi?” Nhìn chằm chằm Tiểu Dật, hỏa kế vẽ mặt si ngốc nghe vậy mới như ở trong mộng tỉnh lại, ngơ ngẩn ngẩn đưa tay chờ đón.

“Vị huynh đài này,” một tiếng nói tao nhã từ cách bàn truyền đến, “Lấy vật quý trọng như thế trả tiền chẳng phải đáng tiếc sao? Một bữa này để tại hạ làm chủ đi?”

Tiểu Dật chuyển mắt, liền thấy một thanh niên cao to, tư văn tuấn lãng đang mỉm cười vuốt cằm với mình, gơ tay nhắc chân đều nhất mực thân thiết tao nhã, khiến cho người khác nảy sinh hảo cảm.

“Đa tạ huynh đài.” Tiểu Dật nho nhã lễ độ, “Nhưng chúng ta không quen không thân, tại hạ không dám đi quá giới hạn.”

“Chỉ là việc nhỏ, không đáng nói đến.” Ánh mắt thanh niên chớp động, “Không biết tại hạ có may mắn được mời huynh đài uống mấy chén?”

“Ha ha ha ha...” Bên trái thanh niên vang lên một tiếng cười cao ngất phóng túng, “Tiểu huynh đệ, người ngàn vạn lần đừng mắc mưu y. Trên giang hồ ai không biết ‘Nộ hà đao’ Lạc Ngũ nam nữ đều xơi, phong lưu thành tánh, đừng nhìn y bộ dạng tư tư văn văn, kỳ thật...”

“Câm mồm!” Sau tiếng quát lớn, một khối xương gà nhanh như lưu tinh bay về phía nam tử vừa nói, mục tiêu chính là cái miệng rộng không ngừng khé ỏ của hắn. “Họ Tào, người đừng có nói hươu nói vượn!” Trên khuôn mặt tuấn tú của Lạc Ngũ tràn đầy tức giận, hiển nhiên cho thấy oán thù kết cùng đối phương đã không còn là chuyện ngày một ngày hai.

“Hắc hắc hắc...” Nam tử gờ ứ ả dễ dàng kẹp lấy ám khí ném về phía mình, hì hì cười, “Sao phải kích động như thế? Có phải bị ta vạch trần cho nên thẹn quá hóa giận hay không?”

“Hừ.” Lạc Ngũ lạnh lùng liếc mắt nhìn, lại ngoảnh đầu trở về, biểu tình trên mặt nhất thời thay đổi một trăm tám mươi độ. Y thâm tình chân thành, vô cùng khẩn thiết nhìn Tiểu Dật, “Vị huynh đài này, tên họ Tào vừa mới nói chuyện với người chính là một nhân vật nổi tiếng hung ác trong võ lâm, độc cước đại đao giết người như ngọc. Lời của hắn người nhất thiết không thể tin, tuy bộ dạng hắn cũng giống con người, kỳ thật...”

“Lạc Ngũ!” Tào Lưu ném lại xương gà, khuôn mặt đường nét phân minh nhìn về phía Tiểu Dật, trong nụ cười híp mắt mang theo chút mê đắm, “Vị tiểu huynh đệ này, tại hạ Tào Lưu, tuyệt đối là chính nhân quân tử, nợ của người nên để tại hạ trả giúp, tránh bị mắc mưu người khác...”

“Vị huynh đài này,” Lạc Ngũ nhanh chóng cắt lời hắn, khiêm cung ôn hòa chấp tay, “Chẳng phải từng nghe vô sự ân cần, phi gian tức đạo? Có người ngoài mặt hiền lành, kì thực âm hiểm giả dối, tâm địa độc ác, huynh đài đừng bị lời ngon tiếng ngọt sở hoặc...”

“Đúng a,” Tào Lưu nhíu đôi mày đen, cảm thán nói, “Xuất môn ra ngoài, cần phải nâng cao cảnh giác, phân rõ tốt xấu. Tiểu huynh đệ, người không biết có người vì muốn cướp sinh ý mà ngay cả việc đề tiện như hạ được vào trong trà của đối thủ cũng làm ra được...”

“Không sai không sai,” Lạc Ngũ liền tiếp gậ ầ ầu, “Có người còn có thể thừa dịp nửa đêm người ngủ say mà mở cửa sổ phóng khói mê vào trong, sách sách, quả thực là hạ lưu đến cực điểm...”

“Tiểu huynh đệ, gặp nhau tức là hữu duyên, chúng ta cùng uống ầm vài chén được không?”

“Vừa rồi tại hạ đã đến trước, cho nên tại hạ xin đi đầu, không biết ý huynh đài thế nào?”

Tiểu Dật nhìn Tào Lưu cười đầy ý xấu trước mặt, lại ngó Lạc Ngũ dương dương tự đắc, trong lòng không khỏi đại thán không may. Luận về nổi danh, “Nộ hà đao” Lạc Ngũ và “Đại bi chương” Tào Lưu không thể nghi ngờ đều là nhân vật nổi tiếng hạng nhất hạng nhì trong giới lục lâm, hai người đều là độc cước đại đạo hoành hành đại giang nam bắc, vô cùng lợi hại, rất khó trêu chọc. Nghe nói bọn hắn luôn vì cướp sinh ý cùng tranh đoạt bài danh trên võ lâm mà đánh nhau túi bụi, oán hận song phương chất chứa quá lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là thật. Chỉ có điều không thể ngờ được hai người này còn trẻ tuổi như thế, nhìn qua mới chỉ hai mươi hai ba, một người mặt mày sáng sủa, hào hoa phong nhã, một người mày kiếm mắt hổ, khí phách hào hùng, chỉ nhìn bề ngoài không thể nhận ra họ vốn là đạo phỉ tàn nhẫn. Tiểu Dật nhìn trái nhìn phải, cảm thấy thực đau đầu, nói thật, y chẳng muốn nhận “hảo ý” của bên nào, bất quá y hiểu được võ công của mình không phải địch thủ của đối phương, huống chi ngay cả kiếm y cũng đã ném vào Tuyệt Tâm Cốc. Nghĩ đến đây, y tức đến muốn đánh người. Nguyên bản trên người Tiểu Dật dù không có kiếm cũng mang rất nhiều chủ tử phòng thân (đây là thói quen tốt của y hình thành sau nhiều lần bị gây rối) nhưng một lần ở trên giường không cẩn thận làm rơi lợi khí sắc bén, thiếu tý nữa là sáng khoáy cắt đứt bộ vị trọng yếu của người nào đó, về sau người kia liền tự tiện đem “hung khí” trên người Tiểu Dật giấu kín đến mức y tìm không ra. Hiện giờ Tiểu Dật có thể nói là tay không tác sát, mà tên gia hỏa hùng hồn vô ngược nói cái gì “Mấy thứ đồ ấy không có cũng không sao, có ta là đủ rồi” lại không ở bên mình, cân nhắc thế cục trước mắt...

“Thật có lỗi,” Tiểu Dật trực tiếp từ chối, “Ý tốt của nhị vị tại hạ tâm lĩnh, bất quá tại hạ và nhị vị bình thủy tương phùng, sao có thể không biết xấu hổ khiến cho nhị vị phải tổn kém?” Ngữ khí của y tuy thấp phần khiêm tốn nhã nhặn, nhưng ngữ ý lại thật kiên quyết.

“...” Tào, Lạc hai người liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng nhú mày, tựa hồ chưa từng đoán được thiếu niên xinh xắn trước mắt sẽ cự tuyệt lời mời tha thiết chân thành, làm động lòng người của bọn hắn...

“Ha ha,” Lan can lầu hai bỗng nhiên truyền đến thanh âm âm dương quái khí, “Ta nói vị tiểu ca này, không bằng để cho bốn công tử thay ngươi trả tiền?”

Tiểu Dật cả kinh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cậu ấm mặt đỏ, quần áo phi thường xa xỉ, tay ôm một thiếu niên mười sáu mười bảy tô son điểm phấn đang chảy nước miếng nhìn mình. Xem tình huống này, người thiếu niên kia hẳn là luyện đồng bao dưỡng, hiện nay nam phong đang thịnh, kẻ có tiền nuôi luyện đồng trong nhà cũng không phải việc mới mẻ.

“Thế nào?” Cậu ấm dùng ánh mắt đánh giá nhìn Tiểu Dật từ trên xuống dưới, cuối cùng vừa lòng gật gật đầu, ngả ngớn nói, “Nếu ngươi nguyện ý, không ngại đến phòng bản công tử, cả ba chúng ta cùng hảo hảo chơi đùa một phen.”

“... Hảo.” Tiểu Dật trầm mặc một lát, một hơi nhận lời. Nghe thấy vậy, Tào Lưu và Lạc Ngũ thiếu chút ngã ngựa, nam nhi anh tuấn khôi ngô, ngọc thụ lâm phong trước mặt không chọn, lại đi chọn một tên mặt đỏ, rồ cuộc có mắt không a?! Khẩu vị của người xinh đẹp đều... độc đáo như vậy?

Tiểu Dật không rảnh đi quan hai người đương há to miệng, ung dung lên lầu, cậu ấm kia thấy thế liền cười híp mắt, hất một tay ôm thiếu niên trong lòng, một tay đặt lên vai Tiểu Dật, dương dương tự đắc nhìn nhị vị đạo tặc ngơ ngác dưới lầu, gấp rút dẫn người về phòng hưởng lạc.

“... Thối đời...” Thật lâu sau, Lạc Ngũ rốt cục phục hồi tinh thần thở ra một hơi thật dài.

“Vì sao lại như vậy...” Tào Lưu suy đi nghĩ lại mãi mà không rõ chính mình có gì không sánh bằng cái tên mặt đỏ kia.

“Tên kia...” Lạc Ngũ trầm ngâm, tinh quang trong mắt chợt lóe.

“Hừ,” Tào Lưu hừ nhẹ một tiếng, chậm rãi duỗi cái lưng mệt mỏi, “Coi bộ, lại có thêm một người muốn cướp sinh ý.”

“Làm sao?” Lạc Ngũ cười mỉa, “Người sợ?”

“Có sợ hay không mai sẽ thấy rõ,” Tào Lưu bình tĩnh, “Chỉ sợ đến lúc đó bàn chân bôi mỡ chính là người.”

“Coi như thêm một tên mặt rỗ thì sao?” Lạc Ngũ phớt tỉnh, “Đồ Lạc Ngũ gia ta muốn chưa bao giờ chạy thoát.”

“Hắc hắc,” Tào Lưu liếc xéo, “Người cũng đừng coi thường tên mặt rỗ kia, đến lúc lật thuyền trong mương thì đừng trách Tào mỗ ta không nhắc trước.”

“Ta thấy người vì không được người khác coi trọng nên ghen tị đỏ mắt rồi đó.” Lạc Ngũ cười xảo trá. “Tiểu tử đó nhất định không ngờ cái tên thoát nhìn vô dụng ăn chơi trác táng kỳ thật cũng không giống với bề ngoài, nếu không cũng sẽ không chọn hắn. Theo ta đoán, hài tử xinh xắn kia lúc này có khi đang phải nếm mùi đau khổ.”

“Ai,” Tào Lưu không khỏi tiếc hận, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy một hài tử xinh đẹp như vậy, cư nhiên lại để cho một tên toi cơm chiếm tiện nghi.”

“Chưởng quầy!” Một cự hán cao hơn thường nhân cả một cái đầu bước nhanh vào khách điểm, hấn thân mang đại đao, tay cầm trường kiếm, mâu mang sát khí, mắt lộ hung quang, trên mặt ngoài râu quai nón xồm xoàm còn có một vết sẹo thật dài, khiến cho chưởng quầy sợ đến mức run rẩy không ngừng.

“Này, này... Vị này... khách... khách quan...”

“Người có từng nhìn thấy một thiếu niên mặc áo trắng, bộ dạng rất được đi qua đây không?” Cự hán khí thế kinh người hỏi.

“Ta, ta, ta...”

“Vị huynh đài này,” Nhân châu Lạc Ngũ xoay động, “Xin hỏi người các hạ muốn tìm có phải trên dưới mười bảy mười tám, trên người còn đeo một khối ngọc bội...”

“Đúng vậy.” Không chờ y nói xong, đại hán đã gấp gáp hỏi, “Tôn giá có biết y đang ở nơi nào?”

“Cái này...” Lạc Ngũ nói, “Ta thấy y bị một tên mặt rỗ bắt lên lầu...”

“Cái gì?!” Đại hán cực kì hoảng sợ, rống ra tiếng.

“Ngay tại lầu hai, phòng tuất gian thứ hai bên trái.” Tào Lưu tâm địa tốt chỉ đường cho người đang gấp đến độ muốn phát điên.

Vừa nói xong, trước mặt sớm đã trống rỗng, thân hình thật lớn đã biến mất nơi khúc quanh. Tào Lưu và Lạc Ngũ đồng thời hít sâu một hơi, hảo khinh công! Hắc hắc, có kịch hay để xem rồi!!! Kinh ngạc qua đi, trong lòng hai người không khỏi âm thầm vui sướng khi người gặp họa.

Đông.

Thời điểm Đại Võ một cước đá văng cửa, đầu tiên đập vào mắt là khuôn mặt vui vẻ tươi cười của Tiểu Dật. Tay y bưng một ly trà thơm, đối diện là một nam tử mặt rỗ xấu xí đang cười đến sáng lạn. Tình cảnh này khiến cho Đại Võ đổ kị điên cuồng, tức sùi bọt mép, bất quá may mắn hắn còn giữ lại được một chút lý trí, cuối cùng không có lập tức nổi bão, mà là thuận thế phẩy tay. Cửa “phanh” một tiếng đóng lại, trên tường thoáng chốc rơi xuống hàng đồng bột phấn.

“Đại Võ.” Nam tử mặt rỗ cười hì hì ngẩng đầu, “Đã lâu không gặp, hỏa khí của ngươi hôm nay thật lớn.”

????

Đại Võ hí mắt nhìn trái nhìn phải nam tử mặt rỗ hồi lâu, vẫn không nhận ra là ai, nhưng thanh âm kia đích xác có vẻ quen tai: “Người là...”

“Đồ đàn,” Tiểu Dật không khách khí, “Sao ngay cả Nam Cung nhị thiếu người cũng không nhận ra?”

“Nam, Nam Cung?!” Đại Võ cả kinh, cơn tức chợt tiêu. “Sao người lại biến thành thế này?”

“Cũng không phải ta tự nguyện,” Nhị thiếu gia Nam Cung thế gia, “Phi tinh kiếm” Nam Cung Mẫn nguyên bản anh tuấn bất phàm cười khổ nói, “Hoàn toàn là do đại tẩu tương lai lạm quyền bức bách nên mới không thể không giả dạng như thế.”

“Nga?” Đại Võ nhú mày, “Đại ca ngươi muốn thành hôn? Sao đến giờ ta còn chưa nghe tin đính hôn của hần?”

“Đúng a, bởi vì lúc trước đối phương chưa chịu gật đầu,” Nam Cung Mẫn giải thích, “Hiện tại cuối cùng nàng cũng đồng ý, đại ca ta đã quyết định nội trong năm nay sẽ cưới vợ, đến lúc đó xin mời các người và Đình tử đến dự tiệc.”

“Đương nhiên, chính là...” Đại Võ chăm chú nhìn cằm bào đồ thẩm không hề có khí chất trên người đối phương, nhú mi hỏi, “Đại tẩu ngươi đến tột cùng là ai? Vì sao phải bắt ngươi ăn mặc như vậy?”

“Còn không phải bởi vì hai tên cường đạo cướp của giết người dưới lầu kia?” Nam Cung Mẫn mặt ủ mày ê, “Nàng mở tiêu cục, vì hóa mình vì ám, đặc biệt phái chúng ta đi giám thị Tào Lưu và Lạc Ngũ, còn đích thân giúp ta hóa trang thành như vậy...” Hần lắc lắc đầu, trong mắt lộ vẻ bất mãn cùng bất đắc dĩ với vị đại tẩu tương lai kia.

“Chẳng lẽ...” Nữ tử mở tiêu cục trong chốn vô lâm chỉ có một người, “Đại tẩu tương lai của ngươi chính là cục chủ tiêu cục Phi Phượng, ‘Chiêu hồn hương’ Thôi Vân Tuyết?”

“Đúng vậy.”

“Thì ra là thế, thuật dịch dung của Thôi Vân Tuyết vang danh thiên hạ, chẳng trách vừa rồi ta không nhận ra...” Đại Võ gãi đầu ngượng ngùng.

“Tiểu Dật liếc mắt là nhận ra ngay,” Nam Cung Mẫn bội phục, “Nhân lực của y thật tốt.”

“Đó là bởi vì có người nhân lực quá kém,” Tiểu Dật lạnh lùng trừng mắt với Đại Võ, “Vừa rồi may mà có Nam Cung nhị thiếu thay ta giải vây, bằng không hai tên độc cước đại đạo kia đâu dễ dàng buông tha như vậy.”

“Vậy thì thật là đa tạ,” Đại Võ nhanh chóng bày ra gương mặt tươi cười với Nam Cung Mẫn, “Đã khổ cực chiếu cố tiểu quý nhà ta.”

“Ai là tiểu quý nhà ngươi?!” Tiểu Dật ngẩng đầu trợn mắt nhìn, “Không phải ngươi chê ta ngu ngốc sao? Còn tới tìm ta làm gì?!”

“Tiểu quý,” Đại Võ thở dài, “Buổi sáng ta nhất thời lơ lờ, thật sự không phải cố ý.”

“Hừ, ngươi...”

“Này,” Thiếu niên đang nằm dựa vào người Nam Cung Mẫn chớp mắt bỗng nhiên không kiên nhẫn nói, “Muốn cãi nhau thì phiền các người ra ngoài mà tiếp tục nháo.”

“Di?” Đại Võ lúc này mới phát hiện còn có nhân vật như vậy tồn tại, hần kinh ngạc hỏi, “Nam Cung... Này... người bắt nam bắt nữ này là ai?”

!!!!

Người nào đó lập tức đại nộ, một thanh trường kiếm sắc bén trong nháy mắt tới sát cổ họng Đại Võ, cũng may Đại Võ phản ứng nhanh vô cùng, nghiêng người vừa chuyển, thoát trong gang tấc, xuất ra một thân mồ hôi lạnh.

“Linh, ngươi làm gì vậy?!” Tiểu Dật vội vàng chắn trước người Đại Võ, la lớn với thiếu niên ăn mặc lòe loẹt.

“Linh??!!” Đại Võ giật mình đến mức nhân cầu thiếu chút rơi xuống đất, “Ngươi là Linh??” Cũng khó trách hần không nhận ra, Linh hiện tại cùng Linh trong trí nhớ của hần khác biệt quá xa, một sát thủ tính cách nội liêm, lãnh mạc trầm tĩnh đột nhiên biến thành tiểu quan mặt trát phấn dày như tường thành, loại biến hóa này thực làm cho người ta dở khóc dở cười, khó có thể tưởng tượng.

“Y chỉ thay đổi trang phục, thoa thêm mấy tầng phấn trên mặt mà thôi.” Tiểu Dật giễu cợt, “Không thể tưởng được nhân lực của ngươi lại kém đến thế, một người còn là nhân vật nổi danh trong chốn vô lâm.”

“Ta không nghĩ tới Linh sẽ ăn mặc thành cái dạng này,” Đại Võ nhìn Nam Cung Mẫn, “Đây cũng là chủ ý của đại tẩu người?”

“Không phải nàng thì ai?” Nam Cung Mẫn hạ thấp thanh âm, “Người ngàn vạn lần đừng kích thích y, hai ngày nay tâm tình y không tốt.”

Đại Võ đồng tình gật gù đầu, một nam nhân bình thường bị bắt dịch dung thành bộ dạng ẻo lả này, trong lòng đương nhiên khó tránh khỏi uể oải chán nản.

“Người mặc y phục thế này đúng là thích hợp,” Chỉ tiếc có một người lại cứ muốn đi gây phiền toái với thiếu niên đang buồn bực khó chịu kia, “Sau này cứ tiếp tục ăn mặc như vậy nhé.” Người mình luôn không vừa mắt, nay có cơ hội tốt như thế, há có thể không thừa cơ chế giễu vài câu?

“Tiểu quý.” Đại Võ hoảng hốt lập tức một tay ôm người vào lòng, sợ Linh cũng nổi điên cho Tiểu Dật một kiếm.

Cũng may lần này Linh không nổi trận lôi đình, mà yên lặng nói: “Ta nhớ trước kia người từng nói qua, ngọc bội vừa rồi người muốn dùng để trả tiền là di vật của cha người?”

“...Không sai.” Tiểu Dật thừa nhận, “Ta chỉ tạm thời gán nợ, sau đó sẽ chuộc lại.”

“Liên tử trên cổ người là do Võ phó cốc chủ tặng a?” Linh giảo hoạt nhìn y, “Sao người không đem đồ hấn tặng đi gán nợ? Rõ ràng chỉ cần một viên cũng đủ trả tiền.”

“Người...” Bị người nhìn thấu tâm tư, thoáng chốc mặt Tiểu Dật đỏ lên, y then quá hóa giận muốn xông lên trước hảo hảo nói lý với đối phương một phen.

“Tiểu quý,” Đại Võ lập tức mở cờ trong bụng, chỉ cảm thấy khắp người khoan khoái, phiêu phiêu muốn bay, hấn dùng lực ôm eo Tiểu Dật, không thể nén cười. “Ha ha ha ha...”

“Người cười ngu cái gì?!” Tiểu Dật ra sức giãy dụa, “Mau thả ta ra, để ta đánh cho y một trận!”

“Người đánh không lại y.” Đại Võ nói, không đợi Tiểu Dật tức giận liền tiện dãi một tay nhấc người lên vai, quay đầu khách khí với Nam Cung Mẫn, “Ta thiếu người một chuyện, giúp người bảo vệ cho chuyến tiêu có được không?”

“Cầu còn không được.” Nét mặt Nam Cung Mẫn lộ rõ vui mừng, “Ta đang lo không ứng phó nổi với hai tên sát tinh dưới lầu kia, vạn nhất động thủ làm Linh bị thương sẽ không tốt.”

“Hừ,” Linh hừ một tiếng lạnh như băng, “Người cứ lo được cho mình rồi nói sau, miễn cho đến lúc đó ta lại phải tới cứu người.”

“Linh...” Nam Cung Mẫn ủy khuất, “Ta đây là lo nghĩ cho người, chỉ cần người không có việc gì, ta bị thương cũng đâu có sao?”

“Mẫn...”

Sau đó hai người thâm tình nhìn nhau.

Nôn!!! Đại Võ, cùng với Tiểu Dật trên vai Đại Võ đồng thời lạnh người, da đầu run lên. Lúc trước Nam Cung Mẫn tốt xấu cũng là một mỹ nam tử, còn Linh lại có một khuôn mặt trẻ con đáng yêu, tình cảnh ấy kể ra thì có chút buồn nôn nhưng hãy còn có thể xưng tụng là cảnh đẹp ý vui, còn bây giờ... một tên mặt rỗ ăn mặc kệch cỡm tới cực điểm cùng với một nam tử ẻo lả trên mặt bôi trét hồng hồng trắng trắng nhìn nhau, trừ bỏ khiến cho người ta nổi da gà còn có thể có tác động nào khác? Cho nên Đại Võ bắt lấy thời cơ nhanh chóng xoay người khiêng Tiểu Dật ra khỏi cửa.

“Chưởng quầy!” Đại Võ vừa đến thang lầu thì đúng lúc gặp hai tên cường đạo không chịu nổi kích thích muốn lên lầu xem náo nhiệt. Hấn cố ý lớn tiếng hét to, “Mau chuẩn bị cho ta một gian phòng hảo hạng, lão tử hôm nay cần phải ở chỗ này hảo hảo khoái hoạt!” Nói xong, còn thuận tay vỗ vỗ mông Tiểu Dật, lộ ra vẻ thô phỉ mê đắm.

“Buông!” Tiểu Dật đỏ bừng quyền đấm cước đá, “Tên hỗn đản này! Sắc lang!! Ta tuyệt không ở cùng một chỗ với người!!” Về mặt tức giận của y quả là khiến người kinh diễm.

Tào Lưu và Lạc Ngũ chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, trong lúc tâm thần ngẩn ngơ không hện mà một tả một hữu cản đường Đại Võ.

“Bằng hữu, ta thấy vị huynh đài này tựa hồ không muốn ở cùng người.” Lạc Ngũ nhả nhận, “Tục ngữ có câu ‘dưa xanh hái không ngọt’, người cần gì phải miễn cưỡng như thế?”

“Đúng a,” Tào Lưu ha ha nói, “Nếu vị tiểu huynh đệ này không muốn, các hạ sao không chịu buông tay?”

“Sao ta phải buông tay?! Y vốn là người của ta!!” Đại Võ điên cuồng cười, “Đây chính là do ta cực khổ cướp về từ trong tay tên mặt rỗ, các người muốn thuận tiện ăn sẵn cũng không dễ dàng như vậy đâu! Có bản lĩnh thì đi đánh thắng tên mặt rỗ kia rồi nói sau!! Ha ha ha ha...” Nói xong, dương dương tự đắc xách người nhảy vào khách phòng tên Thần do chường quầy run run lấy bầy mở ra, “Phanh”, quay người đá cửa.

“... Đúng vậy,” Lạc Ngũ nhìn bóng lưng Đại Võ lảo đảo nói, “Tại sao ta lại đi quản nhàn sự của người khác?” Chẳng lẽ đây là cái gọi là lương tâm lên tiếng?

“...” Tào Lưu cẩn thận quan sát nửa ngày hai hàng dấu chân thật sâu Đại Võ lưu trên mặt đất, trầm mặt xuống lầu rót một ly rượu đầy uống một hơi cạn sạch. “Hảo tửu.”

“Ngô...” Lạc Ngũ nhìn cửa phòng đóng chặt, lại nhìn người uống rượu giải sầu lạng lẽ không lên tiếng dưới lầu, rốt cục không nói một lời tiếp tục ăn bữa cơm của mình.

Trong gian phòng tên Thần.

Đại Võ bày ra bộ dạng hung ác trực tiếp đem Tiểu Dật đặt trên giường, sau đó cả người đè lên.

“Thế nào?” Hắn có vẻ đắc ý hỏi, “Ta có giống một đại ác bá cùng hung cực ác, cướp nam đoạt nữ không? Ta diễn không tệ phải không?”

“Người không cần diễn đã giống,” Tiểu Dật trào phúng, “Thoạt nhìn đã thấy tâm địa xấu xa.”

“Tiểu quỷ...” Đại Võ kéo dài thanh âm, lấy lòng nói, “Người cũng đừng tức giận với ta nữa, ta nhận lỗi với người còn không được?”

“...” Tiểu Dật trầm mặc.

Trong lúc đó, Đại Võ vẫn luôn bình tâm tĩnh khí chờ câu trả lời của y, khẩn trương đến mức không dám thở mạnh một hơi.

“... Không... ử...” Tiểu Dật thanh âm nhỏ như muỗi kêu nói thầm một câu.

“Cái gì?”

“Không cho phép người sờ mông ta trước mặt người khác!!” Tiểu Dật bỗng nhiên rống to, khiến cho lỗ tai Đại Võ ong ong không ngừng.

“Ta đã biết,” Hắn nhanh chóng nhấc tay cam đoan, “Sau này ta nhất định sẽ không tái phạm.”

“Hừ.” Tiểu Dật trừng mắt liếc hắn một cái, hậm hực quay mặt đi.

“Tiểu quỷ...” Đại Võ trơ mắt lại gần, hai tay cũng lén lút ôm eo Tiểu Dật, chậm rãi trượt xuống. “Chúng ta đã lâu không làm đúng không?”

“Giữa ban ngày ban mặt người muốn làm gì?” Hai gò má dần dần đỏ lên, Tiểu Dật cố gắng trốn mắt với hắn, “Sắc... Ngô...” Một câu còn chưa xong, toàn bộ những lời còn lại đã bị tên đại sắc lang trên người nuốt vào miệng. “Ăn...”

Đầu lưỡi trơn ướt chậm rãi liếm láp dọc theo cái cổ trắng nõn, lưu lại một chuỗi vết tích kích thích, lướt qua xương quai xanh duyên dáng, từng chút từng chút tiến đến bờ ngực trần chẳng biết tự lúc nào đã bị cởi ra y vật, ở địa phương nhô ra nhẹ nhàng chơi đùa.

“Hồn dẫn...” Sức lực trên người trong nháy mắt chợt xói mòn, Tiểu Dật cứng lại, đôi mắt vốn trong trẻo tràn ngập sương mù. “Người... ngô...”

“Hiện tại sờ vào... hẳn là không việc gì...” Bàn tay to không ngừng xoa bóp khiêu khích trên hông thiếu niên, miệng dán vào lỗ tai thổi nhiệt khí ấm áp, râu ria xồm xoàm khiến cho thân thể thiếu niên đang đắm chìm trong cảm quan càng mẫn cảm hơn.

“... Thiên ca...” Tiểu Dật bỗng nhiên đưa tay ôm cổ, chủ động chặn miệng Đại Võ, cùng đối phương môi lưỡi dây dưa, hoàn toàn buông thả theo dục vọng dẫu kín của mình, đem toàn lực đáp lại nhiệt tình của Đại Võ.

Thật sự là thăng thần đến mức đáng yêu. Có lẽ mình chính là đã yêu cá tính thăng thần không chút làm bộ làm tịch này của y? Gặp gỡ y là chuyện may mắn nhất trong đời mình. Hạnh phúc dâng đầy như sắp tràn ra, Đại Võ ôm chặt bảo bối trân quý nhất đời, nhiệt liệt hôn lại, phóng túng bản thân đồng thời cũng dẫn dắt Tiểu Dật cùng nhau quán vào một hồi kích tình hoàn mỹ.

Đương nhiên, vô luận sự tình gì cũng đều không nên thái quá, hậu quả trực tiếp của việc vận động kịch liệt cả buổi chiều chính là người nào đó không thể ngồi dậy, ngay cả bữa tối cũng chỉ có thể ăn trên giường.

Hôm sau.

Sáng sớm.

Lạc Ngủ và Tào Lưu từ sớm đã xuống lầu dùng cơm, kinh ngạc nhìn thấy hai người còn đến sớm hơn bọn họ: thiếu niên xinh đẹp sống chết không chịu vào phòng hôm qua cùng đại hán mặt sẹo vô công bí hiểm. Về phần gã mặt đỏ cùng tiểu quan bên cạnh hẳn, vốn luôn luôn ngồi ăn trong phòng, rất ít khi rời phòng đặt chân xuống lầu.

Thiếu niên vẫn xinh đẹp như ánh mặt trời đoạt nhân tâm phách, bất quá sắc mặt y so với hôm qua dường như có chút tái nhợt, thoạt nhìn tựa hồ thân thể có vẻ không khỏe. Nhất định là bị cái tên táng tận thiên lương, thú tính quá cầm thú kia chà đạp đến mức cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Tào, Lạc hai người một bên xuất cho thiếu niên ánh mắt vạn phần thông cảm, một bên chua xót nghiêng răng nghiêng lợi thâm mắng tên hồn dẫn hưởng hết diễm phúc kia.

Kỳ quái, người vào dùng cơm càng lúc càng nhiều, hôm qua rõ ràng sinh ý còn ế ẩm muốn chết, hôm nay sao lại tốt đẹp như vậy, có chuyện gì a? Tiểu Dật nghĩ hoài không ra, bất quá khi y nhìn thấy khách nhân chung quanh đồng loạt nhìn mình, rốt cục mình bạch nguyên do trong nháy mắt.

Tin tức trong trấn nhỏ luôn được truyền miệng cực mau, hướng chi hỏa kế Tiểu Lý trong khách sạn lại nổi danh lắm mồm, không đến một ngày, toàn bộ già trẻ lớn bé trên trấn không sót một người, không ai không biết khách điểm duy nhất trong trấn có một người so với thần tiên trên trời còn đẹp hơn. Cho nên sáng nay liền có thật nhiều người đến muốn xem thiếu niên diện mạo tuyệt sắc trong truyền thuyết, thuận tiện nhìn xem có phải lần này tiểu Lý lại bịa chuyện. Vừa tiến đến nơi, ai cũng không muốn bỏ đi, dẫn chúng quanh năm sinh hoạt trong trấn ít khi ra ngoài chưa từng gặp qua một người xinh đẹp đến kinh tâm động phách, rực rỡ chói mắt như thế. Đương nhiên nhìn thấy ánh mắt liên đại ra, có người còn không nhịn được chảy nước miếng. Chính là bằng hữu bên người thiếu niên nhìn qua thật giống thổ phỉ, bộ dáng hung ác quá mức đáng sợ, cho nên mọi người không dám trắng trợn thưởng thức, đều là liếc mắt nhìn trộm, cực kì hâm mộ lại đồ kỵ phán đoán quan hệ hai người.

“Tiểu quý,” Đại Võ lấy ánh mắt không vui đảo qua chung quanh, những người chạm phải tầm mắt hẳn lập tức tới tấp quay đầu, cũng không dám... liếc Tiểu Dật thêm một cái. “Ăn nữa đi.” Hắn cầm một thang bao đưa tới bên miệng Tiểu Dật, ánh mắt hung ác mang theo sát khí lộ ra quang mang mười phần uy hiếp, khiến mọi người xung quanh nhất trí cảm thấy nếu giờ này thiếu niên dám can đảm cự tuyệt, kết cục nhất định sẽ thực thảm (đương nhiên đây thuần túy là cách nhìn của ngoại nhân, trong mắt Tiểu Dật, Đại Võ tuyệt đối là nhu tình ngàn vạn, quan tâm săn sóc... ^^).

“Ta ăn không vô.” Tiểu Dật lắc đầu, ngày hôm qua vận động quá mức kịch liệt khiến cho y đến bây giờ vẫn đau lưng, đi lại bất tiện, đồng thời mất đi cơn thèm ăn thường ngày.

Thanh âm của mỹ nhân quả nhiên trong trẻo dễ nghe. Bất quá bốn phía nghe thấy câu trả lời của thiếu niên, trừ bỏ cảm thấy say mê liền bắt đầu lâm vào lo lắng, e sợ cái tên thổ phỉ mặt sẹo kia sẽ nổi giận, làm ra việc bất lợi nào đó cho thiếu niên.

“Không ăn thế nào được?!” Không ngoài dự đoán của mọi người, đại hán mặt sẹo bật người phát câu, hung tợn trừng mắt với thiếu niên, đề cao giọng. “Vậy ngươi (đến tột cùng) muốn ăn gì?!” Tiếng nói của hắn giống như sấm nổ, khiến cho mấy khách nhân nhất gan kinh hồn táng đảm, gần như muốn chạy trước.

“Ta chẳng muốn ăn gì cả.” Thiếu niên liêu lĩnh như thế làm cho những người trộm lo lắng thay y không khỏi lộ ra vẻ thương hại, mọi người nhận định đại hán mặt sẹo này nhất định muốn động thủ đánh người...

“Người đâu? Cứu mạng a...” Một tiếng kêu thê lương của nữ tử từ ngoài điểm truyền vào, toàn bộ người trong điểm lại giống như không nghe thấy mà tiếp tục ăn uống tán gẫu, tựa như đã quá quen thuộc với chuyện này.

“Thiên ca...” Tiểu Dật nhẹ giọng ra hiệu với Đại Võ.

“Ngồi yên ở đây,” Đại Võ gỡ trường kiếm sau lưng đưa tới tay Tiểu Dật, “Ta đi một lát rồi quay về.”

“Ân.”

... ..

“Ai nha, vị tiểu ca này,” Thấy đại hán đáng sợ chạy ra khỏi cửa tiệm, mọi người tò mò tới vây quanh, “Các người từ đâu tới?”

“Từ bấy đến giờ ta chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như người ni!”

“Đúng a đúng a, người vừa rồi kia thật hung dữ, hại ta không dám nhìn người.”

“Ách... này...” Trong khoảng thời gian ngắn chóng đờ không được đông đảo nhiệt tình tiếp đón, Tiểu Dật vô cùng lúng túng.

“Đúng rồi, người bộ dạng thực hung dữ vừa rồi kia có quan hệ gì với người? Hắn thoát nhìn không giống người tốt.”

“Hắn... có phải sơn tặc không?”

“Ta thấy hắn giống cường đạo hơn.”

“Cường đạo và sơn tặc có gì khác nhau?”

“Các người...” Tiểu Dật không khỏi nổi nóng.

“Này, người đừng đi theo ta có được không?” Nghe thấy giọng nói lớn tiếng chột vang lên, mọi người lập tức như tác điều thú tán, nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình.

“Ân công đã cứu ta, tiểu nữ tử chỉ có thể lấy thân báo đáp...” Giọng nữ mềm mại sụt sướt, khiến cho Tiểu Dật nghe thấy liền nhăn lại hai hàng lông mày thon dài.

Đại Võ thần tình xấu hổ cất bước đi vào, phía sau còn có một nữ nhân mặc áo hồng, đầu cài hoa, da đen nhẻm, môi dày mũi tẹt, rõ ràng bộ dạng thô kệch, lại cứ muốn giả vờ kiêu thái của tiểu nữ nhi, ngượng ngùng dán vào người Đại Võ. Lạc Ngũ và Tào Lưu dò xét liếc mắt nhìn nhau, nội tâm âm thầm buồn cười, ngày đầu tiên đến trấn bọn hắn cũng từng lĩnh giáo sự lợi hại của nữ nhân này, bây giờ thật muốn nhìn thấy đại hán mặt sẹo sẽ ứng phó ra sao.

“Ta, ta chỉ là... gặp chuyện bất bình mà thôi, không, không có ý tứ khác...” Đại Võ trộm liếc mắt nhìn Tiểu Dật mặt trầm như nước, trên trán bắt đầu toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Ngài là ân nhân cứu mạng của ta, ta nhất định phải báo đáp ân công, ân công nếu không đáp ứng ta, tiểu nữ tử chỉ còn cách chết ở chỗ này... Ô ô ô...” Nói xong, một bên lau nước mắt một bên thút thít khóc nức.

“Này, này...” Đại Võ đầu đầy mồ hôi, nhìn bốn phía, chỉ thấy trên mặt mỗi người đều là biểu cảm kỳ quái tựa tiểu phi tiểu, nén đến vất vả đồ bưng cả mặt, lại nhìn Tiểu Dật sắc mặt khó coi, nhất thời sợ tới mức lắp bắp, “Ta... ta đã có người thương, ta thật sự không thể...”

“Oa oa oa... ta đối với ngươi một mảnh thiết tình, ngươi lại lãng phí tâm ý của ta như vậy...” Hồng y nữ tử ngồi trên mặt đất dậm ngực dậm chân, “Bất kể nói thế nào, hôm nay ngươi nhất định phải cho lão nương một cái công đạo!! Bằng không... Ta ta ta... liền đập đầu chết ở chỗ này... A a a... Ta không sống...”

“Vậy ngươi đi chết đi.” Một thanh trường kiếm trong tiếng kinh hô của mọi người đã vững vàng đặt trên chiếc cổ to ngắn của nữ nhân, thiếu niên xinh đẹp chói mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, “Ta thích nhất giúp cho những người không muốn sống đi xuống âm tào địa phủ, ngươi đã muốn chết như vậy...”

“Không... không không không không... Nô, nô gia... Ta... ta không muốn chết...” Khuôn mặt nữ nhân từ đen thành trắng, run rẩy lập cập.

“Hừ,” Tiểu Dật cười lạnh, “Ngươi không phải nói nhất định phải khiến hắc cho ngươi một cái công đạo sao? Nếu không ngươi liền tự sát chết ở đây?!”

“Không, không không không cần nữa, ta... ta ta ta rất muốn sống...”

“Người ngươi vừa nói muốn lấy thân báo đáp kia là người của ta,” Tiểu Dật nói từng chữ từng chữ, “Không cho phép ngươi được tiếp tục có ý đồ với hắc, nghe rõ chưa?”

“Rõ, rõ rồi...”

“Đi ra ngoài.” Trường kiếm chói lọi chỉ ra ngoài cửa.

“Vâng, vâng...” Nữ nhân sợ tới mức chạy trốn chết, ngay cả hoa hồng trên đầu rơi xuống đất cũng không để ý.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, thế cục trước mắt chuyển biến đột ngột, kỳ dị đến mức làm cho mọi người trợn mắt há hốc. Trong kịch không phải đều là anh hùng cứu mỹ nhân sao? Tại sao hôm nay lại biến thành ngược lại? Nguyên lai những lời “người không thể xét qua tướng mạo” còn bao hàm đạo lý sâu xa như thế.

Ba ba ba ba.

“Giỏi lắm.” Lạc Ngũ vỗ tay khen ngợi, trong mắt ẩn hàm mấy phần tán thưởng.

“Không có gì.” Tiểu Dật tra kiếm vào vỏ, nhéo áo Đại Võ đang vui mừng cười toe toét ngô nghê, hung tợn nói, “Chuyện cuối cùng là như thế nào?! Ngươi nói rõ ràng cho ta!”

“Nàng, nàng chính là người đàn bà vừa kêu cứu mạng kia,” Đại Võ cuồng quát giải thích, “Ta vừa ra khỏi tiệm thì nhìn thấy có một nam nhân đang trêu chọc nàng...”

“Trêu chọc?? Ngươi nói ai bị người trêu chọc??!” Tiểu Dật trợn tròn hai mắt.

“Là, là thật!” Đại Võ gấp đến độ chỉ còn thiếu nước thề bồi, “Ta thật sự chứng kiến...”

“Vị tiểu ca này,” Một người trung niên bộ dáng thương nhân nín cười nói, “Hắc... khụ khụ... nói thật đấy. Nữ nhân vừa rồi là khuê nữ nhà Vương lão đại, bởi vì trời sinh tính tình đanh đá, diện mạo lại... khụ khụ... không hề xuất chúng, bởi vậy trên trấn không ai dám cưới, đã hai mươi mấy rồi còn không gả được ra ngoài. Cho nên ba ngày nay nàng đều kéo anh mình đi khắp phố lớn ngõ nhỏ diễn trò, chỉ là muốn lừa gạt người bên ngoài thôi.”

“...” Đại Võ cùng Tiểu Dật đưa mắt nhìn nhau, cùng có chút dở khóc dở cười.

“Nhiệm vụ thực là tình thâm ý trọng,” Tào Lưu luôn luôn sống chết mặc bay đột nhiên chậm rãi nói, “Nguyên lai ngày hôm qua chỉ là tình nhân đùa giỡn, tại hạ đã nhìn lầm rồi.”

“Các ngươi đến tốt cùng lai lịch ra sao?” Lạc Ngũ chăm chú nhìn Tiểu Dật, “Xem một kiếm vừa xuất thủ kia, hắc là Phong hồi kiếm pháp của Dẫn Nguyệt Phái? Chẳng lẽ ngươi chính là truyền nhân duy nhất của Dẫn Nguyệt Phái Tàn Tâm Dật?”

“...Không sai.” Trầm mặc một lát, Tiểu Dật thừa nhận.

“Nói vậy các hạ là Võ phó cốc chủ của Tuyệt Tâm Cốc sao?” Tào Lưu từng chữ hỏi. Lời đồn về Tiểu Dật và Đại Võ cả võ lâm không ai không biết.

“Đúng vậy.” Nếu đã bị người nhìn ra, không muốn thừa nhận cũng không được.

“Nguyên lai...” Lạc Ngũ ánh mắt chớp động, “Như vậy, Võ phó cốc chủ đến vì chuyện hàng lần này?”

“Không phải...” Nghe Đại Võ phun ra hai chữ, Tào, Lạc hai người đồng thời nhẹ nhàng thở ra, nhưng khi bọn hắn nghe thấy câu tiếp theo thì đồng thời trầm mặt xuống. “Ta tới bảo tiêu.”

“Bảo tiêu?” Tào Lưu cười lạnh, “Cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc từ lúc nào đã bắt đầu bảo tiêu?!”

“Vốn chuyện này ta cũng chẳng muốn quản,” Đại Võ bộ dáng uể oải, “Nhưng ai bảo ta thiếu người ta một cái ân tình? đành phải trả trước nói sau.”

“Nói như vậy,” Tinh quang trong mắt Lạc Ngũ đại thịnh, “Võ phó cốc chủ nhất định phải nhúng tay vào quản cái cục nhân sự này?”

“Ta cũng không còn cách nào,” Đại Võ có chút bất đắc dĩ, “Nếu nhị vị chịu thu tay lại...”

“Ha ha,” Tào Lưu ngoài cười trong không cười “Ta thấy chúng ta vẫn là cười lừa khán xướng bản đi, tóm lại món đồ lần này đã định là của Tào mỗ ta rồi.”

“Chẳng biết hươu chết về tay ai,” Lạc Ngũ ngáp một cái, “Chờ chánh chủ tới rồi nói sau cũng không muộn.”

Hai người đột nhiên nâng mắt, mục quang trên không trung chém nhau mười bảy, mười tám đao, ai cũng không chịu yếu thế.

“Kỳ quái,” Tiểu Dật khó hiểu, “Các ngươi là đồng hành, ngay lúc này không phải nên liên thủ kháng địch sao?”

“Ta và hắn?!” Lạc Ngũ kêu thảm một tiếng, “Tần thiếu hiệp có điểm không rõ, muốn ta... không... muốn tại hạ liên thủ với người như thế, còn không bằng bị một đao giết cho sáng khoái.”

“Cũng vậy,” Tào Lưu nghiêm mặt, “Thay vì liên thủ với người, ta tình nguyện bị hổ lột da.”

“Hảo!” Lạc Ngũ vỗ bàn nhảy dựng, “Đến lúc đó chúng ta liền dựa vào bản lĩnh, nhìn xem đến tột cùng ai mới là người thắng!”

“Người thua cũng đừng có khóc.” Tào Lưu châm chọc.

“Người khóc hẳn là người a?” Lạc Ngũ nheo mắt suy nghĩ, “Khi còn bé trong số các sư huynh đệ người là người thích khóc nhất.” Chính vì là đồng môn, cho nên hai người mới càng đấu càng bực bực khí thế.

“Người...” Tào Lưu đương trường tức đến lệch mũi, “Vậy khi còn bé người đá dầm ướt quần là ai thế nhỉ?!”

“Người nói cái gì?! Người còn không phải OOX...”

“Người mới là...”

Diễn biến hóa thành cuộc so tài vạch trần những chuyện xấu hổ, từ chuyện hồi nhỏ đi đường ai ngã nhiều hơn đến số lần theo đuổi nữ giới bị từ chối khi lớn. Hai người tranh cãi đến nước miếng bay tứ tung, mặt đỏ tai hồng, đợi đến khi bọn hắn nhớ ra nơi này là khách điểm, bốn phía đông nghịt người thì đã là nửa canh giờ sau, nhìn bộ dáng mọi người vểnh tai lắng nghe, thỏa mãn hóng chuyện, Tào Lưu cùng Lạc Ngũ giận dữ trừng nhau một cái, bước nhanh chui vào phòng mình, cầm tức đóng cửa.

“Nguyên lai...” Nhìn bóng lưng chật vật của hai người, Tiểu Dật thì thảo tự nói.

“Hắc hắc, thật thú vị...” Đại Võ nắm vai Tiểu Dật vui sướng hài lòng.

Giờ thân buổi chiều.

Người nên tới rốt cục đã tới.

Một nữ tử xinh đẹp dáng vẻ thướt tha mềm mại mang theo một bọc đồ đi vào đại môn khách điểm. Giờ phút này đã sớm đã qua thời khắc bùng nổ náo nhiệt nhất, những khách nhân ở trọ đều đã trở về phòng mình, dân chúng trong trấn đến xem mỹ nhân cũng quay về nghỉ ngơi, trong đó có không ít người tính toán đến bữa tối lại chạy đến thưởng thức tiếp.

Nữ tử vừa bước vào, vài gian khách phòng đồng thời mở cửa, vài đạo nhân ảnh bay nhanh ra, chia làm bốn phương tám hướng vây nữ tử vào chính giữa.

“Đại tẩu,” Nam Cung Mẫn cung kính lạy dài thi lễ với Thôi Vân Tuyết, “Đã lâu không gặp, tiểu đệ hữu lễ.”

“Đã lâu không gặp, sao người vẫn thành thật như thế?” Thôi Vân Tuyết cau lại hai hàng lông mày tú lệ, “Chơi thế nào cũng không vui.”

“Người đừng khinh người quá đáng.” Linh mặt lạnh nói, “Mẫn trời sanh đã vậy, tiếp tục nhiều chuyện đừng trách ta không khách khí.”

“Người nha...” Thôi Vân Tuyết chìa ngón tay ngọc thon dài cười run rẩy cả người, “Bộ dạng rõ ràng đáng yêu lại ăn nói như ông cụ non, chẳng thích hợp chút nào. Người đã là người của nhị đệ, khó tránh khỏi cũng phải gọi ta một tiếng đại tẩu, không ngại kêu trước vài tiếng xem sao?”

“Nguyên lai là Nam Cung nhị thiếu,” Không đợi Linh tức giận, Lạc Ngũ nhìn Nam Cung Mẫn mặt rỗ cười nhẹ, “Lúc nào cũng giấu đầu lộ đuôi như thế?”

“Dịch dung thuật của Thôi cô nương thực tuyệt không thể tả,” Hai tay Tào Lưu ôm ngực, “Có thể hóa trang một người thành như vậy cũng có thể coi là nhất tuyệt.”

“Đa tạ Tào công tử khách lễ.” Thôi Vân Tuyết cười nheo mắt, “Chúng ta một chuyến này cũng không dễ dàng, thời thời khắc khắc đều phải đề phòng móng vuốt của Lạc, Tào nhị vị công tử sở tới cửa, nếu không thì sao lại phải bày ra hạ sách này?” Đôi mắt đẹp của nàng lưu chuyển, “Nhị vị đây chính là Tần thiếu hiệp và Võ phó cốc chủ? Hôm qua được nhị đệ dùng bồ câu đưa tin, nghe nói lần này Võ phó cốc chủ xuất thủ tương trợ, Thôi Vân Tuyết cảm kích vô cùng.” Phía trước còn đang nói nghiêm chỉnh như thường, phía sau đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, “Quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy, Tần thiếu hiệp quả là xinh đẹp trắng mịn như trong truyền thuyết, tiểu nữ tử thật sự mặc cảm a.”

Đây là kiểu miêu tả gì? Xinh đẹp, trắng mịn?? Tất cả đều là những từ dùng cho nữ nhân. Tiểu Dật vừa nghe, nhất thời mặt nhẩn mày nhíu, nhưng vừa mới lần đầu gặp mặt, đối phương lại là đại tẩu tương lai của Nam Cung Mẫn, không tiện trực tiếp phản bác, đành phải rầu rĩ dài mặt bất mãn.

Thôi Vân Tuyết làm như không thấy, nhìn sang Lạc Ngũ và Tào Lưu yên nhiên nói: “Thực không phải, hôm nay chỉ sợ phải để nhị vị thất vọng rồi.”

“Thôi cô nương,” Lạc Ngũ cười, “Người nào không biết mỗi một chuyến tiêu của Phi Phượng tiêu cục đều trị giá hơn hai mươi vạn lượng hoàng kim? Tại hạ nếu đến đây, chắc chắn sẽ không trở về tay không.”

“Ta thấy Thôi cô nương tốt nhất vẫn nên đem vật trên người giao cho tại hạ,” Tào Lưu chậm rãi nói, “Tại hạ sẽ thay người bảo quản thật ổn thỏa.”

“Lần tiêu này ta ngấm trúng trước,” Lạc Ngũ hung hăng trừng hấn một cái, “Người đừng có tranh với ta.”

“Làm cường đạo nào có kể đến thứ tự trước sau?” Tào Lưu liếc mắt, “Ai cướp được là của người đó.”

“Hảo!” Nói xong chữ này, Lạc Ngũ lập tức ra tay, ánh đao chói mắt, chênh chếch bổ về phía Tào Lưu, thừa dịp đối phương lùi lại ba bước, một quyền hươu thẳng đến Thôi Vân Tuyết, mục tiêu chính là bọc nhử phía sau lưng nàng.

Nam Cung Mẫn nhanh chóng tiến lên ngăn trở thế công của y, hai người song quyền tương kích, đều tự chấn động, tiếp theo liền có tiếng đình đình đương đương không ngừng vang bên tai, kiếm quang cùng ánh đao thoáng chốc đan thành một mảnh. Tào Lưu mũi chân, phi thân nhảy lên, một chưởng mơ hồ mang theo tiếng sấm nổ đánh vào vai Thôi Vân Tuyết, xẹt qua chân Lạc Ngũ còn đang ở trong vòng chiến. Đại Võ hét lớn, đao quang như tơ mảnh hiện lên, trường không đao pháp liên miên không dứt, khí thế bàng bạc đổ xuống, chặt chẽ ngăn trở một chưởng đánh về phía Thôi Vân Tuyết của Tào Lưu. Như vậy, bốn người chia làm hai đôi chém giết, nhất thời khó phân thắng bại.

“Các người nói,” Thôi Vân Tuyết nâng má, bộ dáng nhàn nhã tỏ vẻ không liên quan đến mình, “Bọn hần ai sẽ thắng?”

“Thiên ca.” Khẩn trương nhìn chiến cuộc chăm chú, Tiểu Dật trả lời không chút do dự.

“...Mẫn.” Sau khi quan sát hai mươi chiêu, Linh vừa lòng nói.

Không phải võ công của hai tên cường đạo kia kém cỏi, mà là bọn hắn trong lúc đánh nhau vẫn không quên người đá ta một cước, ta đánh người một quyền. Phương thức đối địch chẳng chuyên tâm như thế, cho dù nguyên bản chắc thắng cũng hóa thành thua. Quả nhiên, sau khi chiến đấu kịch liệt hơn trăm chiêu, khi Tào, Lạc hai người lại vung tay đánh nhau, Đại Võ cùng Nam Cung lén lút liếc mắt, cùng lúc ra chiêu tấn công hai tên cường đạo chỉ lo chăm chọc đả kích đối phương mà không hề phòng bị. Tuy làm như vậy chính là hành vi tiểu nhân, nhưng phương pháp này hết sức hữu hiệu, mới vừa ra tay, liền vô cùng chuẩn xác điểm trúng ma huyết của Tào Lưu và Lạc Ngũ, nhất thời biến bọn họ thành hai bức tượng chỉ có thể động khẩu chứ không thể động thủ.

“Vô Tiểu Thiên!” Tào Lưu lúc này mới kịp phản ứng, cười lạnh nói, “Có bản lĩnh thì quang minh chính đại tiếp tục một trận, thừa dịp Tào mỗ nhất thời không phòng bị mà ra tay đánh lén, sao gọi là anh hùng?!”

“Cái này cũng gọi là đánh lén?” Tiểu Dật cướp lời, “Các người không phải đang giao đấu với nhau sao? Như thế nào lại nhất thời chưa phòng bị?”

“Này...” Tào Lưu nghẹn lời, ngẫm lại cũng đúng, chính mình phân tâm sao có thể trách người khác? Đều là do xú tiểu tử họ Lạc làm hại! Chuyển mâu nhìn, thấy vẻ mặt Lạc Ngũ tràn đầy căm giận, xem ra không hèn mà cùng nghĩ giống mình.

“Tốt lắm.: Thôi Vân Tuyết cười híp mắt vỗ tay, “Bất kể thế nào, hai người các người đều đã bị bắt, hiện tại đến phiên bốn cô nương nói chuyện chưa?”

“Tại hạ đã rơi vào tay Thôi cô nương, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ý.” Lạc Ngũ hiên ngang lăm lăm.

“Thắng làm vua, thua làm giặc.” Tào Lưu cảm khái, “Tại hạ làm nghề này, từ lâu đã dự đoán tất sẽ có một ngày như thế, người cứ việc động thủ.”

“Hai người các người muốn chết như vậy sao?” Nhân châu Thôi Vân Tuyết xoay động, “Nhưng mà... trực tiếp giết các người thì còn gì thú vị, không bằng chúng ta chơi một trò chơi, nói không chừng còn có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.”

“Tìm được đường sống trong chỗ chết?” Trước mắt hai người đồng thời sáng ngời, bọn hắn vừa rồi sở dĩ nói những câu kia vì đã nhận định chính mình không thể thoát khỏi cái chết, nhưng nếu có thể... “Chơi như thế nào?” Hai người vội vàng hỏi.

“Rất đơn giản,” Thôi Vân Tuyết lấy từ trong lồng ngực ra một bình ngọc trong suốt, đổ ra một tiểu dược hoàn xanh biếc, “Các người không phải oán hận đã lâu, sớm muốn đánh cho thống khoái sao? Hôm nay bốn cô nương cho các người một cơ hội, ai đánh thua sẽ phải nuốt viên chiêu hồn hoàn này vào bụng, còn vị kia, bốn cô nương sẽ mở lòng từ bi thả hắn ra.” Người nào cũng biết một khi ăn vào “Chiêu hồn hoàn” của “Chiêu hồn hương” Thôi Vân Tuyết, trong vòng một canh giờ hồn phách nhất định sẽ đi gặp Diêm vương.

“Cái này... thật quá độc ác.” Tiểu Dật lăm bằm.

“Đúng a,” Đại Võ đồng ý gật gù đầu, dán miệng bên tai Tiểu Dật hạ thấp thanh âm nói nhỏ, “Độc nhất là lòng dạ đàn bà...”

Nam Cung Mẫn và Linh nhìn nhau, trong nháy mắt quyết định về sau nhất quyết phải tránh xa nữ nhân này, ngàn vạn lần đừng đắc tội nàng.

“...Không cần.” Lạc Ngũ suy sụp thở dài một tiếng. “Đưa thuốc ra đây.”

“Thế nào? Chưa đánh người đã nhận thua sao?” Thôi Vân Tuyết mắt hạnh híp lại, giả hoạt hỏi.

“Sư huynh,” Tào Lưu đột nhiên nói, “Chúng ta tranh cãi lâu như vậy, lần này người cũng đừng tranh với ta nữa.”

“Không được.” Lạc Ngũ căm giận.” Người đã gọi ta một tiếng sư huynh, được này đương nhiên phải để cho sư huynh ăn trước.”

“Chết đến nơi người còn tranh cái rắm!!!” Tào Lưu hỗn hển, “Hay là người thật sự muốn chết?!”

“Ta chết đi chẳng phải người sẽ bớt một kẻ đối đầu?” Trong tươi cười của Lạc Ngũ mang theo vài phần buồn bã, “Người có thể càng sống vui vẻ hơn...”

“Vui vẻ cái rắm!” Tào Lưu giận dữ. “Người chết rồi ta còn sống làm gì?!”

“... Người, người người người nói cái, cái cái cái gì?!” Lạc Ngũ đầu lưỡi như lú lại, sắc mặt trắng bệch, “Những lời này hẳn là ta nói mới đúng!! Chẳng lẽ người cho là người chết ta có thể tạm bợ sống tiếp?!!”

“Sư huynh,” Tào Lưu đột nhiên đổi giận thành vui, “Nói như vậy người quả nhiên luôn thầm thích ta đúng không?”

“Là người luôn thầm thích ta mới đúng!” Lạc Ngũ không cam lòng yếu thế, “Ta đã sớm biết, người còn khẳng khái cái bướng không chịu thừa nhận!”

“Tại sao ta phải thừa nhận?! Người là sư huynh thì phải nói trước chứ!”

“Vì sao ta phải nói trước?! Lời này xưa nay chỉ có người khác nói với ta!!”

“Có gì đặc biệt hơn người?! Số người thổ lộ với ta chẳng lẽ ít hơn sao?!!”

Hai người hồn nhiên quên mất tình cảnh trước mắt, cãi nhau túi bụi. Mấy người bên cạnh càng nghe càng thấy buồn cười. Đây rõ ràng chính là tình nhân cãi cọ, Tiểu Dật là người đầu tiên cười ra tiếng.

“...” Tào Lưu cùng Lạc Ngũ đồng thời ngưng bật, lúc này mới phát hiện lại để cho người khác chê cười.

“Nhị vị,” Thôi Vân Tuyết cười cười, “Thật không ngờ giao tình của các người tốt như vậy, sẵn sàng thay đổi phương đi tìm cái chết. Đáng tiếc đối với đồ đần tranh nhau đi chết, bốn cô nương lại không có hừng trí muốn giết...”

“Người muốn thế nào?” Lạc Ngũ đề phòng.

“Chỉ cần đáp ứng một điều kiện của ta là được.”

“Điều kiện gì?” Tào Lưu hỏi.

“Từ nay về sau không được có chủ ý với Phi Phượng tiêu cục.” Thôi Vân Tuyết che miệng cười, “Nhị vị, điều kiện này đâu hề hà khắc đúng không?” Chỉ cần hai gã đạo tặc làm người đau đầu nhất trong giới lục lâm không còn nhìn chòng chọc vào Phi Phượng tiêu cục, những người khác Thôi Vân Tuyết không để vào mắt.

“...Hảo.” Tào, Lạc hai người trăm miệng một lời.

Bốn người đứng xem không khỏi âm thầm bội phục Thôi Vân Tuyết lợi hại, không hổ là cục chủ đại tiêu cục đệ nhất Trung Nguyên, quả nhiên quỷ kế đa đoan, âm hiểm giả dối.

“Sư huynh,” Địch Đại Vô giải khai huyết đạo, Tào Lưu vỗ vỗ phải bụi trên người, hì hì cười, “Người đã tỏ lòng yêu thích ta, sau này chúng ta phải hòa hợp với nhau.”

“Ta nào có...” Buột miệng nói ra xong, Lạc Ngũ cắn chặt răng, cố nén tức giận mặt trầm như nước, “Chuyện này chờ người giải xong huyết đạo cho ta rồi nói sau.”

“Ta còn không biết người?” Tào Lưu ánh mắt bất hảo nhìn y, “Đến lúc đó người trở mặt không thừa nhận, ta đây chẳng phải nuôi tiếc sao?”

“Vậy người muốn thế nào?” Lạc Ngũ nhẫn nại.

“Đương nhiên là...” Ánh mắt Tào Lưu khiến cho Lạc Ngũ cả người phát lạnh, da đầu run lên.

“Không phải người muốn...”

“Hắc hắc, sư huynh người thật thông minh, vừa đoán liền trúng.” Tào Lưu không nói hai lời một phen ôm lấy nam nhân cao gần bằng mình, quay đầu hô to với mấy người đang hứng trí bưng bưng xem kịch vui, “Các vị, sau này còn gặp lại.” Dứt lời, không để ý Lạc Ngũ chửi như tát nước, nhanh như chớp khiêng sư huynh bảo bối của mình chạy mất dạng, nhưng tiếng mắng của người nào đó hẳn còn dư âm lượn lờ, thật lâu mới tắt.

... ..

“Đại tẩu,” Chờ hai người đi thật xa, Nam Cung Mẫn tò mò hỏi, “Không biết lần này đại tẩu bảo vệ vật gì? Định mang đến nơi nào?” Chuyện này hắn đã hỏi rất nhiều lần, tiếc rằng lần nào Thôi Vân Tuyết cũng úp úp mở mở, không chịu nói thực.

“Kỳ thật...” Thôi Vân Tuyết cười đến mức đôi mắt hạnh to tròn híp lại thành một đường nhỏ, vẻ mặt kia nhìn thế nào cũng thấy giống hồ ly vừa thực hiện được âm mưu. “Lần này ta cần bảo vệ cái gì.”

“A?!!” Mọi người kinh hô.

“Làm gì phải kinh ngạc như vậy?” Thôi Vân Tuyết đúng lý hợp tình nói, “Ai quy định người mở tiêu cục mỗi lần đi xa nhà đều phải bảo tiêu?”

“Kia...” Nam Cung Mẫn trố mắt, “Vì sao người lại bắt chúng ta ăn mặc thành cái dạng này?”

“Đương nhiên là vì dẫn hai tên đàn kia đến cướp tiêu.” Thôi Vân Tuyết cười giảo hoạt, “Mỗi lần Phi Phượng tiêu cục chúng ta áp tiêu đều đụng hai người bọn họ, tuy rằng bọn họ chỉ cướp tiêu không giết người, nhưng tiêu cục chúng ta cũng bởi vậy mà chịu thiệt hại lớn.” Nàng dương dương tự đắc, “Lần này vừa vận ta có việc ra ngoài, cho nên cố ý nhả tiếng gió lừa bọn hắn đến...”

“Sau đó một lưới bắt hết.” Linh thần nhiên, “Tính toán của người thực rất được, bắt quá người có nghĩ tới, vạn nhất chúng ta không phải đối thủ của bọn họ thì kết cục sẽ ra sao không?”

“Chuyện này a...” Thôi Vân Tuyết cẩn thận nghĩ nghĩ, “Bản thân ta không nghĩ tới... Bắt quá,” Nàng lập tức hưng phấn lên “Vận khí của bốn cô nương luôn luôn không tệ, lần này lại có Võ phó cốc chủ hỗ trợ, cuối cùng không phải tất cả đều vui vẻ sao?”

“...”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nói không ra lời.

“Đúng rồi,” Thôi Vân Tuyết cao hứng liếc về phía Đại Võ, “Người chắc không biết, ta và nhị sư tẩu Trữ Chỉ Nhi của người là bạn tốt, lần này ta xuất môn chính là để đến Tuyết Tâm Cốc thăm nàng, gần đây nàng khỏe không?”

“Ách... Nàng khỏe lắm.” Đại Võ trả lời.

“Vậy là tốt rồi.” Thôi Vân Tuyết vừa lòng, xoay người bước ra khỏi đại môn khách điểm, vừa đi vừa nói, “Giờ ta sẽ đi Tuyết Tâm Cốc, các người có ai muốn đồng hành với ta?”

“Ta và Thiên ca muốn đi Dương Châu.” Tiểu Dật cướp lời.

“Ách... Ta...” Tuy rằng cũng muốn đi xem tình hình Đình tử gần đây, nhưng Nam Cung Mẫn thực không muốn đi cùng đại tẩu khủng bố của hắn.

“Chúng ta còn có chuyện khác.” Linh dứt khoát cự tuyệt.

“Vậy sao?” Thôi Vân Tuyết tiếc nuối, “Vậy ta đi trước, sau này còn gặp lại.” Nói xong, quơ quơ ống tay áo, lác người đi ra ngoài.

“Ai nha!” Chờ đến khi nàng rời đi đã được trăm trượng, Nam Cung Mẫn chợt nhớ tới một chuyện vô cùng trọng yếu, “Không xong!” Hắn kéo tay Linh bước nhanh đuổi theo, “Đại tẩu, được thủy để rửa lớp dịch dung người còn chưa đưa cho chúng ta...”

Nhìn bóng lưng bọn hắn đi xa, Tiểu Dật và Đại Võ nhìn nhau cười.

“Người lần này xem như bảo vệ một chuyến tiêu rỗng tuếch.”

“Vậy thì sao? Tiểu quỷ, qua hôm nay chúng ta cũng đi mở một tiêu cục chơi, nghe nói còn rất dễ kiếm.”

“Người không phải hắc đạo sao? Không bằng lần sau chúng ta thử đi đánh cướp?”

“...”

“Không nói lời nào coi như người đồng ý.”

“Ách...”

“Chúng ta trước hết đi tìm một nơi ít người qua lại, mai phục tại đó rồi nói sau.”

“Tiểu quỷ...”

“Đi nhanh lên!”

“Hảo hảo hảo...”

Trong gió truyền đến ngữ điệu bất đắc dĩ tràn ngập căng chèn, tiếp theo sau là tiếng cười trong trẻo của thiếu niên, càng lúc càng xa.

25. Chương 24: Ngoại Truyện 3(1): Thu Đồ Đồ

Chuyện kể rằng ba năm trước, minh chủ bạch đạo kiêm thủ lĩnh tổ chức sát thủ Âm Sát tiếng tăm lừng lẫy giang hồ La Thương Kính, sau khi trúng độc bỏ mình trên đỉnh Tung Sơn, cả võ lâm cuối cùng cũng có một thời kỳ yên ổn. Ba năm qua, vị trí minh chủ bạch đạo vẫn luôn treo lơ lửng. Hạo Nhiên Môn ngày xưa sớm đã không còn sót lại chút gì, thay vào đó là Dịch Hoa các ở phía Tây và Truy Nhật sơn trang ở phía đông. Hai nơi này tuy chỉ mới phát huy thế lực trong bạch đạo, nhưng trong ba năm chiêu binh mãi mã, thu nạp nhân tài, thanh thế hết sức lớn mạnh, địa bàn được mở rộng, trước mắt đã thấp thoáng có thể ngang vai ngang vế với Tuyệt Tâm Cốc phía nam và Triều Mộ Lâu phía Bắc.

Về phần cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc Lôi Ngọc cùng lâu chủ Triều Mộ Lâu Tô Phóng từ ba năm trước đã không có tung tích, nghe nói lúc ấy Tuyệt Tâm Cốc cùng Triều Mộ Lâu từng nhất tề dán cáo thị, treo giải thưởng lớn cho ai bắt được hai người này. Thế nhưng Lôi cốc chủ và Tô lâu chủ lẫn như cá trạch, nhẹ nhàng xoay chuyển cũng có thể chui lọt từ trong thiên la địa võng ra ngoài, từ bấy đến nay chưa từng có ai biết được tung tích bọn họ. Bất quá, Tô Phóng và Lôi Ngọc vui vui vẻ vẻ, khoái khoái lạc lạc chạy đi như thế, không hay ho chính là phó cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc Lâm Đình Hiên cùng nhị lâu chủ Triều Mộ Lâu Mạc Cẩm. Ba năm qua, hai người này đã bị đủ loại sự vụ lớn lớn nhỏ nhỏ làm phiền đến sứt đầu mẻ trán, không thể phân thân, ngay cả muốn trộm âu yếm lão bà cũng không có thời gian. Vì chuyện này, Lâm phó cốc chủ mỗi ngày đều không kèm được oán hận, Mạc nhị lâu chủ lại càng không lúc nào không muốn noi theo đại ca của mình bôi mỡ vào chân, chỉ tiếc mỗi lần đều bị Tứ đệ kết bái thần cơ diệu toán đúng lúc ngăn chặn, tiếp theo còn bị nói móc một câu: người cũng muốn trốn dưới mí mắt của Du Tuấn Phi ta? Không có cửa đâu. Cho nên, Lâm phó cốc chủ và Mạc nhị lâu chủ dưới hoàn cảnh khổ cực lắm than không hện mà cùng thề nhất định phải đem hai vị bỏ nhà đi bụi kia bắt trở về, giải thoát bản thân khỏi cảnh địa ngục suốt ngày chui rúc trong mớ việc vặt rắc rối...

*

Khói hoa tháng ba, cảnh xuân rực rỡ.

Vào lúc giữa trưa.

Sâu trong rừng rậm ngoài thành Từ Châu.

“Mạc ca ca, người xem.” Một tiểu hài tử trắng mịn như tuyết, khuôn mặt tròn tròn, bộ dạng thập phần đáng yêu, ước chừng bảy tám tuổi, đang đẩy ra bụi cỏ hai bên, hướng về phía một cây đại thụ cách đây năm sáu trượng, trong thanh âm non nớt lộ ra tò mò nồng đậm. “Bọn hần đang làm gì đó?”

“Ngay cả chuyện này người cũng không biết?” Nam hài môi hồng răng trắng hơi lớn tuổi hơn vẻ mặt ra oai nói, “Bọn họ đang hôn môi.”

“Hôn môi?”

“Đúng a, chỉ cần thích là có thể hôn môi.”

“Như vậy, cha ta và Thạch bá bá cũng sẽ hôn môi sao?”

“Không.” Nam hài lớn hơn dùng sức lắc đầu, “Bọn họ đều là nam, không thể hôn môi. Dung Dung,” Hần nhìn đồng bạn nhỏ hơn mình hai tuổi, nghiêm túc dặn dò, “Chuyện cha ta và cha người là bạn tốt, tuyệt đối không thể để cho người khác biết, cũng tuyệt đối không thể nói ra.”

“Ân.” Dung Dung ngoan ngoãn gật đầu, “Ta biết, ta sẽ nói chúng ta quen nhau trên đường. Nhưng mà, Mạc ca ca,” Bé con lập tức suy sụp cúi thấp khuôn mặt nhỏ nhắn, “Bọn họ hiện tại đã không còn là bạn tốt.”

“Đúng vậy! Cho nên ta mới tìm người để nghĩ biện pháp.” Nam hài được gọi là “Mạc ca ca” vỗ vỗ đầu, “Bọn họ nhất định là cãi nhau, nếu không cũng sẽ không phá bỏ ước định mỗi tháng gặp mặt một lần.”

“Mạc ca ca,” Dung Dung mở to một đôi mắt đen láy, tròn tròn, “Chúng ta nhất định phải nghĩ biện pháp khiến cho bọn họ hòa thuận mới được, bằng không...” Trên khuôn mặt đáng yêu của bé con tràn ngập ủ rũ, “Ta không thể mỗi tháng đến chơi với Mạc ca ca... Ai nha!” Bé bỗng sợ hãi kêu nhỏ một tiếng.

“Làm sao vậy?!” Nam hài kể sát bên hoảng sợ vội hỏi, “Dung Dung, người bị thương chỗ nào?”

“Ta không bị thương.” Dung Dung một tay bắt lấy góc áo “Mạc ca ca”, một tay chỉ vào dưới gốc cây đại thụ, “Mạc ca ca, người không phải nói hai nam nhân không thể hôn môi sao? Bọn hân...”

Hai người vẫn luôn dựa vào thân cây gấu gao ôm hôn đến thiên hôn địa ám cuối cùng cũng kết thúc một nụ hôn dài kịch liệt tuyệt hảo. Nam tử cao lớn diện mạo trung hậu thành thật lưu luyến thu hồi bàn tay đang vỗ về chơi đùa phía trong vạt áo nửa mở của tình nhân, bộ dáng thỏa mãn ước nguyện, mà người tựa trong lòng ngực hân khép hờ đôi mắt, lộ ra một mảng da thịt trơn nhẵn dưới vạt áo, tuy có một mái tóc đen phiêu dật, ôn nhu tú lệ cực giống nữ tử nhưng lại là một nam nhân không hơn không kém.

“...” Ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngây người một lúc lâu, “Mạc ca ca” cúi xuống lén lút nói bên tai Dung Dung, “Ta nghe người ta nói, cái này gọi là...” Hân nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp, “Đoạn tụ chi phích.”

“Cái gì là đoạn tụ chi phích?” Dung Dung khó hiểu hỏi.

“Này... ta cũng không biết.” “Mạc ca ca” nhứ mi, biểu cảm nghiêm túc như ông cụ non, “Dù sao nam nhân và nam nhân hôn môi, cũng là không đúng.”

“Này,” Nam tử tú lệ ở phía xa lắng lắng nghe, một phen ôm cổ người yêu, khe khẽ thông thả nói, “Nguyên lai nam nhân và nam nhân hôn môi là việc không đúng.”

“Người không nghe tiểu quý kia nói ‘chỉ cần thích là có thể hôn môi’ sao?” Nam tử cao lớn rần chắc lưỡi biếng bổ sung một câu, “Liên quan gì đến nam hay nữ.”

“Ân...” Nhân châu đen nhánh của nam tử tú lệ lúng liếng xoay động, “Người họ Thạch nổi danh nhất võ lâm hiện nay có phải trang chủ Truy Nhật sơn trang ‘Phá vân đao’ Thạch Thiên Thanh?”

“Hân là vậy.” Nam tử cao lớn cợt nhả lần thứ hai in lại dấu hôn trên mặt tình nhân, “Tiểu Ngọc Nhi, ta cảm thấy người càng ngày càng mê người, càng nếm càng không đủ.”

“Bản thân ta lại cảm thấy người càng ngày càng giống sắc lang,” Nam tử tú lệ ngoài cười trong không cười, “Có cần ta giúp người thanh tỉnh không?”

“Không, không cần...” Nam tử cao lớn nhanh chóng thu lại tươi cười lui về sau vài bước, há mồm muốn nói nhưng không lên tiếng mà quay đầu nhìn.

Cổ đại xa xa không gió mà bay, cùng với thanh âm sột soạt, hai bóng dáng nho nhỏ từ xa tiến lại gần.

“Xin hỏi,” Nam hài tuổi hơi lớn hơn đứng cách đối phương ba bước, mang theo ánh mắt thăm dò, trong tò mò trộn lẫn vài phần khinh thị, nhìn từ trên xuống dưới hai thanh niên trước mắt, lớn tiếng hỏi, “Muốn đến Dương Châu phải đi như thế nào?”

Dương Châu? Hai gã nam tử dò xét liếc mắt nhìn nhau. Hiện nay tin tức ồn ào huyền ảo nhất trên giang hồ chính là cuộc chiến chốn Dương Châu vào ngày hai lăm tháng ba. Nghe nói giờ thìn ngày đó, các chủ Dịch Hoa Các “Phong lăng kiếm” Thủy Lạc Tâm cùng trang chủ Truy Nhật sơn trang “Phá vân đao” Thạch Thiên Thanh sẽ ở trong Dương Châu Dẫn Nguyệt lầu luận võ chọn anh hùng, nhìn xem đến tốt cùng ai có tư cách giành lấy vị trí minh chủ bạch đạo. Nếu nam hài trước mắt có liên quan đến Thạch Thiên Thanh, như vậy hài tử còn lại...

“Người tên là gì? Năm nay mấy tuổi?” Thanh niên tú lệ ngồi xuống, miệng cười sáng lạn như hoa nhìn Dung Dung, ôn nhu hỏi.

“Ta tên là Thủy Dung, năm nay bảy tuổi.” Cảm nhận được thái độ thân thiết của đối phương, Dung Dung không tự chủ nở một nụ cười đáng yêu với thanh niên. Đại ca ca bộ dạng thật xinh đẹp, hơn nữa lại ôn nhu như vậy, cảm giác giống như cha...

Thủy Dung – hai gã thanh niên lần thứ hai trao đổi ánh mắt ngẫm hiểu lẫn nhau, quả nhiên...

“Người muốn làm gì?” Một phen kéo Dung Dung ra sau người, nam hài lớn tuổi đề phòng nhìn thanh niên tú lệ hòa nhã dễ gần, đang cười đến vô hại trước mặt.

“Không có gì,” Thanh niên mỉm cười, “Người không cần cuống quýt như vậy. Hai ta cũng đang định đi Dương Châu, chúng ta có thể kết bạn đồng hành.”

“Thật sự?” Nam hài lớn tuổi hoài nghi nhìn y.

“Thật sự.” Nam tử cao lớn hiền lành chất phác nghiêm trang bảo chứng.

“...” Nam hài cẩn thận quan sát nửa ngày, rốt cục phán định đại hán này trông quê mùa như mới từ nông thôn ra, nhìn thế nào cũng không thấy thông minh, lời hắn nói nhất định đều là thật, lúc này mới dần dần thả lỏng cảnh giác, chậm rãi gật gật đầu. “Hảo, vậy thì chúng ta cùng đi với các người đến Dương Châu.”

“Một lời đã định.” Nam tử tú lệ thoáng chốc cười mỉa hai mắt, “Đi theo chúng ta tuyệt đối là đúng đắn.” Dứt lời, đi trước mở đường về phía ngoài rừng. Đáng tiếc chính là, y mới đi được vài bước liền không thể không dừng lại. Một đoàn người vạm vỡ hành động mau lẹ, có vẻ được huấn luyện nghiêm chỉnh đang chặn đường họ, đi đầu là một tiểu hồ tử để râu hai chòm, tuổi chừng ba mươi, bộ dáng tương tự như sư gia.

“Các vị hữu lễ,” Sư gia chấp tay, “Tộc nhân có một chuyện muốn hỏi.” Giọng điệu của hắn rất khách khí, nhưng đôi mắt như hai hạt đậu xanh lại không hề thành thật, liên tiếp đảo qua trên người nam tử tiêm nhuộm nhu mỵ.

“Chuyện gì?” Nam tử tú lệ nhíu mày, thản nhiên hỏi.

“Xin hỏi trong hai vị tiểu công tử, vị nào là Thạch thiếu gia Thạch Mạc Phi?” Ánh mắt mê đắm của sư gia xẹt qua khuôn mặt tinh trí của mỹ nhân, sau đó rơi xuống trên người hai hài tử, còn hán tử nông thôn đứng bên, từ đầu đến cuối hắn không thèm liếc mắt một cái.

“Là ta.” Hai hài tử đối mắt, nam hài lớn tuổi bước lên trước vài bước.

“Ngô...” Sư gia nhìn chằm chằm Thạch Mạc Phi tỉ mỉ xem xét một lúc lâu, sau đó lấy từ trong ngực ra một tờ giấy được gấp chỉnh chỉnh tề tề, cẩn thận liếc ngang liếc dọc, nhìn lên nhìn xuống trong khoảng thời gian một chung trà, lại thủy chung không thể định luận. Cuối cùng hắn ra lệnh cho người cầm tờ giấy giơ lên bên cạnh Thạch Mạc Phi, bản thân cố gắng mở lớn đôi mắt đậu xanh, nhìn sang Thạch Mạc Phi, lại nhìn về bức họa, không khỏi vừa lắc đầu vừa cười khổ.

“Mạc ca ca,” Thủy Dung nghiêm túc so sánh bức họa với người thật, “Tranh của người này thật xấu,” Ngữ khí của bé con cực kì khẳng định, “Ta vẽ còn đẹp hơn hắn.”

Người trong tranh không chỉ có hai con mắt một lớn một nhỏ, ngay cả lỗ mũi cũng không cân xứng, miệng há ra lệch đến mang tai, vừa nhìn đã biết là do một người không hay vẽ tranh họa lên, đúng là không bằng cả tiểu hài tử nguếch ngoác. Bất quá người này hạ bút mạnh mẽ hữu lực, từng nét vạch đều mơ hồ lộ ra một cỗ duệ khí như đao kiếm, không thể khinh thường.

“Bức họa này là do cha ta vẽ, hắn... hắn không biết vẽ tranh.” Thạch Mạc Phi hai má hơi đỏ lên, “Dung Dung,” Hắn một phen giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Thủy Dung, vội vàng giải thích, “Ta vẽ còn đẹp hơn hắn nhiều.”

Phốc. Nam tử tú lệ thấy thú vị, không nhịn được che miệng khom người dựa vào bả vai của người yêu đang tựa tiểu phi tiểu bên cạnh. Nhìn một đám đại hán chung quanh, gương mặt đều trướng đến đỏ bừng, biểu cảm quái dị, hiển nhiên là nén cười đến nội thương.

“Khụ,” Sư gia ho khan một tiếng, hắng giọng một cái, hơi xấu hổ hỏi, “Đây... công tử, trên người ngài có vật gì có thể chứng minh thân phận? Chẳng biết có thể...”

“Đây.” Thạch Mạc Phi lấy từ trong lòng ra giờ lên cao một lệnh bài tinh xảo bằng đồng hình bầu dục, mặt trên có khắc một con hùng ưng đang vỗ cánh bay lượn trông rất sống động – Phi Ứng Lệnh – thấy Lệnh như thấy trang chủ.

“Thuộc hạ đàn chủ phân đàn Từ Châu Nguyễn Thiên Phong cùng đệ tử tham kiến thiếu chủ.” Sư gia hoảng hốt vội vàng khom người thi lễ, đám người vạm vỡ phía sau cũng nhao nhao khuyh đảo một mảnh.

“Các vị không cần đa lễ.” Thu Lệnh vào lòng, Thạch Mạc Phi rất có tư thế thiếu chủ ngẩng đầu trả lời.

“Thiếu chủ,” Nguyễn Thiên Phong tươi cười đầy mặt, “Từ sau khi thiếu chủ rời nhà, trang chủ lão nhân gia thập phần quải niệm, đặc biệt lệnh cho các phân đàn lưu ý, nhất định phải đem thiếu chủ bình an đưa tới Dương Châu gặp mặt trang chủ.”

“Tự ta sẽ đến Dương Châu,” Thạch Mạc Phi ngạo mạn nâng cằm, “Không cần người đưa.”

“Nhưng mà...”

“Sư phụ ta sẽ mang ta cùng đi.” Nhân châu Thạch Mạc Phi xoay động, đưa tay kéo áo nam nhân hàm hậu đứng ở một bên yên lặng không nói, bắt đầu ba hoa. “Vị này là sư phụ ta.”

“Sư, sư phụ?” Nguyễn Thiên Phong há to miệng, trừng đến nhân cầu sắp rơi ra, “Tên quê mùa... Không, vị đại gia này thật sự là ... sư phụ của ngài?”

“Đương nhiên.”

Giọng nói như đinh đóng cột vừa dứt, ngoài rừng truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, trong nháy mắt đã xuất hiện một đoàn người. Lần này người cầm đầu là một nam tử tiêu sái bộ dáng thư sinh, khoảng chừng hai sáu, hai bảy tuổi.

“Lâm Hạo,” Chăm chú nhìn lên, Nguyễn Thiên Phong chấn động, “Người tới làm gì?!”

“Người có thể tới, sao ta không thể?” Lâm hạo hiển nhiên cũng bị cảnh tượng nhiệt náo trong rừng hù cho hoảng sợ, không khỏi chần chọc hỏi, “Các vị huynh đệ Truy Nhật sơn trang có phải đang rảnh rỗi đến mức meo phải chạy đến nơi này hóng mát?”

“Hừ,” Nguyễn Thiên Phong không cam lòng yếu thế chầm biếm lại, “Theo bốn đàn chủ thấy, nhân tài Dịch Hoa Các còn giống lũ ăn không ngồi rồi hơn.”

“Hắc hắc.” Lâm Hạo khinh thường nhìn hấn, bỗng thoáng thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu thì biến sắc, cung kính xoay người hành lễ. “Thuộc hạ đà chủ phân đà Từ Châu Lâm Hạo ra mắt thiếu chủ.”

“Kỳ quái.” Thủy Dung chớp chớp đôi mắt to tròn, “Làm sao người biết ta là ai? Chúng ta chưa từng gặp nhau a.”

“Thiếu chủ thỉnh xem.” Lâm Hạo mỉm cười, rút từ trong tay áo ra một tấm lụa vàng, trên lụa vàng kia họa rất sống động một hài đồng thiên chân vô tà, hoạt bát đáng yêu, thần thái, diện mạo giống với Thủy Dung như đúc.

“Oa! Mạc ca ca người xem,” Thủy Dung vui vẻ vỗ tay, “Đây là do cha ta vẽ!”

“Vẽ thật đẹp.” Thạch Mạc Phi vỗ tay theo.

Chưa luận đến võ công của các chủ Dịch Hoa Các cùng trang chủ Truy Nhật sơn trang ai cao ai thấp, chỉ đơn giản nhìn trình độ vẽ tranh, “Phong lãng kiếm” Thủy Lạc Tâm không nghi ngờ gì đã cao hơn “Phá vân đao” Thạch Thiên Thanh không chỉ một bậc.

“Thiếu chủ,” Lâm Hạo nghi hoặc nhìn nam hài vừa được Thủy Dung gọi là “Mạc ca ca”, “Vị này là...”

“Vị này là thiếu chủ Truy Nhật sơn trang chúng ta, Thạch thiếu gia Thạch Mạc Phi.” Nguyễn Thiên Phong vênh vao tự đắc trả lời.

“Di...A?!” Lâm Hạo giật mình, sau khi lấy lại tinh thần liền dùng ngón tay chỉ Thạch Mạc Phi lấp bắp nói, “Thiếu, thiếu chủ, hấn... hấn... là, là Truy Nhật sơn trang...”

“Đúng vậy.” Thủy Dung lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Mạc ca ca là bằng hữu tốt ta quen được trên đường.”

“Ta và Dung Dung đã ước định cùng nhau đi Dương Châu,” Thạch Mạc Phi bước lên một bước, sóng vai với Thủy Dung, “Các người ai cũng không được đi cùng.”

“Ách...” Lâm Hạo nhìn bên này, ngó bên kia, nhin không được hỏi, “Các người... có biết phụ thân sắp luận võ quyết đấu ở Dương Châu?”

“Đương nhiên biết.” Thạch Mạc Phi hùng hồn, “Vì thế chúng ta mới định đến Dương Châu ngăn cản.”

“Ngăn, ngăn cản?!!” Nguyễn Thiên Phong quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

“Đúng a,” Thủy Dung tỏ vẻ đương nhiên, “Ta và Mạc ca ca là bạn tốt, cho nên cha ta và cha Mạc ca ca cũng phải là bạn tốt mới đúng, chúng ta nhất định sẽ ngăn cản bọn họ đánh nhau.”

“Đánh, đánh nhau??” Lâm Hạo cứng họng.

Trời a, té ra nhị vị thiếu gia đã coi sự kiện thay đổi triều đại kinh thiên động địa của bạch đạo võ lâm trở thành tiểu đả tiểu nháo của bọn vô lại đầu đường xó chợ. Này, này, này... thật sự là làm người ta khóc không ra nước mắt, không biết nên nói ra sao.

Nguyễn Thiên Phong cùng Lâm Hạo đưa mắt nhìn nhau, lần đầu tiên trong đời có chung suy nghĩ. Chỉ thấy trước tiên Nguyễn Thiên Phong giương khóe môi cười bồi: “Thiếu chủ, nơi này cách Dương Châu không quá xa, bất quá đường xá hung hiểm khó lường, nếu thiếu chủ không thích có nhiều người đi theo, vậy để một mình thuộc hạ cùng đi được không?”

“Đúng đúng đúng.” Lâm Hạo liên tục gật đầu, y cười mị mị nhìn Thủy Dung, “Thuộc hạ cũng muốn bồi thiếu chủ đến Dương Châu, trên đường đi có thể giúp đỡ lẫn nhau...”

“Không cần.” Thủy Dung lắc lắc đầu, “Ta và Mạc ca ca cùng đi, hơn nữa,” Bé con cao hứng bùng bùng tuyên bố, “Sư phụ sẽ bảo vệ chúng ta.”

“Sư phụ?” Lâm Hạo nghe mà không hiểu ra sao – võ công của thiếu chủ không phải do các chủ đích thân truyền thụ sao? Đã từng bái lạy ai làm sư phụ?

“Chính là y.” Thủy Dung đi đến bên người nam tử văn nhược thanh tú, nhẹ nhàng đụng vào góc áo nam tử, thấy đáy mắt đối phương nổi lên tiểu ý, lúc này mới ung dung nói, “Vị này chính là người ta vừa bái làm sư phụ.”

“Y??” Lâm Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn thanh niên văn nhả yếu đuối, cả người không có mấy lượng thịt, gió thổi liền bay trước mặt, nửa ngày không nói nên lời.

“Phốc ha ha...” Nguyễn Thiên Phong mới cười hai tiếng, đột nhiên nhớ ra thiếu chủ cũng bái cái người quê mùa kia làm sư phụ, liền nhanh chóng ngậm miệng.

“... Thiếu chủ,” Trầm mặc một lúc lâu, Lâm Hạo rốt cuộc tìm được thanh âm của mình, “Phóng nhãn cả võ lâm, người có tư cách thu ngài làm đồ đệ không có mấy ai. Không biết cao tính đại danh của vị công tử này, có thể thỉnh thiếu chủ giới thiệu cho tại hạ?”

“Đương nhiên có thể.” Trong đầu Thủy Dung linh quang chợt lóe, đột nhiên nhớ lại vài chuyện trong võ lâm phụ thân từng kể, “Sư phụ ta chính là Lôi đại cốc chủ đại danh鼎鼎 của Tuyệt Tâm Cốc,” Bé con dương dương tự đắc, “Các người nói, người có tư cách làm sư phụ ta hay chưa?”

“Lôi, Lôi...”

Lâm Hạo cùng Nguyễn Thiên Phong bị hù nhất tề lui về phía sau ba bước, bốn mắt hai người mở to còn hơn chuông đồng, không hẹn mà cùng dời tầm mắt về phía mỹ nhân mỏng manh yếu đuối, tao nhã xinh đẹp. Dích xác nghe nói Lôi cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc bề ngoài ôn văn tú khí, nhưng là, chưa từng nghe thấy ai bảo bộ dạng y rất giống nữ nhân a. Tóm lại, người trước mặt nhìn thế nào cũng không giống bá chủ hắc đạo lật thủ vô tình trứ danh giang hồ.

“Nếu vị này là Lôi cốc chủ,” Nguyễn Thiên Phong chặn chờ, “Như vậy, vị kia chính là Tô lâu chủ Triều Mộ Lâu sao?”

Chuyện của Tô Phóng và Lôi Ngọc, từ ba năm trước đã truyền khắp giang hồ, không ai không biết.

“Nguyễn đàn chủ thật thông minh,” Thạch Mạc Phi cướp lời, “Vừa đoán liền trúng.”

“Đa, đa tạ thiếu chủ khách lệ.” Nguyễn Thiên Phong lau mồ hôi, chỉ nghe nói Tô Phóng của Triều Mộ Lâu hành sự gian trá, xuất thủ ngoan lệ, thật không có nghe bộ dáng của hắn lại giống một đại thúc nông thôn, tuy rằng ăn mặc hoa lệ, vẫn không thể che hết vẻ quê mùa. Hình tượng thế này, thay vì nói làm nghề sát thủ, không bằng bảo là người làm ruộng.

Nguyễn, Lâm hai người lần thứ hai đưa mắt nhìn nhau, cố gắng nhủ mảy suy nghĩ, nỗ lực nhớ lại ảnh chân dung trên bảng cáo thị treo thưởng trong thành. Chỉ tiếc kỹ thuật hội họa của Lâm phó cốc chủ của Tuyệt Tâm Cốc và Mạc nhị lâu chủ của Triều Mộ Lâu cùng với Thạch đại trang chủ của Truy Nhật sơn trang tựa hồ khó phân cao thấp, mặc cho tướng tượng thế nào cũng nhìn không ra tướng mạo thật sự.

“Tệ nhân Tô Phóng.” Hán tử cao lớn chắc nịch ôm quyền, “Nhị vị hảo.”

“Ách... Ha ha...” Nếu nhất thời nửa khắc khó có thể phân biệt thật giả, Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo chỉ đành hàm hồ cười lớn ha ha.

“Tại hạ Lôi Ngọc.” Nam tử tú lệ lộ ra lúm đồng tiền xinh đẹp, thiên chân vô tà, già trẻ đều không thể cưỡng lại, “Chúng ta mới trở về từ quan ngoại, không rõ lắm tình hình võ lâm Trung Nguyên mấy năm gần đây, thỉnh nhị vị thứ lỗi.”

“Đâu có đâu có.”

“Không dám không dám.”

Mị lực của mỹ nhân quả nhiên không phải tầm thường, Nguyễn đàn chủ và Lâm đà chủ đều có chút choáng váng đầu óc, phân không rõ Đông Tây Nam Bắc. Một lúc sau, Lâm Hạo rốt rục tỉnh ra nhớ tới một chuyện: “Thiếu chủ, ngài vừa mới nói vị này chính là người ngài bá làm sư phụ?”

“Đúng a.” Thủy Dung cười hì hì đứng kề bên “sư phụ”, tỏ vẻ vô cùng thân mật.

“Thuộc hạ muốn hỏi thiếu chủ,” Lâm Hạo ánh mắt chớp động, “Ngài bá vị... vị... công tử này làm thầy khi nào và ở đâu?”

“Ở đây,” Thủy Dung trộm nhìn về phía đồng bạn của mình nháy mắt ra hiệu, “Ước chừng... ân... nửa canh giờ trước.”

“Đúng vậy,” Thạch Mạc Phi ngẫm hiểu, “Ta cầu khẩn sư phụ hơn nửa ngày hắn mới bằng lòng thu ta làm đồ đệ.”

“Kia... thiếu chủ,” Nguyễn Thiên Phong trình trọng, “Ngài vì sao lại biết được tôn tính đại danh của vị... khụ, sư phụ này?”

“Đương nhiên là sư phụ nói cho ta biết.” Thạch Mạc Phi lấy biểu tình “người thực ngốc” quệt miệng lé mắt liếc Nguyễn Thiên Phong, “Tên không phải để dùng giới thiệu cho nhau sao?”

“Này... thiếu chủ nói đúng.” Nguyễn Thiên Phong cười khổ.

Vấn đề là ba năm nay những người ngấp nghé số tiền thưởng kia thật sự nhiều lắm, chốc chốc lại có người yết bảng nói tìm được manh mối, chốc chốc lại có người mạo danh tính toán lừa bịp. Tuy rằng thủ đoạn hành sự của Triều Mộ Lâu và Tuyệt Tâm Cốc luôn luôn ngoan độc, hàng giả to gan lớn mật cùng với những người cố ý tới cửa cung cấp thông tin bá láp đều bị trừng phạt nghiêm khắc, nhưng vẫn có thật nhiều kẻ không biết trời cao đất dày giang hồ cuộn cuộn, cam nguyện vì tiền mà chết, chẳng khác gì thiếu thân lao vào lửa. Dù sao, không có mấy ai có thể kháng cự sức hấp dẫn của năm mươi vạn lượng hoàng kim.

“Nguyễn đàn chủ, Lâm đà chủ,” Nam tử cao lớn nói, “Nhị vị yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem Mạc Phi cùng Dung Dung đến Dương Châu an toàn, tuyệt không để chúng thiếu một sợi lông tơ.”

Yên tâm?? Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo đồng thời suy sụp cúi mặt. Ngay cả thật giả cũng không biết rõ ràng, bảo ta yên tâm thế nào a??

“Như vậy đi.” Nhãn châu Lâm Hạo xoay động. “Dù sao các vị thuận đường cũng phải đi qua Từ Châu chúng ta, tại hạ từng có duyên gặp mặt vài lần với Đỗ đà chủ phân đà nơi đây của Triều Mộ Lâu, không ngại thì chúng ta cùng nhau đi đến tiếp kiến, ý Tô lâu chủ thế nào?”

“Đúng rồi,” Nhãn tình Nguyễn Thiên Phong sáng lên, “Tệ nhân cùng Chu đàn chủ của Tuyệt Tâm Cốc cũng thập phần quen biết. Lôi cốc chủ,” hần cười giống như hồ ly, “Chu đàn chủ nếu biết ngài đại giá quang lâm, chắc chắn sẽ vui mừng lắm lắm.”

“Nói vậy cũng không sai,” Nam tử tú lệ bộ dáng uể oải, “Đã ba năm rồi ta chưa gặp mặt Chu Dục.”

“Ngô...” Hán tử cao lớn rần chắc làm bộ ngẫm nghĩ một lát, “Vậy trước hết chúng ta đi Túy Hồng Lâu một chuyến, ta đang muốn chào hỏi Đỗ Cửu.”

“Ta phản đối.” Thạch Mạc Phi lớn tiếng, “Sư phụ, vừa rồi không phải người nói lên đường quan trọng hơn sao?” Đại sự không ổn. Cứ ù ù cạc cạc theo sát bọn hần vào thành đi tìm đà chủ phân đà Triều Mộ Lâu gì đó, đến lúc ấy không lộ tẩy mới lạ.

“Đúng a,” Thủy Dung lập tức phụ họa, “Chúng ta phải nhanh đến Dương Châu ngăn cản cha ta bọn họ đánh nhau mới phải.”

“Dung Dung,” Nam tử xinh đẹp tuyệt trần nhỏ nhắn mềm mại vẻ mặt ôn hòa nói, “Hôm nay mới là mừng chín tháng ba, còn cách ngày đó một thời gian. Sư phụ cam đoan với người, tuyệt đối sẽ không để người đến trễ.”

“Nhưng mà...” Thủy Dung đối với vị đại ca ca xinh đẹp tươi cười thân thiết dịu dàng này vẫn rất có hảo cảm. Tuy rằng phụ thân chưa bao giờ nói qua, nhưng trên đường đi cũng từng nghe thấy thủ đoạn của Tuyệt Tâm Cốc và Triều Mộ Lâu lợi hại đến mức nào. Nếu việc đại ca ca giả mạo đại ma vương Lôi Ngọc của Tuyệt Tâm Cốc bị vạch trần... Bé con ngẩng đầu nhìn nam tử tú lệ, trong mắt khó nén lo âu, sớm biết sự tình biến thành như vậy, sẽ không bao giờ nói hươu nói vượn.

“Sư phụ...” Thạch Mạc Phi đứng bên kia lo lắng há miệng muốn nói.

“Đồ đệ,” Nam tử cao lớn cười với hần, “Không sao. Lên đường cố nhiên quan trọng hơn, bắt quá nghỉ ngơi cũng rất trọng yếu. Mọi người trước tiên đi ăn một bữa cơm đã, không phải chúng ta còn chưa ăn trưa sao?”

“Ta không đói bụng.” Thạch Mạc Phi âm thầm trừng mắt nhìn đối phương, làm chi mà muốn chạy vào trong thành để bị người bắt a? Nghe nói người gì kia của Triều Mộ Lâu rất dữ tợn, vạn nhất bị phát hiện thì làm sao? Thật là đồ đại dân!

Cô lỗ lỗ.

Một thanh âm kỳ quái từ trong bụng truyền ra ngoài, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng nhìn Thạch tiểu thiếu gia mặt trắng đến đỏ, bộ dáng người nào cũng tỏ vẻ muốn cười mà không dám, chỉ có một người hâm mộ nói, “Mạc ca ca, nghe thật lớn. Đây là công phu gì? Ngay cả bụng cũng có thể kêu như vậy.”

“Phốc... Dung Dung,” Nam tử tú lệ nín cười, “Công phu này rất dễ học. Chỉ cần nhịn đói không ăn cơm, bụng của người cũng sẽ biến thành như thế.”

“Nga...” Thủy Dung tỉnh ngộ, bé con quan tâm nhìn Thạch Mạc Phi đang nghiêng đầu bĩu môi buồn bực, “Mạc ca ca,” bé con lấy từ trong chiếc túi tinh xảo đeo bên người ra một quả táo hồng hồng đưa tới trước mặt Thạch Mạc Phi, “Cho người ăn.”

“Dung Dung...” Thạch Mạc Phi thực cảm động nhìn Thủy Dung. Vẫn là Thủy Dung tốt với ta nhất, ngay cả quả táo mình thích ăn cũng lấy ra tặng cho ta. “Cảm ơn,” hần vui vẻ nói, “Chúng ta mỗi người một nửa.” Nói xong, lấy từ trong lồng ngực ra một thanh đao nhỏ dài chừng ba tấc, vung tay lên, quả táo thật to nhất thời tách đôi ở giữa, vừa vụn biến thành hai phần bằng nhau.

Ba ba ba.

Nguyễn Thiên Phong mạnh mẽ vỗ tay khen ngợi: “Thiếu chủ hảo công phu! Một đao ấy gọn gàng dứt khoát, không hổ là nhi tử của trang chủ!” Hần cười ha ha, “Quả nhiên hổ phụ vô khuynh tử!”

Nam tử cao lớn cùng thanh niên tú lệ liếc nhau, khẽ gật đầu.

Lâm Hạo không phục: “Có gì đặc biệt hơn người?! Này cũng đáng ngạc nhiên? Thiếu chủ, ngài cũng thể hiện tài năng cho người này khai mở nhân giới một phen.”

“Ta không muốn.” Thủy Dung cắn một miếng táo lớn, say sưa nói, “Ta và Mạc ca ca là bằng hữu tốt, không muốn tranh với hần! Ân... Quả táo này ăn ngon thật.”

“Thiếu chủ...”

“Dung Dung, chúng ta đừng để ý đến y.”

“Ân.”

“Hắc hắc.” Thạch Mạc Phi quay đầu dương dương tự đắc le lưỡi với Lâm Hạo, vui vẻ nắm tay Thủy Dung nhảy chân sáo về phía trước.

“...”

“Ha ha ha ha...” Ngó ngó Lâm Hạo mặt như khổ qua, Nguyễn Thiên Phong rút cuộc nhin không được ngửa mặt lên trời cuồng tiếu. Đợi hần cười xong, trước mắt sớm đã không có bóng người, lập tức vội vội vàng vàng vừa đuổi vừa la, “Thiếu chủ, chờ ta một chút a...”

Bên trong thành Từ Châu.

Vọng Cửu các.

Đây là một lầu vô cùng khí thế, lầu xây ba tầng, đứng đối diện với Túy Hồng Lâu.

Lầu hai.

“Nguyễn gia, Lâm gia, nhị vị thỉnh.”

Bởi vì thường ghé thăm, hỏa kế nhận ra ngay Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo, chỉ là không rõ hai oan gia đối chọi gay gắt, thường ngày bất hòa một lời liền vung tay đánh nhau sao hôm nay lại cùng xuất hiện ở một chỗ, không kể còn hòa hòa thuận thuận (ít nhất mặt ngoài là thế) ngồi chung một bàn. Chẳng lẽ sáng nay mặt trời mọc đằng tây?

“Chu đàn chủ của các người có đây không?” Chậm rãi ngồi xuống xong, câu đầu tiên Nguyễn Thiên Phong hỏi là hành tung của Chu Dục đàn chủ phân đàn Tuyệt Tâm Cốc.

“Ôi, ngài tới thật không khéo.” Hỏa kế trên dưới hai mươi, gương mặt lạnh lợi cười nói, “Chu đàn chủ chúng ta vừa mới cùng Đỗ đại tỷ đối diện ra ngoài dạo phố.”

“Lại đi dạo phố?” Nghe thấy đáp án trong dự liệu, Nguyễn Thiên Phong cười như tên trộm, “Ta thấy Chu đàn chủ các người thực là ân cần với Đỗ đà chủ của Triều Mộ Lâu a.”

“Đương nhiên,” hỏa kế chớp mắt với hần vài cái, “Ngài cứ đợi đến uống rượu mừng đi.”

“Bọn hần muốn thành thân sao?” Lâm Hạo cười chấp tay, “Vậy Lâm Hạo trước tiên xin chúc mừng.”

“Đa tạ ngài,” Hỏa kế cười hì hì, “Theo ý kiến của tiểu nhân, chuyện tốt cũng sắp tới rồi, chỉ trong năm nay cũng không chừng.”

“Thì ra là thế,” Nam tử tú lệ lẩm bẩm, “Ta cuối cùng cũng biết vì sao chỗ này gọi là ‘Vọng Cửu Các.’” Y quay đầu nhẹ nhàng cười, khoe môi hơi hơi giương lên, “Hỏa kế, lầu này xây lúc nào?”

“Là... hai, hai năm trước.” Hỏa kế trẻ tuổi hiển nhiên lạc trong nụ cười của mỹ nhân, trong nháy mắt đỏ mặt, lấp bắp trả lời.

“Tiểu Trương,” Lâm Hạo cười cổ quái, “Người có nhận ra vị công tử này?”

“Không, không nhận ra.” Hỏa kế tên “Tiểu Trương” vừa đánh giá từ trên xuống dưới nam tử thanh nhâ tuyệt lệ, phiêu dật xuất trần trước mắt, vừa nghi hoặc nói, “Vị công tử này thật lạ mặt, người xuất sắc như vậy, nếu tiểu nhân từng thấy qua, nhất định sẽ không quên.”

“Vậy sao?” Lâm Hạo sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ hỏi, “Tiểu Trương, người có từng gặp qua cóc chủ đại nhân các người?”

“Có a,” Nhắc tới việc này, Tiểu Trương bật người ngẩng đầu ưỡn ngực, thao thao bất tuyệt, “Lâm cóc chủ và Võ cóc chủ ta đều gặp qua. Lần trước Võ cóc chủ còn dẫn theo một đại mỹ nhân vô cùng xinh đẹp đến tửu lâu chúng ta dùng bữa...”

“Đại mỹ nhân?” Nguyễn Thiên Phong hai mắt híp lại, “Chẳng lẽ là mỹ nam tử đệ nhất vô lâm Tần Tâm Dật?”

“Đúng là y.” Tiểu Trương vô hạn say mê nói, “Từ đó về sau, phong tư tuyệt thế của Tần thiếu hiệp luôn luôn quanh quẩn trong đầu ta, xua đi không được...”

“Người nói đúng.” Nguyễn Thiên Phong tỏ vẻ đồng ý, “Ta cũng từng gặp qua vị Tần thiếu hiệp này một lần, xác thực là xinh đẹp không thể cưỡng lại.”

“Nguyễn gia ngài đúng là tri kỷ của ta a!” Tiểu Trương vạn phần kích động, hoa chân múa tay sung sướng, “Tần thiếu hiệp dáng người tướng mạo không cần phải bàn, chỉ bằng nhất cử nhất động cũng đều toát ra vẻ tự nhiên thanh tân thoát tục tiêu sái...”

“Tiểu Trương.” Lâm Hạo không thể nhịn tiếp, trừng mắt nhìn người rõ ràng đã lâm vào trạng thái háo sắc, “Ta không phải hỏi người này, ta là hỏi người đã từng thấy qua Lôi cóc chủ chưa?”

“Lôi cóc chủ?” Tiểu Trương sửng sốt trong chốc lát, lắc lắc đầu nuối tiếc, “Chưa thấy qua. Huynh đệ tửu lâu chúng ta đều là tân đệ tử hai ba năm gần đây, cho nên bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy tư thế oai hùng năm đó của Lôi cóc chủ. Bất quá,” Hắn tự hào, “Nghe Chu đàn chủ nói, cóc chủ chúng ta không chỉ cơ trí tuyệt luân, võ nghệ cũng xuất sắc. Công phu ám khí của y, trong võ lâm mà nói đệ nhị thì tuyệt không ai dám xưng đệ nhất...”

“Ta hiểu rồi,” Thủy Dung nhỏ nhắn đang ngồi trong ghế bạch đàn ló ra nói, “Nguyên lại vị Trương ca ca này căn bản cái gì cũng không biết.”

“Đúng vậy,” Ngồi bên cạnh Thủy Dung, Thạch Mạc Phi trộm nhẹ thở ra, “Dung Dung, bọn hắn đều chưa thấy qua sư phụ người đâu.”

“Đi?” Tiểu Trương nghiêng đầu nhìn hai hài tử, kỳ quái hỏi, “Tiểu cô nương, sư phụ của người là ai... Oa!!”

Một lợi kiếm khinh linh tinh xảo bay nhanh tới, kiếm quang chợt lóe, một túm tóc phiêu phiêu dang dang trong không trung, chậm chậm rơi xuống.

“Đắc tội.” Tra kiếm vào vỏ, giơ tay ôm quyền, Thủy Dung nghiêm trang, “Vị huynh đài này, ta đoán người vừa bị hoa mắt, tiểu đệ họ Thủy, là một nam nhân.”

“Ách...” Bị kiếm thế của đối phương sở nhiếp, tiểu Trương lòng còn sợ hãi vuốt ve thái dương, bất khả tư nghị trông tóc đen nằm trên mặt đất, khó tin nhìn bé con trắng ngần, khuôn mặt tròn tròn trước mắt.

“Phốc...” nam tử tú lệ phun cả miệng trà lên mặt người yêu, ôm bụng gục xuống bàn cười không thể nén. “Ha ha ha ha...”

“Thiếu, thiếu chủ...” Lâm Hạo trợn mắt há hốc mồm, “Ngài... đây là... học từ ai?”

“Từ cha ta a,” Thủy Dung chớp mắt, “Mỗi lần người gặp chuyện này đều làm như thế.” Bé con quay đầu nhìn Thạch Mạc Phi, vui vẻ hỏi, “Mạc ca ca, người xem, kiếm pháp của Dung Dung được không?”

“Àn, rất tốt.” Thạch Mạc Phi giơ ngón tay cái.

“Đích xác không sai.” Nguyễn Thiên Phong thở dài.

“Tiểu Ngọc Nhi,” Gạt đi nước trà đầy đầu đầy mặt, nam tử trung hậu thành thật vỗ vai người yêu hãy còn cười không ngừng, cúi đầu dán vào lỗ tai y nhỏ giọng trêu chọc, “Xem ra vị các chủ Dịch Hoa Các này cũng thường bị quấy nhiễu giống người. Ngày sau gặp mặt, các người có thể cùng nhau đàm đạo rồi...”

“Đa tạ sự quan tâm của người.” Nam tử tú lệ ngừng cười, tức giận trắng mắt nhìn đối phương.

“Thật có lỗi, Tiểu Trương.” Lâm Hạo thông cảm nhìn người rốt cục đã hồi phục tinh thần, “Vị này là thiếu chủ Dịch Hoa Các chúng ta, cũng là công tử duy nhất của Thủy các chủ.” Y cố tình đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “công tử”.

“Nguyên lai là...” Tiểu Trương ngơ ngơ ngẩn ngẩn, “Chẳng trách kiếm pháp tuyệt vời như thế... Ai nha!” Y vỗ mạnh đầu một cái, giật mình tỉnh ngộ, “Đích thật là ta lắm, lại chẳng phân biệt được nam nữ, cũng khó trách Thủy thiếu gia tức giận...”

“Ta đâu có tức giận.” Thủy Dung cười mỉ mỉ.

“Vậy tại sao ngươi...” Tiểu Trương mở to mắt, dùng ngón tay chỉ tóc trên mặt đất, vẻ mặt nghi hoặc.

“Nga, bởi vì ta cảm thấy mỗi lần phụ thân hành động như vậy luôn có vẻ đặc biệt uy phong,” Thủy Dung phần khởi giải thích, “Cho nên ta cũng muốn uy phong một lần thử xem.” Bé con nghiêng đầu trông thấy Tiểu Trương sắc mặt khó coi, không khỏi có chút chột dạ hạ giọng, làm ra vẻ đáng thương. “Trương ca ca, ngươi tức giận sao?”

“Đương nhiên... không có.” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu vô tội như vậy, lại nghe thanh âm mềm mại ngọt ngào, Tiểu Trương thở một hơi thật dài, tâm không cam tình không nguyện ngậm bồ hòn làm ngọt.

“Chường quầy,” Sau tiếng bước chân ồn ào, một thanh niên dáng người trung bình, bề ngoài tú khí đang đưa tiến đến. “Chu đàn chủ các ngươi có ở đây không?” Y khệnh khạng hỏi.

“Chu đàn chủ có việc ra ngoài rồi.” Chường quầy mập mạp mang theo nụ cười hòa nhã trên mặt, “Khách quan, nếu ngài có chuyện tìm hấn, chúng ta có thể thay ngài thông truyền.”

“Hừ.” Thanh niên tú khí khoát khoát chiết phiến trong tay, ngẩng cái mũi cao cao.

“Chường quầy,” Nam nhân cao lớn nhìn có vẻ khí độ bất phàm đứng bên cạnh thanh niên quệt miệng nói, “Ngươi có biết y là ai không?”

“Không biết.” Chường quầy thờ ơ lắc đầu. Mặc kệ người này là ai, chỉ xem y bày ra vẻ phách lối, bộ dáng lấy mắt chó nhìn người, cũng đủ khiến người ta mất hứng thú.

“Y là Lôi đại cốc chủ của Tuyệt Tâm Cốc các ngươi.” Hán tử anh tuấn khôi ngô ngạo mạn nói.

Một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng.

“Cái gì?!” Vốn hưng trí bừng bừng đứng một bên xem kịch vui Tiểu Trương hét thảm một tiếng. Không thể nào? Cốc chủ đỉnh đỉnh đại danh của Tuyệt Tâm Cốc chúng ta không ngờ lại là... là người mất mọc trên đầu như vậy...

Nguyên, Lâm hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng đảo mắt qua thanh niên tú lệ cùng nam tử trung hậu mặt không đổi sắc thản nhiên ngồi bên bàn, trong mục quang tràn đầy ngờ vực. Hai hài tử bên cạnh đồng thời chấn động. Thạch Mạc Phi trầm khuôn mặt nhỏ, Thủy Dung hơi hơi mím môi, hai người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nếu vị này là Lôi cốc chủ, như vậy ngài nhất định là Tô lâu chủ của Triều Mộ Lâu?” Vẫn là chường quầy bảo trì bình thần, hẩn tỉnh bơ kéo kéo khóe miệng, không chút hoang mang nói, “Không đối gạt khách quan, người đến tữu lâu chúng ta xưng là cốc chủ coi như không có một ngàn cũng có tám trăm. Đáng tiếc chính là, tại hạ đến nay còn chưa có duyên nhìn thấy hình dáng cốc chủ một lần, thật sự là nuối tiếc.”

“Lời này của ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta đang nói láo?!” Hàng lông mi cong của thanh niên tú khí nhú lại, trong mắt tức giận đại thịnh, y quay đầu lôi kéo góc áo nam tử bên cạnh không chịu buông nói, “Phóng ca, người này thực vô lễ, ngươi phải thay nhân gia trút giận a.” Thanh âm kia, diễn cảm kia, thần thái kia, kiêu kiêu my my, ồm ồm khiến cho xương cốt người ta nhũn xuống. Nếu những lời này là từ trong miệng mỹ nữ nhuyễn ngọc ôn hương, thổ khí như lan, có lẽ ở đây sẽ có hơn phân nửa bị mê hoặc thần hồn điên đảo, chính là, một khi xuất ra từ miệng một đại nam nhân ...

Nôn... lãnh phong thổi qua, chường quầy mập mạp co lại thân thể, lùi ra sau ba bước, da gà toàn thân nháy mắt đột khởi. Nhìn nhìn đám người còn lại, đều là bộ dáng bị sét đánh trúng, Hán tử trung hậu vốn bình

chân như vai thành thoi ngồi trên ghế cũng không khỏi nhúu đôi mày rậm, thanh niên tú lệ bên cạnh hấn sắc mặt lại càng âm trầm, có chút xanh mét.

“Phóng ca...” Tiếng nói uốn éo hơi hơi cất cao, cư nhiên còn mang theo một tia rung rung.

“Này.” Tiểu Trương chỉ cảm thấy da đầu run từng trận, hấn tiến lên vài bước, thần sắc không tốt trông mắt nhìn thanh niên tú lệ đang làm nũng với nam nhân bên thang lầu, khinh thường nói, “Lôi cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc chúng ta không chỉ võ công trác tuyệt, cơ trí tuyệt luân, khí khái nam tử lại càng không ai bằng. Nhớ năm đó ngài ở đỉnh Tung Sơn uy phong bức nào, ẻo lả như người cũng xứng đánh đồng với ngài?!” Nói gì hấn cũng không thừa nhận đại anh hùng, đại hào kiệt mình luôn sùng bái lại ngạo mạn vô lễ ẻo lả như thế.

“Người nói cái gì?!” Nam tử thanh tú tức đỏ mặt, y nắm tay “Phóng ca” uốn éo tới trước mặt Tiểu Trương, hung hăng càn quấy nói, “Phóng ca, cho hấn nhìn Toái Tâm chỉ của người, hảo hảo giáo huấn một chút tiểu tử càn rỡ này!”

Toái Tâm chỉ chính là một trong những độc môn tuyệt học của lâu chủ Triều Mộ Lâu Tô Phóng, không gì không phá được, không gì không đánh gãy. Lời vừa nói ra, không khí trên lầu nhất thời trở nên ngưng trọng, nếu người này thật sự là Tô Phóng... Tiểu Trương có chút khản trương nuốt nước bọt, tỏ vẻ sẵn sàng đón địch.

“Phóng ca” ôn nhu vỗ lưng nam tử thanh tú, nhu tình vạn chủng nói: “Ngọc Ngọc, người yên tâm, ta tuyệt không để mặc cho người khác bắt nạt người.” Nói xong, lấy từ trong lòng ra một thỏi vàng ước chừng nặng mười hai lượng, lạnh lùng nhìn Tiểu Trương, “Xú tiểu tử, ta cho người biết Toái Tâm Chỉ lợi hại thế nào!” Hấn đem thỏi vàng để trên lòng bàn tay trái, năm ngón tay phải hóa thành trảo, cầm thẳng vào trong. Thoáng chốc, thỏi vàng nhanh chóng rơi xuống đất, trên đỉnh vàng có thêm năm cái lỗ – nội lực cùng chỉ pháp quả thật có vài phần hỏa hầu. Nguyễn Thiên Phong cùng Lâm Hạo đứng bên giữa ngáy muốn đứng dậy thăm dò, thăm nghĩ phải nhìn cẩn thận rõ ràng hơn một chút, Thạch Mạc Phi cùng Thủy Dung thì linh cơ vừa động, cùng nhau đứng trên ghế ngẩng cổ trông.

Mấy người bên này đang tập trung chú ý vào bàn tay “Phóng ca”, sáu gã đại hán cách bọn họ ba thước đã đồng loạt rút đao rút kiếm, trong đó hai người tấn công Nguyễn Thiên Phong, hai người đối phó Lâm Hạo, hai người còn lại, mỗi người một bên, mục tiêu là hai hài tử đang mê mẩn xem biểu diễn “Toái Tâm Chỉ”.

“Thiếu chủ, cẩn thận!!”

Đao phong cắt mặt, kiếm khí tung hoành, Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo dù sao cũng là nhân vật có danh khí trong chốn võ lâm, lập tức nhất tề xuất kiếm, cản lại thế công của đối phương. Chính là sự tình bất ngờ, vội vàng phải vừa lùi vừa ngăn, đã bị người tách ra xa thiếu chủ.

Thủy Dung kịp thời rút kiếm chặn được một đao trước ngực, Thạch Mạc Phi rút trường đao phía sau khó khăn cản lại một kiếm, binh khí song phương trực tiếp tương giao, bởi vì tuổi nhỏ, nội lực không đủ, hai hài tử đều bị chấn động nửa người run lên, nhất thời vô lực đánh tiếp, chỉ đành trơ mắt nhìn đối phương khoan thai duỗi tay điểm phía ma huyết của mình. Nguyễn, Lâm hai người bên kia gấp đến độ đỉnh đầu bốc khói, sắc mặt trắng bệch thấy một màn này, không khỏi đồng thời thất thanh kinh hô...

Ngân quang lóe sáng.

Hai khóa cương châm nhỏ bé chuẩn xác bắn trúng uyển mạch hai gã đánh lén, thanh niên tú lệ ôm lấy Thủy Dung chưa hết hoảng hồn, trào phúng nói: “Dám mưu toan bắt cóc đệ tử mới thu nhận của bốn cốc chủ, lá gan của các người không nhỏ a.” Y ngoái đầu nhìn hấn tử trung hậu thành thật, cười hì hì, “A Phóng, cho bọn họ biết thế nào mới là ‘Toái Tâm chỉ’ chân chính!”

“Hảo!” Hấn tử trung hậu cười dài một tiếng, sớm đem Thạch Mạc Phi kéo về phía sau bảo hộ nghiêm nghiêm thực thực, không có kẻ hở. Hấn duỗi ngón tay gõ vào mũi đao thân kiếm do hai gã đại hán cố nén cổ tay đau nhức lần thứ hai đánh tới. Lợi khí hạng nhất do sắt thượng hạng chế thành lập tức vô thanh vô tức hóa thành bột phấn, tung bay bốn phía. Hai gã đại hán chỉ cảm thấy trên tay chột nhẹ, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện đao kiếm trong tay mình chỉ còn lại cái chuôi, hai người bọn hấn chấn động nhìn nhau, trong lòng biết không phải đối thủ của người này, liền thét dài một tiếng, kêu gọi bốn gã đồng bạn khác nhanh chóng bơi mồi vào chân chạy trốn, trong nháy mắt đã chuồn nhất càn nhị tịnh.

Hán tử trung hậu cũng không truy kích, xoay người sờ sờ đầu Thạch Mạc Phi, cười hỏi: “Đồ đệ, người có sợ không?”

“Không có.” Thạch Mạc Phi lập tức ưỡn ngực, thập phần sùng bái ngẩng đầu nhìn hán tử trung hậu, “Sư phụ, người giỏi quá.”

“Dung Dung,” Thanh niên tú lệ nhẹ nhàng dùng ngón tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Thủy Dung, “Người không sao chứ?”

“Ta không sao.” Thủy Dung thân mật ôm cổ thanh niên mặt mày hơn hở hỏi, “Sư phụ, công phu ám khí của người thực giỏi, có thể dạy cho Dung Dung không?”

“Chỉ cần người muốn học,” Thanh niên tú lệ cam đoan, “Sư phụ nhất định dốc túi truyền thụ.”

“Ta cũng muốn học.” Thạch Mạc Phi trông thấy mà thèm, hấn bắt lấy vạt áo của hán tử trung hậu, hưng phấn nói, “Sư phụ, ta muốn học cái...cái vừa mới rồi...”

“Cái kia tên là ‘Toái Tâm chỉ’,” Thanh niên tú lệ mỉm cười, buông bé con trong lòng xuống, chậm rãi nói, “Chính là tuyệt học đáy hòm của sư phụ người.”

“Kia... ta có thể hay không...” Thạch Mạc Phi tràn ngập chờ mong nhìn nam tử trung hậu.

“Đương nhiên có thể.” Hán tử trung hậu bộ dạng lười biếng nói, “Sư phụ người luôn là người hào phóng, vô luận người muốn học gì, chỉ cần có thể ta sẽ dạy người.”

“Tạ ơn sư phụ!!” Thạch Mạc Phi hoan hô một tiếng, cao hứng lôi kéo Thủy Dung nhảy quanh hai người, bộ dạng vui mừng khôn xiết.

“Đa tạ nhị vị xuất thủ tương trợ.” Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo vẻ mặt kính cẩn thi lễ với ân nhân cứu mạng của thiếu chủ mình.

“Hà tất đa lễ như vậy?” Thanh niên tú lệ thờ ơ nói, “Sư phụ cứu đồ đệ, vốn là chuyện đương nhiên.”

“Đúng a,” Hán tử trung hậu phụ họa theo, “Đồ đệ gặp nạn, thân làm sư phụ như ta sao có thể thấy chết không cứu?”

“Ta thấy vừa rồi sáu người đánh lén trên mặt không có biểu cảm, hẳn là đều mang mặt nạ da người.” Thanh niên tú lệ như có điều suy nghĩ, “Không biết đến tột cùng là tại sao?”

Nghe thấy lời ấy, trong mắt Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo đột nhiên xẹt qua một tia ưu tư kì lạ, phảng phất như đang phán đoán một việc khó tin nào đó. Do dự nơi đáy mắt chợt lóe, hai người mấp máy miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng trảm miệng một lời, “Này... ta cũng không rõ lắm...”

“Nga?” Thanh niên tú lệ thanh mâu đậm quét, “Vậy sao?”

“Đúng, đúng vậy.” Cơ hồ bị khí thế sắc bén cùng mâu quang thâm trầm lợi hại của đối phương khiến cho thở không ra hơi, Nguyễn, Lâm hai người đồng thời hít sâu âm thầm kinh hãi. Lúc này mới biết ra mình đã xem báo hoang nguy hiểm là cừu ngoan vô hại, quả nhiên là triệt triệt để để nhầm rồi.

“Tiểu Ngọc Nhi,” hán tử trung hậu như không có việc gì đặt tay lên vai người yêu, “Việc này không vội, dù sao mấy tên kia tuyệt đối chạy không khỏi lòng bàn tay người.” Hấn nhìn về phía bốn người ngơ ngác đứng bên thang lầu, bữu bữu môi đề nghị, “Trước tiên chúng ta nên giải quyết chuyện tình chỗ ấy rồi nói sau.”

Khi chiến cục vừa mới bắt đầu, nam tử thanh tú tự xưng “Lôi Ngọc” đã muốn thừa dịp lợi kéo vị “Phóng ca” kia cùng chạy. Chỉ tiếc vừa bước được hai, ba bước đã bị chướng quây cùng Tiểu Trương mất nhanh chân nhanh ngắn, không thể không đứng nguyên tại chỗ xem “Toái Tâm chỉ” biến kiếm thành tro. Hiện giờ mắt thấy hán tử nông thôn trung hậu thành thật đang thông thả chậm rãi từ từ đến gần, nam tử tú khí sớm đã run rẩy, “Phóng ca” cũng liên tiếp lui về sau, sắc mặt hai người đều trắng bệch giống như vách tường của tửu lầu.

“Tô lâu chủ,” Hán tử trung hậu khách khí chấp tay, “Nghe nói ‘Toái Tâm chỉ’ của lâu chủ độc bộ thiên hạ, vừa vận tại hạ đối với công phu này cũng có học qua, hôm nay đã hữu duyên, đương nhiên muốn cùng Tô lâu chủ luận bàn mấy chiêu, mong Tô lâu chủ vui lòng chỉ giáo.”

“Không, không, không...” “Phóng ca” lùi đến đường cùng, thân thể gắt gao dính vào tường thành một đồng, “Ta, ta, ta... không, không phải...”

“Không phải là cái gì?” Hán tử trung hậu tùy ý bẻ từng ngón tay thon dài mạnh mẽ của mình, phát ra tiếng “cách cách” nho nhỏ.

“Không, không phải... Ta... không phải... Tô... Tô... Tô...” Nhìn ngón tay đối phương càng lúc càng tới sát cổ mình, “Phóng ca” giống như lá rụng mùa thu nói không thành tiếng.

“Ta hiểu rồi,” Hán tử trung hậu tỉnh ngộ, “Người không phải Tô Phóng.”

“Đúng, đúng... Ta... Ta không phải... Tô, Tô Phóng...” Thật vất vả đem hết toàn lực phun ra một câu, hai chân “Phóng ca” như nhũn ra, tê liệt ngã xuống bên tường, chỉ còn có thể thở dốc.

“Quả nhiên không phải...” Chương quỳ đứng bên thì thảo tự nói, ghé mắt xem Hán tử trung hậu, ôm quyền mỉm cười, “Tại hạ mặc dù cô lậu quả văn, cũng biết được ‘Toái Tâm chỉ’ vốn là độc môn tuyệt kỹ của Tô lâu chủ Triều Mộ Lâu, nếu vừa rồi các hạ sử ra thật sự là ‘Toái Tâm chỉ’, như vậy...”

“Nếu ta nói ta chính là Tô Phóng,” Hán tử trung hậu thản nhiên, “Người có tin không?”

“Này...” Chương quỳ trầm ngâm không nói. Vừa rồi trong lúc đánh nhau, chính mình đã tận mắt nhìn thấy thủ pháp ám khí tinh diệu tuyệt luân của thanh niên tú lệ cùng nội công thâm hậu độc bộ thiên hạ của Hán tử trung hậu. Hai khóa cương châm kia tốc độ nhanh đến hoa mắt, còn vị còn lại lấy tay gỗ kiếm dễ dàng như gỗ đậu hũ, mới nháy mắt, hai thanh lợi khí đã thành tro tàn. Võ công hai người này có thể lấy “sâu không lường được” để hình dung, chẳng lẽ thật là...

“Sư phụ,” Thạch Mạc Phi nhảy dựng lên chạy tới, bày tỏ lòng tin cậy vô cùng của mình với sư phụ, “Ta tin tưởng người!”

“Hắc hắc, đồ đệ ngoan,” Nghe thấy lời ấy, Hán tử trung hậu thoáng chốc thư thái toàn thân, mặt mày hớn hở, “Coi như không uống công sư phụ thu nhận người, ha ha ha...”

“Nhưng mà,” Thạch Mạc Phi nhìn “Phóng ca” rúc vào góc tường, khó hiểu hỏi, “Vừa rồi Hán tử dùng ngón tay đục lỗ trên đỉnh nguyên bảo cũng rất lợi hại a, vì sao bây giờ hần...”

“Kỳ thật...” Rảnh rỗi đứng bên xem chừng nửa ngày, thanh niên tú lệ đi ra phía trước, nghiêm trang nói với Thạch Mạc Phi, “Công phu đục lỗ này rất đơn giản.”

“Thật sự?” Thạch Mạc Phi bán tín bán nghi.

“Đương nhiên.” Thanh niên tú lệ mặt không đổi sắc lấy từ trong lòng ra một thỏi vàng, “Có muốn ta thử cho người xem không?”

“Có!”

“Ta cũng muốn xem!” Thủy Dung không cam lòng rút lại phía sau. Không chỉ có hai người bọn hần muốn, mấy đại nhân chung quanh cũng đồng loạt đuổi thẳng cổ.

“Hảo!” Thanh niên tú lệ y như “Phóng ca” vừa biểu diễn, năm ngón tay co thành trảo cầm thẳng vào. Quả nhiên, thỏi vàng kia rơi xuống mặt đất, trên đỉnh nguyên bảo vô khuyết có thêm năm cái lỗ.

“Oa!!” Thủy Dung kích động vỗ tay hoan hô, “Sư phụ giỏi quá!”

“Này chưa là gì.” Thanh niên tú lệ mỉm cười, “Dung Dung, sư phụ cho người xem thứ lợi hại hơn.” Dứt lời, y tùy ý đem đỉnh nguyên bảo trên tay nắn bóp ấn bẹp vo tròn, không mất bao nhiêu công sức, một con cún con đuôi ngắn, mập mập tròn vo đáng yêu đã hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người, khiến cho toàn bộ đều trợn trắng mắt.

“Dung Dung,” Thanh niên tú lệ cúi người ngó Dung Dung đang nhìn không chuyển mắt, “Thích không?”

“Ân.” Thủy Dung ra sức gật đầu.

“Tặng cho người.” Thanh niên tú lệ cười mỉ mỉ đưa tiểu cẩu cho Thủy Dung, lười biếng đứng dậy, “Lấy đi chơi đi.”

“Tạ ơn sư phụ!!” Thủy Dung phấn khởi nhận lấy tiểu cầu màu vàng, bưng ở lòng bàn tay yêu thích không buông.

“Sư phụ...” Thạch Mạc Phi kéo dài thanh âm, thập phần hâm mộ, vẻ mặt chờ đợi nhìn sư phụ mình.

“Được rồi.” hán tử trung hậu gãi gãi đầu, không thể trốn tránh nói, “Ta cũng nặn cho ngươi một con là được, bất quá, tay nghề của sư phụ ngươi không tốt như vậy a...”

“Không sao.” Vẻ mặt Thạch Mạc Phi lập tức tỏa sáng, mi phi sắc vũ, “Ta rất tin tưởng ở sư phụ!”

Sự thật chứng minh, có một số việc chỉ tin tưởng thôi còn xa mới đủ. Thạch Mạc Phi ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn trái nhìn phải một đồng cao thấp, bên vẹo bên lệch, không rõ hình dạng: “Sư phụ, đây là cái gì?”

“Đây là... Ha ha...” Hán tử trung hậu tỉ mỉ đánh giá nửa ngày “kiệt tác” của mình, không xác định nói, “Đây là con chim... không đúng, đây là cái cây... cũng không đúng... ta cảm thấy so ra cũng khá giống núi... Đồ đệ, ngươi nghĩ sao?”

“... Sư phụ,” Trầm mặc một lát, Thạch Mạc Phi ngẩng đầu nghiêm túc đánh giá, “Khả năng nặn đồ vật của ngươi chẳng khác gì khả năng vẽ tranh của cha ta.” (tội nghiệp em, đã phải chịu đựng một lão cha như thế bây giờ đến lão sư phụ cũng...)

“Ách...”

“Mạc ca ca,” Thủy Dung phát tay hô, “Chúng ta cùng đi chơi đi!”

“Được!” Thạch Mạc Phi vung vẩy tay, cầm theo một ít đồ vật không rõ hình dạng chạy tới, trước khi đi còn không quên hảo tâm an ủi sư phụ đang ủ rũ của mình. “Sư phụ, ngươi đừng buồn. Mạc Phi sẽ không vì sư phụ nặn đồ vật quá kém cỏi mà coi thường ngươi.”

“... Vậy thật đúng là cảm ơn ngươi.” hán tử trung hậu lộ ra nụ cười khổ sâu sắc.

“A Phóng,” Thanh niên tú lệ nghiêm túc và trịnh trọng vỗ vai người yêu, “Ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không vì ngươi nặn đồ vật quá rách nát mà ghét bỏ ngươi... Ha ha ha ha...” Nói xong, rốt cục nhịn không được ôm bụng cuống tiểu, cười đến thiếu chút ngã lặn, khí chất tao nhã văn tĩnh gì đó đều ném lên chín tầng mây, căn bản chẳng còn một chút hình tượng.

Đầu này cười đến thoải mái, mọi người đứng xem lại không cười được một tiếng. Nguyễn Thiên Phong trừng lớn mắt gắt gao nhìn chằm chằm đồng đồ vật không rõ hình thù trong tay thiếu chủ, khuôn mặt rất giống vừa gặp quỷ; Lâm Hạo thật cẩn thận đưa tay sờ sờ kim cầu, miệng không ngừng thổ khí; chưởng quầy liếc nhìn dụi dụi trông mắt; miệng Tiểu Trương đủ để nhét vào một quả trứng chim; ngay cả hai tên đang run rẩy bên góc tường nhìn thấy cũng ghen hòng trôn trời, chờ người ra. Dù sao, người thường không phải ai cũng có thể tùy tiện nắn bóp một khối vàng nhẹ nhàng như nắn bột nhào. Nếu không phải vừa vặn có hai người đi lên trên lầu phá vỡ không khí nặng nề, chỉ sợ mọi người còn phải ngây ngốc hồi lâu.

Hai người này một nam một nữ, nam trên dưới bốn mươi, tai to mắt lớn; nữ tầm đầu ba mươi, dáng vẻ thướt tha mềm mại. Hai người nắm tay chậm rãi đi lên, trong nháy mắt chứng kiến người nào đó ở lầu hai, trên mặt hai người không hèn mà cùng hiện lên biểu tình không thể tin, nửa mừng nửa lo, hưng phấn không thôi. Cuối cùng, hai người hít sâu một hơi, đồng thời cúi đầu cung kính hành lễ.

“Thuộc hạ đàn (đà) chủ phân đàn Từ Châu Chu Dục (Đỗ Cửu) ra mắt cốc (lâu) chủ.”

“Lão Chu,” Thanh niên tú lệ vuốt cằm, “Đã lâu không gặp, gần đây được không?”

“Nhờ phúc cốc chủ,” Chu Dục cười đến không nhìn thấy mắt, “Thuộc hạ hết thấy bình an. Chính là ba năm không thấy cốc chủ, vô cùng nhớ mong.”

“Đỗ Cửu,” hán tử trung hậu cười trêu chọc, “‘Vọng Cửu các’ của người ta cũng đã chạy đến đại môn, khi nào thì mời uống rượu mừng a?”

“Lâu chủ...” Nói ra một câu, Đỗ Cửu luôn luôn lợi hại lại hơi hơi đỏ mặt.

“Thuộc hạ Vương Đại Phú tham kiến cốc chủ.” Chưởng quầy sau khi lấy lại tinh thần liền bước lên phía trước khom người thi lễ.

“Thuộc, thuộc hạ...” Bởi vì quá mức kích động khấn trương, Tiểu Trương liên tục lắp bắp, “Trương, Trương Tiểu Lập tham, tham kiến cốc chủ.”

“Miễn,” Lôi Ngọc mỉm cười khoát tay, “Các người vừa rồi làm rất khá.”

“Tạ cốc chủ.” Vương Đại Phú cùng Trương Tiểu Lập nhất tề toét miệng cười.

“Hô...” Nguyễn Thiên Phong lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, Lâm Hạo lại thở ra một hơi thật dài, hai người ngằm hiểu nhìn nhau cười. Xem ra thiếu chủ bái đứng sự phụ rồi.

“Tiểu Ngọc Nhi,” Tô Phóng chỉ hai người hoàn toàn ngã xuống đất, co quắp lại như bùn nhão, “Người tính xử trí hai người này thế nào?”

“Cái này sao...” Lôi Ngọc tùy tay lấy ra một thỏi vàng, miết về phía nam tử cao lớn giả mạo Tô Phóng, “Vị huynh đài này, người vừa mới biểu diễn thật ngoạn mục, tại hạ rất muốn được thưởng thức một lần nữa. Nếu người có thể dùng tay đục lỗ vào đỉnh vàng này, tề nhân sẽ cung tiễn nhị vị bình yên rời đi. Bất quá,” Ngữ khí y thay đổi, “Vạn nhất trên đó thiếu cái lỗ nào, các người phải trả ta ngón tay đấy, không biết ý huynh đài thế nào?”

“Ta... ta... ta...” Dưới nhãn thần sáng như thu thủy, lạnh như hàn băng của đối phương, “Phóng ca” giống như éch dưới mắt rắn, cả người run rẩy không ngừng.

“Sao người lại sợ hãi như vậy?” Đang chơi một bên, Thủy Dung dừng động tác, đi tới trước nghiêng đầu nghi hoặc, “Sư phụ ta nói cái này rất đơn giản.”

“Đúng vậy,” Thạch Mạc Phi cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, “Người không phải vừa làm một lần sao? Không làm tiếp lần nữa được sao?”

“Ồ ồ,” Tô Phóng cười hì hì tìm trên người “Phóng ca” đỉnh vàng có năm cái lỗ đưa cho Thạch Mạc Phi. “Người nhìn kỹ một chút.”

“... Ta hiểu rồi.” Thạch Mạc Phi quan sát trong chốc lát, ngửa đầu nói, “Tất cả các lỗ đều lớn nhỏ như nhau.”

“Mạc ca ca,” Thủy Dung nhặt thỏi vàng “Phóng ca” biểu diễn ban nãy, “Cái này cũng giống y như vậy.”

“Các ngón tay của một người ít nhiều luôn có sự khác biệt về độ lớn,” Lôi Ngọc cười nhẹ, “Sao có thể giống nhau như đúc?”

“Dung Dung, người xem.” Thạch Mạc Phi và Thủy Dung nhặt thỏi vàng lên nắn bóp, nhất thời, một khối nguyên bảo toàn vẹn lóng lánh lại xuất hiện trước mắt mọi người.

“Chơi vui thật.” Thủy Dung tò mò dùng ngón tay trắng trắng mềm mềm nhẹ nhàng chọc vài cái.

“Làm tốt lắm.” Tô Phóng cầm lấy khối nguyên bảo trong tay Thạch Mạc Phi tỉ mỉ xem xét, “Nếu không nhìn gần, đúng là không nhận ra mặt trên có mối nối.”

“Cho nên mới có thể khiến người mắc mưu.” Lôi Ngọc thản nhiên, “Bọn hần chỉ cần thu hút sự chú ý của mọi người trong thời gian ngắn là được,” y tà mắt liếc “Phóng ca”, “Ta nói có đúng không?”

“Đúng... đúng...”

“Người tên là gì?” Tô Phóng hỏi, “Làm nghề gì?”

“Tiểu... tiểu nhân tên... tên là Mã Nhị Thuận... Là... là ... người diễn trò... trên đường, đường cái... phía đông thành Hoài An...”

“Người thì sao?” Lôi Ngọc lạnh lùng nhìn chăm chú vào nam tử thanh tú chỉ lo run không rên một tiếng.

“Nhân, nhân gia...Ta... Ta tên là Phan, Phan Văn...Là... là... người diễn... vai... tì nữ... trong gánh hát... ở thành Hoài An...”

Khó trách! Mọi người tỉnh ngộ.

Sắc diện Lôi Ngọc lại càng trầm, y nghiêm mặt hỏi: “Các người là người Hoài An?”

“Đúng, đúng vậy...”

“Ngô...” Lôi Ngọc trầm ngâm một lúc lâu, “Là ai gọi các người đến đây diễn trò?”

“Là, chính là... sáu người chạy, chạy trốn... vừa rồi...” Phan Văn dứt quãng nói, “Đêm, đêm qua... bọn hăn trộm đưa... chúng ta vào thành...”

“Các người ngủ lại nơi nào?”

“Không, không biết... Bọn, bọn hăn dùng xe ngựa... đưa chúng ta đi... còn... che mắt chúng ta... mãi đến trưa hôm nay... bọn hăn mới cho chúng ta ra đường... muốn, muốn chúng ta đến, đến nơi này...”

“Chẳng lẽ các người chưa từng nghe qua quy củ của Tuyệt Tâm Cốc và Triều Mộ Lô?” Tiểu Trương giận dữ, “Lại dám to gan lớn mật đến đây mạo danh?!”

“... Bởi vì... Bọn hăn trả cho chúng ta... mỗi người... một trăm lượng... vàng...” Mã Nhị Thuận cúi đầu nói.

“Mỗi người một trăm lượng vàng? Ra tay thật hào phóng.” Tô Phóng lắc đầu thở dài, “Coi bộ, các người thật sự không biết gì.”

“Đúng a,” Lôi Ngọc chậm rãi gật gật đầu, “Người không biết gì thì không có giá trị tồn tại...”

“Ta, ta biết!” Phan Văn bỗng nhiên hét lớn, “Nhân, nhân gia... Ta, ta nhớ ra rồi... Trong sáu người kia có một người thanh âm đặc biệt trầm thấp...”

“Đúng, đúng!” Mã Nhị Thuận vội vàng bổ sung, “Còn có một người trên tay trái... không, trên cổ tay phải có một vết bớt màu đỏ...”

“Đúng đúng đúng!” Phan Văn nói tiếp, “Chính hăn cởi khăn che mặt cho chúng ta...”

“Lời này là thực?” Lôi Ngọc nhú mày.

“Thật, thật sự, thiên chân vạn xác!” Mã Nhị Thuận chỉ thiên thề địa, hận không thể móc cả tim ra, “Bọn hăn chỉ nói cho chúng ta nghe những chuyện nhỏ... Đến lúc đó sẽ có hỗn loạn... chúng ta có thể... nhân cơ hội trốn... Ai biết... Ai...” Y buồn rười rượi thở dài một tiếng.

“Nhị Thuận ca...” Phan Văn ủy khuất xoa xoa khóe mắt.

“Phan lão đệ...” Mã Nhị Thuận nghe tiếng tha thiết trông sang.

Hai người bọn hăn nước mắt lưng tròng nhìn nhau, loại tình cảm đồng bệnh tương lân trào ra không thể vãn hồi. Trong khoảng thời gian ngắn, từ bi thương, đến sợ hãi, buồn khổ, sầu bi... tất cả hợp lại rồi bạo phát, hóa thành tiếng khóc khản khản thiết thiết, thê thê lương lương.

“Ô ô ô...” Phan Văn rút ra một cái khăn hoa khóc thút tha thút thít, tựa như nước chảy sông dài, vãn vãn tĩnh tĩnh.

“Oa oa oa...” Mã Nhị Thuận lại giống như nước sông Trường Giang, gào khóc hô to, đầm ngực dậm chân, phát tiết ngàn dậm, khóc đến thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang, cái này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: “Thảm a.”. Hừ mọi người đứng xem đều muốn nhao nhao chạy trốn, che tai giả điếc.

“Sư phụ,” Thủy Dung nhìn người trước mặt khóc chảy thành sông, hỏi nhỏ, “Có phải hăn nghĩ người muốn chặt ngón tay hăn nên mới khóc thương tâm như vậy?” Bé con ngẩng ngẩng, không tự chủ nhăn lại khuôn mặt nhỏ nhắn, “Thật sự cần ngón tay sao? Chặt ngón tay nhất định sẽ rất đau.”

Lời vừa nói ra, tiếng khóc như sấm.

“Khụ,” Lôi Ngọc giả bộ ho khan một tiếng, “Được rồi, hôm nay sư phụ nể mặt người, tha cho bọn hăn một lần.”

Nói cũng kỳ quái, mới nói một câu, mưa to như trút nước đã hóa thành mưa phùn rải rải.

“Này, nghe thấy không?” Tô Phóng khoan thai, “Hai người các người còn không mau đi? Nếu chờ chúng ta thay đổi ý kiến...”

Một câu chưa hết, hai người đương đầu thương muốn chết trên mặt đất đã sinh long hoạt hổ nhảy bật người lên, nhanh như chớp chạy vội xuống lầu, nhìn tốc độ kia, nói là “chạy nhanh như thỏ” cũng không quá lắm.

“Ngón tay các người bốn cốc chủ tạm thời nhớ kỹ,” Trong mắt Lôi Ngọc hiện lên một tia giảo hoạt quang mang, cao giọng, “Lần sau gặp mặt, mang cả tiền lời đến cho ta.”

Phanh, quang...Cô lỗ lỗ lỗ...Nghe thanh âm này, hiển nhiên đã có người nửa đường sảy chân lăn xuống lầu.

“Ai nha!” Thủy Dung đặt một tay lên tay vịn, thân mình tròn vo nhoài ra nhìn dưới lầu.

“Cẩn thận!” Thạch Mạc Phi tiến lên ôm chặt eo Thủy Dung, chính mình lại nhịn không được mà thò đầu ra.

“Thiếu chủ!” Hai hài tử phiêu phiêu dang dang, tư thế nửa treo nửa giắt trên không trung khiến cho Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo sợ tới mức hồn phi phách tán. Hai người nhất tề vắt chân chạy như điên, dùng sức chụp tới trước. Hậu quả của việc dùng sức quá mạnh là bốn người ngã chồng lên nhau ở cửa thang lầu, khuỷu tay Thủy Dung đánh vào ngực Lâm Hạo, chân trái Lâm Hạo giẫm lên chân phải Nguyễn Thiên Phong... Rối loạn qua đi đến hồi kết thúc, Thạch Mạc Phi lẳng lặng ngồi trên bụng Nguyễn Thiên Phong đang ngửa mặt nằm thẳng cẳng, nhìn xuống dưới lầu, lại nhìn Lâm Hạo cũng biến thành đệm lưng cho Thủy Dung bên cạnh, lẩm bẩm nói: “Thật đáng thương...”

Đêm dài người tĩnh, mọi thanh âm câu tịch.

Ngoài thành Từ Châu, sâu trong rừng rậm.

Bốn người bịt mắt.

Hai người khom lưng cúi đầu, phục sức một hồng, một lam.

Hai người khoanh tay mà đứng, y sam một thanh một hắc.

“Các người làm việc kiểu gì vậy?” Hắc y nhân bịt mắt cao cao gầy teo không vui nói, “Ngay cả việc nhỏ như thế cũng không làm được!”

“Khởi bẩm ... trang chủ,” Hồng y nhân bịt mắt thanh âm trầm thấp cúi đầu sợ hãi, “Chuyện này vốn rất thuận lợi, chính là... ai biết nửa đường lại mặc danh kỳ diệu chạy ra hai tên gia hỏa... Thuộc hạ vì thế mới thất thủ...”

“Nga?” hắc y nhân bịt mắt hiển nhiên phi thường vừa lòng với hai chữ “Trang chủ” phía trước, giọng điệu lập tức dịu đi không ít, “Các người có biết hai tên gia hỏa gây rối kia đến tột cùng là ai?”

“Thuộc hạ chỉ biết một tên trong đó có công phu ám khí rất cao, tên còn lại chỉ công lại càng xuất thần nhập hóa, nghe nói hình như là ... Toái Tâm chỉ.”

“Toái Tâm chỉ?!” Thanh y nhân bịt mắt dáng người cường tráng, lưng hùm vai gấu đột nhiên cả kinh, “Chẳng lẽ chính là Tô Phóng?!”

“Thuộc hạ không biết.” Lam y nhân bịt mắt luôn giữ im lặng khom người cung kính, “Thuộc hạ chỉ nghe người kia gọi hắc y là ‘A Phóng’.”

“...Nói như thế,” Ánh mắt hắc y nhân bịt mắt chớp động, “Người có công phu ám khí rất cao kia đích thị là Lôi Ngọc?”

“Này... Y tự xưng ‘cốc chủ’, nhưng thuộc hạ còn chưa thể xác định.” Hồng y nhân bịt mắt chần chờ, “Xem bề ngoài thì một chút cũng không giống, bất quá võ công của bọn hắc y... đích thật sâu không lường được...”

“Ngô...” Hắc y nhân bịt mắt trầm ngâm thật lâu, “Lập tức phái người đi điều tra thân phận hai người kia cho rõ ràng. Còn có, đừng xuống tay trong thành Từ Châu nữa, nơi này dù sao cũng là địa bàn của Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo, lần này việc cơ mật bại lộ, bọn hắc y chắc chắn sẽ cảnh giác. Hết thấy chờ hai tên tiểu quỷ rời khỏi Từ Châu rồi nói sau, tránh khiến cho bọn hắc y hoài nghi.”

“Rõ.”

“Dù sao sớm hay muộn hai tiểu quỷ kia cũng phải đến Dương Châu,” Thanh y nhân bịt mắt cười nhe răng, “Các người dọc đường cần chiêu đãi nhị vị thiếu gia cho ổn thỏa, nhất định phải bắt sống.”

“Thỉnh các chủ yên tâm,” Lam y nhân bịt mặt nịnh hót, “Thuộc hạ nhất định tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy.”

“Ta còn chưa phải các chủ. Lão Hồ, người xưng hô như thế, ta đảm đương không nổi.” Thanh y nhân bịt mặt tuy giọng điệu lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại khó nén mừng thầm, cho thấy nội tâm thập phần hưởng thụ.

“Hắc hắc,” Hắc y nhân bịt mặt ngoài cười trong không cười, “Người còn khiêm tốn cái gì? Chỉ cần qua hai năm tháng ba, người chính là các chủ Dịch Hoa Các, còn ta...”

“Người cũng sẽ đi lên ngai vàng trang chủ Truy Nhật sơn trang. Đến lúc đó thiên hạ bạch đạo liền ở trong tay chúng ta...” Thanh y nhân bịt mặt âm hiểm kéo dài tiếng nói, tầm mắt hai người đụng nhau, đồng thời cười to.

“Ha ha ha ha ha...”

Trong rừng cây yên lặng thoáng chốc vang lên một trận ồn ào khó nghe.

Vọng Cửu Các.

Giờ hội.

Sao trời dày đặc bóng đêm thâm trầm.

Hai bóng người lén lút từ trong phòng chạy ra, khẽ bước về hướng một gian sương phòng hậu viện. Hai người một đông một tây cuốn tới cửa sương phòng, bỗng nhiên phát hiện đối diện có người, nường theo ánh trăng nhìn lên, không hẹn mà cùng thất thanh kinh hô: “Là người!” Nói xong, đồng thời che miệng.

“Hắc hắc,” Chờ trong chốc lát, thấy trong sương phòng không có động tĩnh, Nguyễn Thiên Phong mới cười khan một tiếng, “Kỳ quái, nửa đêm Lâm dà chủ không nằm nghỉ ngơi trong phòng, lén lút tới đây làm gì?”

“Nguyên lai người cũng biết bây giờ là nửa đêm a,” Lâm Hạo không khách khí đảo cặp mắt trắng dã với hắn, “Vậy người dáo dác ở đây làm chi?”

“Ta? Hắc hắc,” Nhãn châu Nguyễn Thiên Phong xoay động, “Ta đặc biệt đến xem thiếu chủ chúng ta ngủ có ngon không.” Hắn liếc xéo Lâm Hạo, “Ta xem người bộ dạng khả nghi, rõ ràng trong lòng có quỷ...”

“Hừ, chỉ có người được phép tới thăm thiếu chủ, còn ta thì không sao?” Lâm Hạo đúng lý hợp tình hỏi lại, “Ta cũng rất quan tâm thiếu chủ chúng ta, chẳng lẽ tới thăm một chút cũng không được?”

“Được, đương nhiên được.” Cửa sương phòng không gió mà mở, một tiếng nói tao nhã êm tai từ trong phòng từ từ truyền ra, “Tất cả vào đi, cẩn thận đừng đánh thức thiếu chủ các người.”

Nguyễn, Lâm hai người đưa mắt nhìn nhau, người trờng ta ta trờng người, tâm không cam tình không nguyện rồi lại vô kế khả thi bước chân vào phòng.

Trong sương phòng ngăn thành hai gian, gian trong một mảnh tối đen, gian ngoài thì thấp một chiếc đèn không quá sáng, nhưng đủ để khiến cho người ta nhìn rõ bài trí. Phòng thập phần rộng rãi, góc tường xếp gọn một đôi bình cổ tiền triều to lớn; trên tường trừ bỏ mấy tấm tranh chữ, không còn vật nào khác; trong phòng bày biện một giường, một bàn, bốn ghế, có vẻ sạch sẽ phi thường trang nhã.

Tô Phóng đứng ở cửa, cười hì hì nhìn khách đêm khuya không mời mà tới, Lôi Ngọc một tay nâng đèn, một tay ra hiệu cho bọn họ chớ có lên tiếng, đưa mắt bảo đi theo mình vào phòng trong. Trên giường lớn mềm mại thoải mái, hai hài tử đang ngủ say sưa, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Thủy Dung lỏng lẻo bắt lấy y phục của Thạch Mạc Phi, một cánh tay của Thạch Mạc Phi đặt trên vai Thủy Dung, hai người mặt thiếp mặt, đầu đụng đầu, còn lộ ra một nụ cười ngọt ngào. Thật đáng yêu! Nguyễn Thiên Phong thấy thế thiếu chút không khống chế nổi bản thân mà tràn ra nước miếng.

“Đi ra ngoài.” Nhẹ nhàng dịch góc chăn cho hai hài tử đang ngủ say, Lôi Ngọc dẫn hai thuộc hạ trung thành thừa dịp bóng đêm mở mật sập soạn tới thăm thiếu chủ của mình đi ra phòng ngoài.

“Bọn hắn ngủ ngon giấc không?” Tô Phóng ngồi dựa trên ghế bạch đàn, bộ dạng lười biếng hỏi.

“Ngon, ngon lắm.” Lâm Hạo nhìn trái nhìn phải, có chút không tự nhiên trả lời.

“Nếu hai vị đã thăm thiếu chủ của các người xong, vậy mời trở về đi.” Lôi Ngọc lẳng lặng đặt ngọn đèn trên tay xuống bàn, rõ ràng nói.

“Này...” Nguyễn Thiên Phong ấp a ấp úng, “Kỳ thật...”

“Lôi cốc chủ,” Lâm Hạo ngập ngừng, “Tại hạ...”

“Các người đến tột cùng muốn nói gì?” Lôi Ngọc nhíu mày.

“Khụ khụ...” Nguyễn Thiên Phong nhìn Lâm Hạo ở bên, bất an đứng thẳng.

“Ách...” Lâm Hạo dùng khoeo mắt liếc Nguyễn Thiên Phong, muốn nói lại thôi.

“Ta đoán một chút.” Tô Phóng rót cho mình chén nước, không nhanh không chậm hỏi, “Các người đêm khuya đến tận đây, là vì sáu người ra tay đánh lén trên lầu hôm nay?”

“... Đúng vậy.” Nguyễn, Lâm hai người liếc nhau, gật đầu thừa nhận, “Chính là... ta không muốn cho người này dự thính...” Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng, lại đồng thời cầm miệng, trừng mắt với nhau giống như gà chọi, ai cũng không chịu lùi nửa bước.

“Ta hiểu rồi.” Lôi Ngọc tỏ vẻ thông hiểu, đồng tình nói, “Trong bang xuất hiện kẻ phản nghịch, chuyện xấu xí như vậy, đương nhiên không thể để cho kẻ khác biết.”

“Làm sao ngài biết?!” Nguyễn, Lâm hai người chột cả kinh, rồi sau đó ghen hòng trân trối nhìn nhau, trong ánh mắt tràn ngập không thể tin, thật lâu sau mới tỉnh lại, há to miệng chỉ đối phương, “Người cũng là...?!”

“Quả thế.” Tô Phóng vừa lòng vuốt cằm, “Xem thần sắc buổi trưa của các người, chúng ta đã đoán được bảy tám phần, hiện giờ có vẻ hoàn toàn chính xác.”

“...Ai,” Nguyễn Thiên Phong thở dài, suy sụp nói, “Nhị vị thật là mắt sáng như đuốc, nhìn rõ mọi việc...”

“Đúng a,” Lâm Hạo thở dài theo, “Cái gì cũng không thoát khỏi ánh mắt nhị vị...”

“Đã khích lệ rồi.” Lôi Ngọc tùy tay lôi ra một cái ghế, thông dong ngồi bên cạnh Tô Phóng, cười tươi như hoa. “Chúng ta muốn nghe cao kiến của các người, mọi người không ngại thì ngồi xuống hảo hảo trò chuyện.”

... ..

Một cái bàn.

Bốn người.

“...Thực không dám giấu diếm,” Nín đến nửa ngày rốt cục quyết định phun ra, Nguyễn Thiên Phong trên mặt thần sắc lo lắng, “Trưa hôm nay hai người cầm đầu định bắt cóc thiếu chủ kia, một người trong đó thân hình động tác phi thường tương tự với đàn chủ phân đàn Hoài An của tệt trang “Tử mẫu quả” Lê Thượng. Hơn nữa, đúng như lời Phan Văn, thanh âm của hắn cũng thập phần trầm thấp, vì vậy, tại hạ hoài nghi...”

“Người hoài nghi hắn là Lê Thượng?” Tô Phóng nhất tâm kiến huyết.

“... Không sai.” Trầm mặc một lát, Nguyễn Thiên Phong nói từng chữ từng chữ.

“Người thì sao?” Lôi Ngọc tà mầu liếc về phía Lâm Hạo không nói tiếng nào.

“Nhắc tới cũng thật khéo,” Lâm Hạo thần sắc ngưng trọng, “Người cầm đầu kia có vài phần giống với đàn chủ phân đàn Hoài An của tệt các ‘Phích lịch chuông’ Hồ Khai Tuyền. Nghe Mã Nhị Thuận nói trên cổ tay phải của một người có một vết bớt màu hồng, cũng phù hợp với đặc trưng của Hồ Khai Tuyền.”

“Nói như vậy,” Lôi Ngọc ngược đôi lông mày tú khí, “Người này vô cùng có khả năng là Hồ Khai Tuyền?”

“... Đúng vậy.” Lâm Hạo hơi buồn khổ nói.

“Ngô...” Tô Phóng suy nghĩ, “Nếu suy đoán này là chính xác, vậy vì sao Lê Thượng của Truy Nhật sơn trang lại liên thủ với đối thủ cạnh tranh Hồ Khai Tuyền của Dịch Hoa Các bắt cóc thiếu chủ của mình?”

“Suy đoán hẳn là đúng,” Trong mắt Lôi Ngọc tinh quang chợt lóe, “Về phần tội danh bắt cóc thiếu chủ bốn môn, không phải một người chủ trì phân bộ có thể đảm đương nổi, sau lưng hai người bọn họ tất nhiên có bàn tay khác.”

“Tệ nhân cũng nghĩ vậy,” Nguyễn Thiên Phong liên tiếp gật đầu, “Bằng vào một Lê Thượng, hẳn còn chưa có lá gan kia.”

“Đúng a,” Lâm Hạo khinh thường, “Hồ Khai Tuyền chỉ giỏi mồm miệng, cả ngày chỉ biết a dua bợ đỡ nịnh hót, nếu sau lưng không có chỗ dựa, đánh chết y cũng không dám có ý đồ động vào thiếu chủ.”

“Bọn hắn vừa mới thất thủ, tất sẽ ngóc đầu lại,” Hai mắt đậu xanh của Nguyễn Thiên Phong không ngừng đảo tới đảo lui, “Việc khẩn cấp trước mắt là làm sao đưa thiếu chủ an toàn đến bên trang chủ.”

“Còn có,” Lâm Hạo bổ sung, “Việc thiếu chủ bị tập kích cũng cần cấp báo với các chủ.”

“Ta biết rồi,” Tô Phóng nhìn bốn ánh mắt tràn đầy kỳ vọng trước mặt, nội tâm đã hiểu rõ. “Các người muốn nhờ chúng ta đem Mạc Phi và Dung Dung đến Dương Châu gặp trang chủ và các chủ của các người?”

“Dù sao chúng ta vốn đã hẹn cùng bọn Dung Dung đến Dương Châu,” Lôi Ngọc cười, “Thuận tiện đi bài phỏng Thạch trang chủ và Thủy các chủ cũng không sao. A Phóng, người thấy thế nào?”

“Tiểu Ngọc Nhi,” Tô Phóng cột nải nhún vai, “Tùy người, ta không có ý kiến.”

“Đa tạ nhị vị, tại hạ vô cùng cảm kích.” Không đợi Lôi Ngọc quảng cho Tô Phóng ánh mắt xem thường, Nguyễn Thiên Phong cùng Lâm Hạo đã mừng rỡ như điên đứng dậy cung kính lạy dài thi lễ với bọn hắn.

“Nhị vị yên tâm,” Tô Phóng cam đoan, “Chúng ta tuyệt sẽ không để đồ đệ mình thiếu một cái lông tơ. Về chuyện của Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền,” Ánh mắt hắn híp lại, “Tiểu Ngọc Nhi, người có nắm chắc không?”

“Đương nhiên.” Lôi Ngọc khẳng định.

“Cái gì?” Nguyễn, Lâm hai người ở một bên nghe không hiểu ra sao.

“Ta đã hạ vào cổ tay bọn hắn một loại thuốc,” Lôi Ngọc chậm rãi giải thích, “Trong vòng nửa tháng, trên thân người bị hạ sẽ có một mùi độc đáo, chỉ cần lướt qua trên đường trong thành Hoài An, là thật là giả lập tức sẽ lộ chân tướng.”

Thì ra là thế! Nguyễn, Lâm hai người tỉnh ngộ.

“Việc này phiền Lôi cốc chủ lo lắng.” Nguyễn Thiên Phong hữu lễ.

“Không vấn đề.” Lôi Ngọc một hơi nhận lời, sóng mắt y lưu chuyển, khe khẽ mỉm cười yếu ớt, “Thực ra tại hạ có một chuyện muốn phiền nhị vị.”

“Lôi cốc chủ thỉnh giảng, tệ nhân sẽ dốc toàn lực ứng phó, không phụ ngài sở thác.” Mỹ nhân như ngọc, thô khí như lan, Nguyễn Thiên Phong trộm lau nước miếng nơi góc miệng, tỏ vẻ quyết tâm.

“Lần đi Dương Châu này sự tình trọng đại, không bằng chia binh làm hai đường, một sáng một tối cho thỏa đáng.” Lôi Ngọc nghiêm trang đề nghị.

“Lôi cốc chủ nói đúng.” Lâm Hạo có chút tán thành.

“A Phóng cùng ta và Mạc Phi, Dung Dung đi đại đạo lôi kéo sự chú ý của bọn hắn,” Lôi Ngọc cười không hảo ý, “Hai người các người cùng nhau ám độ trần thương, đi trước tới Dương Châu mật báo, thế nào?”

“Cùng nhau?!” Nguyễn Thiên Phong không không chế nổi bi thảm kêu một tiếng, không dám tin.

“Ta và hắn?!” Lâm Hạo giật mình mở to hai mắt, liên tục lắc đầu.

“Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền còn có thể liên thủ, các người vì sao không thể?” Lôi Ngọc thoáng chốc biến sắc, mặt trầm như nước.

“Này...” Nguyễn, Lâm hai người bị hù nhảy dựng, đưa mắt nhìn nhau.

“Đúng a,” Tô Phóng phụ họa, “Mọi người đều biết hai người các người thủy hỏa bất dung, lần này phải dùng phương pháp trái ngược, khác thường mới có thể chiến thắng.”

“... Cũng đúng...” Nguyễn Thiên Phong và Lâm Hạo lại nhìn nhau, miễn cưỡng thừa nhận.

“Vậy cứ làm thế đi.” Lôi Ngọc dứt khoát, “Sáng mai chúng ta mang bọn nhỏ đi trước, về phần các người, chỉ cần không khiến cho người ta hoài nghi, tùy các người hóa trang thành huynh đệ, tỷ đệ, phụ tử, mẫu tử (phu thê) cái gì cũng được.” Y dùng sức đẩy hai người đã hóa đá ra khỏi cửa, “Trở về mà hảo hảo thương lượng.”

Phanh.

Cửa sương phòng vô tình khép lại, đánh thức hai tượng đá tỉnh tỉnh mê mê. Hai người không hẹn mà cùng sờ sờ mũi, lại nhìn cánh cửa đã đóng, chỉ phải từng bước ủ rũ quay về tiền viện.

“Phốc.” Hai người vừa đi, mỹ nhân trong sương phòng nhin không được mà bật cười, “Cái gì ‘phương pháp trái ngược, khác thường mới có thể chiến thắng’? Nói cho cùng, người không phải muốn đùa bọn hần sao?”

“Chẳng lẽ người không phải?” Tô Phóng cười xấu xa, duỗi cánh tay ôm eo người yêu, chạm môi vào cần cổ mảnh khảnh xinh đẹp...

“Hay là thôi đi.” Thời điểm đôi môi cách nhau trong gang tấc, Lôi Ngọc đột nhiên đẩy tay Tô Phóng ra, bộ dạng uể oải đứng dậy.

“Vì sao?” Tô Phóng than thở một tiếng, bất mãn nói, “Ta không quan tâm.”

“Người không quan tâm, còn ta để ý.” Lôi Ngọc ghé mắt trừng hần một cái, “Đừng dạy hư tiểu hài tử.” Y quay đầu về phía phòng trong rì rì nói, “Nếu tỉnh rồi thì ra đây đi.”

“Hắc hắc hắc...Sư phụ...” Hai mái đầu tròn tròn từ sau cửa cẩn thận dò xét đi ra, hai nhãn tình đen nhánh, linh động mà nghịch ngợm nháy mắt không ngừng.

“Hắc hắc hắc...” Lôi Ngọc hai tay ôm ngực, ngoài cười trong không cười nói, “Các người cũng quá coi thường sư phụ rồi. Nằm trên giường nghe lén thì thôi đi, cứ nhiên còn dám trộm nhìn lén. Các người nói, lúc này phải phạt thế nào?”

“Lôi thúc thúc,” Thạch Mạc Phi đỏ mặt, vội vã tiến lên biện giải, “Chúng ta không có nhìn lén...”

“Thật sao?” Lôi Ngọc tà tà nâng một bên mày.

“Thật sự thật sự!” Thủy Dung lôi kéo góc áo Lôi Ngọc, liên tiếp nói, “Sư phụ, chúng ta thật sự không muốn nhìn trộm các người hôn môi.”

“Đúng a,” Thạch Mạc Phi nói tiếp, “Chúng ta vừa mới đi ra, liền thấy các người muốn hôn môi, cho nên...” Hần tò mò hỏi, “Sư phụ, hai nam nhân cũng có thể hôn môi? Ta nghe người khác nói như vậy là không đúng. Chính là, người là sư phụ ta, sư phụ làm như vậy hẳn là đúng phải không?”

“Khụ... đồ đệ,” Tô Phóng ho khan một tiếng, nghiêm mặt, “Có lẽ rất nhiều người sẽ nói làm vậy là không đúng, nhưng trong mắt sư phụ người và Lôi thúc thúc, chỉ cần hai người thích nhau thì không có gì không thể làm.”

“Nga,” Thạch Mạc Phi cái hiểu cái không gật gật đầu, “Ta hiểu rồi. Chỉ cần hai người thích nhau, làm việc gì cũng không quan trọng. Sư phụ, ta nói có đúng không?”

“Ách...này... không sai biệt lắm...” Tô Phóng cười khổ.

“Sư phụ,” Thủy Dung ngẩng khuôn mặt đỏ bừng, cao hứng nói, “Ta và Mạc ca ca cũng có thể hôn môi sao?” (ồ ồ!)

“Khụ khụ khụ khụ... Không...” Lôi Ngọc mới vừa uống một ngụm nước liền sặc ngay trong họng (Tô Phóng hoảng đến mức nhanh chóng tiến lên vỗ lưng thuận khí cho y), “Không được.” Y phủ định hoàn toàn.

“Vì sao?” Thủy Dung ủy khuất, “Ta rất thích Mạc ca ca a...”

“Ta cũng rất thích Dung Dung.” Thạch Mạc Phi bày tỏ thái độ.

“Mạc Phi, Dung Dung,” Lôi Ngọc nhìn hai hài tử ngây thơ, ngữ trọng tâm trường dạy bảo, “Hôn môi cũng không phải chỉ thích là được... Ách... còn cần có một loại cảm giác đặc biệt...”

“Cảm giác đặc biệt gì? Làm thế nào mới có?”

“Đúng vậy, vì sao các người có thể hôn môi mà chúng ta lại không thể?”

“...”

Nhìn hai bảo bối tò mò liên tiếp truy vấn, Tô Phóng cùng Lôi Ngọc mặt mỗi nhìn nhau, không tự chủ được mà nổi lên cảm giác thất bại sâu sắc muốn im lặng hỏi trời xanh. Cuối cùng, vẫn là do Tô Phóng bày ra dáng điệu sư phụ, hung dữ nghiêm mặt nói: “Tóm lại, hai người các người không được hôn môi, cũng không cho nhắc lại việc hôn môi. Về phần tại sao, đợi các người trưởng thành sẽ biết. Hiện tại lập tức quay về phòng ngủ cho ta, sáng mai còn phải lên đường, chẳng lẽ các người không muốn đi Dương Châu sao?”

“Tô thúc thúc thực hung dữ nga,” Thủy Dung vỗ vỗ ngực, nhỏ giọng nói thầm, “Dung Dung sợ hãi.”

“Đừng sợ.” Thạch Mạc Phi bắt chước bộ dạng giúp Lôi Ngọc vỗ lưng lúc nãy của Tô Phóng, vừa nhẹ nhàng vỗ về lưng Thủy Dung, vừa an ủi, “Sư phụ ta chỉ nói ngoài miệng vậy thôi, không tức giận thật đâu.”

“Tiểu tử,” Tô Phóng nghe thấy thế vừa bực mình vừa buồn cười, lập tức hung tợn quát, “Còn không lên giường, ta sẽ đánh mông người.”

“Đã biết.” Thạch Mạc Phi nghịch ngợm tặng cho Tô Phóng một cái mặt quỷ thật to, nắm tay Thủy Dung nhanh chóng bò lên giường lớn, thư thư phục phục nằm xuống.

“Này,” Tô Phóng khóc không ra nước mắt, “Đấy đâu phải giường các người...”

“Hôm nay chúng ta muốn ngủ cùng sư phụ.” Thủy Dung dương dương tự đắc tuyên bố.

“Dung Dung...” Lôi Ngọc không thể làm gì ngoài thở dài.

Nhìn thấy hai hài tử nằm trên giường kiên quyết không chịu đứng dậy, Tô đại lâu chủ Triều Mộ Lâu và Lôi đại cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc uy danh lan xa trong chốn võ lâm chỉ đành tròng mắt khuất phục. Dưới bốn đạo mục quang hưng phấn, chờ đợi, hi vọng cùng cầu khẩn, hai người bất đắc dĩ cởi bỏ ngoại y, một trái một phải đem tiểu đồ đệ đáng yêu và bướng bỉnh đặt ở chính giữa. Quên đi, thỉnh thoảng ném thử tư vị vừa làm sư phụ vừa làm cha cũng không tồi – Trước khi tắt đèn, trong đầu Tô Phóng và Lôi Ngọc không hên mà cùng hiện ra một ý nghĩ như vậy.

26. Chương 25: Ngoại Truyện 3(2)

Mười lăm tháng ba.

Hoài An.

Lễ mà lễ mề, du du đặng đặng trên đường, sau khi cưỡng chế đi dời ba mươi tám tên đạo tặc, đánh lui sáu mươi bảy cuộc mai phục, Tô Phóng đưa cả nhóm bốn người bình yên vô sự, thông dong bước chân vào đại môn thành Hoài An.

Bát Bảo cư.

Đây là tửu lâu lớn nhất và khí phái nhất Hoài An thành. Lầu cao chừng năm tầng, khác biệt với tửu lâu bình thường. Lầu này được xây theo dạng bảo tháp, nhìn càng thêm kỳ thú. Đầu bếp trong tửu lâu đều là người nổi danh được mời đến từ kinh thành, nghe nói lầu này từ khi mở ra vào năm trước, khách nhân tụ tập đông chưa từng có. Đội ngũ muốn vào lầu xếp hàng thẳng từ trong lầu ra đến ngoài thành, ngay cả khung cửa cũng suýt bị chèn gãy. Sinh ý thịnh vượng tới mức làm cho lão bản Tự Vân lầu đối diện tức giận đến khóc rống chảy nước mắt, muốn phá hoại mà không có gan, vì Bát Bảo cư chính là cửa cái của Hoài An đệ nhất đại bang Phi Long bang, nghiệp chủ lại là Nhị đương gia Phi Long bang “Vô ảnh cước” Cảnh Lạc Anh.

Thời điểm Lôi Ngọc và Tô Phóng mang theo hai hài tử đến Bát Bảo cư thì đã gần canh ba giờ thân, bên trong đã chật kín người, thật vất vả mới tìm thấy một góc gần cửa sổ lầu ba, lại dẫn tới vô số ánh mắt khác thường xung quanh.

“Sư phụ, tất cả mọi người đang nhìn người sao.” Nhận thấy ánh mắt kinh diễm xen lẫn với ghen tị và hâm mộ bốn phía, Thủy Dung tự hào cười, “Lần đầu tiên ta nhìn thấy sư phụ cũng cảm thấy rất xinh đẹp.” Ý thực quả quyết cường điệu, “Ngày cả rất nhiều a di ta từng gặp đều không đẹp bằng sư phụ.”

“Phốc...” Tô Phóng vội vàng che miệng mình, hai vai không ngừng co rúm, khuôn mặt trắng đến đỏ bừng, cố gắng nghẹn lại ý cười đã lên đến yết hầu. Nhưng khi hẩn thoáng nhìn thấy bộ dáng muốn phát tác mà không thể của Lôi Ngọc thì rốt cục không nhịn được cười ra tiếng. “Ha ha ha ha ha...”

“... Dung Dung,” Lôi Ngọc chậm rãi hung hăng chà đạp một phen bàn chân Tô đại lâu chủ dưới bàn, tao nhã dạy, “Không thể dùng xinh đẹp để miêu tả nam nhân, phải nói anh tuấn suất khí cao lớn khôi ngô khí phách hào hùng phong lưu phóng khoáng tiêu sái xuất chúng... nhớ kỹ chưa?”

“Ân,” Thủy Dung thật sự gật gật đầu, “Dung Dung nhớ kỹ.”

“Ngô,” Thạch Mạc Phi vội vội nói, “Ta cũng nhớ kỹ.”

“Hào hài tử.” Lôi Ngọc vừa lòng cười, mâu quang lưu chuyển, hai bên khóe môi nhẹ nhàng giương lên, giống như xuân hoa nở rộ, mềm mại ngọt ngào, khiến cho những người chăm chú xem mỹ nhân bốn phía nhìn không rời mắt.

“Khách, khách quan,” Tiểu nhị đứng bên bàn nhìn thấy nhất thanh nhị sở, đỏ ửng mặt lấp bắp hỏi, “Xin, xin hỏi các vị... muốn, muốn ăn gì?”

“Bưng lên mấy món sở trường của các người là được,” Tô Phóng tà mâu quét mắt nhìn hỏa kế hãy còn đần độn chưa kịp hồi hồn, “Còn không mau đi?”

“Ách... Vâng, vâng.” Hỏa kế lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, hốt hoa hốt hoảng chạy đi, còn không quên quay đầu nhìn mỹ nhân thêm một cái.

“Ai...” Phát ra thanh âm thờ dài to tiếng, Tô Phóng vẻ mặt ảm ức, u oán vô hạn nhìn mỹ nhân đang cười khanh khách, “Ta ăn dấm chua.” Hẩn trịnh trọng tuyên cáo.

“Sư phụ người muốn ăn dấm chua a?” Nếu sư phụ đã mở miệng, làm đồ đệ tự nhiên phải ngầm hiểu. Thạch Mạc Phi kiễng gót chân, cầm một bình dấm chua trên bàn, nỗ lực rót cho Tô Phóng một đĩa. “Sư phụ, thỉnh uống.” Hẩn nghiêng đầu đắc chí, giống như tranh công ngắm đầu xem xét sư phụ đang lâm vào trạng thái dở khóc dở cười của mình.

“Ách... cảm ơn.” Không đành lòng làm tổn thương đồ đệ nhỏ, Tô Phóng chỉ đành bắt dấm dĩ bụng một đĩa đầy dấm chua nhắm mắt uống một hơi cạn sạch.

“Không cần cảm ơn.” Thạch Mạc Phi vui vẻ giơ bình dấm trong tay, “Sư phụ còn cần không? Ta rót...”

“Ách... không, không cần, một đĩa là đủ rồi.” Tô Phóng hoảng hốt nhanh chóng tránh xa bình dấm chua.

“Phốc... Ha ha ha...” Lúc này đến phiên Lôi Ngọc bật cười, y ôm bụng cười đến suýt nghẹn, nửa ngày mới dừng lại, ngẩng đầu đối diện với hai cặp mắt đen bóng nghi hoặc.

“Sư phụ,” Thủy Dung khó hiểu, “Chuyện gì buồn cười như vậy? Dung Dung cũng muốn nghe.”

“Khụ... không có gì,” Lôi Ngọc thu lại nụ cười, nghiêm trang nói, “Sư phụ đang cao hứng thay cho Tô thúc thúc người. Mạc Phi, nếu ngày nào đó sư phụ người còn muốn ăn dấm chua nữa, vậy phiên người rồi.”

“Ân,” Thạch Mạc Phi giương đôi mày kiêu nhô nhỏ, ngẩng đầu ưỡn ngực bảo chứng, “Vô luận sư phụ muốn uống lúc nào, ta đều có thể rót cho hẩn.”

“Ta cũng muốn.” Thủy Dung không cam lòng rút lại phía sau, “Sư phụ, người chừng nào muốn uống? Ta cũng có thể rót cho người.”

“Cảm ơn người, Dung Dung.” Con mắt thanh tú bất hảo trượt xuống người Tô Phóng, Lôi Ngọc cười trộm, “Bất quá sư phụ người luôn rất ít khi ăn dấm chua.”

“Như vậy a...” Thủy Dung thất vọng bưng mặt tự hỏi trong chốc lát, đột nhiên hai mắt tỏa sáng, nhảy nhót nói, “Thế thì nước tương cũng được a?”

“Phốc...” Tô Phóng cùng Lôi Ngọc nhất tề toét miệng.

“Tiểu mỹ nhân,” Không khí hài hòa đột nhiên bị phá vỡ bởi một tiếng nói tùy tiện mười phần lưu manh cách bàn truyền đến, “Lại đây bồi đại gia mấy chén!”

Tô, Lôi hai người liếc nhìn nhau, tỉnh bơ chuyển mắt nhìn lại. Bàn kia có bốn nam một nữ, trong đó hai nam một nữ rõ ràng là người chốn phong nguyệt. Hai nam hài khoảng chừng mười lăm mười sáu, mi thanh mục tú, quyến rũ động nhân. Nữ tử tuổi chừng mười bảy mười tám, diễm lệ xinh đẹp, lúc này đang rúc vào lòng một hán tử ngăm đen trên dưới ba mươi, mềm mại mời rượu. Người vừa nói chuyện là một nam nhân khoảng hai bảy hai tám tuổi, một thân bạch y, bề ngoài tuấn mỹ, ánh mắt tà ác, ra vẻ tiêu sái phe phẩy thiết phiến trong tay, làm ra bộ dạng hấn cho là anh tuấn bất phàm, nhưng chỉ khiến người ngoài thấy được ngả ngớn.

“Lời các hạ có ý gì?” Mày rậm của Tô Phóng nhướng lên, thần sắc không đổi, nhưng trong đôi mắt vốn bình tĩnh ôn hòa nay mơ hồ lộ ra một cổ khí thế mãnh liệt như gió lớn thổi trước cơn giông.

“Ta nói vị lão huynh này,” Đáng tiếc vị nhân huynh phe phẩy thiết phiến có thần kinh quá mức chậm chạp, căn bản không đem hán tử nông thôn trung hậu thành thật để vào mắt, cười hì hì như cũ, “Người không biết vị mỹ nhân kia đi theo người quá mức ủy khuất sao? Một tên hai lúa cũng đòi vọng tưởng ăn thịt thiên nga? Cẩn thận nghẹn chết người.” Hấn lại tỉ mỉ đánh giá Lôi Ngọc từ đầu đến chân một phen, rung đùi đắc ý, “Sắc nước hương trời, chung linh dục tú như vậy, cả thiên hạ cũng chỉ có ta, trang chủ Truy Nguyệt sơn trang ‘Phi vân phiến’ Lăng Thính Nguyệt mới xứng có được.”

“Hừ.” Trong mắt Tô Phóng sát khí ẩn hiện.

“Đừng nghe hấn phóng thí.” Ánh mắt Lôi Ngọc lóe lên, nhẹ nhàng xoa bàn tay rục rịch của người yêu, ung dung cười nói, “Tâm ý của ta người còn không rõ? Sao phải đi nghe si ngôn mộng ngữ của tên hán điên.”

“Sách sách,” Lăng Thính Nguyệt nghe vậy không giận còn cười, “Tiểu mỹ nhân, miệng lưỡi cũng thực lợi hại, không biết công phu trên giường có tài giỏi như vậy?”

Tô Phóng đại nộ.

Lôi Ngọc mị mắt, khoe môi chậm rãi tràn ra một nét cười nguy hiểm.

“Sư phụ,” Một thanh âm non nớt làm tiêu đi không khí căng thẳng, Thủy Dung lúi cúi góc áo Lôi Ngọc tò mò hỏi, “Ta chỉ nghe thấy Truy Nhật sơn trang, còn Truy Nguyệt sơn trang là ở nơi nào?”

“Đúng a,” Thạch Mạc Phi nói tiếp, “Từ trước đến giờ ta chưa từng nghe thấy Truy Nguyệt sơn trang gì đó.”

Tuy rằng không hiểu lắm lời nói ngọt xớt của gia hỏa đối diện, nhưng trực giác của Thạch Mạc Phi và Thủy Dung cảm thấy hấn đang bắt nạt sư phụ mình. Sư phụ bị người bắt nạt, làm đệ tử sao có thể không trợ giúp một tay?

“Hảo đồ đệ.” Nhìn sắc mặt Lăng Thính Nguyệt tái xanh, tâm tình Tô Phóng chợt khoan khoái, triển mi nói, “Loại như Truy Nguyệt sơn trang, có biết hay không cũng không quan trọng.”

“Ngô...” Lôi Ngọc rồi rồi tiếp tục đổ dầu vào lửa, “Ta chỉ biết trang chủ trước kia của Truy Nguyệt sơn trang hấn là ‘Thiết phiến thần quyền’ Lăng Trọng, còn Lăng Thính Nguyệt, tiểu bối vô danh gì đó, chưa từng nghe đến.”

“Xú tiểu tử, người nói cái gì?!” Quả nhiên Lăng Thính Nguyệt lập tức bật người như bị lửa đốt dưới mông, nộ bất khả át vỗ mạnh xuống bàn, nhất thời chén đĩa loạn hoảng, nước canh văng khắp nơi, trúng vào những người đang ngồi xem bên cạnh. “Người dám lặp lại lần nữa, bốn công tử làm thịt người!” Sự tình liên quan đến danh dự của mình trên giang hồ, Lăng Thính Nguyệt rốt cục bất chấp phong độ nổi trận lôi đình.

“Người làm gì mà bắt nạt sư phụ ta?!” Thấy đối phương hung ác quát lác với sư phụ ân cần ôn nhu của mình, Thủy Dung cực nhanh nhảy lên ghế, ưỡn ngực thẳng eo, trợn mắt nhìn. “Đồ xấu bụng!!”

“Đúng a.” Thạch Mạc Phi “xoẹt” một cái nhảy lên cái ghế khác, cùng sóng vai đứng với Thủy Dung. “Mau xin lỗi Lôi thúc thúc!”

“Người... hai xú tiểu quỷ các người!” Lăng Thính Nguyệt vốn đang sừng sốt, tỉnh táo lại liền hỗn hển mắng. “Dám nói chuyện với bốn công tử như vậy...”

“Vì sao không dám?” Thủy Dung hùng hồn, “Rõ ràng là người bắt nạt sư phụ ta trước, chẳng lẽ người lớn là có thể bất chấp đạo lý sao?!”

“Nhanh xin lỗi!” Thạch Mạc Phi không buông tha.

“Người, các người...” Lăng Thính Nguyệt tức đến run người, lại nhảy dựng lên, dùng sức vỗ bàn. Đại hán mặt đen ngồi bên cạnh hắn sớm đã mang cả người trong lòng trượt ra ba thước, hiển nhiên là sợ bị nước canh lần thứ hai bắn vào mặt.

“Vị khách quan kia xin bớt giận.” Chuồng quây vội vã từ dưới lầu đi lên, cười bồi hành lễ, “Có chuyện gì có thể chậm rãi thương lượng.”

“Hừ,” Lăng Thính Nguyệt nổi giận dưng dưng phát tay, “Trừ phi bọn hắn phục lạy bồi tội với bốn công tử, nếu không, hanh hanh...” Hắn hừ hai tiếng uy hiếp

“Ta chỉ phục lạy trước cha và sư phụ ta,” Thạch Mạc Phi nói như đinh đóng cột, “Không dập đầu với người!”

“Mạc ca ca nói đúng!” Thủy Dung lớn tiếng, “Là người bắt nạt sư phụ ta trước, người phục lạy bồi tội với sư phụ ta mới phải!” Nói xong, thuận tay chỉ.

Tầm mắt mọi người đều bị mỹ nhân bên bàn thu hút, Lôi đại cốc chủ rất phối hợp bày ra bộ dáng yếu đuối đáng thương, lập tức giành được từ đại đa số nhân khẩu trên tầng ba lòng thương tiếc, ái mộ, đồng tình, ... Những người còn lại đương nhiên đều hướng ánh mắt tức giận bất bình, khinh thường chán ghét về phía một người khác, chỉ thấy gương mặt vốn trắng nõn của Lăng đại công tử càng lúc càng trắng, tiện đà chuyển thành xanh, cuối cùng rốt cục trở thành màu gan heo.

“Nhóc con chết dẫm, hồ ngôn lộng ngữ!!” Lăng Thính Nguyệt then quá hóa giận, thốt nhiên phát tác, thiết phiến lay động, một luồng duệ phong nhất thời phá không bay về phía cổ họng tiểu hài tử tay không tác sát.

“Lăng công tử!!” Hán tử mặt đen đột nhiên biến sắc, đưa tay định ngăn cản. Nhưng do quá bất ngờ, hắn chỉ kịp quát to một tiếng, không kịp trở tay. Lăng đại công tử xuất thân danh môn, tự phong hiệp nghĩa lại hạ độc thủ với một hài đồng nho nhỏ như vậy, thực làm người khác không thể ngờ được.

Kinh khí đập vào mặt, Thủy Dung không chút hoang mang nhún người nhảy lên, nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi quạt gió, xoay tròn một vòng giữa không trung, vững vàng đứng lại trên ghế, không chút sứt mẻ.

“Hảo!” Thoáng chốc, bốn phía vang lên từng trận hoan hô vang dội, từng tiếng vỗ tay như sấm.

“Cám ơn.” Thủy Dung thực lễ phép cúi đầu vái chào khán giả, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tươi cười sáng lạn.

“Nguyên lai là ‘Phi vân phiến’ Lăng Thính Nguyệt Lăng đại hiệp.” Liếc mắt nhìn chiêu thức liền nhận ra thân phận của đối phương, cố ý đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “đại hiệp”, chuồng quây cao gầy sắc bén mang theo ba phần khinh thường, bảy phần mai mỉa nói, “Nội quy thứ bảy của bốn điểm có ghi, bất luận ai cũng không được gây chuyện sinh sự đánh nhau trong điểm. Nếu không, mời khách quan rời lâu, thứ cho không tiện.”

“Người có ý gì?!” Lăng Thính Nguyệt tức đến lệch mũi, hùng hổ quát lớn.

“Lăng công tử,” đại hán mặt đen đẩy bàn, vẻ mặt lạnh lẽo, “Việc buôn bán lần này coi như tại hạ chưa bao giờ đề cập đến, mời người tùy tiện.”

“Phương huynh chậm đã.” Lăng Thính Nguyệt hiển nhiên cực kỳ cố kỵ vị đại hán này, vừa vội vàng tiến lên khuyên can, vừa cười gượng vài tiếng, “Hắc hắc hắc, tiểu đệ cũng không phải thực sự muốn gây chuyện, chẳng qua nhất thời tức giận... Hắc hắc, chỉ mong Phương huynh đừng để ý. Mời ngồi, mời ngồi.”

“Nhất thời tức giận?” Lôi Ngọc chậm rãi đứng dậy, đi đến trước bàn, khoe miệng nhếch lên thành một tia cười lạnh, mâu quang như hàn băng khiến cho người ta lông tóc dựng đứng. “Lăng đại hiệp hạ độc thủ với đồ đệ bảy tuổi của ta như thế cũng chỉ là nhất thời tức giận thôi sao?” Mỹ nhân nhu nhược yếu đuối lập tức trở nên sắc bén như đao, làm cho khán giả chung quanh trong phút chốc có chút khó thích ứng.

“Hừ,” Bị ánh mắt sắc bén làm cho rùng mình, Lăng Thính Nguyệt ngo hán tử mặt đen, lại nhìn chường quầy đang cả kinh, giảo hoạt hỏi, “Người muốn động thủ trên địa bàn của Phi Long bang?”

“Người đã biết đây là địa bàn của Phi Long bang, sao vừa rồi còn ra tay bừa bãi?” Nói một câu liền dễ dàng nhượng chường quầy lấy mất làm kiếm, phần nộ chém vào người Lăng đại công tử, hung hăng chọc ngoáy.

“Sư phụ, người này thật xấu, mới vừa rồi còn hung dữ với người,” Thủy Dung tỏ vẻ mong mỏi, “Dung Dung không thể đánh cho hắn một trận ư?” Không quên thêm vào một câu, “Cha ta nói, chỉ cần không đánh thái quá là được.”

“Dung Dung,” Thạch Mạc Phi cướp lời, “Để ta tới trút giận thay người và Lôi thúc thúc.”

“Ồ ồ,” Tô Phóng lần này hơi hoài nghi, “Người làm được không?”

“Đương nhiên.” Thạch Mạc Phi kiêu ngạo, “Ta đã học hết ba mươi chín lộ Phá vân đao pháp của cha ta, hẳn gọi là ‘Phi vân phiến’, ta sẽ dùng Phá vân đao pháp, có gì mà không được?”

“Phá vân đao pháp?!” Đám người chường quầy, đại hán mặt đen cùng Lăng Thính Nguyệt đồng loạt thay đổi sắc mặt, “Truy Nhật sơn trang?!”

“Ồ ồ,” Tô Phóng thở dài, “Học hết cũng không phải đã xong, cha người có thể, nhưng người chưa chắc đã làm được.”

“Kia... làm sao bây giờ?” Thạch Mạc Phi chán nản.

“Người muốn thử cũng không phải không có cửa.” Tô Phóng êm tai nói, “Võ công của Lăng Thính Nguyệt ở trong võ lâm không phải nhất lưu, nhưng cũng không sai biệt lắm, còn cao minh hơn người lần trước đánh lên người một chút. Đồ đệ, nội lực người chưa bằng hắn, ngàn vạn lần đừng cùng hắn đấu lực.”

“Dạ.”

“Thời điểm động thủ cần lưu ý thiết phiến của hắn, phiến cốt trong đó có thể làm ám khí. Còn nữa, hạ bàn của hắn bất ổn, công kích vào đó tất sẽ hữu hiệu.”

“Àn, Mạc Phi nhớ kỹ.”

Sư đồ bọn hắn không coi ai ra gì, ung dung nhàn hạ một nói một đáp, bốn phía dự thính lại thất sắc. Lăng Thính Nguyệt mồ hôi lạnh chảy xuống ròng ròng, hán tử trông như tên hai lúa bình thường kia lại có thể phân tích rõ ràng mạch lạc, không sai chút nào. Nhược điểm của mình cư nhiên bị người khác dễ dàng nhìn ra nhất thanh nhị sở, sao không khiến cho hắn lo sợ không yên, kinh hồn táng đảm?

Hán tử mặt đen bỗng nhiên nhú mày, tiến nhanh tới vài bước, tinh quang trong mắt đại thịnh: “Xin hỏi cao tính đại danh của túc hạ? Vị này chính là công tử của Thạch trang chủ Truy Nhật sơn trang?”

“Không dám.” Tô Phóng đứng dậy ôm quyền mỉm cười, “Tại hạ...” Câu nói kế tiếp, bị một giọng nói ồm ồm từ dưới lầu truyền đến cắt đứt.

“Tiểu quỷ, nhanh lên chút!”

“Còn chưa tới giờ dậy,” Thanh âm trong trẻo của một người trẻ tuổi từ từ trả lời, “Người gấp cái gì?”

“Ta không muốn để Phương huynh đệ đợi lâu, nếu không phải có người trên hoa gheo nguyệt trên đường, chúng ta đã sớm...”

“Người nói gì?!” Tiếng nói trong trẻo lập tức cất cao, “Người nói ai trên hoa gheo nguyệt?!”

“Ta không...” Khí thế thật lớn lập tức tiêu biến vô tung, giọng nói hạ thấp xuống mấy chục lần, “Ta nói... là chính ta...”

“Thế mới đúng chứ.”

Nói đến đây, người cũng đã lên lầu.

Đại hán đi trước lưng hùm vai gấu, dáng người thật lớn, cao hơn thường nhân cả một cái đầu, trên mặt có sẹo, râu quai nón xồm xoàm, ánh mắt hung ác, toàn thân tỏa ra sát khí kinh người. Diện mạo của nam tử trẻ tuổi phía sau hẳn lại hoàn toàn khác biệt, một mái tóc đen như mực, hai hàng lông mày thon dài, mũi mảnh, đôi mắt sáng như sao, sóng mắt lưu chuyển, sâu như biển khơi, mềm như thu thủy. Cử chỉ ôn văn ưu nhã, không mang theo nửa phần son phấn, y sam bạch sắc đơn giản phi thường thanh sạch sễ, càng làm nổi bật dung tư tuyệt thể tuyền tú phiêu dật của nam tử. Hai người này đứng chung một chỗ, một hung ác, một thanh tú, tổ hợp kỳ dị đầu lĩnh thổ phỉ và thiếu gia thế gia, đều là người dễ bị chú ý, chẳng qua trong đó một người khiến người khác khiếp sợ, người kia lại xinh đẹp khiến người ta không thể dời mắt.

“Vô huynh.” Vừa nhìn thấy đại hán vạm vỡ kia, hán tử mặt đen giãn đôi mày rậm, nở nụ cười đầu tiên từ khi lên lầu, nhanh nhẹn nghênh đón.

“Phương huynh.” Cự hán chấp tay, kéo người bên cạnh qua cười nói, “Tiểu quý, vị này là người ta thường nhắc đến với người, ‘Chiêu hồn thủ’ Phương Tích Vũ Phương đại hiệp uy danh hiển hách trên giang hồ.” Quay đầu lại, “Phương huynh, y là truyền nhân duy nhất của Dương Châu Dẫn Nguyệt Phái Tàn Tâm Dật.”

“Tàn thiếu hiệp.” Phương Tích Vũ ôm quyền gật đầu.

“Phương đại hiệp.” Nhìn “Chiêu hồn thủ” bài danh thứ mười trong võ lâm, Tàn Tâm Dật cũng không dám sơ suất, nhẹ nhàng đáp lễ, kèm theo nụ cười tươi sáng.

“Ta xin giới thiệu với nhị vị,” Phương Tích Vũ dùng sức thúc vào Lăng Thính Nguyệt vẫn đang trong tình trạng si ngốc sau khi nhìn thấy Tàn Tâm Dật, “Vị này là trang chủ của Truy Nguyệt sơn trang Lăng Thính Nguyệt Lăng công tử.”

“Lăng công tử.” Tàn Tâm Dật hơi hơi nhíu mi, miễn cưỡng gật đầu với Lăng Thính Nguyệt.

“Đẹp, thật sự là đẹp...” Lăng Thính Nguyệt lẳng lẳng nhìn khuôn mặt tuyệt lệ, đường nét phân minh, gần như hoàn mỹ của Tàn Tâm Dật, hầy còn chưa hồi thần thì thào tự nói.

“Hừ.” Sắc mặt Tàn Tâm Dật trầm xuống, nặng nề hừ trong lỗ mũi một tiếng.

Phương Tích Vũ thần sắc xấu hổ hung hăng liếc Lăng Thính Nguyệt một cái, trong lòng có chút chán nản.

“Lăng trang chủ.” Cự hán bước lên một bước, che ở trước người Tàn Tâm Dật, mắt hổ lăm lăm sinh uy, quang mang lợi hại bắn thẳng về phía Lăng Thính Nguyệt vẻ mặt mê đắm, chỉ vì nể mặt Phương Tích Vũ mới tự kềm chế lửa giận trong lòng, không đem Lăng đại công tử đánh thành gấu mèo.

“Không đúng,” Thủy Dung đứng trên ghế nhìn hồi lâu, rốt cục cho ra một kết luận, “Hắn nói sai rồi.”

“Đúng a,” Thạch Mạc Phi rung đùi đắc ý, “Lôi thúc thúc nói, không thể dùng từ xinh đẹp để miêu tả nam nhân.”

“Đúng.” Thủy Dung một hơi nói tiếp, “Phải nói là anh tuấn suất khí cao lớn khôi ngô khí phách hào hùng phong lưu phóng khoáng tiêu sái xuất chúng... Mạc ca ca, người này thực ngốc, ngay cả nói cũng không biết.”

“Dung Dung, nguyên lai hắn không chỉ là đồ xấu bụng,” Thạch Mạc Phi tổng kết, “Mà còn là đồ đàn độn.”

“Tiểu bằng hữu,” Tàn Tâm Dật nghe đến toàn thân thư thái, tươi cười rạng rỡ chuyển mắt nhìn, “Các người...Di?!” Hai đạo bóng dáng quen thuộc đột nhiên rơi vào mắt, làm y kim lòng không dặng bật kinh hô. “Lôi đại ca?! Tô đại ca?!”

“Đại, đại, đại...” Thoáng nhìn, cự hán giơ một ngón tay chỉ thẳng vào Lôi Ngọc, nhãn cầu trừng đến suýt rơi khỏi vành mắt.

“Đại cái gì?” Lông mày Lôi Ngọc nhíu lại, “Sao người nhìn ta như đang gặp quỷ? Vô Tiểu Thiên, người là trí não bị gỉ hay không vui mừng khi thấy ta?”

Lời vừa nói ra, Vô Tiểu Thiên còn chưa phản ứng, mọi người đứng xem đã nhao nhao chạy trốn. Dám dùng thái độ ngạo mạn như thế với phó cốc chủ “Trường không tam kích” Vô Tiểu Thiên của hắc đạo đệ nhất

đại bang Tuyệt Tâm Cốc, chỉ có thể nói thanh niên nho nhã tú khí bộ dạng trông như nữ tử này quả nhiên chán sống. Nhưng mà, sự tình phát triển kế tiếp lại làm cho những người đứng bên chuẩn bị xem Võ phó cốc chủ nổi trận lôi đình đồng loạt rớt cằm.

“Không, không dám...” Chỉ thấy Võ Tiểu Thiên rụt cổ, đầy mặt cười bồi, gãi đầu cẩn thận nói, “Ta sao có thể không vui? Ta, ta là cảm thấy quá... quá cao hứng, quá cảm động...” Xem thần thái giọng điệu của hắn, hiển nhiên y hết một tiểu tức phụ tiêu chuẩn, hừ Phương Tích Vũ mặt đen thành trắng, toàn thân dờ dẫn.

“Lôi đại ca,” Tần Tâm Dật hưng phấn, “Các người sao lại ở đây? Mấy năm nay các người đã đi đâu?”

“Ta và A Phóng ra quan ngoại.” Lôi Ngọc cười khanh khách nhìn thiếu niên đã biến thành một thanh niên tuấn mỹ, “Ba năm không gặp, Tiểu Dật, người cao lên rồi.” Ba năm trước thiếu niên còn cao bằng mình, nay lại cao hơn mình hai tấc có thừa, tâm lý Lôi đại cốc chủ có chút tức tối. Y nâng tay dùng sức ấn đầu Tần Tâm Dật, tựa hồ muốn thử xem có thể ấn cho đôi phương lùn đi không.

“Đại sư huynh, người làm gì vậy?!” Võ Tiểu Thiên quát to một tiếng, cuống quýt vừa ôm Tần Tâm Dật vào ngực, vừa nhẹ nhàng xoa đầu cho y, vừa đau lòng hỏi, “Tiểu quý, có đau không?” Một câu “đại sư huynh” này nhượng mấy người xung quanh trở nên tỉnh ngộ, minh bạch sáng tỏ. Nhớ vừa rồi chính mình còn trên ghẹo Lôi Ngọc, Lăng Thính Nguyệt lúc này mặt như màu đất, có dự cảm sắp xảy ra tai họa.

“Sư phụ,” Thủy Dung nhảy ra khỏi ghế, chạy đến bên người Lôi Ngọc. “Vị đại thúc trên mặt có sẹo này là ai? Sao hắn lại gọi người là đại sư huynh? Hắn là sư đệ của người sao?”

“Sư, sư phụ?” Nghe thấy tiểu hài tử tuyệt bạch phấn nộn, ngọc tuyết khả ái trước mặt dùng tiếng nói mềm mềm gọi đại sư huynh ma quỷ của mình là “sư phụ”, Võ Tiểu Thiên giật mình, cực kỳ hâm mộ nói, “Đại sư huynh, người, người thu đồ đệ lúc nào vậy?”

“Mấy ngày trước.” Lôi Ngọc thản nhiên, “Nhặt ở trên đường.”

“Nhặt?” Tần Tâm Dật mở to mắt.

“Đúng vậy.” Nhân cầu linh động của Thủy Dung trượt xuống người này, ngó ngó người kia, cuối cùng dừng trên vị đại ca ca xinh đẹp khiến người nhìn không chuyển mắt. “Chúng ta ở trong rừng tìm không ra đường đi Dương Châu, sau đó đụng phải sư phụ bọn họ...”

“Nguyên lai là như vậy.” Tần Tâm Dật giật mình, “Các người muốn đi Dương Châu sao?”

“Chúng ta muốn đến Dương Châu ngăn cản cha ta và cha Dung Dung đánh nhau.” Thạch Mạc Phi đi đến bên người Thủy Dung, lấy giọng bắt đầu dĩ trả lời.

“Ai?” Võ, Tần hai người liếc nhau, đều nghe không hiểu. “Ai và ai đánh nhau?”

“Mạc ca ca và ta là bằng hữu tốt nhất.” Thủy Dung vẻ mặt kiêu ngạo chỉ chỉ Thạch Mạc Phi, “Nhưng mà cha ta và cha Mạc ca ca lại chuẩn bị đánh nhau ở Dương Châu,” y bĩu môi vô cùng bất mãn, “Chúng ta nhất định phải đến đây ngăn cản bọn hắn.”

Ngà! Bốn phía ù ù cạc cạc không hẹn mà cùng gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch. Nhưng là...

Phương Tích Vũ như có điều suy nghĩ liếc nhìn hai hài tử, tự vấn trong đầu một lần, vẻ mặt ngưng trọng hỏi: “Cha người là ai?”

“Thủy Lạc Tâm.” Thủy Dung trả lời thực rõ ràng.

Quả nhiên. Liên tưởng tới Phá vân đao pháp vừa rồi là biết, võ lâm hiện nay, còn có trận chiến nào dẫn nhân chú mục hơn trận quyết đấu của trang chủ Truy Nhật sơn trang Thạch Thiên Thanh và các chủ Dịch Hoa Các Thủy Lạc Tâm?

Đông.

Tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người kinh ngạc nhìn, chỉ thấy Lăng đại công tử tứ chi phát run, miệng sùi bọt mép, bị dọa đến ngất đi. Tội danh muốn đẩy thiếu chủ Dịch Hoa Các vào chỗ chết không phải là điều Truy Nguyệt sơn trang có thể dẫm đường nổi. Hăm trong tưởng tượng bị người đuổi giết, bỏ mạng thiên nhai, phơi thây đầu đường,

Lăng đại công tử hai mắt một phen trắng dã, ngã xuống đất không dậy nổi. Sự việc ngoài dự kiến như thế khiến mọi người đưa mắt nhìn nhau, một người nhát gan nhường vậy, xác thực đúng là hiếm thấy.

“Oa!!” Thủy Dung cảm thán thật to, “Hắn té xỉu!”

“Sư phụ,” Thạch Mạc Phi nín thở áo Tô Phóng, không ngớt lời hỏi, “Sao hắn lại té xỉu? Sinh bệnh sao?”

“Ngô...” Tô Phóng không chút để tâm liếc mắt một cái, chỉ nói ba chữ. “Chúng động kinh (dương giác phong).”

“Cái gì là chứng động kinh?” Thạch Mạc Phi khó hiểu.

“Chúng động kinh là chứng động kinh, là một loại bệnh.” Lôi Ngọc cười giải thích, “Thời điểm phát bệnh chẳng những mất đi ý thức, hơn nữa còn co giật toàn thân. Hắn hoảng sợ quá độ nên mới đột nhiên phát tác.”

“Nha...” Thạch Mạc Phi nghe được mơ mơ hồ hồ, chưa hiểu rõ hết, hai người ghé tai nhau nói vài câu, Thủy Dung xoay người chạy đến bên bàn cẩn thận mang theo một mâm đồ ăn, lại “dăng dăng dăng” chạy về, giống như hiến vật quý nói, “Sư phụ, có thể cho hắn ăn cái này sao?”

“Cái gì?” Lôi Ngọc kinh ngạc nhìn đĩa rau xào nấm hương trước mặt.

“Lôi thúc thúc,” Thạch Mạc Phi tiến lên trước một bước, nghiêm túc nói, “Hắn không phải bị dương giác phong (chứng động kinh) sao? Dương (dê) thích ăn cỏ, ở đây mặc dù không có cỏ xanh, nhưng có cải thìa...”

“Có lẽ hắn ăn vào sẽ tỉnh.” Thủy Dung đắc chí bổ sung.

“Phốc, ha...” Vô Tiểu Thiên đang chuẩn bị âm ỷ cuồng tiếu, thình lình ống tay áo bị Tần Tâm Dật kéo một cái, quay đầu nhìn thấy ánh mắt giết người của đại sư huynh, nhanh chóng giơ hai tay che miệng, không dám thở mạnh.

“Dung Dung,” Lôi Ngọc vẻ mặt ôn hòa để đĩa rau xào nấm sang một bên, vỗ vỗ vai Thủy Dung trấn an, “Chúng động kinh không phải trị như vậy.”

“Kia...” Thủy Dung và Thạch Mạc Phi vừa mở miệng, đã thấy Phương Tích Vũ yên lặng cúi người dùng lực bấm vào dưới mũi Lăng Thính Nguyệt hai cái, Lăng đại công tử liền từ từ tỉnh lại.

“Hắn tỉnh!” Thủy Dung kinh ngạc đuổi cổ cẩn thận quan sát.

“Nguyên lai chỉ cần bấm vào huyệt nhân trung là được.” Thạch Mạc Phi bừng mắt nói, “Sư phụ, lần sau nếu hắn bất tỉnh, ta cũng biết chữa.”

“Vậy sao?” Tô Phóng quỷ dị chớp mắt vài cái với hắn, cố ý hạ thấp thanh âm, “Đồ đệ, có muốn thử luôn bây giờ không?”

“Muốn.” Thạch Mạc Phi cũng bắt chước hạ thấp thanh âm, nhỏ giọng hỏi, “Sư phụ, thử như thế nào?”

“Dễ lắm. Đồ đệ, ngươi chờ.” Tô Phóng sửa sang vạt áo, ho khan một tiếng, chậm rãi bước đến trước mặt Lăng đại công tử vừa mới tỉnh dậy, hãy còn ngây dại, mặt đối mặt đứng ôm quyền, lời nói thật là ân cần khách sáo. “Lăng trang chủ, tại hạ Tô Phóng. Hôm nay cùng trang chủ ngẫu nhiên gặp mặt, cũng coi như hữu duyên, vì vậy tại hạ mạo muội kính mời trang chủ đi Triều Mộ Lâu du ngoạn một chuyến, không biết ý trang chủ thế nào?” Hắn mi phi sắc vũ, “Triều Mộ Lâu chúng ta có rất nhiều nơi đáng xem, nhất là Hình đường Lăng trang chủ lại càng phải đi, nơi đó...”

Đông.

Không đợi hắn nói xong, Lăng Thính Nguyệt đã tức khắc ngã quy, hôn mê bất tỉnh.

“Ai nha! Lăng trang chủ, sao ngươi lại ngất xỉu?!” Miệng kêu ngạc nhiên, Tô Phóng một mặt vững như Thái Sơn, thần sắc không đổi sờ sờ cằm, một mặt lộ ra biểu tình khờ khờ vô tội, lầm bầm nói, “Ta còn chưa giới thiệu cho ngươi biết bài trí trong Hình đường chúng ta mà...”

“Tạ ơn sư phụ.” Hai mắt lấp lánh quang mang sùng bái ngẩng đầu nhìn sư phụ cao to đĩnh bạt, anh minh thần võ, Thạch Mạc Phi nhảy lên nhanh chóng khẽ nói vào tai Tô Phóng lời biết ơn phát ra từ đáy lòng. Rồi sau đó, hần lại lạnh lẽo bật người tới, vui vẻ lôi kéo Thủy Dung đi lấy Lăng đại công tử làm vật thí nghiệm.

“...Thật có lỗi.” Nhìn thấy Lăng Thính Nguyệt hai lần ngắt xỉu, đang bị hai tiểu hài tử “cấp cứu”, Phương Tích Vũ sắc mặt khó coi tới cực điểm, một lúc lâu sau mới phun được từ trong kẽ răng ra ba chữ.

“Việc này có liên quan gì đến Phương đại hiệp?” Tần Tâm Dật mau miệng, “Là do chính hần nhất gan, chẳng thể trách người khác.”

“Ai... Các vị chê cười.” Phương Tích Vũ cười khổ vãi chào mọi người, nói với Võ Tiểu Thiên một câu “Cáo từ.”, sau đó liền dắt người lần thứ hai tỉnh lại, còn đang lảo đảo phân không rõ phương hướng, vội vàng bỏ đi.

“Người này thật ra là một nam tử chân chính.” Tô Phóng đánh giá, “Đáng tiếc kết giao nhầm với đồ bại bạ.”

“Sau khi Lăng lão trang chủ Lăng Trọng qua đời một năm trước, gia đạo trong Lăng phủ sa sút.” Võ Tiểu Thiên cảm khái, “Phương gia và Lăng gia vốn là thế giao, cho nên Phương huynh mới phải tìm mọi cách chiếu cố đại thiếu gia không ra gì của Lăng gia. Hôm nay hần đặc biệt hẹn ta tới đây, cũng vì muốn bàn một số sinh ý cùng Tuyệt Tâm Cốc chúng ta.”

“Bất kể nói thế nào, lần này Lăng Thính Nguyệt rốt cục thất bại hoàn toàn, thanh danh mất sạch.” Lôi Ngọc không chút đồng tình, “Dám hạ sát thủ với đồ đệ đáng yêu của bản cốc chủ, chỉ đập nát bằng hiệu Truy Nguyệt sơn trang đã là tiện nghi cho hần.”

“Sư phụ,” Thủy Dung mặt mày hớn hở, “Ta đáng yêu sao?”

“Đương nhiên.” Thạch Mạc Phi nhanh chóng đáp, “Mặt Dung Dung như quả táo hồng hồng, ta thích nhất.”

“Cám ơn Mạc ca ca.” Thủy Dung mở cờ nói, “Ta cũng thích nhất Mạc ca ca.”

“Thích nhất Mạc ca ca?” Lôi Ngọc có chút ghen tỵ, “Sư phụ ta thì sao?”

“Tiểu Ngọc Nhi,” Tô Phóng cười hì hì ôm eo người yêu, “Người không phải có ta rồi sao?” Hần dán vào tai Lôi Ngọc nhẹ nhàng hà hơi, “Ta tuyệt đối thích nhất... không, yêu nhất người.”

“Ngô,” Tâm tình trong thoáng chốc phi dương, Lôi Ngọc thoải mái quay lại cười rực rỡ chân thành. “Ta cũng vậy.”

“...Lạnh quá a...” Trong khi Võ Tiểu Thiên chấn động rớt da gà đầy đất, Tần Tâm Dật không tự chủ rùng mình một cái, dưới lầu bỗng nhiên nhảy lên hai gã đại hán, “phác thông, phác thông” quỳ rạp xuống đất.

“Thuộc hạ đà (đàn) chủ phân đà (đàn) Hoài An Hồ Khai Tuyền (Lê Thượng) khấu kiến thiếu chủ.”

Thạch Mạc Phi và Thủy Dung đột nhiên cả kinh, tròng lớn hai tròng mắt nhìn hai đại hán đang khoa trương phủ phục trước mặt, nửa ngày không nói ra lời.

Tô, Lôi hai người ánh mắt giao thoa, ngầm hiểu không nói, Lôi Ngọc tiến lên trước một bước, tao nhã cất tiếng: “Nhị vị thỉnh đứng lên nói chuyện.”

“Dạ.” Hai người đứng dậy trả lời, lúc này mọi người mới nhìn rõ diện mạo bọn hần. Hồ Khai Tuyền ước chừng bốn mươi, hình dáng uy mãnh, Lê Thượng mới hai sáu tuổi, bộ dạng cũng cao lớn cường tráng.

“Vị này chính là Lôi cốc chủ?” Hồ Khai Tuyền toét miệng xoay người khom lưng, “Hồ mã hữu lễ.”

“Không dám.” Lôi Ngọc khách khí chấp tay, “Tệ nhân đúng là Lôi Ngọc.”

“Ha ha ha...” Hồ Khai Tuyền cười to một trận, “Gần đây tại hạ thu được tin tức từ phân đà Từ Châu, biết các hạ cùng Tô lâu chủ xuôi xuống Hoài An, vừa rồi lại nghe mấy huynh đệ thủ hạ báo lại, cho nên tại hạ cùng Lê huynh đặc biệt đến đây đón chào.”

“Nga? Các người đi cùng nhau?” Tô Phóng kinh ngạc.

“Các người giao tình không tồi,” Lôi Ngọc nghiêng ngẫm chớp chớp hai tròng mắt sáng như thu thủy, “Hoàn toàn khác với hai gã Từ Châu kia.”

“Ha ha...” Lê Thượng nhin không được bật cười, “Kỳ thật, phần lớn phân đà của Dịch Hoa Các và phân đàn của Truy Nhật sơn trang vẫn chung sống yên ổn, cho dù xem nhau không vừa mắt, cũng không như lão Nguyễn và Lâm Hạo, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận to. Còn về phía ta và lão Hồ, mọi người cùng trên một địa bàn, hòa thuận ở chung so ra vẫn tốt hơn xuất thủ chém giết.”

“Nói có lý,” Tô Phóng bội phục, “Các người còn rất hiểu đạo chung sống a.”

“Đâu có đâu có,” Lê Thượng khiêm tốn, “Đã được Tô lâu chủ khích lệ, tại hạ thực không dám.”

“Sư phụ, hẳn nói đúng.” Thạch Mạc Phi bộ dáng ông cụ non gật đầu, “Cha ta cũng từng nói đánh nhau là không đúng, mọi người phải hòa thuận ở chung. Có điều,” Hắc khó hiểu gãi gãi đầu, “Vì sao chính hắn lại muốn chạy đi đánh nhau với cha của Dung Dung?”

“Thiếu chủ,” Lê Thượng giải thích, “Đó không phải đánh nhau, là luận võ.”

“Luận võ và đánh nhau có gì khác biệt?” Thủy Dung nghiêng đầu hỏi.

“Này...” Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền đưa mắt nhìn nhau, nhất thời cứng họng.

Tần Tâm Dật nghĩ nghĩ: “So ra thì luận võ cần thận trọng và nghiêm túc hơn.”

Võ Tiểu Thiên nói: “Luận võ có lựa chọn đối tượng, còn đánh nhau là do tranh cãi.”

“Cha ta vì sao lại lựa chọn cha của Mạc ca ca?” Thủy Dung hỏi.

“Đương nhiên là vì vị trí minh chủ bạch đạo.” Chưởng quầy đứng bên ngắt lời.

“Chẳng lẽ cha ta vì vị trí minh chủ bạch đạo nên mới cùng cha Mạc ca ca đánh... không, luận võ sao?” Thủy Dung ngửa đầu nhìn Hồ Khai Tuyền.

“Đúng, đúng vậy...”

“Trước đây ta từng thấy hai người say rượu ở trên tửu lâu vì muốn tranh một chỗ ngồi mà đánh nhau.” Thủy Dung miêu tả sinh động như thật, “Bọn hắn đánh rất hăng, một người bị đánh gãy hai răng cửa, một người bị đâm thủng lỗ trên ót.” Y sợ hãi vỗ ngực, “Cha ta cũng sẽ vậy sao?”

“Không, sẽ không.” Nín nửa ngày, Hồ Khai Tuyền rốt cục bật ra một câu. “Cái này và cái kia... không giống nhau.”

“Vì sao? Tại sao không giống nhau?”

“Này... này...” Mặt Hồ Khai Tuyền đã muốn biến thành khổ qua, hiển nhiên cực kì đau đầu với những câu hỏi của vị thiếu chủ nhà mình.

“Ách...” Nhân châu Lê Thượng xoay động, lái sang chủ đề khác, “Thủy thiếu gia, ngài có muốn sớm nhìn thấy Thủy các chủ?”

“Muốn.” Thủy Dung trả lời không chút do dự.

“Đúng rồi!” Được nhắc nhở, Hồ Khai Tuyền mới nhớ ra mục đích tới đây của mình, “Hôm nay thuộc hạ phụng mệnh các chủ đặc biệt tới đón thiếu chủ, sau đó hộ tống thiếu chủ đến Dương Châu gặp mặt.”

“Là mệnh lệnh của cha ta sao?”

“Đúng, đúng a,” Thấy Thủy Dung có vẻ xiêu lòng, Hồ Khai Tuyền nhanh chóng rèn sắt khi còn nóng, “Thiếu chủ, ngài luôn nghe lời các chủ nhất, chắc chắn sẽ không muốn để các chủ thất vọng.”

“Người cũng biết ta nghe lời cha nhất sao?” Thủy Dung cười mỉ mỉ.

Hắc hắc, cá sắp mắc câu rồi.

“Đương nhiên.” Hồ Khai Tuyền mừng đến cười không thấy mặt trời, “Thiếu chủ yên tâm, thuộc hạ sẽ tận tâm tận lực bảo hộ thiếu chủ.”

“Như vậy a,” Thủy Dung chớp chớp mắt, “Vậy còn Mạc ca ca?”

“Thỉnh Thủy thiếu gia chớ lo lắng.” Lê Thượng cung kính nhìn sang Thạch Mạc Phi, “Thuộc hạ tất sẽ hộ tống thiếu chủ một đường bình yên đến Dương Châu.”

“Vậy sao?” Thạch Mạc Phi nhìn Lê Thượng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một mảnh tươi sáng, “Lê đàn chủ, người thấy ta rất ngu ngốc?”

“Thuộc hạ không dám.” Lê Thượng nhanh chóng khom người, kinh sợ nói, “Thiếu chủ thiên túng anh tài, thông minh lanh lợi, chung linh dục tú, cơ trí anh minh...”

“Nếu ta thông minh như vậy,” Thạch Mạc Phi đắc ý cười, “Sao lại không biết để sư phụ mang bọn ta đi Dương Châu sẽ an toàn hơn để các người hộ tống? Ít nhất võ công của sư phụ ta cũng lợi hại hơn người.”

“Đúng rồi,” Thủy Dung vui vẻ vỗ tay, “Mạc ca ca thật thông minh! Ta cũng nghĩ như vậy, hơn nữa như thế chúng ta cũng không phải phân ly. Hồ đà chủ, người yên tâm, sư phụ nhất định sẽ đưa chúng ta an toàn đến Dương Châu.”

“...” Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền lại đưa mắt nhìn nhau, á khẩu không thể trả lời.

“Xem như vậy đi,” Lôi Ngọc nín cười, “Dung Dung và Mạc Phi sẽ do bọn ta phụ trách đưa đến cho Thạch trang chủ và Thủy các chủ, tuyệt sẽ không để cho bọn chúng chịu thương tổn. Về phần nhị vị, thỉnh giúp chúng ta truyền lời nhắn tới Dương Châu, nói chúng ta ít ngày nữa sẽ đến nơi, để tránh Thủy các chủ và Thạch trang chủ không yên lòng.”

“Này...” Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền liếc nhau, há mồm muốn nói.

“Như thế nào?” Tô Phóng bắn hai tròng mắt trắng dã sang, hừ lạnh một tiếng, “Hay là hai vị cho rằng chúng ta không thể hoàn thành nhiệm vụ này?”

“Không, không dám...” Hồ Khai Tuyền cười bồi, “Các vị đường xa đến đây, đêm nay xin để tại hạ tiếp đón, mời các vị khách phương xa bữa cơm tẩy trần...”

“Đúng a đúng a,” Lê Thượng ân cần, “Nhị vị không ngại thì xin nghỉ lại một đêm trong phân đàn tề trang, chờ sáng mai đi tiếp cũng không muộn.”

“Nhị vị quá khách khí.” Lôi Ngọc giả mù sa mưa lộ ra nụ cười mệt mỏi, “Lát nữa chúng ta còn muốn đi Phi Long bang bái phỏng mấy người bạn cũ, không phiền toái nhị vị. Sáng mai trước khi xuất phát chúng ta sẽ sang quý phủ từ biệt. An bài như thế, nhị vị nghĩ sao?”

Dưới thái độ cường thế và ánh mắt sáng ngời lấp lánh, sắc bén như chim ưng của Lôi đại cốc chủ, Lê đàn chủ và Hồ đà chủ chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, hai chân như nhũn ra, lập tức ngoan ngoãn nhận lời.

“...Hảo.”

“Thật tốt quá.” Chưởng quầy cười toe toét. Ba năm trước lâu chủ Triều Mộ Lâu Tô Phóng cùng cốc chủ Tuyệt Tâm Cốc Lôi Ngọc đại giá quang lâm tham gia hôn lễ của Cảnh nhị đương gia, vì mình có việc mà không thể tận mắt nhìn thấy phong thái tuyệt đại của hai vị danh nhân, không nghĩ tới hôm nay lại may mắn như vậy. “Chư vị,” hân hưng phấn nói, “Tại hạ xin đi trước dẫn đường, thay các ngài thông tri.”

“Vậy xin nhờ.” Tô Phóng mỉm cười gượng tay, “Thỉnh.”

“Thỉnh.”

Đoàn người đi sau chưởng quầy, phi thường hữu lễ chào từ biệt Lê Thượng cùng Hồ Khai Tuyền, thần nhiên xuống lầu rời đi. Lôi Ngọc âm thầm nháy mắt với Tần, Võ hai người, Võ Tiểu Thiên và Tần Tâm Dật ngầm hiểu, nhất tề bước theo đi xem náo nhiệt. Chỉ còn lại Lê đàn chủ và Hồ đà chủ đứng ngây trên lầu mắt to trừng mắt nhỏ, ta xem người, người nhìn ta, thật lâu sau mới thở dài một tiếng, tuyên cáo lần thứ X hành động thất bại. Coi bộ, hai vị tiểu thiếu gia này không hề dễ đối phó.

Giữa giờ hội.

Sương phòng Đông viện Phi Long bang.

Dưới sự hoan nghênh nhiệt liệt và tha thiết chiêu đãi của đại đương gia Sầm Dương cùng nhị đương gia Cảnh Lạc Anh của Phi Long bang, đoàn người Tô Phóng được an bài vào trong sương phòng chuyên dụng để đón tiếp khách quý.

Ngoài cửa sổ nguyệt hắc phong cao, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, trong phòng lại đèn đuốc sáng trưng, tể ngự thanh thanh. Lôi Ngọc, Tô Phóng, Tần Tâm Dật cùng hai hài tử đang ngồi vây quanh một chiếc bàn tròn bằng gỗ hồng bàng, tiến hành thảo luận.

“Dung Dung, Mạc Phi,” Đầu tiên Lôi Ngọc tán thưởng, “Hôm nay các người làm rất khá.”

“Ta ơn sư phụ.” Nghe thấy sư phụ khích lệ, ánh mắt Thủy Dung lập tức cong thành hai nguyệt nha nho nhỏ. “Vừa rồi trên tửu lâu nhận được ám hiệu của sư phụ, ta lập tức hiểu ra hai người kia chính là mấy tên xấu bụng muốn bắt ta và Mạc ca ca.”

“Đúng a,” Thạch Mạc Phi cảm giận nói, “Bọn hần còn muốn gạt chúng ta tự chui... ân... tự chui...”

“Chui đầu vô lưới.” Tần Tâm Dật tiếp lời.

“Đúng! Chính là chui đầu vô lưới, thành ngữ này cha ta đã dạy.” Thạch Mạc Phi ưỡn ngực lòi bụng, mười phần tự tin, “Chúng ta còn lâu mới mắc mưu!”

“Ha ha,” Tô Phóng cười mị mị sờ đầu đồ đệ nhỏ, “Hai người các người đều thực thông minh, bản lĩnh tùy cơ ứng biến không tồi.”

“Hi hi, tạ ơn sư...”

Cửa sổ đóng chặt vô thanh vô tức mở ra, một đạo nhân ảnh lặng lẽ hạ xuống.

“Thiên ca.” Tần Tâm Dật khẽ thở phào một cái, vui mừng nhướn mày, “Người đã trở về.”

“Đại Võ,” Lôi Ngọc nâng mắt, “Thế nào? Có tin tức không?”

“Có.” Võ Tiểu Thiên một thân hắc sắc y phục dạ hành cẩn thận đóng cửa sổ quay đầu lại trả lời, “Lê Thượng và Hồ Khai Tuyền đang ở phân đà Dịch Hoa Các mật nghị, ta men theo khí tức ‘Thiên lý truy ảnh’ đại sư huynh hạ trên người họ liền tìm thấy.” Hần cười đắc ý, “Ta nghe được thanh thanh sở sở toàn bộ, bọn hần nói...”

“Nguyên lai...” Nghe Võ Tiểu Thiên tự thuật xong, lông mày Lôi Ngọc cau lại, “Bản thân ta thật sự không hiểu lắm. Còn người?” Y liếc Tô Phóng.

“Ta cũng không hiểu.” Tô Phóng thành thật thừa nhận, “Bất quá có một người thập phần tinh thông.”

“Khéo thật.” Tần Tâm Dật cười, “Mấy ngày trước ta và Thiên ca còn gặp hần trên đường.”

“Nga?” Nhân tình Tô Phóng sáng lên, “Các người biết hần hiện giờ ở đâu?”

“Biết.” Võ Tiểu Thiên vuốt cằm, “Hần nói muốn đi báỉ phỏng đường chủ Tử Phong đường ‘Hỏa lôi chưởng’ Thôi Tử Nguyệt, sẽ lưu ở đó khoảng mười ngày.”

“Vậy là tốt rồi.” Mặt Tô Phóng giãn ra, “Tử Phong đường cách Hoài An gần hai mươi dặm, có thể phiên người và Tiểu Dật đi một chuyến không?”

“Không thành vấn đề,” Võ Tiểu Thiên cùng Tần Tâm Dật liếc nhau, một hơi nhận lời, “Cứ giao cho chúng ta.”

“Sư phụ...” Vừa trốn ở một bên thì thào vào tai nhau nửa ngày, hai hài tử bỗng nhiên bày ra bộ dáng cúi đầu nhận lỗi, vẻ mặt tội nghiệp đứng trước mặt Tô, Lôi hai người. “Có một việc... chúng ta... vẫn chưa nói...”

“Chuyện gì?” Lôi Ngọc chậm lại ngữ điệu, hòa ái ôn tồn hỏi.

“Kỳ thật...” Thủy Dung ấp a ấp úng, “Cha ta và cha Mạc ca ca vốn là bạn tốt...”

“Di?!” Tần Tâm Dật kinh ngạc cao giọng.

“Cái gì?!” Võ Tiểu Thiên sững sốt vạn phần, “Sao ta chưa từng nghe nói qua?!”

“Chuyện này người khác cũng không biết,” Thạch Mạc Phi giải thích, “Cha ta và Thủy thúc thúc không cho chúng ta nói cho ai biết.” Hắn lo sợ liếc qua Tô Phóng mặt trầm như nước, mím môi cà lăm, “Sư phụ... người tức giận sao?”

“Không có.” Thấy đồ đệ nhỏ vẻ mặt muốn khóc, Tô đại lâu chủ nhanh chóng lộ ra nụ cười ôn hòa nhất thiện lương nhất, “Sao thế được? Các người đem chuyện cơ mật như vậy nói cho sư phụ, sư phụ cảm thấy rất cao hứng.”

“Thật sự?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thạch Mạc Phi thoáng chốc trời trong mây tạnh, an tâm thở hắt ra, “Thật tốt quá!”

“Sư phụ,” Thủy Dung vịn tay Lôi Ngọc, “Người cũng không trách Dung Dung chứ?”

“Đương nhiên.” Lôi Ngọc một phen bế Thủy Dung lên, để cho bé con ngồi trên đùi mình, cười khanh khách nói, “Dung Dung, người có biết vì sao cha người và cha Mạc Phi phải ước định luận võ ở Dương Châu không?”

“Không biết.” Thủy Dung lắc đầu, “Trước kia mỗi tháng bọn họ đều gặp nhau một lần, nhưng là,” Bé con giơ ngón tay tính toán, “Bọn họ đã ba tháng nay không gặp mặt, cho nên ta và Mạc ca ca mới quyết định lên chạy ra ngoài...”

“Sau chúng ta lại nghe bọn họ sẽ luận võ ở Dương Châu, cho nên mới định đến đó ngăn cản.” Thạch Mạc Phi nghiêm trang bổ sung.

“Lần cuối gặp nhau bọn hắn có tranh cãi không?” Tô Phóng ánh mắt chớp động.

“Bọn họ thường xuyên cãi nhau,” Thủy Dung hơi nghi hoặc, “Cha ta nói như vậy mới càng dễ giao tiếp. Nhưng là,” Bé con nghĩ nghĩ, “Ngày cuối cùng gặp mặt kia bọn họ không có cãi vã.”

“Àn...” Thạch Mạc Phi nhớ lại, “Ngày đó bọn họ dường như đang thương lượng việc gì đó rất trọng yếu, ta và Dung Dung bèn tự mình đến sườn núi chờ.”

“Quả thế.” Lôi Ngọc nghiêm mặt, “Dung Dung, cha người và cha Mạc Phi sở dĩ không gặp lại, bởi vì bọn hắn đã phát hiện trong bang có kẻ phản nghịch, thậm chí trong lòng bọn hắn có khi cũng hiểu rõ kẻ âm thầm phá rối là ai.”

“Đúng.” Tô Phóng trầm ngâm, “Bọn hắn tạm thời tách ra vì không muốn kẻ phản bội phát hiện quan hệ của hai người, còn cuộc chiến Dương Châu...” Hắn cười, ngừng nói chuyện.

“Không phải là vì dụ rấn ra khỏi hang mà diễn một vở tuồng sao?” Tần Tâm Dật trực tiếp nói.

“Hắn là đúng vậy.” Võ Tiểu Thiên nghiêng ngẫm, “Có lẽ duy nhất ngoài dự liệu của bọn họ chính là...” Hắn nhìn hai hài tử thần sắc ử rữ, không nói thêm nữa.

“Điều tại ta không tốt,” Thủy Dung chậm rãi bò xuống khỏi đầu gối Lôi Ngọc, đến bên người Thạch Mạc Phi, buồn bã nói, “Ta không nên rời nhà trốn đi, khiến cha và Thạch bá bá lo lắng.”

“Không phải lỗi của Dung Dung,” Thạch Mạc Phi ngẩng đầu lớn tiếng, “Toàn bộ là chủ ý của ta, muốn trách thì trách ta.”

“Không đúng không đúng.” Thủy Dung vội vàng kéo ống tay áo của Thạch Mạc Phi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng đến đỏ bừng. “Là lỗi của ta, là ta nói muốn đi Dương Châu.”

“Không đúng, việc này không can hệ gì đến Dung Dung.” Thạch Mạc Phi cố gắng kéo Thủy Dung ra sau lưng mình.

“Mạc ca ca...”

“Dung Dung, Mạc Phi,” Lôi Ngọc tiến lên hoà nhã nói, “Không ai trách các người. Tuy thật sự các người đã làm một chuyện phi thường nguy hiểm, bắt quả các người đã biết sai rồi. Ta nghĩ, sau này nhất định các người sẽ không tiếp tục làm như vậy nữa đúng không?”

“Ân.” Hai hài tử ngoan ngoãn gật đầu cam đoan, “Chúng ta sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.”

“Tốt rồi. Tóm lại,” Tô Phóng nói, “May mắn các người đều thực thông minh, dưới hoàn cảnh phong thanh hạc lệ, nguy cơ tứ phía mà còn có thể lên đường bình an vô sự xem như cực kỳ may mắn.”

“Đó là bởi vì chúng ta gặp được sư phụ, còn có Nguyễn đàn chủ bọn hắn, tất cả mọi người đối xử với chúng ta tốt lắm.” Thạch Mạc Phi nghiêm túc.

“Bất kể thế nào,” Tần Tâm Dật nét mặt tươi cười, “Không có việc gì là tốt rồi.”

“Tần thúc thúc,” Thủy Dung nhìn không chuyển mắt lúm đồng tiền duyên dáng như hoa trước mặt, thật lòng khen ngợi, “Người cười lên thật là đẹp.”

“Cám ơn.” Tần Tâm Dật thẳng thắn trả lời.

“Dung Dung,” Nhân cầu Lô Ngọc đảo trái đảo phải, ôn nhu nói, “Sư phụ còn có việc cần thương lượng với Tô thúc thúc người, đêm nay người ngủ cùng Tần thúc thúc và Vô thúc thúc được không?”

“Hảo.” Vừa nghe đến đi ngủ, Thủy Dung không tự giác ngáp một cái thật to, “Mạc ca ca có thể cùng đi không?”

“Đương nhiên có thể.” Tần Tâm Dật sáng khoái nói.

“Vô lão đệ,” Tô Phóng tà mêu nhìn chằm chằm Vô Tiểu Thiên tâm không cam tình không nguyện, giận mà không dám nói, ngoài cười trong không cười hỏi, “Người không phản đối chứ?”

“Ta, ta sao lại phản đối?” Vô Tiểu Thiên cực nhanh liếc về phía đại sư huynh ma quỷ của mình, rụt cổ ha ha cười gượng hai tiếng, “Ta... cầu còn không được.” Dứt lời, cùng Tần Tâm Dật nắm tay hai hài tử cấp tốc cáo từ, ngay lập tức trở về phòng.

“Ha ha...” Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Tô Phóng cười như hồ ly vừa trộm được mấy trăm con gà. “Tiểu Ngọc Nhi, người định ‘thương lượng’ với ta chuyện gì a?”

“Cái này sao...” Lô Ngọc ung dung, “Không bằng chúng ta lên giường trước rồi hảo hảo thảo luận?”

“Rất vui lòng.”

Trên đường đi có hai hài tử bên người, đừng nói lên giường, ngay cả hôn nhẹ còn không dám, đã sớm cảm dục đến sắp nội thương. Cơ hội lớn như thế, đâu có thể bỏ phí?

“A Phóng, trước tiên phải nói trước đã.” Mắt thấy Tô đại lâu chủ hóa thân thành lang nhào tới, Lô Ngọc giành trước tuyên bố, “Sáng mai còn phải lên đường, người đừng làm thái quá.”

“Tuân mệnh.”

“Đợi... ngô... người có đang nghe ta nói hay không... ân...”

Trên giường, hai thân thể trào dâng lửa nóng gắt gao dây dưa, những lời phải nói đều hóa thành từng tiếng rên rỉ mất hồn và tiếng thở gấp dồn dập.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi cùng Sầm đại đương gia và Cảnh nhị đương gia lưu luyến chia tay, cáo từ xuất phủ, Lô đại cốc chủ cùng Tô đại lâu chủ mang theo hai hài tử tách khỏi Tần, Vô hai người mà đi. Đặt mua một ít hàng hóa trên chợ, lại mua một chiếc xe ngựa hoa lệ rộng rãi, Lô Ngọc khẩn cấp bày ra tư thế anh tuấn bước vào buồng xe, đặt mông tê liệt ngã xuống trên nệm lót mềm mại thoải mái, động cũng không muốn động. Y nâng cao nhãn tình, hai tròng mắt phóng hỏa xuyên qua rèm che, hung hăng trừng với bóng lưng người nào đó đang ngồi phía trước thân thanh khí sáng, vừa đánh xe vừa ngâm khúc. Răng nanh mài vào nhau canh cách, sắc mặt dữ tợn khiến cho hai đồ đệ bảo bối trong toa xe sợ tới mức co thành một cụm...

“Sư phụ... có phải người... rất muốn đánh Tô thúc thúc một cái?” Bàn tay nhỏ bé trắng mịn của Thủy Dung nín áo Thạch Mạc Phi, rụt rè hỏi.

“Chỉ đánh thôi thì lời cho hấn quá,” Lôi Ngọc đau nhức toàn thân, nghiêng rằng nghiêng lỵ, “Ta muốn dỡ hấn thành tám khối, ném vào hồ cho ba ba ăn.” Gia hỏa vạn năm động dục, so với dã thú còn dã thú hơn này, tinh lực sao lại tràn đầy đến thế? Một buổi tối có thể tới vài chục lần, làm đến khi phương đông phát bạch, ban mai gần kề mới chịu ngừng nghỉ. Chính mình bị hấn lấn qua lộn lại gây sức ép đến chỉ còn nửa cái mạng, cả ngón tay cũng cơ hồ không thể nhúc nhích. Rõ ràng đã bảo hấn tiết chế một chút, hấn lại coi lời ta như gió thoảng bên tai, thổi bay mất tích. Nhìn thấy Tô đại lâu chủ sinh long hoạt hổ, long tinh hổ mãnh, lại nhìn mình nửa nằm nửa ngồi, hữu khí vô lực, sao không khiến Lôi đại cốc chủ nộ khí xung thiên, dùng dùng giận dữ?

“Oa! Sư phụ, không cần!!”

“Lôi thúc thúc, người đừng ném sư phụ ta vào hồ! Nếu sư phụ không ngoan, người đánh Mạc Phi là được rồi!”

“Oa! Sư phụ, người đừng đánh Mạc ca ca, muốn đánh thì đánh Dung Dung...”

Di?? Sao lại có tiếng la khóc? Lôi Ngọc hoàn hồn, chăm chú nhìn lên, hai đồ đệ nhỏ đang hoảng hốt sợ sệt, nước mắt lưng tròng nhìn mình. Không xong, không nghĩ lại lộ nguyên hình...

“Khụ khụ,” Nhanh chóng sửa sang lại sắc mặt, xuất ra một nụ cười xinh đẹp như hoa, ôn nhu như nước, “Dung Dung, Mạc Phi, vừa rồi là nói giỡn, sao ta có thể đánh các người được?”

“Kia... Lôi thúc thúc,” Thạch Mạc Phi chần chờ, “Người còn muốn ném sư phụ ta vào hồ không?”

“Không đâu.” Lôi Ngọc cười mị mị bảo chứng, “Nếu sư phụ người không ngoan, Lôi thúc thúc liền cho hấn uống được. Chỉ cần ăn được của Lôi thúc thúc, hấn sẽ ngoan ngay.”

“Nha.” Thạch Mạc Phi và Thủy Dung nhìn nhau, yên tâm gật đầu.

Phốc! Tô đại lâu chủ giật mạnh một cái, thiếu chút ngã lăn khỏi xe, Lôi Ngọc ở trong xuy xuy cười.

Ngoại ô thành Hoài An.

Hoa đào rực rỡ, một mảnh phấn hồng, cảnh xuân vô hạn, long lanh kiều diễm.

Lê Thượng cười một con ngựa lớn, cung kính đi trước dẫn đường. Vội vàng tới gặp nhóm Tô Phóng trước khi bọn họ đến phân đàn, Lê Thượng phấn khởi báo cho Tô Phóng một tin “thiên đại vui mừng”: Từ phụ vĩ đại, vì lo lắng cho nhi tử bảo bối mà bạc trắng bao nhiêu sợi tóc, ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, trong lòng nóng như lửa đốt – Thạch đại trang chủ anh minh thần võ rốt cục kềm nén không nổi nổi nhớ nhi tử mãnh liệt cùng tình cảm quan ái thật sâu mà đích thân giá lâm Hoài An, đồng thời cũng muốn biểu đạt nỗi cảm kích tràn ngập cõi lòng đối với Tô Phóng và Lôi Ngọc. Nhưng là, bởi việc này cực kì cơ mật, không tiện tiết lộ hành tung, mới ủy khuất Tô đại lâu chủ và Lôi đại cốc chủ đi giá đến rừng hoa đào ngoài thành Hoài An tương kiến.

Loạn hoa mê mắt người, bụi cỏ không dấu ngựa.

Trước mặt là một bãi đất trống tương đối rộng rãi, phóng nhãn nhìn lại, bốn phía chỉ thấy trăm cây trăm hoa.

Lê Thượng nhanh nhẹn xoay người nhảy xuống, khom người hành lễ với Tô Phóng đang ghim chặt cương ngựa và Lôi Ngọc vừa nhô đầu ra khỏi xe: “Tô lâu chủ, Lôi cốc chủ, thỉnh chờ một chút, tại hạ đi trước thông tri một tiếng.” Nói xong, chỉ một ngón tay.

Tô, Lôi hai người ngưng thần, quả nhiên thấy một nhân ảnh thanh y phiêu phiêu nho sam, mơ hồ ẩn hiện sâu trong rừng rậm.

“Như vậy, nhờ Lê đàn chủ.” Lôi Ngọc yên nhiên nói.

“Không, không có gì, nhắc tay chi lao mà thôi.” Mỹ nhân cười, trăm hoa đua nở. Lê Thượng vội vàng xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh, dùng sức lấy lại bình tĩnh, quay người trốn vào đồng hoang.

“Mọi người đi ra đi.” Chờ bóng dáng Lê Thượng đã biến mất vô tung vào trong rừng, Tô Phóng mới uể oải mở miệng, “Chúng ta phải diễn thật khéo mới có thể lừa gạt gia hỏa đang âm thầm rình coi trong này.” Câu sau là dùng công phu “Truyền âm nhập mật.”

“Dạ.”

Thạch Mạc Phi, Thủy Dung bước ra khỏi thùng xe nhảy xuống ngựa. Lôi Ngọc rì rì nâng người, rì rì ra khỏi xe, một đôi tay ấm áp mà mạnh mẽ đúng lúc đưa tới, nhẹ nhàng chống đỡ thân mình còn hư nhược của y, chủ nhân cánh tay còn lộ ra vẻ thật thà phúc hậu tươi cười thân thiết lấy lòng.

“Mệt không?”

“Hừ.” Nhìn vào đôi con người tràn đầy thâm tình, Lôi Ngọc chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng không cự tuyệt Tô Phóng đưa tay qua, yên lặng mặc cho đối phương nửa đỡ nửa ôm xuống xe.

“Sư phụ.” Thạch Mạc Phi cùng Thủy Dung nhất tề ngẩng đầu, ánh mắt lúng liếng tràn ngập vẻ trưng cầu.

“Ân.” Tô, Lôi hai người trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu, không hện mà cùng gật đầu với hai hài tử. Một vở kịch hay, đã bắt đầu như vậy.

Chiều hôm dần tàn, tối tăm bao phủ mặt đất.

Ngoại ô thành Hoài An, ngoài rừng đào.

Hồ Khai Tuyền và Lê Thượng đang đầy mặt cười bồi, cúi đầu khom lưng với hai người bịt mặt ngạo khí kinh người, khoan tay đứng phía sau.

“Sự tình đã làm thỏa đáng rồi chứ?” Hắc y nhân bịt mặt dáng người cao gầy đặt câu hỏi.

“Vâng.” Lê Thượng nhanh chóng tiến lên bấm báo, “Thuộc hạ đã dẫn bọn họ vào trong rừng đào, bắt đầu từ sáng nay bọn hắc chỉ có thể luẩn quẩn ở trong.”

“Ngô,” Hắc y nhân bịt mặt quá mức vừa lòng, “Người có chắc chắn bọn hắc không thể ra khỏi cánh rừng này?”

“Thỉnh trang chủ yên tâm, thuộc hạ hiểu biết trận pháp tương đối thâm hậu.” Lê Thượng cười đắc ý, “Rừng đào này vốn do cổ nhân trồng, là một mê trận ngũ hành, người hoàn toàn không biết gì về kỳ môn bát quái tuyệt đối không thể tìm thấy đường ra. Cho dù Toái tâm chỉ của Tô Phóng và ám khí của Lôi Ngọc lợi hại thế nào, lúc này cũng chỉ là anh hùng không đất dụng võ.”

“Đúng a đúng a,” Hồ Khai Tuyền bổ sung, “Lê đàn chủ dẫn bọn hắc vào rừng xong liền để thuộc hạ phụ trách giám thị. Thuộc hạ thấy bọn họ ở trong rừng quanh quẩn nửa ngày lại quay trở về đường cũ, cuối cùng đành chán nản chuẩn bị qua đêm trong rừng.”

“Ha ha ha ha...” Thanh y nhân bịt mặt dáng người cường tráng cười to, “Để bọn họ ở trong rừng đào thêm mấy ngày đi. Chỉ cần không cho Thủy Lạc Tâm và Thạch Thiên Thanh biết hai tiểu quỷ kia đang ở đâu, khi luận võ quyết đấu bọn hắc tất nhiên sẽ tinh thần bất định, lòng không chuyên tâm.”

“Cao thủ so chiêu, há lại được phân tâm?” Hắc y nhân bịt mặt ánh mắt hung ác nham hiểm, “Đến lúc đó, xuất hiện kết quả lưỡng bại câu thương, ngọc đá đều tan cũng chẳng có gì lạ.”

“Hạnh hạnh... Ha ha ha...” Thanh y nhân bịt mặt và hắc y nhân bịt mặt tầm mắt chạm nhau, trong mắt đồng thời phát ra ánh sáng ham muốn cùng khát cầu quyền lực mãnh liệt.

Trăng sáng trên trời, dần dần bị mây đen che kín.

Hai mươi hai tháng ba.

Cách kỳ quyết chiến của Thủy Lạc Tâm và Thạch Thiên Thanh ở Dương Châu chỉ vẹn vẹn ba ngày.

Trong rừng đào ngoài thành Hoài An.

Gió nam ấm áp lướt nhẹ, dương quang ôn hòa, hoa đào điểm lệt bốn phía, chen nhau đua nở.

Thủy Dung và Thạch Mạc Phi ngồi xổm trên bãi đất trống, đang hưng trí bừng bừng tìm tổ kiến, đào bùn chơi. Lôi Ngọc và Tô Phóng nhàn tản dựa vào nhau cạnh một bếp lò nho nhỏ, trên lò đun nước sôi, hai người tay bưng trà nóng, nghe hương phẩm trà, cực kì thông dong. Tình cảnh này giống như gia trưởng dẫn hài tử xuất môn du ngoạn đập thanh, vui vẻ hòa thuận, quyến luyến quên về.

“A Phóng,” Lôi Ngọc hớp một miệng trà thật lớn, lộ ra vẻ thỏa mãn “Bắt đầu từ hôm qua, cuối cùng đã không có người tiếp tục ở đây thò đầu ra nhìn. Nói vậy, Lê Thượng cùng Hồ Khai Tuyên đã rời đi Hoài An, vội vã đến Dương Châu mưu đồ cướp ngôi.”

“Ân.” Tô Phóng ôn nhu ve vuốt mái tóc suôn mềm đen nhánh như màn đêm của người yêu, miễn cưỡng trả lời, “Xác định chúng ta không thể ra khỏi lồng hoa đào này, bọn hắn đương nhiên có thể an tâm rời đi, chỉ cần phái người gác bên ngoài, truyền tin tức là được.”

“Ngô...” Lôi Ngọc suy nghĩ sâu xa một lát, bỗng nhiên cười mỉa, “A Phóng, nói thật, ngươi mang theo quá nhiều thứ.” Y liếc mắt nhìn xe ngựa bên cạnh, nhường một bên lồng mây tú lệ, “Chúng ta chỉ cần ở trong đây mấy ngày, sao ngươi phải mua cả đồ đông quần áo mùa đông mùa thu? Còn có thức ăn, đủ ăn hơn một tháng.”

“Cái này gọi là ‘cẩn tắc vô ưu’,” Tô Phóng hắc hắc cười không ngừng, vạ phần đắc ý. “Vạn nhất Tiểu Du bị lạc đường, chúng ta còn có thể chống đỡ thêm vài ngày.”

“Ta thấy nên gọi là ‘buồn lo vô cớ’ mới đúng.” Nhìn bóng người du du dang dang phía xa, thông thông dong dong mà đến, môi Lôi Ngọc hiện lên một tia tiểu ý, “Ngươi xem.”

Đang nói chuyện, một thanh niên tư văn nhả nhặn đã vô thanh vô tức đứng ở trước mặt hai người, ba người sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười hiểu ý – người nên tới rồi cuộc đã tới.

Hai mươi lăm tháng ba.

Dương Châu.

Dẫn Nguyệt lâu.

Vì cuộc chiến lần này của trang chủ Truy Nhật sơn trang “Phá vân đao” Thạch Thiên Thanh cùng các chủ Dịch Hoa Các “Phong lăng kiếm” Thủy Lạc Tâm, tổng quản Dẫn Nguyệt lâu Tề Hưởng Tề lão gia tử đặc biệt sai người dẫn thông hai viện lớn nhất trong Dẫn Nguyệt lâu, dựng lên một loi đài cao cao, chung quanh bài trí hơn ngàn chỗ ngồi, phân biệt ghế khách quý, ghế bình thường, và chỗ đứng. Ghế khác nhau, bằng giá cũng khác nhau: chỗ đứng năm lượng bạc một người, chỗ bình thường hai mươi lượng, chỗ khách quý ít nhất phải hơn một trăm lượng, đến các loại trà bánh điểm tâm cũng khác biệt. Giang hồ hào kiệt, anh hùng lực lâm cao hứng mà đến ngoại trừ ngoạn ngoạn móc hầu bao ra, đều vạ phần khâm phục Tề đại tổng quản tính toán tỉ mỉ, quả nhiên người cũng như danh, không lúc nào không quên vét tiền một phen.

Gần đến giờ thìn.

Trong viện đã hết chỗ, xung quanh ồn ào, náo nhiệt dị thường, có cả người không còn chỗ đứng phải ghé vào đầu tường hoặc nhảy lên cây quan sát (đương nhiên vẫn phải trả phí ^^), trong lòng mọi người đều nóng như lửa đốt, mong ngóng trông bóng dáng hai nhân vật chính. Đợi cho người chủ trì lần quyết đấu này, Tề Hưởng Tề đại tổng quản, vắt vẻo kết thúc lời đạo đầu sau nửa canh giờ, nương theo vô số tiếng hoan hô cùng vỗ tay dưới đài, hai vị đại hiệp oanh động võ lâm, bị người chú mục rất cục đặng tràng. Chỉ thấy Thạch Thiên Thanh một bộ thanh bào, mày kiếm mắt sáng, cao lớn trầm ổn, khí độ phi phàm; Thủy Lạc Tâm lại là hoàng sam phiêu phiêu, mi mục thanh kỳ, phong thần tuấn tú, ôn văn nhã nhĩ. Hai người này đứng cùng một chỗ, quả nhiên là bên Du bên Lượng (Chu Du và Gia Cát Lượng, ý chỉ tám lạng nửa cân), khó phân cao thấp.

“Các vị,” Giữa mi gian Thủy Lạc Tâm mặc dù ẩn hàm thần sắc lo lắng, nhưng vẫn nho nhã lễ độ nói, “Tại hạ cùng Thạch trang chủ ước định một trận chiến ở đây, thỉnh anh hùng thiên hạ làm chứng, sinh tử thắng bại, tuân theo thiên mệnh. Nếu như có gì sơ xuất, đệ tử song phương không được truy cứu. Vạn nhất Thủy mỗ có gì ngoài ý muốn, vị trí các chủ Dịch Hoa Các sẽ do phó các chủ của bốn các kế nhiệm.” Dứt lời, chỉ một ngón tay.

Một đại hán to lớn tráng kiện chậm rãi lên đàn, vẻ mặt nghiêm túc ôm quyền với mọi người dưới đài. Mọi người nhìn lên, nhận ra người này chính là phó các chủ Dịch Hoa Các “Thần ưng” Vu Phi.

“Chư vị,” Thạch Thiên Thanh nhìn qua tựa hồ cũng có chút tâm thần không yên, “Nếu lần này Thạch mỗ bất hạnh qua đời, Truy Nhật sơn trang hết thủy giao lại cho Hoàng phó trang chủ chưởng quản.”

“Thiểm điện thương” Hoàng Tử Thành cao cao gầy teo, sắc mặt ngưng trọng lên sân khấu chấp tay hành lễ.

Sau khi công khai phó thác hậu sự, hai vị trợ thủ đều tự trở lại ghế khách quý ngồi xuống. Trên đài Thủy Lạc Tâm chậm rãi rút kiếm, kiếm như dòng thu thủy, tưởng chừng có tiếng long ngâm; Thạch Thiên Thanh nhẹ nhàng rút đao, ánh đao sáng như tuyết, bão táp ẩn động. Dưới đài một mảnh yên lặng, người người đều bình tâm tĩnh khí, mở to hai mắt mong chờ.

Cơ hồ cùng một thời điểm, kiếm phong khê nhích, ánh đao chợt khởi, đao kiếm giao nhau giữa không trung, một hồi ác chiến kinh động lòng người bắt đầu như vậy. Kiếm của Thủy Lạc Tâm nhẹ, chuẩn, nhanh; đao của Thạch Thiên Thanh nặng, ổn, bình, bất quá tốc độ ra chiêu của hai người đều nhanh vô cùng, theo tiếng đao kiếm thanh thúy giao nhau liên tiếp, chỉ trong nháy mắt, hai người đã xuất ra ba mươi bảy kiếm (đao). Nhanh đến mức mọi người dưới đài không kịp nhìn rõ, khấn trương đến lòng bàn tay cũng toát mồ hôi lạnh. Một trận chiến này, từ giờ thìn bắt đầu cho đến tận giờ tỵ, vẫn chưa thể phân thắng bại.

Thời gian bất tri bất giác trôi nhanh, khán giả chăm chú nhìn không chuyển mắt không hề phát giác từ chỗ đứng có không ít đại hán cường tráng lặng lẽ xông vào, đang từ tốn không ngừng chen về phía trước.

Liên tục chiến đấu kịch liệt một canh giờ, Thạch Thiên Thanh cùng Thủy Lạc Tâm mồ hôi đầm đìa, cước bộ cùng hô hấp bắt đầu trở nên chậm chạp, song phương triển đấu cũng mau đến hồi kết thúc. Chỉ thấy Thủy Lạc Tâm quát một tiếng, một đạo kiếm quang như tơ như nước bỗng nhiên bay lên, một chiêu “Phong hồi hồn chuyển” cực kì lợi hại trong bốn mươi bảy lộ Phong lăng kiếm pháp. Thạch Thiên Thanh không tránh không từ, đao trong tay đón kiếm của đối phương, đao y kéo dài không dứt, chiêu này gọi là “Tối vân đoạn nguyệt”, đúng là tinh hoa của ba mươi chín lộ Phá vân đao pháp. Hai người đều sử xuất tuyệt học bình sinh, chân chính đã tới tình cảnh sơn cùng thủy tận, cá chết lưới rách, vô luận ai nấy đều thấy được, một chiêu này, song phương đã dồn toàn lực, dùng cách đánh đồng quy vu tận.

Đúng vào lúc này, người ở chỗ đứng mặt sau đàn đột nhiên bắt đầu tuôn động, đám đông như cuộn sóng lẫn mình về phía trước, không ít người muốn đứng cũng không vững, chỉ đành nghiêng ngã lão đảo bị cuốn theo đám người về phía ghế bình thường, tiện đà đẩy tới ghế khách quý. Trong đó tuy có cao thủ lấy “Thiên cân trụ” ổn định thân hình, nhưng những người võ công thấp kém hoặc trung bình kém đã không khỏi đầu đá lung tung. Trong nhất thời, dưới đài tiếng người hỗn động, oán thanh nổi lên tứ phía, đám người bị xô đến đều chen tới bên lôi đài, mỗi người óc còn không mang nổi mình óc, đâu còn tâm trí thưởng thức quyết đấu bên trên.

Đây thực là một thời cơ ám sát tuyệt hảo. Hai cây kim thép cực nhỏ cực nhẹ cực nhanh từ hai góc độ khác nhau bắn về phía gáy Thạch Thiên Thanh và Thủy Lạc Tâm, chỉ cần châm vào não, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Xem xét tình thế tiếp theo, đao Thạch Thiên Thanh sẽ vừa vặn cắm vào ngực Thủy Lạc Tâm, còn kiếm Thủy Lạc Tâm tất sẽ đâm thủng cổ họng Thạch Thiên Thanh, còn hai kim thép nhỏ kia, sớm đã thâm nhập vào trong, tuyệt đối thần không biết, quỷ không hay. Kế hoạch hoàn mỹ không chệch vào đâu được.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, kiếm của Thủy Lạc Tâm hơi lệch đi, vũng vàng đánh bay kim thép bắn về phía Thạch Thiên Thanh, cùng lúc đó, đao Thạch Thiên Thanh tà tà nâng lên dễ dàng chặn đứng hung khí bay về phía Thủy Lạc Tâm. Thân hình hai người đồng loạt thay đổi, đao quang kiếm ảnh đầy trời mang theo nộ ý lôi đình đánh thẳng về phía kẻ ám sát dưới đài. Hai đạo nhân ảnh cấp bách chạy trốn, đúng là “Thần ưng” Vu Phi và “Thiểm điện thương” Hoàng Tử Thành. Chỉ tiếc, dưới đao của Thạch Thiên Thanh, Vu Phi muốn phi cũng phi không nổi, mà “Thiểm điện thương” Hoàng Tử Thành một khi đụng phải “Phong lăng kiếm” của Thủy Lạc Tâm cũng lập tức biến thành “độn thương”. Chiến cuộc diễn biến đến đây, khiến cho đại đa số há mồm trợn mắt. Mắt thấy thủ hạ mình mang đến để gây hỗn loạn liên tiếp bị bắt, Hồ Khai Tuyền và Lê Thượng khẩn trương như chó chết chủ, lo sợ không yên định đánh bài chuẩn, thỉnh linh bị hai thanh chủ thủ sắc bén thông dong dấn lên cổ, hai gã nhất thời sợ tới mức không dám động dấy.

Thời gian một chung trà trôi qua, hành động phản loạn lần này đã hoàn toàn kết thúc, từ Vu Phi, Hoàng

Tử Thành cho xuống dưới không một ai lọt lưới. Chờ phục hồi tinh thần xong mọi người lại một lần nữa ngồi vào chỗ, trên đài đã sớm quỳ đầy phần tử phản loạn của Truy Nhật sơn trang và Địch Hoa Các.

“Thắng làm vua, thua làm giặc.” Ma huyết bị điểm, Hoàng Tử Thành hung hăng nói, “Thạch Thiên Thanh, Thủy Lạc Tâm, ta sẽ không khuất phục.”

“Vậy sao?” Thạch Thiên Thanh cười hì hì nhìn hắn, “Người đã phạm thượng, mưu toan soán quyền đoạt vị, ta cũng sẽ không tha cho người.”

“Hanh hanh,” Vu Phi cười lạnh mấy tiếng, hừ hừ chít chít nói, “Người muốn thế nào? Đừng quên con độc nhất của các người còn trong tay chúng ta.”

“Vu phó các chủ.” Một tiếng nói tao nhã dễ nghe vang lên, vào tai Vu Phi lại tựa sét đánh giữa trời quang.

“Người, các người...” Trùng mắt nhìn tiểu dung khả cúc của nam tử thanh lệ và thanh niên hàm hậu, Vu Phi sợ đến cứng họng.

“Cha!!” Thạch Mạc Phi cùng Thủy Dung cao hứng bừng bừng nhảy vào lòng cha mình.

“Sao... có thể ...” Lê Thượng ngơ ngác nhìn một màn phụ tử trùng phùng, gia đình sum họp, vẻ mặt khó có thể tin.

“Lê đàn chủ,” Tô Phóng chậm rãi tiến lên, tiện tay vỗ vỗ vai thanh niên tư văn tuấn lãng bên cạnh. “Xin được giới thiệu, vị này chính là tứ lâu chủ của bốn lâu, chắc hẳn Lê đàn chủ đã từng nghe qua đại danh của hắn?”

Trên giang hồ ai không biết tứ lâu chủ Triều Mộ Lâu “Thiết khẩu hàn tâm” Du Tuấn Phi đối với dịch lý bát quái, kỳ môn độn giáp không gì không hay, không gì không giỏi, cần phá một mê trận hoa đào nho nhỏ như vậy, đương nhiên dễ như trở bàn tay. Lê Thượng thoáng chốc thần sắc suy sụp, nhắm mắt không nói.

“Các vị bằng hữu,” Hành lễ ra mắt với đám người Tô, Lô, lại ôm nhi tử đáng yêu của mình, Thạch đại trang chủ và Thủy đại các chủ rốt cục cảm thấy hẳn là nên cho các lộ anh hùng hào kiệt dưới đài một cái công đạo. “Để ăn mừng Địch Hoa Các cùng Truy Nhật sơn trang lần này dẫn xà xuất động, trăm gian trừ ác thành công, tại hạ cùng Thủy các chủ đã thiết hạ trăm bàn tiệc rượu trong Dẫn Nguyệt lâu, thỉnh các vị nhất thiết phải đến dự.”

“Về phần phí tổn của các vị tới đây xem cuộc chiến, hết thảy sẽ do Địch Hoa Các và Truy Nhật sơn trang y sổ trả lại. Sau yến hội, thỉnh các vị tới phòng thu chi đại môn Dẫn Nguyệt lâu lĩnh.” Thủy Lạc Tâm cười rực rỡ, “Thủy mô và Thạch trang chủ nếu có gì không phải, mong các vị rộng lượng tha thứ.”

Người ta đã uyển chuyển nhận lỗi, hơn nữa Thủy các chủ còn dâng tặng miễn phí nụ cười dịu dàng tươi đẹp, oán khí đầy bụng vì bị bố trí cũng nhất thời hóa thành hư ảo, tan thành mây khói. Một số người vừa nghe thấy có rượu uống, có tiền lĩnh liền hồ đồ vui vẻ mà chuẩn bị đi ăn một bữa thật no. Nhưng trái lại vẫn có người hỏi một câu...

“Kia... này... vị trí minh chủ bạch đạo...?”

“Tại hạ đang muốn tuyên bố một tin vui.” Nghe vậy, Thạch Thiên Thanh hăm hở, anh tư bừng bừng nói, “Từ hôm nay trở đi, Truy Nhật sơn trang và Địch Hoa Các vứt bỏ thành kiến, hai phái hợp nhất, tay nắm tay cộng tiến. Sau này, Truy Nhật sơn trang chính là Địch Hoa Các, Địch Hoa Các chính là Truy Nhật sơn trang.”

“Cái gì??!!”

Dưới đài kinh hô, sau một lát, đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Thạch, Thủy hai người lẳng lặng đứng, hiểu ý cười.

“Nguyễn đàn chủ,” Tiếp khách xong mới lục tục đến tiền thính dùng cơm, Thạch Thiên Thanh cười nhìn lão phụ nhân đầu bạc vừa rồi còn đem Lê Thượng áp lên bàn, “Lần này vất vả người.”

“Thuộc hạ không vất vả.” Nguyễn Thiên Phong ra vẻ lão phụ cung kính hành lễ, “Vì Truy Nhật sơn trang chúng ta, thuộc hạ thịt nát xương tan cũng không chối từ.”

“A dua nịnh hót.” Một nam tử lớn tuổi tóc trắng áp giải Hồ Khai Tuyền, khinh thường châm chọc.

“Người nói cái gì?!” Nguyễn Thiên Phong một phen giật xuống tóc giả trên đầu, trợn mắt nhìn.

“Lâm đà chủ,” Thủy Lạc Tâm kêu, “Hành động lần này cũng vất vả người.”

“Thuộc hạ một chút cũng không thấy khổ.” Cải trang thành một lão nhân, Lâm Hạo khiêm tốn nói, “Có thể làm trâu làm ngựa cho các chủ, chính là vinh quang và may mắn của thuộc hạ.”

“Hừ,” Nguyễn Thiên Phong hừ trong lỗ mũi một tiếng, “Khom lưng uốn gối.”

“Người...” Lâm Hạo nhất thời nổi trận lôi đình.

“Nhị vị,” Thạch Thiên Thanh thần nhiên, “Sau này Truy Nhật sơn trang và Dịch Hoa Các hợp thành một phái, Từ Châu cũng chỉ cần lập một phân bộ. Ta và Thủy huynh đã thương lượng, quyết định cho hai người các người cùng đảm nhiệm chủ sự của phân bộ Từ Châu.”

“Cùng nhau?!” Nguyễn Thiên Phong kêu thảm một tiếng.

“Đúng a,” Thủy Lạc Tâm trong tươi cười mang theo một tia gian trá, “Bên trong phân bộ sẽ có một trưởng, một phó, hai vị đường chủ, về phần ai trưởng ai phó, thỉnh nhị vị tự mình hiệp thương, bao giờ có kết quả báo lại một tiếng là được.” Nói xong, thần nhiên cùng Thạch Thiên Thanh lên lầu. Lưu lại Nguyễn, Lâm hai người giống như gà chọi mắt to trừng mắt nhỏ, chỉ chốc lát, dưới lầu liền vang lên tiếng cãi lộn binh binh bang bang.

Phòng Vô Danh lầu hai hậu viện Dẫn Nguyệt lầu.

Lôi Ngọc và Tô Phóng dẫn theo hai hài tử đợi ở dưới lầu chừng một nén hương mà vẫn không thấy Thạch đại trang chủ và Thủy đại cốc chủ đối xong y phục xuống lầu, không khỏi có chút kỳ quái, Tô, Lôi hai người buồn bực đi đến cửa phòng Vô Danh. Còn chưa đến gần, một cây bút lông thành linh bay ra từ trong cửa sổ bán khai.

“Tiểu Tâm, người đừng ném nữa, hôm nay chúng ta sẽ nói chuyện cho rõ ràng.”

“Không được gọi ta Tiểu Tâm!” chỉ nghe trong phòng truyền đến thanh âm chén đĩa rơi xuống đất, Thủy Lạc Tâm dùng dưng nổi giận, “Có cái gì mà nói?! Bắt đầu từ ba năm trước, chúng ta đã là người xa lạ!”

“Ta chẳng qua chỉ nhìn một phụ nhân bán hương cao thoáng đi qua cửa, người cần gì phải giận dữ như vậy?”

“Hừ, không phải người nhìn nàng đến độ sắp chảy nước miếng rồi sao?!”

“Tiểu Tâm, ta dù có bụng đói vợ quàng thế nào, sao có thể nhìn một nữ nhân mặt rỗ đến độ chảy nước miếng?”

“Kia... vì sao người nói nàng thơm quá?!” Nghĩ nghĩ, Thủy Lạc Tâm lại chất vấn.

“Ta có nói ‘thơm quá’, nhưng không phải nói nàng, mà là nói hương cao nàng bán.” Thạch Thiên Thanh cười khổ.

“Di??!!”

“Tiểu Tâm, người hiểu lầm ta.”

“Chính là...”

“Tiểu Tâm, ngay từ lúc còn nhỏ, trong lòng ta đã chỉ có một mình người, chẳng lẽ người còn không tin ta?!”

“...”

Trầm mặc.

Sau một lúc lâu.

“... Thanh ca, ta đánh người đau không?”

“Ba năm trước có chút đau, bây giờ không đau nữa...”

“Thực xin lỗi.”

“Không sao. So với ba quyền bốn chưởng người đánh ta năm năm trước, cùng một cước lẳng không và hai cái tát người tặng ta bốn năm trước thì vẫn nhẹ hơn.”

“Người... thật đúng là thù dai a...”

“Nếu không, người giúp ta xoa xoa, ta sẽ không đau.”

“...”

Tiếp theo trong phòng chỉ còn lại mơ hồ tiếng nỉ non, tựa hồ như Thủy Lạc Tâm đang thay Thạch Thiên Thanh xoa xoa vết thương bị đánh đau ba năm về trước.

Trong phòng nhu tình mật ý, vẻ xuân đào đạt, người ghé vào chân tường nghe lén lại cười suýt đứt ruột. Không nghĩ tới Thủy Lạc Tâm bề ngoài tao nhã tú khí khi nổi cáu lại thật khủng bố. Tô Phóng ôm Lôi Ngọc, đáy lòng vạn phần vui mừng, mặc dù người yêu của mình là người tinh linh cổ quái, khó có thể nắm lấy, bất quá may mắn không có sở thích tay đấm chân đá. Tạm thời không tính toán với hai người trong phòng, Tô đại lâu chủ và Lôi đại cốc chủ quyết định trước tiên mang hai hài tử đi ăn một bữa rồi nói sau.

Xuống dưới tầng, nhìn thấy hai đồ đệ đang chờ ở đó, Lôi Ngọc không thể không tò mò hỏi: “Dung Dung, người quen Mạc Phi bao lâu rồi?”

“Hai năm... Ân, không đến ba năm.” Thủy Dung trả lời.

“Cha của các người từ nhỏ đã quen biết, hơn nữa còn... Khụ khụ, tình cảm rất không tệ.” Tô Phóng sờ cằm, “Vậy bọn họ sinh nhi tử với ai?” Đánh chết hắn cũng không tin hai nam nhân có thể tự sinh ra hài tử.

“Kỳ thật chúng ta cũng không phải do cha sinh ra.” Thủy Dung nói ra một thiên đại bí mật, “Mẹ Mạc ca ca là tỷ tỷ của Thạch bá bá.”

“Sau khi mẹ ta qua đời, cậu liền nhận ta làm nhi tử.” Thạch Mạc Phi bổ sung.

“Vậy cha ruột của người đâu?” Tô Phóng hỏi.

“Hắn là đồ xấu bụng!!” Thạch Mạc Phi căm giận, “Cha ta nói, là hắn vứt bỏ mẹ ta, cho nên mẹ ta mới chết. Sau khi ta lớn lên nhất định phải đánh cho hắn một trận!”

“Mạc ca ca, Dung Dung sẽ giúp người.” Thủy Dung vội vàng lôi kéo tay Thạch Mạc Phi hảo tâm an ủi.

“Cám ơn.” Thạch Mạc Phi cảm động, “Sau này nếu người muốn đi đánh tên cha ruột nhặn tâm vứt người ra ngoài đường kia, ta cũng sẽ giúp người.”

“Mạc ca ca, người thật tốt.”

“Dung Dung,” Lôi Ngọc mỉm cười, “Sư phụ cũng cùng hỗ trợ, được không?”

“Ồ ồ, ta cũng có thể trợ giúp một tay.” Tô Phóng tà tà dựa vào vai người yêu, khôi hài chớp mắt vài với Thạch Mạc Phi.

“Tạ ơn sư phụ.” Hai hài tử cùng kêu to cảm ơn, vui vẻ nhảy lên chạy về phía trước viện.

Trong viện cảnh liễu xanh lá, trên lôi đài rộng lớn hai vị phó đường chủ vẫn đang quyết chiến.

“A Phóng,” Hai người dựa sát vào nhau chậm rãi rời đi, Lôi Ngọc khẽ nắm tay người yêu, nhẹ nhàng cười. “Người nói, chúng ta có thể đem Tuyệt Tâm Cốc và Triều Mộ Lâu hợp lại không?”

: dương giác phong, nghĩa là chứng động kinh, trong đó nghĩa là con dê, vì vậy hai bé yêu mới nghĩ phải cho Lăng Thính Nguyệt ăn cỏ

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-thu-diem-vuong-lenh>